STEVE ALTEN

Konec světa podle dávného mayského proroctví…

PANSTVÍ

STEVE ALTEN

PANSTVÍ

Přeložil Jaroslav Žerávek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2001 by Steve Alten
All rights reserved.

Z anglického originálu *Domain*
(Published by Tor Book, New York)
přeložil © 2009 Jaroslav Žerávek
Redakce textu: Marta Rottová
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2009 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-545-5

Pro Kena Atchityho,
manažera, učitele, přítele…

Poděkování

Velice si vážím všech těch, kteří mi pomohli s dokončením této knihy.

Za prvé a především k nim patří můj literární manažer Ken Atchity a jeho tým v Atchity Editorial/Entertainment International. Děkuji jim za všechno úsilí a vytrvalost. Čest redaktorům Michaelu Wichmanovi (AEI) za jeho vizi a Edu Stacklerovi ze Stackler Editorial za jeho skvělé připomínky.

Mnohokrát děkuji Tomu Dohertymu a skvělým lidem v Tor Books, redaktoru Bobu Gleasonovi a Brianu Callaghanovi i Matthewovi Snyderovi v Creative Arts Agency v Los Angeles a Dannymu Barorovi v Baror International. Díky Bobovi a Sáře Schwagerovým za jejich výborné redakční úpravy.

Poděkování zaslouží také následující osoby, jejichž osobní zkušenosti mi různým způsobem pomohly k Panství: Gary Thompson, dr. Robert Chitwood a báječné osazenstvo z Jihofloridského posudkového a léčebného centra, rabín Richard Agler, Barbara Esmedina, Jeffrey Moe, Lou McKellan, Jim Kimball, Shawn Coyne a dr. Bruce Wishnov. A autoři Graham Hancock, John Major Jenkins a Erich von Däniken, jejichž díla do jisté míry ovlivnila příběh.

Zvláštní poděkování zaslouží Bill a Lori McDonaldovi z intemetových stránek Argonaut-Grey Wolf Productions, www.AlienUFOart.com, kteří pomáhali při editování a jimž vděčím za neuvěřitelné ilustrace v této knize, a Matt Herrmann z Villaindesign za grafickou pomoc a fotografie.

Jsem hluboce zavázán Robertu Marlinovi z Marlin Interactive Design (robert.marlin@qwest.com) za jeho neúnavnou práci na tvorbě a fungování mých intemetových stránek.

A konečně – mým čtenářům: Děkuji Vám za Vaši korespondenci. Vaše

připomínky mě vždy potěší, Vaše podněty pro mě znamenají neuvěřitelně mnoho.

– Steve Alten

Pokud máte zájem o bližší informace o románech Stevea Altena nebo chcete napsat přímo autorovi, klikněte na www.stevealten.com.

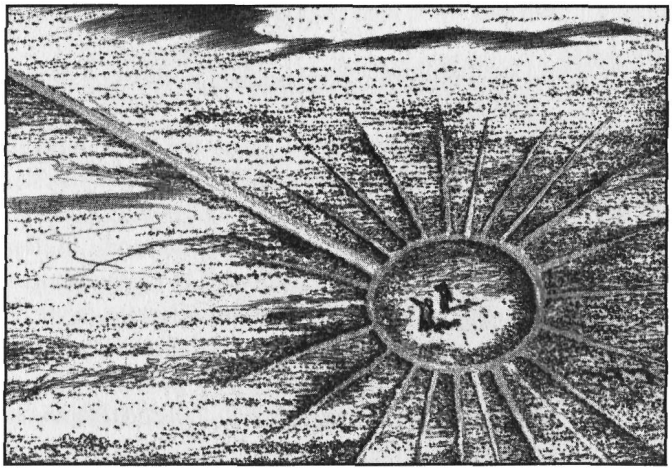
Však dlím v těch starobylých krajích
popsaných zdobně jako hrobka,
jíž dlaně na prach rozpadlé se dotýkaly,
v níž vyryta jsou osudová data.
Životy z výjevů těch toužím postihnout,
zážitky jejich do svých zahrnout.
– THOMAS HARDY

Nejkrásnější zážitek, jakého se nám může dostat, je pocit tajemna. Jde o základní emoci, která stojí u kolébky skutečného umění a skutečné vědy.
– ALBERT EINSTEIN

Strach a náboženství. Náboženství a strach. Obojí je už odedávna propleteno. Jsou to katalyzátory většiny ohavností, kterých se lidstvo dopustilo. Strach ze zla je zdrojem pro náboženství, náboženství vyvolává nenávist, nenávist podporuje zlo a zlo podněcuje strach mezi masami. Jde o ďábelský cyklus a hrajeme tím ďáblovi do noty.
– JULIUS GABRIEL

DENÍK
JULIA GABRIELA

S tojím před rozlehlým plátnem a uvědomuji si samotu, kterou jistě pociťoval jeho stvořitel před tisícovkami let. Před sebou mám odpovědi na hádanky – hádanky, které mohou s definitivní platností rozhodnout, zda náš druh přežije nebo zanikne. Budoucnost lidské rasy – je snad něco důležitějšího? A přesto zde stojím sám, můj úkol mě odsoudil k tomuto očistci mezi skalisky a pískem, kde hledám splynutí s minulostí, abych porozuměl hrozbě, která leží přede mnou.

Ta dlouhá léta si vybrala daň. Stala se ze mě troska. Kdysi jsem byl slavný archeolog, teď jsem svým kolegům jen pro smích. Manžel, milenec – to všechno už jsou jen dávné vzpomínky. Otec? Jen málokdy. Spíš mukami zmítaný učitel. Zůstal jsem svému synovi na krku jako ztrhaný soumar, kterého vláčí s sebou. Při každém kroku po téhle kamenité poušti mě bolí kosti, zatímco v myšlenkách spoutaných navždy v mém vědomí se

stále znovu opakuje ta otupující mantra o zkáze. Co za vyšší moc si vybralo pro tahle muka právě moji rodinu? Proč jsem byl obdařen zrakem, který dokáže rozpoznat náznaky smrti tam, kde ostatní klopýtají bez povšimnutí, jako by byli slepí?

Jsem šílený? Tahle myšlenka neustále dotírá. S každým novým svítáním se musím znovu nutit, abych si přečetl nejdůležitější části svých zápisků, abych si připomněl, že jsem v prvé řadě a především vědec… ne, nejenom vědec, ale archeolog – hledač minulosti lidstva, hledač pravdy.

Ale k čemu je pravda, když ji nedokážeme přijmout? Svým kolegům nepochybně připadám jako vesnický blázen, který svým křikem varuje cestující na Titaniku před ledovci, když tahle nepotopitelná loď opouští přístav.

Je mým osudem zachránit lidstvo, nebo prostě zemřít jako blázen? Je možné, že jsem promarnil celý život tím, že jsem si špatně vykládal ta znamení?

Křupání oblázků pod podrážkami bot mě, blázna, na chvíli vyruší ze psaní.

Je to můj syn. Moje milovaná žena mu před patnácti lety dala jméno po archandělovi. Teď na mě Michael kývá a scvrklé srdce jeho otce se na okamžik rozbuší s novou silou. Michael je ten důvod, proč vytrvávám, důvod, proč jsem ještě neskoncoval se svou žalostnou existencí. Svým šíleným úkolem jsem ho oloupil o dětství, ale mnohem horší byl ten ohavný čin, kterého jsem se dopustil před lety. To k jeho budoucnosti jsem se upnul, je to jeho osud, co chci změnit.

Bože, dovol mému slabému srdci, aby vydrželo dostatečně dlouho, abych uspěl.

Michael ukazuje vpřed a připomíná mi, že na nás čeká další dílek skládanky. Opatrně našlapujeme, abychom nenarušili pampu, až pak staneme na počátku tři tisíce let staré zprávy, jak jsem pevně přesvědčen. Ve středu plošiny Nazca, nedotčeno tajemnými liniemi a obřími zoomorfy, je toto – dokonalý kruh, vyrytý hluboko do žčernalých kamenů. Od tohoto tajemného středového útvaru se jako sluneční paprsky na dětské kresbě táhne třiadvacet stejně vzdálených přímek, všechny až na jednu výjimku dlouhé nějakých sto osmdesát metrů. Jedna přímka je orientována podle polohy slunce při slunovratu, další při rovnodennosti, což jsou proměnné odpovídající také jiným dávným místům, jejichž zkoumáním jsem strávil celý život.

Ale nejzajímavější je ta třiadvacátá přímka – výrazný zářez v pampě táhnoucí se přes kameny a kopce skoro čtyřicet kilometrů!

Michael volá, jeho detektor kovů začne zběsile vyvádět, jak se blížíme ke středu obrazce. Něco je uloženo pod vrstvou půdy. S novým elánem se

prokopáváme sádrovcem a kamenem až k vrstvě žlutého prachu. Je to ohavnost, zvlášť od archeologa, ale přesvědčuji se, že účel nakonec posvětí prostředky.

A pak ho nacházíme, v záři pražícího slunce. Hladký a bělostný dutý kovový válec půl metru dlouhý, který nemá o nic větší právo být v poušti Nazca než já sám. Jeden konec předmětu zdobí trojzubý obrazec podobný svícnu. Mé slabé srdce se zachvěje, protože ten symbol znám tak, jako znám hřbet své sluncem opálené ruky. Paracaský trojzubec – obrázkový podpis našeho vesmírného učitele. Podobný piktogram, sto osmdesát metrů dlouhý a šedesát metrů široký, zdobí celé úbočí hory nedaleko odsud.

Michael si připraví fotoaparát, zatímco já otevírám tubus. Celý rozechvělý z něj vytahuji jakési dlouhé vysušené plátno a současně s tím, jak se je pokouším rozvinout, cítím, že se mi rozpadá v prstech.

Je to starobylá mapa světa, podobná té, o níž se zmiňoval před pěti sty lety turecký admirál Piri Rei's. (Tato záhadná mapa, jak se věřilo, inspirovala Kolumba k odvážné výpravě v roce 1492.) Až do dnešního dne tato mapa Piriho Rei'se ze 14. století zůstává záhadou, protože zachycovala nejen neobjevenou pevninu pod Antarktidou, ale i geologii kontinentu zakreslenou tak, jako by celý terén nebyl vůbec pokrytý ledem. Satelitní radarové snímky už dávno potvrdily neuvěřitelnou přesnost mapy a vyvolaly další zmatky mezi vědci, kteří nechápou, jak mohl vůbec někdo vytvořit tyto mapy bez pomoci letounu.

Možná stejným způsobem, jakým vznikly právě obrazce na planině Nazca.

Podobně jako mapu Piriho Rei'se nakreslili také mapu na tomto pergamenu, který se teď snažím vyrovnat v dlani, s využitím vyspělých znalostí sférické trigonometrie. Byl ten záhadný kartograf naším dávným učitelem? O tom vůbec nepochybuji. Otázkou však je – proč se rozhodl zanechat nám právě tuto mapu?

Michael rychle pořídí polaroidem snímek, a vzápětí už ten starodávný dokument sežehne slunce a svitek se mi rozpadne v dlaních na prach. O několik okamžiků později už na fotografii spatříme, že na mapě byl zřetelně zaznačen nějaký objekt, evidentně velmi důležitý. Je to malý kroužek nakreslený ve vodách Mexického zálivu, přímo severozápadně od poloostrova Yucatán.

Umístění toho kroužku mě ale mate. Neoznačuje žádnou z dávných památek, je to něco zcela jiného. Cítím, jak mi po těle vystupuje studený pot a paží se rozlévá známá ochablost.

Michael si všimne příznaků blížící se smrti. Prohledá mi kapsy, rychle najde pilulku a vloží mi ji pod jazyk.

Pulz se mi zklidňuje, ochablost ustupuje. Pohladím ho po tváři a pak ho přiměju, aby se vrátil k práci. S hrdostí ho pozoruji, jak zkoumá tu kovovou schránu – černýma očima, které připomínají brány k neuvěřitelně disciplinované mysli. Pohledu mého syna nic neunikne. Vůbec nic.

Během několika okamžiků učiní další objev, který může objasňovat tu zvýrazněnou lokalitu v Mexickém zálivu. Spektrální analyzátor detektoru kovů provedl molekulární rozbor toho hustého bílého materiálu – vzorce jsou tak složité, že by vydaly na celý příběh.

Ten starodávný tubus je z iridia.

Z čistého iridia.

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela,
14. června 1990

PROLOG

PŘED 65 MILIONY LET
GALAXIE MLÉČNÁ DRÁHA

Spirální galaxie – jeden ze 100 miliard hvězdných ostrovů pohybujících se temnou vesmírnou hmotou. Otáčí se v rozlehlém prostoru jako zářící kosmické vřeteno a do svého obrovitého víru vtahuje více než 200 miliard hvězd a bezpočet dalších těles.

Podívejme se blíže na střed tohoto obřího galaktického kola. Pokud tuto formaci pozorujeme v rámci našeho trojrozměrného prostoru, jako první nám pohled padne na galaktickou vybouleninu, tvořenou miliardami červených a oranžových hvězd, vířících v oblacích galaktického prachu, o průměru nějakých 15 000 světelných let (světelný rok je přibližně 9,5 bilionů kilometrů). Kolem této čočkovité oblasti se otáčí plošší kruhový disk galaxie, o tloušťce 2 000 světelných let a průměru 120 000 světelných let, v němž je obsažena většina galaktické hmoty. A okolo tohoto kotouče povlávají spirální ramena galaxie, domov jasných hvězd a zářivých oblaků plynu a prachu – vesmírných inkubátorů, v nichž se rodí nové hvězdy. Nad a za těmito spirálními rameny se táhne galaktické halo s kulovitými hvězdnými shluky, kde se nacházejí nejstarší členové galaktické rodiny.

Odtamtud se přemístěme do samotného srdce galaxie – složitého prostoru obklopeného vířícími oblaky plynu a prachu. V tomto jádru se skrývá skutečný hnací motor celé hvězdné formace – obří černá díra, hustý otáčející se vír gravitační energie, třimilionkrát těžší než Slunce. Tento hladový vesmírný stroj do sebe vtáhne všechno v dosahu – hvězdy, planety, hmotu, dokonce i světlo, a přitom pohání nebeská tělesa spirální galaxie.

Nyní se podívejme na naši spirální galaxii z vyššího rozměru – ze čtvrtého rozměru času a prostoru. Celým tímto galaktickým tělem jako tepny, žíly a vlásečnice probíhají neviditelné energetické kanály, které jsou někdy

tak rozlehlé, že by dokázaly přepravit hvězdu, jindy jemné, připomínající mikroskopická vlákna. Ty všechny napájejí nepředstavitelné gravitační síly černé díry, umístěné ve středu galaxie. Když vstoupíte do jednoho z těchto kanálů, ocitnete se na čtyřrozměrné dálnici, která přetíná hranice času a prostoru – samozřejmě pouze za předpokladu, že vaše plavidlo tu cestu přežije. Tak jako se otáčí galaxie kolem svého monstrózního středu, tak se pohybují také tyto hadovité proudy energie, které nepřestávají kroužit a měnit svoji polohu na nekonečné pouti galaktickou plání jako nějaké bizarní loukotě na věčně se otáčejícím kosmickém kole.

Jako zrnko písku zachycené v mocném toku gravitačního proudu, jehož časoprostorový vstup se právě nachází v Orionově rameni spirální galaxie, se čtyřrozměrným kanálem žene projektil o velikosti asteroidu. Vejcovitou hmotu o průměru téměř jedenáct kilometrů chrání před rozdrcením v objetí toho válcovitého prostoru smaragdově zelené antigravitační silové pole.

Hvězdný poutník však není sám.

V nabité magnetické brázdě za tím kulovitým tělesem, zahaleno v ochranném ohonu silového pole, se ukrývá další plavidlo – menší a štíhlejší, se zploštělým trupem dýkovitého tvaru tvořeným třpytivými zlatými solárními panely.

Vesmírná časoprostorová dálnice dopraví poutníky do oblasti galaxie umístěné na vnitřním okraji Orionova ramene. Před nimi se objevuje sluneční soustava tvořená devíti planetárními tělesy obíhajícími kolem jediné žlutobílé hvězdy.

Obrovské iridiové plavidlo, které využívá při pohybu gravitační pole hvězdy, se rychle blíží k určenému cíli – Venuši, druhé planetě od Slunce, světu nesmírného horka, obklopenému baldachýnem hustých kyselinových mračen a oxidu uhličitého.

Menší loď se přibližuje k větší a odhalí se tak nepříteli.

Plavidlo z iridia okamžitě mění kurz a zvyšuje rychlost, když dosáhne gravitačního pole třetí planety systému, vodou pokrytého modrého světa, jehož atmosféra obsahuje velké množství jedovatého kyslíku.

S jasným záblesk em vypouští menší loď z dlouhé ploutvovité antény na přídi bělostný proud energie. Výboj sjede brázdou iontů v elektromagnetickém ohonu koule jako blesk po hromosvodu.

Výboj na iridiovém trupu zesílí jako polární záře, elektrický poryv zkratuje hnací systém plavidla a kolos se prudce vychýlí z kurzu. Během několika okamžiků se poškozená masa ocitne ve smrtelném objetí gravitačního pole toho modrého světa.

Projektil velikosti asteroidu se neovladatelně řítí k Zemi.

S aerodynamickým třeskem vnikne iridiové plavidlo do nepřátelské atmosféry. Vnější trup, hladký jako zrcadlo, praská a drolí se, pak krátce zazáří jako oslepující ohnivá koule, než se vnoří do mělkého tropického moře. Téměř nezpomalen stovkami metrů vody dosáhne ve zlomku sekundy dna – a na kratičký okamžik se v oceánu po celé dráze jeho průniku vytvoří dutý válec.

O nanosekundu později už kosmické těleso s bělostným záblesk vybuchuje a uvolňuje 100 milionů megatun energie.

Hromová exploze otřese celou planetou a vytvoří se při ní teploty překračující 18 000 stupňů Celsia, vyšší než na povrchu Slunce. V jednom okamžiku se vznítí dvě plynné ohnivé koule. První, prachový oblak tvořený na prášek rozdrcenou žhavou horninou a iridiem pocházejícím z rozpadlého vnějšího trupu plavidla, a za ním vzdouvající se oblaka silně stlačené páry a oxidu uhličitého, která se uvolnila, když se vypařilo moře a jeho vápencové podloží.

Tato suť a přehřáté plyny stoupají do narušené atmosféry tažené vzhůru vakuem, jež vzniklo v dráze pádu tělesa. Po hladině moře se rozběhnou mohutné rázové vlny. Když narazí na mělké vody, vyvolají obrovská tsunami dosahující výšky sto a více metrů, která zamíří k pevnině.

Jižní pobřeží Severní Ameriky

Smečka velociraptorů se ve smrtelném tichu blíží ke své kořisti, desetimetrové samici corythosaura. Kachnozobý plaz vycítí nebezpečí, zvedne svůj vějířovitý hřeben, nasaje vlhký vzduch a odhalí pach smečky. Varovně zatroubí na zbytek stáda a pak tryskem vyrazí pralesem k moři.

Prchajícího ptakopyska náhle oslepí jasný záblesk. Plaz se zastaví a zatřese svou velkou hlavou ve snaze znovu nabýt zraku. O okamžik později vyskočí s řevem z houští dva raptoři a zatarasí většímu tvorovi únikovou cestu, zatímco zbytek smečky se vrhne corythosaurovi na záda a drásá mu maso smrtícími srpovitými pařáty. Jeden z prvních lovců najde ptakopyskovo hrdlo, zakousne se zvířeti do jícnu a současně zaboří srpovité drápy do měkké kůže pod hrudní kostí. Zraněný plaz zakřičí a zalyká se vlastní krví, zatímco další raptor se mu zakousne do plochého čumáku, zabodne drápy na předních tlapách corythosaurovi do očí a strhne kňučícího těžšího protivníka k zemi.

Za několik okamžiků je po všem. Predátoři vrčí a ohánějí se jeden po druhém, jak rvou tlamami maso z kořisti, která sebou ještě stále škube. V

zápalu zabíjení si velociraptoři nevšímají chvění země pod svýma nohama a přibližujícího se dunění.

Zahalí je temný stín. Dinosauři podobní ptákům vzhlédnou všichni současně a z čelistí jim kane krev, když s vrčením pozorují tyčící se vodní stěnu. Vlna o výšce dvaadvacetipatrového domu se nejprve vypne do výšky – pak se zlomí, drtivě dopadne na překvapené lovce a s dunivým plácnutím vtaví jejich kosti do písku. Vlna se žene na sever a svou kinetickou energií ničí všechno, co jí stojí v cestě.

Tsunami se převalí všemi směry přes stovky kilometrů tropického pobřeží a s burácením vyhladí vegetaci, usazeniny a vše živé na souši. To málo z pralesa, co zůstane mimo záplavovou dráhu, se vznítí, když prudké tlakové vlny promění vzduch v pec. Párek pteranodonů se pokusí z tohoto pekla uniknout. Sotva však vzlétnou nad stromy, jejich plazí křídla se vznítí a shoří v termickém větru.

Vysoko nad tím vším začínají kusy iridia a balvanů, které předtím vylétly do výše, padat do atmosféry jako žhnoucí meteority. Během několika hodin zahalí celou planetu hustý oblak prachu, kouře a popela.

Pralesy budou hořet celé měsíce. Téměř po celý rok nepronikne zčernalou oblohou ke kdysi tropickému světu žádný sluneční svit. V důsledku přerušení fotosyntézy zaniknou tisíce druhů rostlin a zvířat na souši i v moři, protože když se slunce konečně vrátí na oblohu, budou následovat roky jaderné zimy.

V jediném kataklyzmatickém okamžiku tak náhle zaniklo panství dinosaurů trvající 140 milionů let.

Dlouhé dny zůstává štíhlé zlaté plavidlo na oběžné dráze vysoko nad zdevastovaným světem a svými senzory stále sleduje místo dopadu. Čtyřrozměrná dálnice vedoucí domů už dávno zmizela, otáčením galaxie se vstupní bod koridoru přesunul o několik světelných let dál.

V den sedmý začne zpod rozdrceného mořského dna vycházet smaragdově zelená záře. O několik sekund později se aktivuje mohutný podprostorový rádiový signál, nouzové volání směřující do odlehlých končin galaxie.

Životní formy v plavidle na oběžné dráze začnou signál rušit – je však příliš pozdě.

Zlo již zakořenilo v další nebeské zahradě. A je pouze otázkou času, kdy se probudí.

Zlaté kosmické plavidlo přejde na geosynchronní oběžnou dráhu přímo nad nepřítelem. Posádka spustí slunečním zářením napájený automatický hypervlnový rádiový signál a zablokuje tak všechny odchozí i příchozí přenosy. Pak loď přejde do režimu spánku, všechny její energetické články

se přesměrují do kapslí udržujících život.

Pro obyvatele kosmické lodi se čas zastavil.

Pro planetu Zemi začaly tikat hodiny…

1

8. ZÁŘÍ 2012
MIAMI, FLORIDA

Jihofloridské posudkové a léčebné centrum je šestipodlažní stavba z bílého betonu obklopená vegetací a umístěná v rozpadající se přistěhovalecké čtvrti západně od města Miami. Podobně jako většina jiných institucí v této oblasti má střechy lemované ostnatým drátem. Ale na rozdíl od jiných zařízení není účelem ostnatého drátu nevpustit vetřelce dovnitř, ale zabránit místním v odchodu.

Jedenatřicetiletá Dominique Vazquezová kličkuje s hlasitými nadávkami dopravní špičkou na jih po dálnici 441. První den stáže, a už má zpoždění. Vyhne se mladíkovi jedoucímu v protisměru na motorovém skateboardu, zajede na návštěvnické parkoviště, zaparkuje, pak si spěšně stáhne do pevného drdolu svoje uhlově černé vlasy dlouhé až do pasu a rozběhne se ke vstupu.

Magnetické dveře se otevřou a vpustí ji do klimatizované haly.

V recepci sedí Hispánka kolem padesátky a čte si na malém monitoru o tloušťce oplatky ranní zprávy. Ani na Dominique nepohlédne a zeptá se: „Přejete si?“

„Mám schůzku s Margaret Reinikeovou.“

„To určitě nemáte. Doktorka Reinikeová už tady nepracuje.“ Žena stiskne tlačítko a přejde ve zprávách na další článek.

„Tomu nerozumím. Mluvila jsem s paní doktorkou před dvěma týdny.“

Recepční na ni konečně pohlédne. „A vaše jméno?“

„Vazquezová, Dominique Vazquezová. Mám tady nastoupit na roční postgraduální stáž z Floridské státní univerzity. Doktorka Reinikeová má být můj garant.“ Sleduje, jak žena uchopí sluchátko telefonu a vytočí klapku.

„Pane doktore, mladá žena, jmenuje se Domino Vass…“

„Vazquezová, Dominique Vazquezová.“

„Promiňte. Dominique Vazquezová. Ne, pane doktore, je tady v hale a tvrdí, že má nastoupit na stáž u doktorky Reinikeové. Ano, pane doktore.“ Recepční zavěsí. „Posaďte se prosím tamhle. Doktor Foletta sem za vámi během pár minut přijde.“ Žena se obrátí k Dominique zády a vrátí se k monitoru se zpravodajstvím.

Uplyne deset minut, než se v chodbě objeví mohutný muž tak asi kolem šedesátky.

Anthony Foletta by se hodil spíš na fotbalové hřiště jako trenér útočníků než do chodeb státního ústavu pro duševně choré zločince. Na obrovité hlavě, která jako by seděla přímo na ramenou, mu vlaje hříva hustých šedých vlasů. Mezi ospalými víčky a baculatými tvářemi se třpytí modré oči. Přestože trpí nadváhou, má horní část trupu pevnou a z rozevřeného laboratorního pláště mu jen mírně vyčnívá bříško.

S nuceným úsměvem jí podává tlustou ruku.

„Anthony Foletta, nový hlavní psychiatr.“ Hlas má hluboký a drsný, připomíná starou sekačku na trávu.

„Co se stalo s doktorkou Reinikeovou?“

„Osobní záležitost. Slyšel jsem, že u jejího manžela objevili rakovinu v posledním stadiu. Nejspíš se rozhodla odejít do předčasného důchodu. Reinikeová mi říkala, že vás mám čekat. Pokud vám to nebude vadit, budu vaším garantem já.“

„Nevadí.“

„Dobře.“ Obrátí se a zamíří chodbou. Dominique má co dělat, aby s ním udržela krok.

„Pane doktore, jak dlouho jste tady?“

„Deset dnů. Přeřadili mě sem ze státního zařízení v Massachusetts.“

Přicházejí ke strážnému na prvním bezpečnostním stanovišti. „Odevzdejte strážnému řidičský průkaz.“

Dominique zaloví v kabelce, pak podá muži laminovanou kartičku a výměnou dostane návštěvnický průkaz. „Teď používejte tenhle,“ vysvětluje Foletta. „Vrátíte ho, až budete na konci dne odcházet. Během týdne vám vyřídíme kódovaný odznak stážisty.“

Připne si průkaz na halenku a pak jde za ním do výtahu.

Foletta zvedne dva prsty proti kameře umístěné nad hlavou. Dveře se zavřou. „Už jste tady někdy byla? Vyznáte se v poschodích?“

„Ne. S doktorkou Reinikeovou jsem mluvila jen po telefonu.“

„Je tady šest pater. Správní oddělení a hlavní stanoviště ochranky jsou v přízemí. Hlavní stanoviště ovládá výtahy personálu i chovanců. V prvním

patře je malé lékařské oddělení pro seniory a nevyléčitelně nemocné. Ve druhém patře najdete naši jídelnu a odpočinkovou zónu. Odtamtud se také jde do mezaninu, na dvůr a do terapeutických prostor. Ve třetím, čtvrtém, pátém a šestém patře jsou umístěni chovanci.“ Foletta se zachechtá. „Doktor Blackwell o nich mluví jako o ‚klientech‘. Zajímavý eufemismus, nemyslíte, když uvážíme, že je sem přivlečeme v želízkách?“

Vyjdou z výtahu a projdou kolem bezpečnostního stanoviště, stejného jako v přízemí. Foletta mávne, pak jde krátkou chodbou ke své kanceláři. Všude jsou hromady lepenkových krabic plných spisů, zarámovaných diplomů a osobních věcí.

„Omluvte ten nepořádek, ještě pořád to vybaluju.“ Foletta sundá ze židle počítačovou tiskárnu a gestem vybídne Dominique, aby se posadila, pak se s námahou vmáčkne za svůj stůl a rozvalí se na kožené židli, aby dopřál svému břichu dost místa.

Otevře její osobní spis. „Hmm. Takže dokončujete doktorát na Floridské státní, jak vidím. Chodíte hodně na fotbal?“

„Ani ne.“ *Využij toho zahájení.* „Vy jste ale nejspíš dříve hodně hrával fotbal.“

Je to dobrý tah, Folettův andělský obličej se rozzáří. „Bojovní modří delawarští kohouti, ročník ’79. Začínal jsem jako defenzivní tackl. Dostal bych se do draftu nižšího kola NFL, kdybych si neroztrhl kolenní šlachy v zápase proti Lehighské.“

„Jak jste se dostal k soudní psychiatrii?“

„Měl jsem staršího bratra, který trpěl patologickou obsesí. Vždycky měl problémy se zákony. Jeho psychiatr byl absolvent z Delawaru a velký fanda do fotbalu. Brával jsem ho s sebou po zápase do šaten. Když jsem si zranil to koleno, zatáhl za pár nitek, aby mě dostal do postgraduálního programu.“ Foletta se předkloní a položí její spis na stůl. „Mluvme ale o vás. Jsem zvědavý. Kolem FSU je přece několik zařízení, která jsou blíž než to naše. Co vás k nám přivádí?“

Dominique si odkašle. „Moji rodiče žijí v Sanibelu. Jsou to jen dvě hodiny jízdy od Miami. A já se domů tak často nedostanu.“

Foletta jede tlustým ukazovákem po jejím osobním spise. „Tady se píše, že jste původem z Guatemaly.“

„Ano.“

„Jak jste se dostala na Floridu?“

„Moji rodiče – moji vlastní rodiče – zemřeli, když mi bylo šest. Poslali mě sem k bratranci do Tampy.“

„Ale tam jste nezůstala.“

„Je to důležité?“

Foletta vzhlédne. Jeho oči už nepůsobí ospale. „Nemám moc rád překvapení, stážistko Vazquezová. Než přidělím chovance, mám rád jasno v duševních záležitostech vlastního personálu. Většina chovanců není moc problematických, ale je důležité nezapomínat, že máme přesto co do činění s některými nebezpečnými jedinci. Bezpečnost je pro mě prvořadá. Co se stalo v Tampě? Jak to, že jste skončila v náhradní rodině?“

„Snad stačí, když řeknu, že to s mým bratrancem nefungovalo.“

„Znásilnil vás?“

Dominique jeho přímost zaskočí. „Když to musíte vědět – ano. Bylo mi tehdy teprve deset.“

„Byla jste v péči psychiatra?“

Zahledí se na něho. *Jen klid, zkouší tě.* „Ano, až do sedmnácti.“

„Nevadí vám o tom hovořit?“

„Už se stalo. Je to pryč. Určitě to ovlivnilo moji volbu povolání, pokud míříte tím směrem.“

„A taky vaše zájmy. Tady stojí, že máte černý pás druhého stupně v taek-won-do. Využila jste toho někdy?“

„Jen na turnajích.“

Očima, teď už otevřenýma dokořán, si ji upřeně prohlíží. „Povězte mi, stážistko Vazquezová, představujete si obličej svého bratrance, když kopete své protivníky?“

„Někdy.“ Odhrne si z očí pramen vlasů. „Koho jste si představoval vy, když jste hrál fotbal za ty Bojovné modré delawarské kohouty?“

„*Touché.*“ Oči se znovu vrátí ke spisu. „Máte hodně nápadníků?“

„Můj společenský život vás taky zajímá?“

Foletta se napřímí. „Traumatické sexuální zážitky jako ten váš vedou často k sexuálním poruchám. A znovu opakuju, že jen potřebuju vědět, s kým pracuju.“

„Nemám žádnou averzi k sexu, pokud se ptáte na tohle. Ale *mám* zdravou nedůvěru k všetečným mužům.“

„Tady nejsme v žádném resocializačním zařízení, slečno Vazquezová. Budete potřebovat daleko tlustší hroší kůži, pokud se máte zabývat odsouzenci. Tihle muži se proslavili tím, že se rádi pobavili s hezkými vysokoškolačkami jako vy. Vzhledem k tomu, že jste z FSU, mohla byste to ocenit.“

Dominique se zhluboka nadechne a snaží se uvolnit ztuhlé svalstvo. *K čertu, zapomeň na to svoje ego a dávej pozor.* „Máte pravdu, pane doktore. Omlouvám se.“

Foletta zavře spis. „Jde o to, že pro vás mám připravený zvláštní úkol, ale potřebuju si být naprosto jistý, že ho zvládnete.“

Dominique ožije. „Vyzkoušejte si mě.“

Foletta vytáhne z horní zásuvky stolu tlustou hnědou složku. „Jak víte, v tomto zařízení se uplatňuje všeoborový týmový přístup. Každý chovanec má přiděleného psychiatra, klinického psychologa, sociálního pracovníka, psychiatrickou sestru a rehabilitačního terapeuta. Když jsem sem přišel, napadlo mě, že je to trochu přehnané, ale nesporně to přináší výsledky, zvlášť když máte na starost drogově závislé pacienty a připravujete jedince na blížící se soudní jednání.“

„Ale ne v tomto případě.“

„Ne. Muž, kterého vám chci svěřit, je můj vlastní pacient, chovanec z ústavu pro choromyslné, kde jsem sloužil jako ředitel pro psychologické služby.“

„Tomu nerozumím. Vy jste si ho přivedl s sebou?“

„Náš ústav přišel asi před půl rokem o dotace. Rozhodně se nedá uvažovat o zapojení tohoto pacienta do normálního života a museli ho někam převést. Protože znám jeho minulost lépe než kdokoli jiný, napadlo mě, že pro všechny zainteresované nebude tolik traumatické, když zůstane v mojí péči.“

„Kdo je to?“

„Říká vám něco profesor Julius Gabriel?“

„Gabriel?“ Jméno jí připadá povědomé. „Počkejte, není to ten archeolog, který zemřel před několika lety přímo během přednášky na Harvardu?“

„Je to už víc než deset let.“ Foletta se usměje. „Po třech desetiletích výzkumných grantů se Julius Gabriel vrátil do Států a stanul před shromážděním svých kolegů s tvrzením, že staří Egypťané a Mayové vybudovali svoje pyramidy s pomocí mimozemšťanů – a to aby zachránili lidstvo před zničením. Dokážete si to představit? Přítomní se mu vysmáli do očí. Nejspíš zemřel hanbou.“ Folettovi se třesou smíchy tváře. „Julius Gabriel byl přímo ukázkovým příkladem paranoidní schizofrenie.“

„Ale kdo je ten pacient?“

„Jeho syn.“ Foletta otevře spis. „Michael Gabriel, stáří třicet dva let. Chce, aby se mu říkalo Mick. Více než dvacet let svého života strávil při práci se svými rodiči na archeologických nalezištích, což je podle mě dost na to, aby se z takového kluka stal psychotik.“

„Proč ho zavřeli?“

„Mick zkolaboval během té otcovy přednášky. Soud ho uznal za paranoidního schizofrenika a poslal do Massachusettského státního ústavu pro choromyslné, kde jsem byl jeho klinickým psychiatrem a kde zůstal v mé péči i poté, co mě v roce 2006 povýšili na ředitele.“

„Stejný typ představ jako u otce?“

„Samozřejmě. Otec i syn byli oba přesvědčeni, že lidstvo z povrchu zemského vyhladí nějaká obrovská katastrofa. Mick také trpí obvyklými paranoidními představami o pronásledování. Většinu z nich vyvolala smrt otce a jeho vlastní uvěznění. Tvrdí, že celé ty roky zůstal zavřený kvůli nějakému vládnímu spiknutí. V mysli Michaela Gabriela je on sám tou hlavní obětí, nevinný muž, který se snažil zachránit svět a dostal se přitom do střetu s amorálními ambicemi sobeckého politika."

„Promiňte, ale tady vám dost dobře nerozumím."

Foletta zalistuje spisem a vytáhne z velké obálky několik polaroidových snímků. „Tohle je muž, kterého napadl. Dobře se na tu fotografii podívejte, slečno stážistko. Rozhodně nesmíte ani na chvíli polevit v ostražitosti."

Je to detailní záběr na mužský obličej, brutálně zmlácený. Pravý oční důlek je zalitý krví.

„Mick urval z pódia mikrofon a ztloukl s ním oběť do bezvědomí. Ten chudák nakonec přišel o oko. Myslím, že jméno oběti vám bude taky povědomé. Pierre Borgia."

„Borgia? Děláte si legraci? Ministr zahraničí?"

„Je to už skoro jedenáct let, kdy k tomu došlo, ještě než Borgiu jmenovali zástupcem při OSN. Tou dobou se ucházel o senátorské křeslo. Podle některých mu ten útok nejspíš pomohl ke zvolení. Než se Pierre protlačil do politiky, byl to hlavně vědec. On a Julius Gabriel byli ve stejném doktorském programu v Cambridgi. Věřte nebo ne, ale ti dva spolu po absolvování univerzity dokonce pracovali nějakých pět nebo šest let jako kolegové na výzkumu dávných ruin, než mezi nimi došlo k roztržce. Borgiu rodina nakonec přesvědčila, aby se vrátil do Států a začal se věnovat politice, jenže staré křivdy zůstaly.

Jak se tady píše, byl to právě Borgia, kdo tehdy uváděl při přednášce Julia. Pierre nejspíš řekl pár věcí, které neměl, a dav se tím dostal do varu. Julius Gabriel měl špatné srdce. Když v zákulisí zkolaboval a zemřel, Michael se rozhodl pro odvetu. Šest policistů mělo co dělat, aby ho od Borgii odtrhli. Všechno je to tady ve spise."

„To vypadá spíš jako nějaký ojedinělý emocionální výbuch, vyvolaný…"

„Takový vztek v člověku roste dlouhá léta, slečno Vazquezová. Michael Gabriel byl jako sopka, čekal, až vybuchne. Jen si to představte, jedináček, vychovávaný dvěma prominentními archeology v nejodlehlejších částech světa. Nikdy nechodil do školy ani neměl možnost se spřátelit s jinými dětmi, což všechno přispělo k extrémnímu případu antisociální osobnostní poruchy. K čertu, Mick nejspíš nikdy nebyl ani na rande. Všechno, co se kdy naučil, mu předali jeho jediní společníci, rodiče, z nichž minimálně

jeden byl cvok.“

Foletta jí podá spis.

„Co se stalo jeho matce?“

„Zemřela na rakovinu slinivky, když rodina pobývala v Peru. Z nějakého důvodu ho její smrt stále pronásleduje. Jednou nebo dvakrát za měsíc se probouzí s křikem. Strašné noční můry.“

„Kolik bylo Mickovi, když zemřela?“

„Dvanáct.“

„Máte představu, proč pro něj její smrt pořád představuje takové trauma?“

„Ne. Mick o tom odmítá mluvit.“ Foletta se zavrtí, na malé židli se mu nesedí pohodlně. „Pravda je, slečno Vazquezová, že mě Michael Gabriel moc v lásce nemá.“

„Přenosová neuróza?“

„Ne. Mick a já jsme nikdy neměli takový vztah mezi lékařem a pacientem, aby k ní mohlo dojít. Stal jsem se jeho věznitelem, součástí jeho paranoie. Něco z toho nepochybně pramení z jeho prvních let v ústavu. Mick si dost špatně zvykal na internaci. Týden před svým půlročním přezkoumáním napadl jednoho našeho strážného, zlámal tomu muži obě ruce a kopal ho opakovaně do šourku. Způsobil mu takové poškození, že mu museli odoperovat obě varlata. Někde ve spise je i snímek, pokud máte zájem…“

„Ne, díky.“

„Jako trest za ten útok prožil Mick většinu z uplynulých deseti let v naprosté izolaci.“

„To je dost kruté, ne?“

„Ne tam, odkud jsem přišel. Mick je mnohem chytřejší než muži, které jsme najali, aby ho hlídali. Pro všechny kolem je lepší, když zůstane v izolaci.“

„Bude mít možnost zapojit se do skupinových činností?“

„Pro zapojování chovanců zde platí přísná pravidla, ale prozatím se s tím nepočítá.“

Dominique se znovu zahledí na polaroidové snímky. „Jak moc se musím bát, že mě tenhle chlap napadne?“

„V našem oboru, stážistko, se musíte bát vždy. Představuje Mick Gabriel hrozbu? Pořád. Jestli si myslím, že to hrozí? Pochybuju. Posledních deset let pro něj nebylo snadných.“

„Bude se moct někdy znovu zapojit do normálního života?“

Foletta zavrtí hlavou. „Nikdy. Na cestě životem je tohle pro Michaela Gabriela poslední zastávka. Nikdy se nedokáže vypořádat s tvrdými podmínkami ve společnosti. Mick je vyděšený.“

„Ale z čeho?“

„Ze své vlastní schizofrenie. Mick tvrdí, že cítí, jak vzrůstá přítomnost zla a v jeho důsledku nenávist a násilí ve společnosti. Jeho fobie dosahuje vrcholu pokaždé, když se další naštvaný kluk zmocní tátovy zbraně a střílí na nějaké střední škole. Tyhle věci ho neskutečně vyvádějí z míry.“

„Ale to mě taky.“

„Ne tak jako jeho. Z Micka se stává tygr.“

„Dostává léky?“

„Držíme ho na zyprexe – dvakrát denně. Ta z něj dostane většinu zuřivosti.“

„Takže co s ním mám tedy dělat?“

„Podle zákonů ve státě máme povinnost zajistit mu terapii. Využijte příležitosti k získání cenných zkušeností.“

Něco skrývá. „Vážím si téhle příležitosti, pane doktore. Ale proč já?“

Foletta se opře o stůl a vstane. Nábytek pod jeho vahou zapraská. „Vzhledem k tomu, že jsem ředitel tohoto ústavu, mohlo by se považovat za střet zájmů, kdybych byl jediný, kdo o něj pečuje.“

„Ale proč mu nepřiřadíte celý tým, aby…“

„Ne.“ Folettovi zjevně dochází trpělivost. „Michael Gabriel je pořád můj pacient a já, ne nějaká správní rada, rozhodnu, jaká terapeutická metoda je pro něj nejvhodnější. Jak brzy sama zjistíte, Mick je trochu podvodník – velmi chytrý, velmi výřečný a velmi inteligentní. Jeho IQ je skoro 160.“

„To je ale u schizofrenika dost neobvyklé, ne?“

„Neobvyklé, ale ne neslýchané. Chci říct, že se sociálním pracovníkem nebo rehabilitačním specialistou by si jen pohrával. Na to, aby prokoukl ty jeho řečičky, je potřeba člověk s vašimi znalostmi.“

„A kdy se s ním setkám?“

„Hned teď. Přivedou ho do pozorovací místnosti, abych mohl sledovat vaše první setkání. Říkal jsem mu o vás dnes ráno. Těší se na vás. Hlavně si dávejte pozor.“

• • •

V každém z horních čtyř pater zařízení, kterým personál JFPLC říká oddělení, žije čtyřicet osm chovanců. Oddělení jsou rozdělena na severní a jižní křídla a každé z nich obsahuje tři buňky. Buňku tvoří malá odpočinková místnost s pohovkami a televizí a kolem ní osm soukromých ložnic. Každé patro má vlastní stanoviště ochranky a sesternu. Okna tam nejsou.

Foletta a Dominique vyjedou výtahem pro zaměstnance do šestého patra. Na hlavním stanovišti hovoří afroamerický strážný s jednou ze sester.

Pozorovací místnost je nalevo od něj.

Ředitel se pozdraví se strážným, pak mu představí novou stážistku. Marvisi Jonesovi je kolem padesátky, má laskavé hnědé oči, z nichž vyzařuje sebedůvěra získaná na základě zkušeností. Dominique si všimne, že strážný nemá zbraň. Foletta jí vysvětlí, že v rezidenčních patrech jsou veškeré zbraně zakázány.

Marvis je vede přes hlavní stanoviště k jednostrannému bezpečnostnímu sklu vedoucímu do pozorovací místnosti.

Michael Gabriel sedí na podlaze a opírá se zády o stěnu proti sklu. Na sobě má bílé tričko a kalhoty stejné barvy. Je evidentně ve skvělé kondici, s vypracovaným trupem, vysoký, skoro dva metry, váží kolem sta kilo. Vlasy má tmavě hnědé, trochu delší, na koncích se mu stáčejí. Hezký obličej má hladce oholený. Podél pravé čelisti směrem k uchu se mu táhne asi osmicentimetrová jizva. Oči upírá na podlahu.

„Je hezký."

„To byl Ted Bundy taky," podotkne Foletta. „Budu vás sledovat odsud. Mick bude určitě okouzlující, bude se na vás snažit udělat dojem. Až usoudím, že už to stačilo, pošlu dovnitř sestru s léky."

„Dobře." Hlas se jí zachvěje. *Uvolni se, sakra.*

Foletta se usměje. „Jste nervózní?"

„Ne, jen trochu rozrušená."

Vyjde ze stanoviště a kývne na Marvise, aby odemkl pozorovací místnost. Dveře se otevřou a jí se sevře žaludek. Na okamžik se zastaví, aby se jí zklidnil pulz, pak vejde a zachvěje se, když dveře za ní s dvojitým cvaknutím zapadnou.

Pozorovací místnost měří tři krát čtyři metry. K podlaze a ke stěně přímo proti ní je přišroubovaná železná postel vybavená tenkou podložkou místo matrace. Proti posteli stojí jediná židle, také přišroubovaná. Panel kouřového skla vpravo od ní je nemaskované pozorovací okno. V místnosti to páchne dezinfekcí.

Mick Gabriel v tu chvíli už stojí, s hlavou mírně nakloněnou, takže mu nevidí do očí.

Dominique mu podá ruku a přinutí se k úsměvu. „Dominique Vazquezová."

Mick se na ni podívá a ona spatří zvířecí oči tak neuvěřitelně tmavé, že nedokáže ani určit, kde končí panenky a začínají duhovky.

„Dominique Vazquezová. Dominique Vazquezová." Chovanec se snaží pečlivě vyslovovat každou slabiku, jako by si ji chtěl vrýt do paměti. „Moc rád vás…"

Úsměv náhle zmizí a vystřídá ho prázdný výraz.

Dominique cítí srdce až v krku. *Zůstaň klidná. Nehýbej se.*

Mick zavře oči. Děje se v něm cosi nečekaného. Dominique vidí, jak se mu zachvěje čelist a objeví se ta jizva. Nosní dírky se mu pohnou jako u zvířete, které větří kořist.

„Smím přistoupit blíž k vám, prosím?“ Slova pronese tiše, skoro šeptem. Dominique cítí, jak se za tím hlasem bortí emocionální zábrany.

Snaží se překonat nutkání obrátit se ke kouřovému sklu.

Oči se znovu otevřou. „Přísahám na duši své matky, že vám neublížím.“

Sleduj jeho ruce. Když se na tebe vrhne, nakopni ho kolenem. „Můžete přijít blíž, ale žádné prudké pohyby, jasné? Doktor Foletta vás sleduje.“

Mick udělá dva kroky k ní a zůstane stát asi ve vzdálenosti půl paže. Nahne k ní obličej, zavře oči a vdechuje – jako kdyby její tvář byla lahví vynikajícího vína.

Z blízkosti muže se jí zježí chloupky na pažích. Sleduje, jak se mu uvolňují obličejové svaly, když se v duchu přenese daleko od místnosti, v níž se nacházejí. Za zavřenými víčky se mu sbíhají slzy a několik mu jich skane po tvářích.

Na kratičký okamžik v ní převládnou mateřské city nad ostražitostí. *Může to jen hrát?* Snaží se odtáhnout.

Mick otevře oči, které v tu chvíli připomínají černá jezírka. Zvířecí výraz z nich zmizel.

„Děkuju. Moje matka nejspíš používala stejný parfém jako vy.“

Poodstoupí od něj. „Je to Calvin Klein. Vyvolal ve vás šťastné vzpomínky?“

„Taky pár těch špatných.“

Kouzlo pominulo. Mick přejde k posteli. „Chcete sedět na židli nebo na posteli?“

„Radši na židli.“ Počká na ni, až se posadí, pak se sám uvelebí na okraji lůžka a zády se opře o zeď. Pohybuje se při tom jako atlet.

„Vypadáte, že se vám daří udržovat se ve formě.“

„Při životě na samotce to dokážete, pokud máte dostatečně silnou vůli. Dělám tisícovku kliků a lehů-sedů denně.“ Uvědomuje si, jak ji zkoumá pohledem. „Vy taky nejspíš dost trénujete.“

„Snažím se.“

„Vazquezová. Píše se to se *s* nebo se z?“

„Z.“

„Portoriko?“

„Ano. Můj… můj biologický otec vyrůstal v Arecibu.“

„Tam, kde stojí největší radioteleskop na světě. Ale přízvuk máte spíš guatemalský.“

„Vychovali mě tam.“ *Vede rozhovor.* „Vy jste nejspíš také pobýval ve Střední Americe.“

„Byl jsem na mnoha místech.“ Mick si upraví chodidla do lotosové polohy. „Takže jste vyrůstala v Guatemale. Jak jste se tedy ocitla v téhle zemi neomezených možností?“

„Moji rodiče zemřeli, když jsem byla ještě malá. Poslali mě k bratranci na Floridu. A teď už mluvme o vás.“

„Říkáte váš biologický otec. Považujete za důležité ho takto odlišit. Kterého muže tedy považujete za skutečného otce?“

„Isadora Axlera. On a jeho žena mě adoptovali. Nějaký čas jsem strávila v sirotčinci, když jsem odešla od bratranců. Iz a Edith Axlerovi jsou báječní lidé. Oba jsou mořští biologové. Vedou stanici SOSUS na Sanibel Island.“

„SOSUS?“

„Je to zvukový podvodní sledovací systém, globální síť podmořských mikrofonů. Námořnictvu sloužil SOSUS během studené války ke sledování nepřátelských ponorek. Biologové systém převzali a používají ho ke zkoumání mořského života. Je tak neuvěřitelně citlivý, že umožňuje naslouchat hejnům velryb vzdáleným stovky kilometrů…“

Pohled těch pronikavých očí ji přeruší. „Proč jste odešla od bratrance? Musela jste zažít něco traumatického, že jste skončila v sirotčinci.“

Je horší než Foletta. „Micku, jsem tady, abychom mluvili o vás.“

„Ano, ale co když jsem měl taky traumatické dětství? Třeba by mi vaše povídání mohlo pomoct.“

„Pochybuju. Nakonec všechno dobře dopadlo. Axlerovi mi vrátili zpátky dětství a já jsem…“

„Ale ne vaši nevinnost.“

Dominique cítí, jak rudne. „Tak jo, teď když jsme už zjistili, že se rychle učíte, podívejme se, jestli dokážete soustředit své úžasné IQ taky na sebe.“

„Myslíte, abyste mi mohla pomoct?“

„Abychom si mohli pomoct navzájem.“

„Vy jste ještě nečetla můj spis, že?“

„Ještě ne.“

„Víte, proč vás ke mně doktor Foletta přidělil?“

„Co kdybyste mi to řekl vy?“

Mick se zahledí na své ruce a zvažuje odpověď. „Existuje jedna studie, autorem je Rosenhan. Četla jste ji?“

„Ne.“

„Byla byste tak hodná a přečetla si ji před naším dalším setkáním? Doktor Foletta bude mít určitě výtisk založený v jedné z těch lepenkových kra-

bic, kterým říká kartotéka.“

Usměje se. „Když je to pro vás tak důležité, tak přečtu.“

„Děkuju.“ Nakloní se k ní. „Líbíte se mi, Dominique. A víte proč?“

„Ne.“ V očích mu tančí odraz zářivek.

„Líbíte se mi, protože vaši mysl ještě nespoutal systém. Jste pořád čerstvá, a to je pro mě důležité, protože se vám chci skutečně svěřit, ale nemůžu, aspoň ne v téhle místnosti, když nás při tom sleduje Foletta. Taky si myslím, že dokážete vnést světlo do některých problémů, které mě potkaly. Takže bych s vámi rád probral spoustu věcí, velmi důležitých věcí. Myslíte, že bychom si mohli příště promluvit v soukromí? Co třeba na dvoře?“

„Zeptám se doktora Foletty.“

„Připomeňte mu při té příležitosti pravidla tohoto ústavu. A mohla byste ho také požádat o deník mého otce. Pokud máte být mojí terapeutkou, je podle mě zcela nezbytné, abyste si ho pročetla. Nevadilo by vám to?“

„Bude mi ctí si ho pročíst.“

„Děkuju. Pročetla byste si ho brzy, třeba přes víkend? Nerad vám dávám takové úkoly, jste tady první den a tak, ale je nezbytně nutné, abyste se s ním seznámila co nejdříve.“

Dveře se otevřou a vstoupí sestra. Venku čeká strážný a pozoruje dveře. „Je čas na vaše léky, pane Gabrieli.“ Podá mu papírový kelímek s vodou, pak bílou tabletku.

„Micku, už musím jít. Ráda jsem vás poznala. Vynasnažím se prostudovat, co jste chtěl, do pondělí, ano?“ Vstane a obrátí se k odchodu.

Mick se dívá na pilulku. „Dominique, vaši příbuzní z matčiny strany. Jsou to Mayové Quiché, že?“

„Mayové? Já… já nevím.“ *Ví, že lžu.* „Chci říct, že je to možné. Moji rodiče zemřeli, když jsem byla…“

Upře na ni náhle pohled, účinek ji zcela odzbrojí. „Čtyři *Ahau*, tři *Kankin*. Víte, co je to za den, že, Dominique?“

Ale sakra… „Já… brzy na shledanou.“ Dominique se protáhne kolem strážného a vyjde z místnosti.

Michael Gabriel si vloží pilulku pomalu do úst. Vypije vodu z pohárku, pak ho zmačká v dlani levé ruky. Otevře ústa a nechá sestru, aby pomocí špachtle a tužkové baterie ověřila, že lék spolkl.

„Děkuji, pane Gabrieli. Strážný vás za několik minut doprovodí zpátky do vašeho pokoje.“

Mick zůstane na lehátku, dokud sestra nezavře dveře. Pak vstane a obrátí se ke vzdálené zdi, zády k pozorovacímu oknu, a ukazovákem levé ruky nenápadně vyloví bílou pilulku z prázdného pohárku a vsune si ji do dlaně. Potom znovu zaujme lotosovou polohu na podlaze, zmačkaný pohárek

odhodí na postel a bílou pilulku si zasune do boty.

Zyprexu spláchne po návratu do své cely do záchodu.

2

8. ZÁŘÍ 2012
BÍLÝ DŮM

Ministr zahraničí Pierre Robert Borgia hledí na svůj odraz v zrcadle na toaletách. Upraví si pásku přes pravý oční důlek, pak si uhladí krátké prošedivělé chomáče vlasů na obou stranách jinak olysalé hlavy. Černý oblek a odpovídající kravatu má jako obvykle bezvadné.

Borgia vyjde z toalet exekutivy, zahne doprava a po cestě chodbou k Oválné pracovně zdraví kývnutím zaměstnance.

Patsy Goodmanová vzhlédne od své klávesnice. „Běžte hned dál. Už na vás čeká."

Borgia kývne, pak vstoupí.

Na vyčerpaném bledém obličeji Marka Mallera jsou patrné známky únavy z téměř čtyřletého působení v úřadu prezidenta. Uhlově černé vlasy mu na spáncích zešedivěly, kolem pronikavě modrých očí má teď více vrásek. Postava dvaapadesátníka, výrazně hubenější, je stále pevná.

Borgia poznamená, že nejspíš zhubl.

Maller se ušklíbne. „Říkám tomu stresová dieta Viktora Grozného. Četl jste dnešní zprávu CIA?"

„Ještě ne. Co tentokrát provedl nejnovější ruský prezident?"

„Svolal summit mezi vojenskými vůdci Číny, Severní Koreje, Íránu a Indie."

„Kvůli čemu?"

„Aby zorganizovali společné jaderné zastrašovací cvičení, jako reakci na naše poslední zkoušky raketového obranného štítu."

„Opět Grozného představení na efekt. Pořád ještě zuří kvůli tomu, že mu MMF zrušil tu dvacetimiliardovou půjčku."

„Ať už má jakýkoli motiv, daří se mu v Asii podněcovat jadernou para-

noiu.“

„Marko, dnes odpoledne je schůze Rady bezpečnosti, takže mi je jasné, že jste si mě nezavolal jen proto, abychom probírali zahraniční záležitosti.“

Maller přikývne, pak do sebe obrátí svůj třetí šálek kávy. „Jeb se rozhodl, že rezignuje na funkci viceprezidenta. Neptejte se na podrobnosti. Říkejme tomu osobní důvody.“

Borgiovi se na okamžik zastaví srdce. „Bože, za necelé dva měsíce jsou volby…“

„Už jsem měl neoficiální schůzku s příslušnými lidmi. Je to mezi vámi a Ennisem Chaneym.“

Ježíši… „Už jste s ním o tom mluvil?“

„Ne. Říkal jsem si, že vám dlužím informaci jako prvnímu.“

Borgia pokrčí rameny a nervózně se usměje. „Senátor Chaney je dobrý člověk, ale když jde o zahraniční věci, nesahá mi ani po kotníky. A moje rodina má pořád ještě hodně velký vliv…“

„Ne tak velký, jak myslíte, a podle průzkumů se většina Američanů nezajímá o nárůst vojenského vlivu Číny. Raketový obranný štít vnímají jako jasné ukončení jaderné války.“

„V tom případě dovolte, pane prezidente, abych mluvil na rovinu. Opravdu si Republikánský národní výbor myslí, že země je připravena na afroamerického viceprezidenta?“

„Volby budou těsné. Podívejte se, co udělal Lieberman pro Gorea. Chaney by nám poskytl kýžený opěrný bod v Pensylvánii a na jihu. Jen klid, Pierre. K žádnému rozhodnutí nedojde aspoň dalších třicet až pětačtyřicet dní.“

„To je rozumné. Tisk bude mít míň času, aby nás rozcupoval na kusy.“

„Co nějací kostlivci ve skříních, o kterých bychom měli vědět?“

„Jsem si jistý, že vaši lidé už se tím zabývají, zatímco se spolu bavíme. Marku, na rovinu, má Chaney výhodné postavení?“

„Podle průzkumů mínění se obliba Chaneyho táhne napříč stranickým i rasovým spektrem. Je realistický. Veřejnost mu věří dokonce ještě víc než Colinu Powellovi.“

„Nesměšujte důvěru s kompetentností.“ Borgia vstane, pak začne přecházet sem a tam. „Průzkumy také ukazují, že Američané mají strach ze zhroucení ruského hospodářství a jeho dopadu na evropský trh.“

„Pierre, hlavně klid. Za pětačtyřicet dní se může stát ještě spousta věcí.“

Borgia vydechne. „Promiňte, pane prezidente. Je pro mě velká čest už jen to, že jste o mně uvažoval. Poslyšte, asi bych měl jít. Musím se před odpolední schůzí ještě sejít s generálem Fecondem.“

Borgia podá příteli ruku, potom zamíří k maskovaným výplňovým dve-

řím. Před odchodem se obrátí. „Marko, nějaká rada?“

Prezident povzdechne. „Nevím. Heidi něco zmínila u snídaně. Uvažoval jste o tom, že byste místo té pásky měl skleněné oko?“

Dominique vyjde z haly léčebného centra a do tváře ji udeří jihofloridské letní vedro. Zlověstnou odpolední oblohu v dálce pročísne blesk. Přehodí si deník vázaný v kůži z pravé ruky do levé, přitiskne palec na bezklíčový zámek, který otevře dveře na straně řidiče u zbrusu nového černého Pronto Spyder convertible, předčasného daru ke zkouškám od Edie a Ize. Položí deník na sedadlo spolujezdce, zapne si pás, pak přitiskne palec do podložky zapalování a zaznamená otravné mikroskopické bodnutí jehlou. Počítač v palubní desce ožije a na obrazovce se objeví zpráva:

AKTIVACE ZAPALOVACÍ SEKVENCE.
IDENTIFIKACE UKONČENA. SYSTÉM OCHRANY PROTI VLOUPÁNÍ DEAKTIVOVÁN.

V tu chvíli zaslechne známé dvojité cvaknutí, jak se vypne blokování nápravy.

KONTROLUJI HLADINU ALKOHOLU V KRVI. ČEKEJTE PROSÍM…

Dominique opře hlavu o koženou opěrku a sleduje, jak na kapotu z polyetylentereftalátu dopadají první dešťové kapky. Používání nových bezpečnostních prvků zapalování vyžaduje trpělivost, ale je jisté, že to za ty tři minuty navíc stojí. Řízení v opilosti se ve Spojených státech stává hlavní příčinou úmrtí. Ale na podzim příštího roku budou muset být všechna vozidla vybavena zařízeními na zkoušky alkoholu v krvi.

Zapalování se aktivuje.

ALKOHOL V KRVI NA PŘIJATELNÉ ÚROVNI. ŘIĎTE PROSÍM BEZPEČNĚ.

Dominique upraví klimatizaci, pak stiskne vypínač digitálního diskžokeje u CD přehrávače. Procesor zabudovaného počítače v reakci na modulaci hlasu nebo na dotek interpretuje náladu řidiče a podle toho vybírá odpovídající hudbu ze stovek naprogramovaných předvoleb.

Z reproduktorů surround systému se začnou valit dunivé basy z nejnovějšího alba Rolling Stones *Past Our Prime*. Dominique vycouvá z návštěvnického parkoviště a vydá se na čtyřicetiminutovou jízdu domů.

Nebylo snadné přesvědčit doktora Folettu, aby jí půjčil deník Julia Gabriela. Jeho první námitka byla, že archeologickou práci zesnulého financovaly Harvard i Cambridge a že z právního hlediska je nejprve potřeba sehnat písemné povolení od obou grantových oddělení, než jí předá jakékoli dokumenty z výzkumu. Dominique namítla, že potřebuje přístup k deníku nejen proto, aby mohla řádně dělat svou práci, ale také proto, aby si získala důvěru Michaela Gabriela. Odpolední telefonáty vedoucím oddělení na Harvardu a Cambridgi potvrdily, že deník má hodnotu spíše jako memoárová literatura než jako vědecký dokument a že ho může používat, jak potřebuje, pokud informace z něj nezveřejní. Foletta konečně souhlasil. Vytáhl pět centimetrů tlustý deník, ale dal ho z ruky, teprve když podepsala čtyřstránkový dokument o utajení informací.

Než Dominique dojede do tmavé parkovací garáže věžáku Hollywood Beach, déšť ustane. Deaktivuje motor vozu, zadívá se na strašidelný obraz, který se objevil na pohotovostním displeji čelního skla. Záběr z infračervené kamery umístěné na čelní straně chladiče roadsteru potvrzuje, že garáž je prázdná.

Dominique se usměje vlastní paranoii. Vyjede staromódním výtahem do čtvrtého patra a přidrží dveře vcházející paní Jenkinsové a jejímu miniaturnímu pudlíkovi.

Jednopokojový byt, který patří jejím adoptivním rodičům, je za posledními dveřmi na pravé straně chodby. Když vyťukává bezpečnostní kód, otevřou se dveře za jejími zády.

„Dominique – jak to šlo první den v práci?“

Rabín Richard Steinberg ji obejme s vroucným úsměvem za prošedivělým kaštanově hnědým plnovousem. Steinberg a jeho žena Mindy jsou dobří přátelé jejích rodičů. Dominique oba zná už přes dvacet let, co uplynulo od její adopce.

„Psychicky vyčerpávající. Myslím, že vynechám večeři a vlezu rovnou do horké vany.“

„Hele, s Mindy jsme tě chtěli pozvat příští týden na večeři. Co takhle v úterý?“

„To by šlo. Díky.“

„Tak dobře. Jo, a mluvil jsem včera s Izem. Víš, že se sem s tvojí matkou chystají na svátky?“

„Ne, nevím…“

„Tak jo, musím běžet, nesmím zmeškat bohoslužbu. Zavoláme ti příští týden.“

Zamává mu a dívá se za ním, jak spěchá chodbou. Dominique má Steinbergovy ráda, oba jsou k ní milí a nic nepředstírají. Ví, že Iz je požádal, aby na ni dohlédli.

Dominique vejde do bytu a otevře dveře na balkon, aby dovnitř mohl pronikat mořský vánek a do zatuchlé místnosti se dostala trocha slaného vzduchu. Odpolední přeháňka vyhnala z pláže většinu návštěvníků, a když poslední sluneční paprsky vykouknou z mraků, zbarví se hladina do karmínova.

Je to její oblíbená denní hodina, čas samoty. Uvažuje, že se půjde projít na pláž, ale pak změní názor. Nalije si sklenku vína z otevřené láhve v ledničce, shodí boty a vrátí se na balkon. Postaví sklenku na plastový stolek vedle deníku v kůži, uvelebí se do čalouněného křesla a slastně se protáhne, když její tělo zapadne do měkkých polštářů.

Jednotvárný hukot příboje rychle zapůsobí. Usrkne víno, zavře oči a v myšlenkách se znovu vrátí k setkání s Michaelem Gabrielem.

Čtyři *Ahau,* tři *Kankin.* Dominique ta slova slyšela naposledy jako malá.

Myšlenky přejdou do snů. Je znovu v guatemalských horách, šestiletá, s babičkou z matčiny strany vedle sebe. Klečí na kolenou a lopotí se v odpoledním slunci na poli s cibulí. Od jezera Atitlán zavane chladný vánek, *xocomil.* Dítě soustředěně poslouchá chraplavý hlas stařeny. *„Ten kalendář nám předali naši olméčtí předkové, jejich moudrost pochází od našeho učitele, velkého Kukulkana. Dávno předtím, než Španělé napadli naši zemi, nám tento velký učitel zanechal varování před katastrofou, která nás čeká. Čtyři* Ahau, *tři* Kankin, *poslední den mayského kalendáře. Pamatuj na ten den, dítě. Až nastane, musíš putovat domů, protože v Popol Vuh stojí, že jen zde můžeme být znovu vzkříšeni k životu.“*

Dominique otevře oči a zahledí se na černý oceán. Pod částečně zataženým měsícem se valí alabastrové vrcholky vln.

Čtyři *Ahau,* tři *Kankin* – 21. prosince 2012.

Předpovídaný den zkázy lidstva.

DENÍK JULIA GABRIELA

24. SRPNA 2000

Jmenuji se Julius Gabriel. Jsem archeolog, vědec, který studuje památky z minulosti, aby pochopil dávné kultury. Používám důkazy, které nám zanechali naši předkové, abych vytvářel hypotézy a formuloval teorie. Prosívám tisícileté mýty, abych našel osamělé žilky pravdy.

Po celé věky dostávají vědci jako já tvrdou lekci v tom, jak člověk ze strachu často potlačuje pravdu. Pravda dostává cejch rouhání, je škrcena ze všech sil, dokud církev a stát, soudce a porota nejsou schopni odhodit svůj strach a přijmout to, co je skutečné.

Jsem vědec, žádný politik. Nestojím o léta přednášení teorií podložených důkazy v přednáškových sálech plných samozvaných učenců, aby mohli hlasovat, co může nebo nemůže být přijatelné jako pravda o osudu lidstva. Povaha pravdy nemá nic společného s demokratickým procesem. Podobně jako investigativní reportér se zajímám pouze o to, co se skutečně stalo a co se může stát. A pokud vyjde najevo pravda tak neuvěřitelná, že mě označí za kacíře, tak ať.

Jsem koneckonců v dobré společnosti: Darwin byl kacíř, a před ním Galileo; před 400 roky upálili Giordana Bruna u kůlu, protože trval na tom, že kromě našeho světa existují také jiné.

Podobně jako Bruno budu už dávno mrtev, než nastane trpký konec lidstva. Zde odpočívá Julius Gabriel, oběť svého slabého srdce. Můj lékař se dožaduje mých pravidelných návštěv a varuje mě, že tenhle orgán je jako časovaná bomba, která může každou chvíli vybuchnout. Ať tedy vybuchne, říkám já. Stejně mi tenhle bezcenný orgán od té doby, co se před jedenácti lety po skonu mé nejdražší ženy poškodil, působí jen žal.

• • •

Zde jsou moje vzpomínky, výčet putování, které začalo před nějakými dvaatřiceti lety. Účel tohoto souhrnu je dvojí. Za prvé, povaha mého výzkumu je tak kontroverzní a jeho důsledky tak strašlivé, že si uvědomuji, že vědecké společenství udělá cokoli, aby udusilo, zašlapalo do země a popřelo pravdu o osudu lidstva. A za druhé, vím, že existují jedinci, jako je můj syn, kteří by raději bojovali, než aby jen nečinně přihlíželi, jak se blíží konec. Vám, moji „válečníci spásy", zanechávám svůj deník a předávám tím také štafetu naděje. Tyto stránky ukrývají desetiletí námahy a žalu – jde o díl dějin lidstva vydobytý z věčnosti vápence. Osud našeho druhu nyní leží v rukou mého syna – a možná ve vašich. Pokud nic jiného, přestanete být aspoň součástí většiny, které Michael říká „nevinní v nevědomosti". Modlete se, aby lidé jako můj syn dokázali tu dávnou mayskou hádanku rozluštit.

Jinak se modlete za sebe.

Říká se, že strach ze smrti je horší než smrt sama. Já tvrdím, že být svědkem smrti milované bytosti je ještě daleko horší. Být svědkem toho, jak člověku před očima uniká život z jeho milované, cítit to chladnoucí tělo ve své náruči – to je příliš mnoho zoufalství, aby je dokázalo unést jediné srdce. Občas jsem skutečně vděčný za to, že umírám, protože si nedokážu ani představit tu úzkost, kdybych měl být svědkem toho, jak celé lidstvo trpí v planetárním holocaustu, k němuž dojde.

Vy z vás, kteří se posmíváte mým slovům, vězte. Den zúčtování se rychle blíží a ignorováním té události nezměníte nic na jejím výsledku.

Dnes sedím v zákulisí na Harvardu a pořádám si tyto poznámky, zatímco čekám, až dostanu slovo na pódiu. Na mé přednášce toho tolik závisí, spousta životů. Nejvíc se obávám, aby nebyla ega mých kolegů tak velká, že by jim zabránila vyslechnout s otevřenou myslí to, co jsem zjistil. Pokud budu mít možnost předložit fakta, vím, že na ně mohu apelovat jako na vědce. Jestliže se mi vysmějí, potom, obávám se, je vše ztraceno.

Strach. Nepochybuji o tom, jak motivující je pro mě nyní tato emoce, ale přitom to nebyl strach, kvůli *čemu* jsem se vydal *na svou* pouť v *onen* osudný den v květnu 1969, ale touha hledat slávu a štěstí. Tehdy jsem byl mladý a nesmrtelný, stále ještě na vrcholu blaha, protože jsem právě získal doktorský titul na cambridgeské univerzitě. Zatímco ostatní moji kolegové žili protesty proti válce ve Vietnamu, milostnými aférami a bojem za rovnoprávnost, já jsem se vydal na cesty s pozůstalostí po svém otci, doprovázen dvěma druhy, kolegy archeology, svým (bývalým) nejlepším přítelem Pierrem Borgiou a okouzlující Marií Rosenovou. Naším cílem bylo odhalit

velké tajemství obklopující mayský kalendář a jeho věštbu o zkáze starou 2 500 let.

Nikdy jste neslyšeli o věštbě mayského kalendáře? Nepřekvapuje mě to.

Kdo taky v dnešní době má čas, aby si dělal hlavu kvůli proroctví smrti pocházejícímu od nějaké dávné středoamerické civilizace?

Jenže za jedenáct let, až se vy a vaši milovaní budete svíjet na zemi a lapat po posledním dechu a před očima vám poběží váš život – pak možná budete litovat, že jste si ten čas neudělali.

Dokonce vám sdělím i datum vaší smrti: 21. prosinec roku 2012.

Tak – a byli jste oficiálně varováni. Teď můžete buď jednat, nebo vrazit hlavu do písku nevědomosti, jako to udělal zbytek mých vzdělaných kolegů.

Samozřejmě, pro racionální lidské bytosti je snadné hodit za hlavu proroctví o soudném dni z mayského kalendáře jako pouhý pověrčivý nesmysl. Ještě pořád si vybavuji reakci svého vlastního profesora, když se dozvěděl o mé plánované oblasti zájmu: Jen marníte čas, Julie. Mayové byli pohané, hrstka divochů žijících v džungli, kteří věřili v moc lidských obětí. Proboha, vždyť přece neznali ani kolo.

Můj profesor měl pravdu a současně se mýlil, a to je paradox, protože ačkoli si dávní Mayové skutečně vůbec neuvědomovali význam kola, dokázali na druhou stranu získat rozsáhlé znalosti astronomie, architektury a matematiky, které v mnoha ohledech soupeří s našimi vlastními, a dokonce je překonávají. Laicky řečeno byli Mayové jako čtyřleté dítě, které zvládne mistrovsky zahrát na klavír Beethovenovu Sonátu měsíčního svitu, ale přesto nedokáže vyťukat jednoduchou etudu.

Jsem si jistý, že se tomu budete zdráhat uvěřit podobně jako většina samozvaných „vzdělanců“. Jenže důkazy jsou nezvratné. A právě proto jsem se vydal na svou pouť, protože jen tak ignorovat to obrovské bohatství vědomostí, které stojí za tímto kalendářem, pouze kvůli nepředstavitelnému proroctví o soudném dni, by bylo stejným zločinem jako zavrhnout celou teorii relativity jen proto, že Einstein kdysi pracoval jako úředník.

Takže co vlastně je ten mayský kalendář?

Stručné vysvětlení:

Kdybych vás požádal, abyste mi popsali fungování jakéhokoli kalendáře, v prvé řadě byste mi pravděpodobně popsali takové zařízení jako prostředek, jak si vést týdenní nebo měsíční přehled o svých schůzkách. Pokud překonáme tento poněkud omezený pohled, potom se můžeme podívat na kalendář jako na to, čím skutečně je – nástroj určený k (co nejpřesnějšímu) stanovování ročního oběhu Země kolem Slunce.

Náš moderní západní kalendář zavedli poprvé v Evropě v roce 1582.

Vycházel z gregoriánského kalendáře, který vypočítal, že oběh Země kolem Slunce trvá 365,25 dne. Obsahoval velmi malou kladnou chybu 0,0003 dne za rok, což je na vědce 16. století dost působivé.

Mayové získali svůj kalendář od předků, Olméků, záhadného národa, jehož původ lze vysledovat až do doby před 3 000 lety. Představte si na okamžik, že žijete před tisíci lety. Neexistují televize, rádia, telefony ani hodinky a vaším úkolem je pozorovat hvězdy, abyste zaznamenali průběh času, který se rovná jednomu planetárnímu oběhu. Olmékové jakýmsi způsobem, bez použití přesných nástrojů, vypočítali, že sluneční rok trvá 365,2420 dne, a jejich kalendář obsahuje dokonce ještě menší zápornou chybu 0,0002 dne.

Dovolte, abych to znovu zopakoval, abyste pochopili důsledky: přesnost tři tisíce let starého mayského kalendáře je o jednu desítitisícinu dne vyšší než u kalendáře, který dnes používá svět!

A to není všechno. Mayský sluneční kalendář je pouze jednou součástí systému tří kalendářů. Druhý kalendář, „obřadní“, funguje souběžně a tvoří ho 20 měsíců po 13 dnech. Třetí část, „kalendář Venuše“ nebo také „dlouhý počet“, vycházela z oběhu planety Venuše. Kombinací těchto tří kalendářů do jednoho byli Mayové schopni předpovídat nebeské události v dlouhém časovém horizontu, ne pouze tisíců, ale milionů let. (Na jisté středoamerické památce odkazuje nápis na časový úsek před 400 miliony let.)

Už to vzbuzuje váš obdiv?

Mayové věřili ve velké cykly, období, která vyjadřovala zaznamenaná stvoření a zničení světa. Kalendář uváděl pět velkých cyklů neboli Sluncí Země. Současný a poslední cyklus začal dne 4 Ahau 8 Cumku, což je datum odpovídající 11. srpnu 3114 před Kristem, považovanému Mayi za datum zrození planety Venuše. Podle předpovědi skončí poslední velký cyklus zničením lidstva dne 4 Ahau 3 Kankin, což je den odpovídající 21. prosinci roku 2012 – tedy dni zimního slunovratu.

Dni smrti.

Jak moc byli Mayové přesvědčeni o pravdivosti svého proroctví? Po odchodu jejich velkého učitele Kukulkana začali Mayové praktikovat barbarské rituály, při nichž byli obětováni lidé a vyřezávána srdce desítkám tisíc mužů, žen a dětí.

Nejvyšší oběť – to všechno, aby se předešlo konci lidské civilizace.

Nežádám vás, abyste se uchylovali k takovým bizarním prostředkům, jen abyste otevřeli svoji mysl. To, co neznáte, vás může ovlivnit, to, co odmítáte vidět, vás může zabít. Jsme obklopeni záhadami, jejichž původ nedokážeme pochopit – ale přesto musíme! Pyramidy v Gíze a v Teotihuacánu, chrámy v Angkoru v Kambodži, Stonehenge, neuvěřitelná zpráva

vepsaná do pouště Nazca, a především Kukulkanova pyramida v Chichén Itzá. Všechna tato starověká místa, všechny tyto ohromující nevysvětlitelné divy neměly sloužit jako turistické atrakce, ale jako dílky jediné zpřeházené skládačky, která dokáže zabránit zničení našeho druhu.

• • •

Má pouť životem je téměř u konce. Odkazuji tyto paměti, hlavní části zdrcujícího důkazu, které jsem nashromáždil za více než tři desetiletí, svému synu Michaelovi a všem těm, kteří budou pokračovat v mé práci ad finem – až do konce. Předložím vám sice tato vodítka způsobem, jakým jsem na ně postupně narazil, ale také si dovolím vylíčit vám historický výčet událostí v čase, v němž k nim v průběhu historie lidstva skutečně došlo.

Pro upřesnění, necítím žádné uspokojení, že mám pravdu. Pro upřesnění, modlím se k bohu, abych se mýlil.

Nemýlím se…

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1969-70 strany 12-28

3

11. ZÁŘÍ 2012
MIAMI, FLORIDA

Michael Gabriel má sen. Znovu leží na podlaze v zákulisí přednáškové síně s otcovou hlavou na hrudi, zatímco čekají na příjezd sanitky. Julius kývne na svého syna, aby přiložil ucho k jeho ústům, a on mu mohl pošeptat tajemství, které před ním skrýval od smrti své ženy před jedenácti lety.

„Michaeli… ten středový kámen.“

„Nemluv, tati. Sanitka už je na cestě.“

„Poslouchej mě, Michaeli! Ten středový kámen, značka na velkém hřišti – vyměnil jsem ho.“

„Nerozumím. Jaký kámen?“

„V Chichén Itzá.“

Unavené oči se zakalí, otcovo tělo plnou vahou spočine na jeho hrudi.

„Bum… BUM!“

Mick se probudí s tělem zalitým potem.

8:45

Dominique mávne ledabyle na recepční, pak pokračuje rovnou k hlavnímu bezpečnostnímu stanovišti. Strážný s mohutnou muskulaturou ji uvítá vyceněnými nažloutlými zuby pod jahodově blond knírem.

„Ale, dobré ráno, zlatíčko. Já jsem Raymond a vy jste určitě naše nová stážistka.“

„Dominique Vazquezová.“ Potřese mu mozolnatou rukou a všimne si krůpějí potu na tlustém, pihami posetém předloktí.

„Omlouvám se, zrovna jsem přišel z posilovny.“ Raymond si otře paži

ručníkem a přežene přitom pohyb, aby zvýraznil svaly. „Chystám se na listopadové oblastní kolo Mr. Florida. Myslíte, že mám šanci?“

„Jo, určitě.“ *Bože, hlavně ať se nezačne předvádět…*

„Možná byste se pak mohla přijít podívat na soutěž, víte, povzbudit mě?“ Vyvalí světle oříškové oči za krátkými jantarovými řasami.

Buď milá. „Půjde hodně zaměstnanců?“

„Pár, ale já dohlídnu na to, abyste dostala místo blízko u pódia. Pojďte za mnou, zlato, musím vám udělat bezpečnostní průkaz a pořídit tepelný snímek vašeho obličeje.“ Raymond odemkne ocelové bezpečnostní dveře a přidrží je otevřené tak, aby vystoupily jeho tricepsy. Když jde Dominique kolem, cítí, jak ji hltá pohledem.

„Posaďte se tamhle, nejdříve vyřídíme ten bezpečnostní průkaz. Budu potřebovat váš řidičák.“

Podá mu ho, pak se usadí na židli s rovným opěradlem umístěnou před černým strojem velikosti ledničky. Raymond vloží do otvoru na jedné straně jakousi hranatou disketu, pak zadá do počítače její údaje.

„Úsměv.“ Oslepí ji blesk a zanechá v jejím zorném poli otravnou skvrnu. „Nachystám vám ten průkaz, než půjdete dnes večer domů.“ Vrátí jí řidičský průkaz. „Tak a teď pojďte sem a posaďte se před tuhle infračervenou kameru. Už vám někdy mapovali obličej?“

Už ti někdy holili záda? „Hm, pokud vím, ne.“

„Infračervená kamera vytvoří jedinečný snímek tváře tím, že zaznamená teplo vydávané cévami pod pokožkou. Dokonce i identická dvojčata vypadají v infračerveném světle každé jinak a obličejové vzorce se nikdy nemění. Počítač zaznamená devatenáct set různých teplotních bodů. Skeny panenky využívají 266 měřitelných charakteristik, ale otisky prstů mají jen čtyřicet…“

„Rayi, to je fascinující – fakt – ale je to nutné? Ještě jsem nezažila nikoho, kdo by používal infračervený sken.“

„To je proto, že jste tady nebyla v noci. Během dne stačí k příchodu do ústavu nebo k jeho opuštění magnetický proužek na vašem identifikačním průkazu. Ale po půl osmé večer budete muset zadávat své heslo a pak si nechat rozpoznat obličej infračerveným skenerem. Stroj porovná vaše teplotní obličejové charakteristiky s těmi, které právě teď uložíme do vašich záznamů. V noci se nikdo nedostane dovnitř ani ven bez snímkování a tenhle stroj nic neoklame. Úsměv.“

Dominique se zamračí na kulovitou kameru za plochým sklem a připadá si jako blázen.

„Dobře, a teď otočit doleva. Fajn. Teď doprava a teď se podíváme dolů. Hotovo. Hele, zlato, máš ráda italská jídla?“

A už je to tady. „Občas.“

„Nedaleko odsud je skvělý podnik. V kolik končíš?“

„Dnes to není dobrý…“

„A kdy to bude dobrý?“

„Rayi, upřímně, obvykle ze zásady s nikým z kolegů nerandím.“

„Kdo tady mluví o randění? Říkal jsem večeře.“

„Jestli jde opravdu jen o večeři, tak potom ano, moc ráda si někdy vyjdu, ale dnes večer to fakt není dobrý nápad. Dej mi pár týdnů, než si zvyknu.“ *A než přijdu na jinou výmluvu.* Sladce se usměje v naději, že takhle zmírní bolest z odmítnutí. „A kromě toho si přece nemůžeš dát pořádné italské jídlo, když teď trénuješ.“

„Tak jo, zlato, ale beru tě za slovo.“ Velký zrzek se usměje. „A hele, kdybys něco potřebovala, dej vědět.“

„Jasně. Už fakt musím, doktor Foletta čeká…“

„Foletta tady bude až někdy odpoledne. Měsíční schůze vedení. Hele, slyšel jsem, že tě přidělil k tomu svýmu pacientovi. Jakže se to jmenuje?“

„Michael Gabriel. Co o něm víš?“

„Nic moc. Přeřadili ho sem z Massachusetts s Folettou. Vím, že vedení a zdravotníci byli pěkně vytočení, když přijel. Foletta musel tahat za hodně provázků.“

„Co tím myslíš?“

Raymond odvrátí zrak a vyhýbá se jejímu pohledu. „Hm… to nic.“

„No tak. Ven s tím.“

„Ále. Musím se naučit držet jazyk za zuby. Foletta je tvůj šéf. Nerad bych řekl něco, co by na tebe mohlo udělat špatný dojem.“

„Zůstane to jen mezi námi dvěma.“

Vstoupí další dva strážní a mávnou na Raymonda.

„Tak jo, povím ti to, ale ne tady. Je tu příliš mnoho uší. Popovídáme si o tom při večeři. Končím v šest.“ Vycení žluté zuby ve vítězoslavném úsměvu.

Raymond jí přidrží dveře. Dominique vyjde ze stanoviště ochranky a při čekání na zaměstnanecký výtah se ušklíbne. *Uč se, zlato. Měla jsi tušit, že to takhle dopadne.*

Marvis Jones ji sleduje, jak vystupuje z výtahu, od svého monitoru na stanovišti ochranky. „Dobré ráno, slečno stážistko. Pokud jste přišla za chovancem Gabrielem, tak ten je ve svém pokoji.“

„Můžu za ním?“

Strážný vzhlédne od svých papírů. „Radši byste asi měla počkat, až se vrátí ředitel.“

„Ne. Chci s ním mluvit teď hned. A ne v pozorovací místnosti.“

Marvis vypadá znepokojeně. „To bych vám důrazně nedoporučoval. Ten člověk má pověst násilníka a…“

„Nevím jistě, jestli bych na jednom případu za jedenáct let zakládala něčí pověst.“

Pohlédnou si do očí. Marvis vidí, že Dominique je odhodlaná dosáhnout svého. „Tak jo, slečno, jak chcete. Jasone, doprovoď slečnu Vazquezovou do cely 714. Dej jí svůj bezpečnostní odpovídač, pak ji zavři dovnitř.“

Dominique jde za strážným krátkou chodbou k prostřední ze tří buněk umístěných v severním křídle. V odpočinkové místnosti nikdo není.

Strážný se zastaví u místnosti 714 a promluví do interkomu v chodbě. „Chovanče, zůstaňte na svém lůžku, abych vás viděl.“ Odemkne dveře, pak jí podá jakési tlusté pero. „Když mě budete potřebovat, dvakrát stiskněte tohle pero.“ Předvede jí postup a v tu chvíli mu začne vibrovat pípátko u pasu. „Hlavně buďte opatrná. Nepouštějte si ho příliš blízko.“

„Děkuju.“ Vstoupí do místnosti.

Cela měří tři krát čtyři metry a je bez oken. Denní světlo proudí dovnitř asi osmicentimetrovou mezerou krytou plastem, která se táhne svisle po jedné zdi. Postel je železná, připevněná k podlaze. Vedle ní jsou přimontovány stolek a dvě židle. Na zdi napravo visí umyvadlo a ocelový záchod v takovém úhlu, aby skýtaly domácím při pohledu z chodby aspoň trochu soukromí.

Postel je ustlaná, pokoj čistý. Michael Gabriel sedí na okraji tenoučké matrace. Vstane a přivítá ji srdečným úsměvem. „Dobré ráno, Dominique. Vidím, že doktor Foletta ještě nedorazil. To mám ale štěstí.“

„Jak to víte?“

„Protože spolu mluvíme v mé cele, a ne v pozorovací místnosti. Prosím, posaďte se na postel, já si sednu na zem. Tedy pokud nechcete sedět na záchodě.“

Oplatí mu úsměv a usedne na okraj matrace.

Michael se opře o zeď nalevo od ní. Ve světle zářivek se mu černé oči třpytí.

Nemarní čas vyptáváním se na zbytečnosti. „Tak jak jste se měla o víkendu? Přečetla jste si otcův deník?“

„Je mi líto. Zvládla jsem jen prvních deset stránek. Ale pročetla jsem aspoň tu Rosenhanovu studii.“

„O tom, jak si lze zachovat zdravý rozum na šíleném místě. A vaše názory?“

„Přišlo mi to zajímavé, snad i trochu překvapivé. Jeho personál dostal dost zabrat s tím tříděním témat pacientů. Proč jste chtěl, abych si to přečet-

la?“

„Proč myslíte?“ Ty ebenové oči na ni pohlédnou, zatřpytí se, vyzařuje z nich zvířecí inteligence.

„Nejspíš chcete, abych zvážila možnost, že nejste blázen.“

„Nejspíš.“ Posadí se do lotosové polohy. „Zahrajme si takovou hru, ano? Představme si, že je teď o jedenáct let míň a vy jste já, Michael Gabriel, syn archeologa Julia Gabriela, který si už zanedlouho získá nezaslouženou slávu svou smrtí. Stojíte v zákulisí pódia na Harvardově univerzitě před plným sálem a posloucháte, jak váš otec sděluje své životní poznatky některým z největších mozků ve vědeckém světě. Srdce vám divoce buší, protože jste pracovala po boku svého otce už ode dne, kdy jste se narodila, a víte, jak důležitá je tato přednáška, nejen pro něj, ale pro budoucnost lidstva. Po deseti minutách přednášky vidíte, jak přes pódium ke druhému stupínku kráčí dávná Juliova pohroma. Pierre Borgia, ten marnotratný syn politické rodinné dynastie, se rozhodl, že zpochybní otcův výzkum přímo tam, přede všemi. Vyjde najevo, že celá přednáška byla jeden velký podfuk, který zorganizoval osobně Borgia, aby verbálně napadl mého otce s cílem zničit jeho důvěryhodnost. O tomto vtipu věděl aspoň tucet přítomných v publiku. Po deseti minutách už Julia nebylo přes smích jeho kolegů ani slyšet.“

Mick se zarazí, na okamžik pohroužený ve vzpomínkách. „Můj otec byl nezištný ryzí muž, který celý svůj život věnoval hledání pravdy. V polovině nejdůležitějšího projevu v jeho životě ho připravili o celou jeho existenci, zničili jeho hrdost, v jediném okamžiku znesvětili jeho životní dílo – dvaatřicet let sebeobětování. Dokážete si představit, jaké ponížení musel cítit?“

„Co se stalo pak?“

„Popadl se za hruď, vypotácel se do zákulisí a zhroutil se mi do náruče. Julius měl nemocné srdce. S posledním vypětím sil mi zašeptal pár pokynů a pak mi v té náruči zemřel.“

„A vy jste pak vyrazil na Borgiu.“

„Ten syčák byl pořád ještě na pódiu a dštil tam zášť. Navzdory tomu, co vám o mně určitě řekli, nejsem násilnický typ,“ – tmavé oči má vytřeštěné – „ale v tu chvíli jsem mu toužil narvat ten mikrofon do krku. Vzpomínám si, jak jsem vrazil na pódium, svět kolem se pohyboval jako ve zpomaleném filmu. Slyšel jsem pouze svůj dech, viděl jen Borgiu, ale připadlo mi, jako bych na něj hleděl přes nějaký tunel. Pak už si vybavuji až to, jak leží na podlaze a já ho tím mikrofonem tluču do hlavy.“

Dominique si přehodí nohu přes nohu ve snaze skrýt zachvění.

„Mrtvola mého otce skončila v okresní márnici a bez obřadu ji zpopelnili. Borgia strávil další tři týdny na pokoji soukromé kliniky, kde jeho rodina

vedla jeho senátorskou kampaň a postarala se o to, co pak tisk označil za ‚bezprecedentní zákulisní vítězství'. Já jsem zatím hnil ve vězeňské cele, bez rodiny nebo přátel, kteří by se postarali o kauci, a čekal jsem, až vyslechnu obvinění z napadení. Borgia to ale vymyslel jinak. Využil politického vlivu své rodiny k tomu, aby zmanipuloval systém a uzavřel dohodu s okresním státním zástupcem a s mým státem jmenovaným obhájcem. Pak už vím jen to, že mě prohlásili za cvoka, soudce mě dal dopravit do rozpadajícího se blázince v Massachusetts, tak, aby mě měl Borgia na očích, vlastně na jednom."

„Takže vy tvrdíte, že Borgia zmanipuloval právní systém. Jak?"

„Stejně jako manipuluje Folettou, mým státem jmenovaným dozorcem. Pierre Borgia odměňuje věrnost, ale bůh vám pomáhej, pokud se dostanete na jeho černou listinu. Soudce, který mě odsoudil, povýšili k nejvyššímu státnímu soudu tři měsíce poté, co odhalil, že jsem blázen se zločineckými sklony. Jen krátce nato se z našeho dobrého doktora stal ředitel ústavu a přitom se mu nějak podařilo přeskočit víc než tucet kvalifikovanějších žadatelů."

Černé oči jí čtou myšlenky. „Řekněte, co si opravdu myslíte, Dominique. Myslíte si, že jsem paranoidní schizofrenik podléhající klamům."

„To jsem neřekla. Co ten druhý incident? Popíráte, že jste brutálně napadl strážného?"

Mick se na ni zahledí, drtí ji pohledem. „Robert Griggs byl spíš sadista než homosexuál, strážný, jehož činy byste asi diagnostikovala jako znásilnění v důsledku vzrušení vztekem. Foletta ho schválně přiřadil na noční směnu v mém bloku asi měsíc před prvním plánovaným přezkoumáním mého stavu. Starouš Griggs chodíval na obchůzky kolem druhé ráno."

Dominique cítí, jak jí buší srdce.

„Třicet chovanců na bloku, všichni jsme spali připoutáni za jedno zápěstí a jeden kotník ke stojkám postele. Jednou v noci přišel Griggs opilý a vyhledal mě. Nejspíš usoudil, že budu hezkým přírůstkem do jeho harému. Nejdříve se mě rozhodl trochu promazat tím, že mi vrazil násadu od smetáku…"

„Přestaňte! Kde byli ostatní strážní?"

„Byl tam jenom Griggs. Protože jsem nemohl udělat nic, abych ho zastavil, ukecal jsem ho sladkýma řečičkama, že si víc užije, když budu mít obě nohy volné. Ten idiot mi odemkl pouta na noze. Nebudu vás unavovat podrobnostmi, co následovalo…"

„Slyšela jsem. Rozkopal jste mu koule, jak se říká."

„Mohl jsem ho zabít, ale neudělal jsem to. Nejsem vrah."

„A za to jste strávil zbytek času v izolaci."

Mick přikývne. „Jedenáct let v betonové kobce jako v děloze. Je studená a tvrdá, ale pořád kolem vás. A teď vy. Kolik vám bylo, když vás znásilnil váš bratranec?“

„Když dovolíte, nechce se mi o tom s vámi mluvit.“

„Protože jste psychoterapeutka a já jsem cvok?“

„Ne, totiž ano – protože jsem lékařka a vy jste můj pacient.“

„Jsme skutečně tak různí, vy a já? Myslíte, že Rosenhanovi zaměstnanci by dokázali rozpoznat, kdo z nás patří do této cely?“ Opře se o stěnu. „Můžu vám říkat Dom?“

„Ano.“

„Dom, samotka člověka poznamená. Nejspíš trpím smyslovou deprivací a možná vám naháním trochu hrůzu, ale jsem stejně při smyslech jako vy nebo Foletta nebo ten strážný, co stojí u dveří. Co mám udělat, abych vás o tom přesvědčil?“

„Nejde o to, abyste přesvědčil mě, ale doktora Folettu.“

„Říkal jsem vám přece, že Foletta pracuje pro Borgiu, a Borgia mě nikdy ven nepustí.“

„Můžu s ním promluvit. Přesvědčit ho, aby vám poskytl stejná práva a výsady jako ostatním chovancům. A vy byste zatím mohl…“

„Bože, jako bych už Folettu slyšel. ‚Vzpamatujte se, stážistko Vazquezová. Skočila jste Gabrielovi na jeho známou konspirační teorii.‘ Nejspíš vás přesvědčil, že jsem druhý Ted Bundy.“

„Vůbec ne. Micku, stala jsem se psychiatryní, abych pomáhala lidem jako…“

„Lidem jako já. Bláznům?“

„Nechte mě dokončit větu. Nejste blázen, ale myslím, že potřebujete pomoc. V prvé řadě jde o to přesvědčit Folettu, aby vám přidělil rehabilitační tým…“

„Ne. To Foletta nedovolí, a i kdyby, není čas.“

„Proč není čas?“

„Moje každoroční přezkoumání a slyšení bude už za šest dní. Copak vám nedošlo, proč vás ke mně Foletta přidělil? Jste studentka, snadno manipulovatelná. ‚Pacient vykazuje některé povzbudivé známky zlepšení, stážistko Vazquezová, ale přesto ještě není schopen zapojit se do normálního života.‘ Budete zajedno s jeho diagnózou, a nic víc nepotřebuje posudková komise slyšet.“

Foletta má pravdu, je dobrý. Možná není tak dobrý, když neřídí rozhovor. „Micku, povídejme si teď chvíli o práci vašeho otce. V pátek jste zmínil čtyři *Ahau*, tři *Kankin*…“

„Soudný den lidstva. Věděl jsem, že to datum poznáte.“

„Je to jen mayská legenda.“

„V mnoha legendách se skrývá pravda.“

„Takže vy věříte, že všichni za necelé čtyři měsíce zemřeme.“

Mick se zahledí na podlahu a potřese hlavou.

„Jednoduché ano nebo ne postačí.“

„Nesnažte se mě zblbnout, Dominique.“

„Jak to myslíte?“

„Víte zatraceně dobře, že takto položená otázka smrdí paranoidní schizofrenií a klamnými představami o…“

„Micku, je to jednoduchá otázka.“ *Začíná být rozrušený. Výborně.*

„Chcete mě zatáhnout do souboje mozků, abyste odhalila moje slabiny. Nedělejte to. Není to moc účinné a vy prohrajete, což znamená, že prohrajeme všichni.“

„Chcete, abych posoudila vaši schopnost zapojit se znovu do normálního života. Jak to můžu udělat a neklást přitom otázky?“

„Dávejte mi otázky, ale nesnažte se to narafičit tak, abych prohrál. Rád s vámi proberu otcovy teorie, ale jen pokud máte skutečný zájem. Jestliže vám jde jen o to, abyste zjistila, jak daleko mě dokážete zatlačit, tak mi dejte ten zatracený Rorschachův test nebo tematický apercepční test a skončeme to.“

„Jak se snažím věci narafičit, abyste prohrál?“

Mick vyskočí a jde k ní. Dominique se rozbuší srdce. Sáhne po peru.

„Už samotná podstata vaší otázky mě odsuzuje. Je to, jako kdybyste se ptala reverenda, jestli jeho žena ví, že masturbuje. Ať odpoví jakkoli, dopadne špatně. Když odpovím ne v otázce předpovědi soudného dne, budu muset vysvětlit, proč jsem tak najednou po jedenácti letech změnil názor. Foletta si to vyloží jako lest, abych oklamal posudkovou komisi. Když řeknu ano, potom se oba shodnete v názoru, že jsem prostě jen další cvok, který je přesvědčený, že se zřítí nebe.“

„Tak jak mám podle vás posoudit vaše duševní zdraví? Nemůžu tuhle věc jen tak přeskočit.“

„Ne, ale můžete alespoň s otevřenou myslí přezkoumat důkazy, než učiníte závěry. Některé největší mozky v dějinách ocejchovali jako blázny, dokud nevyšla najevo pravda.“

Mick se posadí na druhý konec postele. Dominique cítí mrazivé šimrání na kůži. Není si jistá, jestli je to vzrušením nebo strachem, nebo snad obojím. Zavrtí se, postaví obě nohy na podlahu a drží pero ledabyle v ruce. *Je dost blízko, aby mě uškrtil, ale kdybychom byli* v *baru, prostě bych flirtovala…*

„Dominique, je velmi důležité, velmi důležité, abychom si navzájem

důvěřovali. Potřebuju vaši pomoc a vy potřebujete moji, jen to ještě nevíte. Na duši své matky přísahám, že vám nikdy nebudu lhát, ale vy musíte slíbit, že budete objektivně naslouchat.“

„Tak jo, budu objektivně naslouchat. Ale pořád jste mi neodpověděl. Věříte, že 21. prosince dojde k zániku lidstva?“

Mick se nakloní s lokty na kolenou. Zahledí se na podlahu, oběma ukazováky si mne kořen nosu. „Předpokládám, že jste katolička.“

„Jsem pokřtěná jako katolička, ale od třinácti let jsem vyrůstala v židovské rodině. A co vy?“

„Moje matka byla taky židovka a otec byl v episkopální církvi. Považujete se za zbožného člověka?“

„Ani ne.“

„Věříte v boha?“

„Ano.“

„Věříte ve zlo?“

„Zlo?“ Ta otázka ji zaskočí. „To je trošku široký pojem. Můžete mi ho nějak upřesnit?“

„Nemluvím o lidech, kteří páchají ohavné činy jako vraždy. Mluvím o zlu jako samostatné entitě, části samotného přediva existence.“ Mick vzhlédne a zahledí se na ni. „Například o židovsko-křesťanské víře, že se zlo poprvé zhmotnilo, když vstoupilo do rajské zahrady v podobě hada a nabádalo Evu, aby si kousla do jablka.“

„Jako psychiatr nevěřím, že se někteří z nás rodí zlí nebo dobří, pokud to myslíte takto. Věřím, že máme sklony k obojímu. Svobodná vůle nám umožňuje volit.“

„A co kdyby… co kdyby vaši svobodnou vůli něco ovlivňovalo, aniž byste to tušila?“

„Jak to myslíte?“

„Někteří lidé jsou přesvědčeni, že kdesi kolem nás, jako součást přírody, existuje zlá síla. Svébytná inteligence, která přebývá na této planetě po celou dobu trvání lidstva.“

„Nerozumím vám. Co to má společného s proroctvím o soudném dni?“

„Jako racionální člověk se mě ptáte, jestli věřím, že má dojít k zániku lidstva. A já vás, racionálního člověka, žádám, abyste mi vysvětlila, proč každá úspěšná starověká civilizace předpovídala konec lidstva. Žádám vás, racionálního člověka, abyste mi řekla, proč každé velké náboženství předpovídá apokalypsu a čeká na návrat mesiáše, který by zbavil náš svět zla.“

„Na to nedokážu odpovědět. Jako většina lidí to nevím.“

„Nevěděl to ani můj otec. Ale protože byl racionální vědec, chtěl to zjistit. A tak věnoval celý život hledání pravdy a obětoval mu i rodinné štěstí.

Při hledání odpovědí strávil několik desítek let zkoumáním dávných zřícenin. A to, co nakonec objevil, bylo tak nepochopitelné, že ho to dohnalo až na pokraj šílenství.“

„Co objevil?“

Mick zavře oči a začne mluvit tišeji. „Důkaz. Důkaz, který nám byl schválně zanechán. Důkaz, který ukazuje na existenci neviditelné bytosti, a to tak zlé, že její zjevení bude znamenat konec lidstva.“

„Znovu vám nerozumím.“

„Nemůžu to vysvětlit, vím jen to, že – nějakým způsobem – cítím, jak její přítomnost sílí.“

Ze všech sil se snaží zůstat racionální. Nech ho dál mluvit. „Tvrdíte, že ta bytost je zlá. Jak to víte?“

„Prostě to vím.“

„Neříkáte mi celou pravdu. A mayský kalendář bych neoznačovala za důkaz…“

„Ten kalendář je pouze vrcholek ledovce. Celá planeta je poseta zvláštními nevysvětlitelnými orientačními body, astronomicky propojenými divy světa, které všechny tvoří jedinou obří skládačku. Dokonce ani ti největší skeptikové na světě nemohou popřít jejich existenci. Pyramidy v Gíze a v Chichén Itzá. Chrámy Angkor Vat a Teotihuacán, Stonehenge, mapy Piriho Rei’se a kresby na planině Nazca. Trvalo celá desetiletí intenzivní práce, než tyto dávné divy vznikly, a pracovní postup nám zůstává stále utajen. Můj otec za tím vším objevil společné vědění, totéž vědění, které má na svědomí vznik mayského kalendáře. Ovšem ten nejdůležitější fakt je, že všechny tyto body vznikly za jediným účelem, jehož smysl se v tomto tisíciletí vytratil.“

„A to?“

„Záchrana lidstva.“

Foletta má pravdu. On v to skutečně věří. „Takže si to ujasněme. Váš otec věřil, že každé z těch dávných míst mělo za účel zachránit lidstvo. Jak nás ale může nějaká pyramida nebo pár kreseb v poušti zachránit? A zachránit nás před čím? Před tou zlou bytostí?“

Temné oči jí pronikají až do duše. „Ano, ale taky před něčím daleko horším – před něčím, co se tady objeví o prosincovém slunovratu, aby zničilo lidstvo. S otcem jsme byli blízko rozluštění té záhady, než zemřel, ale stále ještě zbývají některé důležité dílky skládačky. Kdyby tak jen nebyly zničeny mayské kodexy.“

„Kdo je zničil?“

Mick zklamaně zavrtí hlavou. „Copak vy neznáte ani historii svých vlastních předků? Tvůrce kalendáře soudného dne, velký učitel Kukulkan,

po sobě zanechal důležité informace v dávných mayských kodexech. Čtyři sta let po jeho odchodu přepadli Yucatán Španělé. Cortés byl vousatý běloch. Mayové ho mylně považovali za Kukulkana, Aztékové za Quetzalcoatla. Obě civilizace v podstatě složily zbraně a daly se porazit, protože se domnívaly, že se vrátil jejich bílý spasitel, aby zachránil lidstvo. Kodexů se zmocnili katoličtí kněží. To, co z nich vyčetli, je muselo pořádně vyděsit, protože ti blázni všechno spálili, čímž nás v zásadě odsoudili k smrti."

Začíná zuřit. „Já nevím, Micku. Pokyny pro spasení lidstva mi připadají až příliš důležité, aby je někdo nechával hrstce mezoamerických indiánů. Pokud byl Kukulkan tak moudrý, proč nezanechal ty informace někde jinde?"

„Děkuju."

„Za co?"

„Za to, že myslíte. Že používáte logickou hemisféru svého mozku. Ty informace *byly* skutečně příliš důležité, aby je zanechal zranitelné kultuře, jakou byli Mayové, nebo nějaké jiné dávné kultuře vůbec. V poušti Nazca v Peru leží viditelná symbolická zpráva vytesaná do pampy přesnými obrázkovými znaky velkými sto dvacet metrů. S otcem jsme byli už blízko interpretace smyslu této zprávy, když zemřel."

Dominique bezděčně pohlédne na hodinky.

Mick vyskočí na nohy jako kočka a vyděsí ji, když ji popadne za ramena. „Přestaňte se k tomu všemu stavět jako k součásti vašeho studia a poslouchejte, co vám říkám. Čas je teď příliš vzácný…"

Dívá se mu do očí, zatímco on křičí, a jejich obličeje jsou jen pár centimetrů od sebe. „Micku, pusťte mě…" Prsty sevře pero.

„Poslouchejte – ptala jste se mě, jestli věřím, že za čtyři měsíce nastane konec lidstva. Má odpověď zní ano – pokud nedokončím práci svého otce. Jestli se mi to nepodaří, pak všichni zemřeme."

Dominique dvakrát stiskne pero, a pak znovu a znovu, srdce jí bije a necítí nic než strach.

„Dominique, prosím – potřebuju se z tohoto ústavu dostat dřív, než nastane podzimní rovnodennost."

„Proč?" *Nechej ho mluvit…*

„Rovnodennost nastane za dva týdny. Její příchod se ohlásí na všech těch místech, o kterých jsem mluvil. Na Kukulkanově pyramidě v Chichén Itzá se tato astronomická událost projeví jako stín hada sestupujícího po severním schodišti. V tu chvíli Země vstoupí do nesmírně vzácného galaktického postavení. Uprostřed temné trhliny v Mléčné dráze se začne otevírat portál a nám začne odbíjet začátek konce."

Fantazíruje… Vybaví se jí fotka jednookého Borgii, přenese váhu a při-

praví si koleno.

„Dominique, já nejsem blázen. Potřebuju, abyste mě brala vážně…“

„To bolí…“

„Promiňte, omlouvám se…“ Uvolní sevření. „Poslouchejte mě, je to moc důležité. Můj otec věřil, že příchodu zla se stále dá zabránit. Potřebuju vaši pomoc – potřebuju se dostat ven, než nastane rovnodennost…“

Mick se obrátí, když mu Marvis přistrčí před obličej ruku a oslepí ho pepřovým sprejem.

„Ne! Ne, ne, ne…“

Dominique je příliš zmatená, aby se zmohla na slovo. Jen se protáhne kolem strážného a prchá z pokoje. Zastaví se v odpočinkové místnosti a srdce jí buší jako o závod.

Marvis zamkne pokoj 714, pak ji vyvede z buňky.

Mick nepřestává bušit na dveře a volá ji jako raněné zvíře.

DENÍK JULIA GABRIELA

Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si za ženy všechny, jichž se jim zachtělo… Za oněch dnů, kdy synové božští vcházeli k dcerám lidským a ty jim rodily, vznikali na zemi NEFILIM, ba ještě i potom. To jsou ti BOHATÝŘI DÁVNOVĚKU, MUŽOVÉ POVĚSTNÍ.

GENESIS 6, 1-2, 4

Bible. Posvátná kniha židovské a křesťanské víry. Archeologovi hledajícímu pravdu může tento dávný dokument poskytnout důležitá vodítka, která mohou pomoci zaplnit prázdná místa ve vývoji lidstva.

Genesis 6 je možná nejméně pochopená pasáž v celé bibli, ale přitom se toho z ní dá spousta vyčíst. Těsně před místem, kde Bůh dává pokyny Noemovi, se zmiňuje o synech božích a o Nefilim, přičemž tohle jméno se překládá doslovně jako „ti, kdo padli“ nebo „ti, kdo padli z nebe s ohněm“.

Kdo byli „ti, kdo padli“, tito „mužové pověstní“? Důležité vodítko lze nalézt v apokryfní Genesis, jednom z dávných textů nalezených mezi svitky od Mrtvého moře. V klíčové pasáži Lámech, Noemův otec, zpovídá svoji ženu, protože si myslí, že početí jeho syna bylo výsledkem jejího pohlavního styku buďto s andělem, nebo s jedním z jejich potomků, Nefilim.

Proudila snad Noemovým tělem krev mimozemšťanů? Koncepce o „padlých“ andělech nebo „pověstných mužích“, kteří se kříží s lidskými ženami, se může zdát přitažená za vlasy, ale nějaký pravdivý prvek musí obsahovat, protože se tento příběh, podobně jako příběh o Noemovi a velké potopě světa, opakuje v různých kulturách a náboženstvích světa.

Jak jsem se zmínil, strávil jsem celý život zkoumáním divů archeologie – úžasných staveb zanechaných na povrchu této planety, které odolaly zubu času. Jsem přesvědčen, že tyto stavby vytvořili ti „bohatýři dávnověku, mužové pověstní“ za jediným účelem – aby zachránili náš druh před záhu-

bou.

Možná se nikdy nedozvíme, co byli tito Nefilim zač, ale geologické důkazy nám nyní umožňují určit časový rámec, v němž se objevují poprvé. Fakt je, že došlo k potopě. Pachatelem byla poslední doba ledová, která začala přibližně před 115 000 lety. Tehdy mohutné ledovce pokryly většinu severní a jižní polokoule, zvětšovaly se a ustupovaly, až nakonec dosáhly vrcholu před nějakými 17 000 roky. Většina Evropy byla pohřbena pod ledovým příkrovem silným asi tři a půl kilometru. Ledovce v Severní Americe zasahovaly až k údolí Mississippi a k 37. rovnoběžce.

Byla to doba, když žil Homo sapiens neanderthalensis, člověk neandertálský. A právě tou dobou v dějinách našich předků dorazili oni záhadní „ti, kdo padli".

Snad kmeny raného Homo sapiens neudělaly na tyto pověstné muže patřičný dojem. Snad Nefilim považovali za nejlepší vrátit raného člověka zpátky na vývojové kreslicí prkno. Ať už byla jejich reakce jakákoli, s určitostí víme, že nějakým zázrakem, a dost náhle, začal svět tát.

Došlo k tomu rychle a odstartovala to neznámá kataklyzmatická událost. Miliony krychlových kilometrů ledu, jejichž pomalý postup trval déle než 40 000 let, se zničehonic za méně než dvě tisíciletí rozpustily. Moře stoupla o sto až sto padesát metrů a zaplavila pevninu. Části Země, na něž až donedávna tlačily miliardy tun ledu, se začaly zvedat, a to vyvolalo strašlivá zemětřesení. Sopky vybuchovaly a chrlily do atmosféry obrovská množství oxidu uhličitého, takže Země se začala oteplovat. Velké přílivové vlny kácely džungle, vyhlazovaly zvířata a devastovaly souš.

Z planety se stalo velmi nepřátelské místo.

Do doby mezi 13 000 až 11 000 před Kristem už většina ledu roztála a podnebí se ustálilo. A z bahna a močálů vyšel nový poddruh, Homo sapiens sapiens – moderní člověk.

Evoluce, nebo biblický příběh stvoření – kde asi leží pravda o příchodu moderního člověka? Jako vědec jsem nucen věřit v darwinismus, ale jako archeolog uznávám i to, že pravda se často skrývá v mýtech předávaných po tisíciletí. Proroctví předpovězené v mayském kalendáři spadá do stejné kategorie. Jak jsem se již zmínil, je tento kalendář přesným vědeckým nástrojem, který k odvozování výpočtů využívá vyspělé zásady astronomie a matematiky. A současně se jeho kořeny pojí s nejdůležitější legendou v dějinách Mayů – Popol Vuh – mayskou knihou stvoření.

Popol Vuh je biblí středoamerických indiánů. Podle knihy Popol Vuh, napsané stovky let po odchodu Kukulkana, byl svět rozdělen na nadsvět (nebe), střední svět (Zemi) a podsvětí, nebe zla známé jako Xibalba. Když se dávní Mayové dívali na oblohu, viděli temnou trhlinu Mléčné dráhy a

vykládali si ji jako tmavého hada nebo Černou cestu (Xibalba Be), která vede do podsvětí. Těsně vedle temné trhliny byly tři hvězdy Orionova pásu. Mayové o těchto třech hvězdách tvrdili, že jsou to tři kameny stvoření.

Jak jsem se již zmínil, mayský kalendář je rozdělen do pěti velkých cyklů, z nichž první začal před nějakými 25 800 lety. Nejde o žádné nahodile zvolené období, ale o skutečný počet let, který trvá dokončení jednoho cyklu precese, pomalého kmitání osy naší planety. (Více k tomu později.)

Příběh stvoření vyprávěný v Popol Vuh začíná před asi 25 800 lety, kdy většinu Země ještě stále pokrýval led. Hrdinou příběhu je primitivní muž zvaný Hun (Jeden) Hunahpu, později uctívaný Mayi jako „První otec". Velkou životní vášní Hun Hunahpua byla starověká míčová hra zvaná tlachtli. Jednoho dne vládcové podsvětí promluvili prostřednictvím Xibalby Be (Černé cesty) a vyzvali Hun Hunahpua a jeho bratra ke hře. Hun Hunahpu přijal a vstoupil do portálu k Černé cestě, který v mayských legendách představovala tlama obrovského hada.

Ale vládcové podsvětí neměli v úmyslu hrát. Pomocí klamů a zrady bratry porazili, uřízli jim hlavy a Hun Hunahpuovu pověsili do rozsochy kalabašového stromu. Zlí vládcové pak zakázali všem, aby ke stromu chodili.

Po mnoha a mnoha letech se jedna statečná mladá žena jménem Krvavý měsíc vydala po Černé cestě, aby se přesvědčila, zda je legenda pravdivá. Když přistoupila ke stromu, aby si utrhla několik plodů, objevila hlavu Hun Hunahpua. Ta jí plivla do dlaně a magicky ji oplodnila. Žena uprchla a vládcům podsvětí se ji nepodařilo zničit.

Krvavý měsíc (známá také jako První matka) porodila syny-dvojčata. Jak plynula léta, z chlapců vyrostli silní schopní válečníci. Když dosáhli dospělosti, volání krve je donutilo, aby se vydali po Černé cestě do Xibalby a tam se postavili zlým vládcům a pomstili smrt svého otce. Vládcové podsvětí znovu použili lest, ale tentokrát hrdinská dvojčata triumfovala, zahnala zlo a vzkřísila svého dávno mrtvého otce.

Co můžeme z tohoto mýtu o stvoření využít? Jméno Hun neboli Jeden Hunahpu se rovná dni v kalendáři Jeden Ahau, dni znamenajícímu první slunce. První slunce nového roku je slunce o prosincovém slunovratu. Předpovídaný soudný den nastane o zimním slunovratu roku 2012 – přesně na konci jednoho precesního cyklu o délce 25 800 let počítáno *od* prvního dne mayského kalendáře!

Když jsem použil počítačový program, který umožňuje předpovídat stav vesmíru ke kterémukoli datu v dějinách, vypočítal jsem vzhled noční oblohy v roce 2012. V době podzimní rovnodennosti začne extrémně vzácné astronomické postavení galaktických a solárních rovin. Temná trhlina Mléčné dráhy se jakoby posadí na zemský obzor a Slunce se začne pohybo-

vat do postavení v jejím středu. Hvězdné postavení vyvrcholí v den zimního slunovratu, v den považovaný většinou starověkých kultur za den mrtvých. V ten den, poprvé po 25 800 letech, vyjde Slunce v konjunkci průsečnice Mléčné dráhy a roviny ekliptiky v souhvězdí Střelce a srovná se tak s galaktickým rovníkem, přesným středem galaxie.

Mayský kalendář dokázal nějakým způsobem tuto nebeskou událost přesně předpovědět, a to před více než 3 000 lety. Pokud budeme interpretovat mýtus stvoření, vyvrcholí toto galaktické postavení otevřením vesmírného portálu, který překlenuje mezeru mezi naší planetou a mayským podsvětím, Xibalbou.

Říkejte tomu smyšlenka nebo skutečnost, ale toto mezigalaktické postavení z nějakého důvodu vyvrcholí smrtí každého muže, ženy a dítěte na naší planetě.

– *Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela*
Viz Katalog 1978-79 strany 43-52
Katalog 1998-99 strany 11-75

4

11. ZÁŘÍ 2012
MIAMI, FLORIDA

„Vzpamatujte se, stážistko Vazquezová. Skočila jste Gabrielovi na jeho známou konspirační teorii.“

„Nesouhlasím.“ Dominique oplatí doktoru Folettovi ledový pohled. „Není žádný důvod, proč by Mick Gabriel neměl dostat přidělený úplný rehabilitační tým.“

Foletta se rozvalí na otáčivé židli, až hrozí nebezpečí selhání pružin v mechanismu. „Takže se teď na chvilku uklidněte. Podívejte se na sebe – dvakrát jste mluvila s chovancem, a už děláte diagnózy. Podle mého názoru do toho začínáte míchat emoce, přesně jak jsme o tom mluvili v pátek. A právě z toho důvodu jsem doporučoval správní radě, aby se tým prozatím nezapojoval.“

„Pane doktore, ujišťuju vás, že mám své emoce pod kontrolou. Jen mi připadá, že v tomto případě bylo učiněno spěšné rozhodnutí. Ano, souhlasím, že trpí klamnými představami, ale ty by se daly snadno přičíst tomu, že strávil posledních jedenáct let v izolaci. A pokud jde o násilné jednání, v Mickových záznamech neukazuje nic na víc než jediný případ jednoduchého útoku.“

„A co to napadení strážného?“

„Mick mi říkal, že se ho strážný pokusil znásilnit.“

Foletta si dvěma tlustými prsty sevře kořen nosu a rozpačitě se usměje, když kývá hlavou dopředu a dozadu. „Nahrál to na vás, slečno stážistko. Říkal jsem vám, že je chytrý.“

Dominique se sevře žaludek. „Podle vás to všechno byla lež?“

„Samozřejmě. Zneužívá vašich mateřských instinktů a zaznamenal velké vítězství.“

Dominique v rozpacích sklopí zrak do klína. Lhal jí Mick? Byla skutečně tak lehkovážná? *Huso! Chtělas mu uvěřit. Nechala ses napálit.*

„Slečno stážistko, pokud budete věřit všemu, co vám navykládají pacienti, moc daleko se nedostanete. A příště vám namluví, že se blíží konec světa."

Dominique se narovná a připadá si jako hlupák.

Foletta vidí výraz v její tváři a hlasitě se rozesměje, až mu tlusté tváře zrudnou. Nadechne se, otře si slzy z očí, pak sáhne do lepenkové krabice u nohy stolu. Vytáhne láhev skotské a dva kávové hrnky a do každého trochu odlije.

Dominique do sebe obrátí hrnek a cítí, jak ji tekutina pálí v žaludku.

„Už je vám líp?" V tom chraplavém šepotu zaznívá otcovský tón.

Přikývne.

„Navzdory tomu, co vám napovídal, slečno stážistko, mám Micka rád. Nechci ho vidět, jak se trápí v izolaci, o nic víc než vy."

Zazvoní telefon. Foletta zvedne sluchátko a zahledí se na ni. „Je to jeden ze strážných. Říká, že na vás čeká dole."

Sakra. „Mohl byste mu říct, že mám zrovna důležitou schůzku? Že to dnes večer nestihnu?"

Foletta vyřídí vzkaz a zavěsí.

„Pane doktore, a co Mickovo roční přezkoumání? To byla taky lež?"

„Ne, to byla pravda; víte, taky o něm jsem s vámi chtěl hovořit. Vím, že je to trochu neobvyklé, ale potřeboval bych, abyste je podepsala."

„Co doporučujete?"

„To záleží na vás. Pokud dokážete zachovat objektivitu, potom doporučím, abyste během své stáže zůstala jako jeho klinická psychiatryně."

„Mick trpí smyslovou deprivací. Chtěla bych, aby měl přístup na dvůr i do zbytku našich rehabilitačních zařízení."

„Vždyť vás právě napadl…"

„Ne, nenapadl. Jenom začal být trochu rozrušenější a já zpanikařila."

Foletta se opře a zahledí se do stropu, jako by zvažoval nějaké významné rozhodnutí. „Dobře, slečno stážistko, uzavřeme dohodu. Potvrďte můj roční posudek a já mu obnovím plná práva. Pokud se zlepší, přidělím mu v lednu úplný rehabilitační tým. Souhlasíte?"

Dominique se usměje. „Souhlasím."

Dvůr Jihofloridského posudkového a léčebného centra je obdélníková travnatá plocha, uzavřená ze všech čtyř stran. Na východě a jihu ohraničuje prostor hlavní budova ve tvaru L. Severní a západní hranici tvoří šestimetrová bělostná betonová zeď korunovaná smyčkami ostnatého drátu.

Do přízemí se přímo ze dvora nedá dostat. Aby člověk opustil toto travnaté atrium, musí vyjít po trojím schodišti z betonu na otevřenou lávku vedoucí podél jižní stěny zařízení. Tento mezanin končí ve druhém patře u tělocvičny, místnosti pro skupinovou terapii, centra pro výtvarné a řemeslné činnosti, počítačové místnosti a filmového sálu.

Od východu se valí těžké šedé mraky. Dominique stojí pod hliníkovou střechou nad lávkou ve druhém patře. Dva tucty chovanců vyklidí dvůr, zatímco na převislou střechu dopadají první kapky odpoledního deště.

V celém prostoru zůstává jen jediná postava.

Mick Gabriel pokračuje v obchůzce kolem dvora, ruce vražené hluboko do kapes. Cítí, jak se vlhký vzduch ochlazuje, když se mraky na obloze otevřou. Během několika sekund se spustí liják, mokrá bílá uniforma se mu lepí k štíhlému svalnatému tělu.

Pokračuje v chůzi, promáčené tenisky se boří do měkké trávy, dešťová voda mu čvachtá mezi prsty a ponožkami. Při každém kroku si recituje název dalšího měsíce mayského kalendáře; je to duševní cvičení, které provozuje, aby si trénoval mozek. Tři *Ix,* čtyři *Cauac,* pět *Kan,* šest *Muluc…*

Tmavýma očima zkoumá betonovou zeď, hledá její slabiny, zvažuje svoje možnosti.

Dominique ho pozoruje přes závoj deště a cítí výčitky svědomí. *Zbabralas to. On ti věřil. A teď si myslí, žes ho zradila.*

Přichází Foletta. Zamává si s několika nezvykle rozjařenými chovanci, pak se připojí k ní.

„Pořád s vámi odmítá mluvit?“

Dominique přikývne. „Jsou to už skoro dva týdny. Každý den stejný rituál. Posnídá, pak k němu přijdu já a on hledí celou hodinu do podlahy. Když se dostane na dvůr, rázuje sem a tam až do večeře. Nikdy se nezamíchá mezi ostatní chovance, nepromluví ani slovo. Jenom chodí.“

„Člověk by řekl, že by vám měl být vděčný; koneckonců vy jste zodpovědná za jeho nově nalezenou svobodu.“

„Tohle není svoboda.“

„Ne, ale je to velký krok vzhledem k jedenácti rokům v izolaci.“

„On si nejspíš opravdu myslel, že bych ho mohla dostat ven.“

Výraz Folettu prozradí.

„Cože, pane doktore? Měl pravdu? Opravdu jsem mohla…“

„Ale no tak, pomalu, slečno stážistko. Mick Gabriel nikam nejde, aspoň prozatím. Jak jste sama viděla, je pořád dost nevyrovnaný, představuje nebezpečí nejen pro sebe, ale i pro ostatní. Pracujte s ním, přesvědčte ho, aby se věnoval své terapii. Stát se může cokoli.“

„Ale pořád *máte* v plánu přidělit mu úplný rehabilitační tým?“

„Dohodli jsme se na lednu, pokud se bude chovat slušně. Měla byste mu o tom říct.“

„Snažila jsem se.“ Pozoruje, jak Mick přechází kolem schodiště přímo pod nimi. „Už mi nevěří.“

Foletta ji poplácá po zádech. „Přeneste se přes to.“

„Nejsem mu k ničemu. Možná potřebuje někoho zkušenějšího.“

„Nesmysl. Nařídím jeho ošetřovatelům, že nesmí opustit pokoj, dokud se aktivně nezapojí do terapií.“

„Donutit ho k mluvení silou nebude k ničemu.“

„Tady nejsme v nějakém venkovském klubu, slečno stážistko. Máme pravidla. Pokud chovanec odmítá spolupracovat, je zbaven svých výsad. Už jsem v minulosti zažil podobné případy. Mick si zaleze do své vlastní hlavy a vy ho ztratíte navždy.“

Foletta kývne na ošetřovatele. „Josephe, odveďte pana Gabriela z toho deště. Nemůžeme připustit, aby nám tady chovanci onemocněli.“

„Ne, počkejte, je to můj pacient, půjdu pro něj.“ Dominique si stáhne vlasy do pevného uzlu, zuje si boty, pak sejde na dvůr. Než dostihne Micka, je promáčená do nitky.

„Haló, cizinče, můžu se k vám připojit?“

Nevšímá si jí.

Dominique s ním udržuje krok, déšť ji bodá do tváře. „Ale no tak, Micku, mluvte se mnou. Omlouvám se celý týden. Co jste čekal, že udělám? Musela jsem potvrdit Folettovu zprávu.“

Mlčí a jen na ni tvrdě pohlédne.

Déšť sílí a ona musí křičet, aby ji slyšel. „Micku, zpomalte.“

Pokračuje v chůzi.

Vyrazí před něho, pak zaujme bojové postavení se zdviženými pěstmi a zatarasí mu cestu. „Tak jo, kámo, nenuť mě, abych ti nakopala zadek.“

Mick se zastaví. Zvedne hlavu, déšť mu stéká po hranatém obličeji. „Podrazilas mě.“

„Omlouvám se," zašeptá a svěsí ruce. „Proč jsi mi lhal o tom, že tě ten strážný napadl?"

Bolestný výraz. „Takže pravdu už nemáš posuzovat přes srdce, ale přes svoje ambice, že? Myslel jsem, že jsme přátelé."

Cítí, jak se jí stáhne hrdlo. „Chci být tvoje přítelkyně, ale jsem taky tvoje psychiatryně. Udělala jsem, co jsem považovala za nejlepší."

„Dominique, dal jsem ti slovo, že ti nebudu lhát." Zvedne hlavu a ukáže na osmicentimetrovou jizvu, která se mu táhne kolem čelisti. „Než se mě Griggs pokusil znásilnit, vyhrožoval, že mi podřízne krk,"

K čertu s vámi, Foletto. „Micku, ježíši, moc mě to mrzí. Při našem posledním sezení, když ses na mě rozčilil…"

„Moje chyba. To rozrušením. Jsem už tak dlouho zavřený – někdy, někdy je prostě těžké zůstat klidný. Mám problémy s navazováním kontaktů, ale přísahám, že tobě bych nikdy neublížil."

Spatří slzy v jeho očích. „Věřím ti."

„Víš, když jsem venku, pomáhá to. Přinutilo mě to myslet na spoustu jiných věcí… hodně sobeckých věcí. Na moje dětství, dřívější způsob života… jak jsem skončil tady, jestli se někdy dostanu ven. Je tolik věcí, které jsem nikdy neudělal… tolik věcí, které bych rád změnil, kdybych mohl. Miloval jsem svoje rodiče, ale poprvé jsem si uvědomil, že vlastně cítím zášť kvůli tomu, co udělali. Je hrozné, že mi nikdy nedali možnost…"

„Rodiče si nevybíráme, Micku. Důležité je, aby ses neobviňoval. Nikdo z nás nedokáže ovlivnit karty, které má v ruce, ani ty v balíčku. Ale to, co máme, je výhradní zodpovědnost za to, jak budeme s těmi kartami v ruce hrát. Myslím, že ti dokážu pomoct, abys právě nad tímto získal kontrolu."

Přistoupí k ní blíž, déšť mu stéká po obou stranách obličeje. „Můžu ti položit osobní otázku?"

„Ano."

„Věříš v osud?"

„Osud?"

„Myslíš si, že naše životy, naše budoucnost byla… to nic, zapomeň na to…"

„Myslíš, že to, co se s námi děje, je předem dáno?"

„Ano."

„Podle mě máme možnosti volby. Myslím, že záleží na nás, jestli si zvolíme ten správný osud."

„Bylas někdy zamilovaná?"

Zahledí se bezmocně do třpytících se štěněcích očí. „Párkrát jsem byla blízko. Nikdy to ale nevyšlo." Usměje se. „Nejspíš jim nebylo určeno, aby se stali součástí mého osudu."

„Kdybych nebyl… uvězněný. Kdybychom se potkali za jiných okolností. Myslíš, že bys mě mohla milovat?“

Ale k čertu… Ztěžka polkne, pulz se jí zrychlí a najednou má stažené hrdlo. „Micku, pojďme z toho deště. No tak…“

„Něco v sobě máš. Není to jen fyzická přitažlivost, ale mám pocit, jako bych tě dávno znal, nebo tě znal v jiném životě.“

„Micku…“

„Někdy mívám tyhle předtuchy. A jednu jsem měl, právě když jsem tě poprvé spatřil.“

„Tvrdils, že je to ten parfém.“

„Bylo to něco víc. Nedokážu to vysvětlit. Vím jen to, že mi na tobě záleží, a tyhle emoce mě uvádějí ve zmatek.“

„Micku, jsem polichocena, opravdu, ale myslím, že máš pravdu. Nevyznáš se ve svých citech a…“

Smutně se usměje, jako by její slova vůbec neslyšel. „Jsi tak krásná.“ Nakloní se k ní, dotkne se její tváře, pak natáhne ruku a uvolní jí uzel černých vlasů.

Dominique zavře oči a cítí, jak se jí vlasy rozletí po zádech a těžknou deštěm. *Přestaň! Je to tvůj pacient, máš na starost jeho duševní zdraví, proboha.* „Micku, prosím. Foletta se dívá. Mohl bys jít dovnitř? Promluvíme si v suchu…“

Zadívá se na ni, v ebenových očích má sklíčenost, odhalují duši mučenou zakázanou krásou.

„Vedle ní pobledne hned každá svíce, na tváři noc žhne jak náušnice, jak diamant, jak nejvzácnější skvost…“

„Cos to říkal?“ Dominique divoce bije srdce.

„*Romeo a Julie*. Čítával jsem to matce u lůžka.“ Uchopí její ruku a zvedne ji ke rtům. „Až skončí tanec, zjistím si, kde stojí, do její ruky šťastně vložím svoji. Rosalina? Co je to za otázku. Teprve dnes jsem poznal pravou lásku.“

Déšť ustává. Dominique vidí, jak se blíží dva ošetřovatelé. „Micku, poslouchej mě. Přesvědčila jsem Folettu, aby ti přiřadil rehabilitační tým. Za šest měsíců bys odsud mohl být venku.“

Mick zakroutí hlavou. „Toho dne se nikdy nedožijeme, má lásko. Zítra je podzimní rovnodennost…“ Obrátí se a zmocní se ho úzkost, když uvidí muže v bílém. „Přečti si deník mého otce. Osud světa překročí další práh a vyzvedne lidskou rasu až na vrcholek seznamu ohrožených druhů…“

Zřízenci ho popadnou za paže.

„No tak, zacházejte s ním slušně!“

Mick se k ní obrátí, když ho odvádějí pryč. Z celého těla mu stoupá pá-

ra. „‚Tlumená hudba milenecké lásky stříbrnou něhou rozechvívá noc.‘ Mám tě v srdci, Dominique. Osud nás dva svedl dohromady. Cítím to. Cítím to…“

DENÍK JULIA GABRIELA

Než budeme pokračovat na naší pouti dějinami člověka, dovolte mi, abych vás seznámil s pojmem většině veřejnosti neznámým: zakázaná archeologie. Zdá se, že když dojde na téma původu a stáří lidstva, vědecká komunita není vždy přístupná důkazům, které mohou být v rozporu s dosud zavedenými evolučními modely. Jinými slovy, někdy je snazší prostě potírat fakta než se snažit přijít s vhodným vysvětlením toho, co se vysvětlit nedá.

Je dobře, že Kolumbus použil mapu Piriho Rei'se místo přijímané evropské verze, protože jinak by s lodí přepadl přímo přes okraj světa.

Když člověk dospěje k názoru, že všechno zná, přestane se učit. Tato nešťastná realita vedla k potlačení spousty důležitých výzkumů. Protože nikdo nemůže publikovat, aniž by to schválila velká univerzita, je téměř nemožné napadnout názory zastávané převážnou většinou. Zažil jsem vzdělané kolegy, kteří to zkusili, a dočkali se jen ignorování, zničené pověsti a kariéry v troskách, přestože důkazy podporující jejich kontroverzní stanoviska se zdály nevyvratitelné.

K nejhorším z tohoto hlediska patří egyptologové z Egypta. Nenávidí, když se vědci snaží nabourat přijímané dějiny jejich dávných památek, a zvlášť nepříjemní jsou, když cizinci zpochybňují stáří a původ jejich monolitických staveb.

Tím se dostáváme k metodám datování, nejrozporuplnějšímu aspektu archeologie. Použití datování pomocí uhlíku C14 u kostí a zbytků uhlí je snadné a přesné, ale tuto metodu nelze použít u kamene. V důsledku toho archeologové často určují stáří staveb podle jiných datovatelnějších památek nalezených v blízkosti vykopávek, a pokud se žádné nenajdou, pomocí pouhých domněnek, což vede k široké škále lidských omylů.

Po tomto konstatování se vraťme k naší pouti dějinami a časem.

Bylo to někdy po velké potopě, kdy se na naší planetě začaly objevovat první civilizace. Za pravdu dnes považujeme to, že zaznamenané dějiny začaly v Mezopotámii v údolích řek Tigridu a Eufratu někdy kolem roku 4000 před Kristem, přičemž nejranější pozůstatky městské zástavby pocházejí z Jericha kolem roku 7000 před Kristem. Ale nové důkazy nyní naznačují, že ještě dříve kvetla na březích Nilu jiná, vyspělejší civilizace, a právě po této starší kultuře a jejím moudrém vůdci nám zůstal první z tajemných divů, které se nakonec mohou stát prostředkem záchrany našeho druhu před vyhubením.

V egyptské krajině je mnoho chrámů, pyramid a památek, ale žádná se nevyrovná skvostným zázrakům vybudovaným v Gíze. Právě zde, na západním břehu Nilu, vznikl neuvěřitelný komplex tvořený Sfingou, jejími dvěma chrámy a třemi velkými egyptskými pyramidami.

Proč mluvím o velkých pyramidách v Gíze? Jak by mohly tyto dávné monolity souviset s mayským kalendářem a středoamerickou kulturou, vzdálenou přes půl světa?

Po třech desetiletích výzkumu jsem si konečně uvědomil, že k vyřešení hádanky proroctví o soudném dni je nutno se při analyzování dávných vodítek obklopujících největší záhadu lidstva oprostit od předpojatých představ o čase, vzdálenosti, kulturách a vjemech z krajiny.

Dovolte, abych to objasnil blíže.

Největší a nejnevysvětlitelnější stavby, jaké kdy člověk vybudoval, jsou pyramidy v Gíze, chrámový komplex v Angkoru v džunglích Kambodže, pyramidy ve starověkém středoamerickém městě Teotihuacánu (zvaném také „místo bohů“), Stonehenge, kresby na planině Nazca, zříceniny Tíwanaca a Kukulkanova pyramida v Chichén Itzá. Každý jeden z těchto dávných divů, ač je vytvořily různé kultury v různých částech světa v navzájem velmi vzdálených obdobích prehistorie člověka, souvisí s hrozícím koncem lidstva, o němž hovoří mayský kalendář. Architekti a stavitelé, kteří tato města vybudovali, disponovali rozsáhlými znalostmi astronomie a matematiky, které daleko přesahovaly znalosti jejich doby. A navíc umístění těchto dávných staveb bylo přepečlivě stanoveno podle rovnodennosti a slunovratu, a přestože se to zdá neuvěřitelné, i podle jejich vzájemné polohy, protože pokud by chtěl člověk rozdělit povrch naší planety pomocí výrazných bodů, tyto stavby by splnění tohoto úkolu naprosto vyhovovaly.

Ale tyto monolitické stavby navzájem spojuje ještě další věc, kterou nevidíme; základem jejich konstrukce je obecná matematická rovnice, která dokazuje vyspělé znalosti – totiž znalost precese.

A opět stručné vysvětlení:

S tím, jak se naše planeta vznáší ve vesmíru na své celoroční cestě ko-

lem Slunce, otočí se jednou za 24 hodin kolem vlastní osy. Během rotace gravitační tah Měsíce způsobuje, že se Země odklání přibližně o 23,5 stupně od svislé osy. Když k tomu připočteme ještě gravitační tah Slunce na rovníkové vyboulení naší planety, dochází ke kmitání zemské osy, které je podobné jako u vlčka. Toto kmitání se nazývá precese. Jednou za 25 800 let opíše tato pohybující se osa na obloze kruh a dojde ke změně nebeských pólů a jarního bodu. V důsledku tohoto postupného posuvu západním směrem také přestanou znamení zvěrokruhu odpovídat příslušným souhvězdím.

Objevení precese se připisuje řeckému astronomovi a matematikovi Hipparchovi, a to v roce 127 před Kristem. Dnes víme, že Egypťané, Mayové a Indové znali precesi o stovky, ne-li tisíce let dříve.

Na počátku devadesátých let dvacátého století objevila archeoastronomka Jane Sellersová, že ve staroegyptském mýtu o Usirovi se objevují číselné kódy, které Egypťané používali k výpočtům kolísající míry precese Země. Mezi těmito čísly má výsadní postavení 4 320.

Více než tisíc let před narozením Hipparcha se Egypťanům i Mayům nějakým způsobem podařilo vypočítat hodnotu pí, poměr obvodu kruhu k jeho průměru. Výška Velké pyramidy, brána ve stopách, tedy 481,3949 stopy, vynásobena hodnotou 2 pí, se přesně rovná délce její základny (3 023,16 stopy). Ačkoli se to zdá neuvěřitelné, obvod pyramidy se s chybou 20 stop rovná průměru Země, pokud bereme rozměry naší planety v poměru 1:43 200, což jsou čísla představující náš matematický kód precese. Pokud použijeme stejný poměr, bude se zemský poledníkový poloměr rovnat výšce pyramidy.

Jak se zjistilo, Velká pyramida je geodetickou značkou, která leží téměř přesně na 30. rovnoběžce. Kdyby se její rozměry promítly na plochý povrch (s vrcholkem představujícím severní pól a obvodem na rovníku), byly by rozměry monolitu rovny severní polokouli, zmenšené znovu v měřítku 1:43 200.

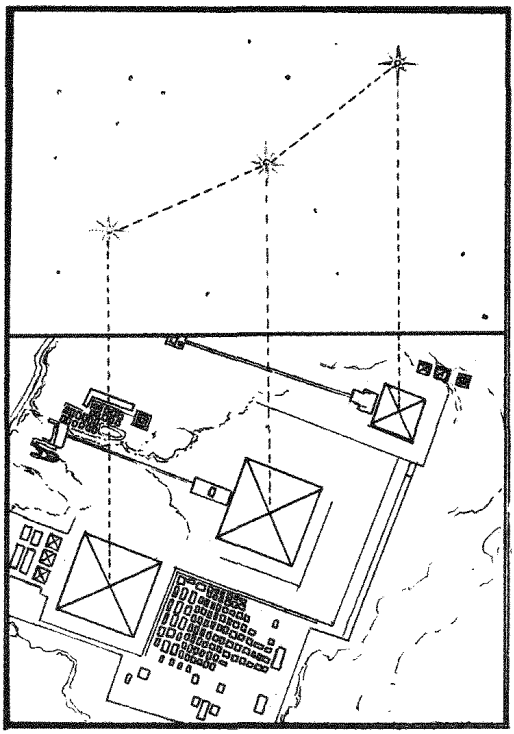
Víme, že trvá 4 320 let, než rovníkové slunce dokončí precesní posuv mezi dvěma souhvězdími zvěrokruhu, tedy o 60 stupňů. Pokud vynásobíme toto číslo 100, získáme 43 200, počet dnů uváděných v mayském kalendáři dlouhého počtu jako 6 Katuns, což je jedna z klíčových číselných hodnot, které používali dávní Mayové k výpočtu precese. Celý cyklus trvá 25 800 let. Pokud sečtete všechny roky pěti cyklů v Popol Vuh, bude se toto časové období rovnat jednomu precesnímu cyklu.

V hluboké kambodžské džungli se skrývá nádherný hinduistický chrámový komplex Angkor Vat. Basreliéfy a sochy, kterými tento komplex oplývá, obsahují precesní symboly, z nichž nejznámější je obří had (Naga), jehož střední část ovíjí posvátnou horu v mléčném oceánu, tedy Mléčné

dráze. Oba konce hada se používají jako provaz v kosmické soutěži v přetahované, jíž se účastní dva týmy: jeden zastupuje světlo a dobro, ten druhý tmu a zlo. Tento pohyb, spojený s vířením Mléčné dráhy, představuje hinduistickou interpretaci precese. Purány, posvátné indické texty, označují čtyři věky Země jako jugy. Naše současná juga, Kalijuga, trvá 432 000 let smrtelníků. Na konci této epochy, jak uvádějí tyto texty, čeká lidstvo zničení.

Staří Egypťané, Mayové a Indové – tři výrazné kultury, které vznikly v odlišných třetinách světa, a každá existovala v jiném období naší minulosti. Tři kultury, které využívaly společné, vyspělé znalosti z přírodních věd, kosmologie a matematiky a použily svoji moudrost k vybudování tajemných architektonických divů. Přitom každá ta stavba byla vytvořena z jediného skrytého důvodu.

Nejstaršími z nich jsou velké pyramidy v Gíze a jejich věčná strážkyně, Sfinga. Tato nádherná vápencová socha lva s lidskou hlavou, nacházející se severozápadně od svatostánku známého jako Usirův zádušní chrám, je největší sochou na světě, vysokou šest pater a o délce přes sedmdesát met-

rů. Samotná socha je kosmická značka, s pohledem upřeným přímo k východu, jako by čekala na východ slunce.

Jak starý je komplex v Gíze? Egyptologové přísahají na datum 2475 před Kristem (což se náhodou shoduje s egyptským folklorem). Dlouho bylo obtížné něco namítat, protože na Velké pyramidě ani na Sfinze nejsou žádné určující znaky.

Aspoň jsme si to mysleli.

Výjimkou byl americký vědec John Anthony West. West objevil, že v osmimetrovém příkopu kolem Sfingy jsou patrné jasné známky eroze. Při dalším zkoumání stanovil tým geologů, že poškození nevzniklo v důsledku větru ani písku, ale čistě působením srážek.

Údolí Nilu zažilo tento typ počasí naposledy před 13 000 lety, jako následek velké potopy, ke které došlo na konci poslední doby ledové. V roce 10 450 před Kristem byla Gíza nejen úrodná a zelená, ale na její východní obloze byl také vidět přesně ten obrazec, podle kterého byla Sfinga vymodelována, souhvězdí Lva.

A aby toho nebylo málo, Robert Bauval, belgický stavební inženýr, přišel na to, že tři pyramidy v Gíze (při pohledu seshora) jsou uspořádány přesně podle tří hvězd v Orionově pásu.

Pomocí složitého počítačového programu navrženého tak, aby počítal precesní pohyby při pohledu na noční oblohu ve kterékoli zeměpisné lokalitě, objevil Bauval, že k vzájemnému postavení pyramid v Gíze a hvězd v Orionově pásu došlo sice v roce 2475 před Kristem, ale nesrovnatelně přesnější vzájemné postavení nastalo v roce 10 450 před Kristem. Během tohoto data se temná trhlina v Mléčné dráze nejen objevila nad Gízou, ale při pohledu na jih se zrcadlila v Nilu.

Jak jsem se již zmínil, staří Mayové považovali Mléčnou dráhu za kosmického hada a o její temné trhlině hovořili jako o Xibalbě Be, Černé cestě do podsvětí. Mayský kalendář i Popol Vuh se v souvislosti s tímto vesmírným kanálem zrodu zmiňují o stvoření a smrti.

Proč byly tři pyramidy v Gíze ve stejném postavení jako Orionův pás? Jaký je význam precesního čísla 4 320? Jaká byla skutečná motivace, která hnala naše předky k tomu, aby vybudovali památky v Gíze, pyramidy v Teotihuacánu a komplex v Angkoru?

A jak se tato tři místa pojí s mayským proroctvím o soudném dni?

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela,
Viz Katalog 1993-94 strany 3-108
Disketa 4: Název souboru: ORION-12

5

23. ZÁŘÍ 2012
MIAMI, FLORIDA
3:30

Sen Michaela Gabriela se rozpadne v noční děs. Je horší než jakákoli noční můra, je to dramatický opakující se sen, který se mu vplíží do podvědomí – šepot v mozku, který ho vrací zpátky ke klíčovému bodu jeho minulosti.

Je zpět v Peru, znovu jako hoch, ani ne dvanáctiletý. Zatímco se dívá z okna ložnice na ospalou vesnici Ingenio, doléhají k němu ze sousedního pokoje zdušené hlasy. Slyší otce, jak mluví španělsky s lékařem. Slyší otcovo vzlykání.

Dveře se otevřou. „Michaeli, pojď sem, prosím."

Mick cítí pach nemoci. Je to zatuchlý zápach, pach propocených prostěradel a sáčků s nitrožilní výživou, zvratků, bolesti a lidské úzkosti.

Jeho matka s nažloutlým obličejem leží na lůžku. Podívá se na něho vpadlýma očima a stiskne mu ochable ruku.

„Michaeli, pan doktor tě naučí, jak se mamince podávají léky. Je to moc důležité, musíš dávat velký pozor a udělat to správně."

Lékař se stříbrnými vlasy na něj pohlédne. „Je trochu mladý, seňore…"

„Ukažte mu to."

Lékař odhrne pokrývku a objeví se katétr vedoucí z matčina ovázaného pravého ramene.

Při pohledu na katétr se Mick vyděsí. „Tati, prosím tě, nemůže sestra…"

„Sestru už si nemůžeme dovolit a já musím dokončit práci v Nazce. Už jsme o tom mluvili, synku. Zvládneš to. Budu se každý večer vracet domů. A teď se soustřeď, dobře si zapamatuj, co ti bude pan doktor ukazovat."

Mick stojí u lůžka a pozorně sleduje lékaře, jak plní injekční stříkačku morfiem. V duchu si opakuje dávku, pak cítí, jak se mu zvedá žaludek, když doktor vstříkne dávku do katétru a matka obrátí oči v sloup…

„Ne! Ne! Ne!“

Křik Michaela Gabriela probudí každého chovance v buňce.

Kosmický prostor

Lehká sonda Pluto-Kuiper Express se pohybuje vesmírem, osm let, deset měsíců a třináct dní od domova a pouhých padesát osm dní a jedenáct hodin od svého cíle, planety Pluto a jejího měsíce Charón. Vědecké plavidlo připomínající supermoderní satelitní talíř vysílá nekódovaný signál zpátky na Zem pomocí vysokoziskové antény o průměru 1,5 metru.

Bez varování proletí vesmírem rychlostí světla obrovský oceán vysokofrekvenční energie a dolní konec tohoto hypervlnového impulzu zasáhne satelit v jeho vysokodecibelovém přenosu. Během nanosekundy jsou telekomunikační subsystém a monolitické mikrovlnné integrované obvody (MMIC) seškvařeny k nepoznání.

NASA:
Zařízení pro dálkové kosmické spojení

14:06

Jonathan Lumine, vedoucí vědeckého týmu Pluto Express, se opírá o řadu řídicích počítačů mise a na půl ucha poslouchá doktora Jeremyho Armentrouta. Inženýr právě hovoří k novým členům jejich pozemního týmu.

„…vysokozisková anténa na PKE soustavně vysílá jeden ze tří možných tónů. To se dá v podstatě přeložit jako: všechno je v pořádku; data jsou připravena k přenosu; nebo nastal vážný problém, který vyžaduje okamžitý zásah. Během posledních osmi let tyto signály sledují…“

Lumine potlačí zívnutí. Tři osmnáctihodinové směny po sobě nezůstaly bez následků a on už je víc než zralý na začátek víkendu. *Ještě jedna hodina v zasedací místnosti, pak pojede domů na odpoledních dvacet. Zítra*

budou hrát Redskins proti Eagles, mohl by to být dobrý zápas…

„Jone, můžeš prosím tě za mnou?“ Jeden technik stojí u svého řídicího počítače a naléhavě gestikuluje. Lumine si všimne kapek potu na mužově čele. Operátorům na obou stranách od něj se najednou div že nekouří od rukou.

„Co se děje?“

„Ztratili jsme kontakt s PKE.“

„Sluneční vítr?“

„Tentokrát ne. Můj panel ukazuje masivní energetické přetížení, které zasáhlo celý komunikační systém SDST a oba letové počítače. Snímače, elektronika, ovládače pohonu – nic z toho nefunguje. Nařídil jsem úplnou analýzu systémů, ale jen bůh ví, jaký to bude mít vliv na letovou dráhu PKE.“

Lumine kývne na doktora Armentrouta, aby se k nim připojil. „Řízení letu ztratilo kontakt s PKE.“

„Záložní systémy?“

„Všechno spadlo.“

„Sakra.“ Armentrout si tře spánek. „Základní věc, samozřejmě, je obnovit spojení. Také je nutné, abychom znovu našli polohu a sledovali dráhu sondy, než uplyne příliš mnoho času a ztratíme PKE v kosmickém prostoru.“

„Navrhuješ něco?“

„Vzpomínáš si na léto v devadesátém osmém, když jsme asi na měsíc ztratili kontakt se SOHO? Než jsme obnovili spojení, dokázali jsme určovat jeho polohu nasměrováním rádiového signálu z velké paraboly v Arecibu na satelit a pak zachytáváním odrazu pomocí paraboly NASA v Kalifornii.“

„Seženu na linku Arecibo.“

Národní centrum pro astronomii a ionosféru
Arecibo, Portoriko

„Rozumím, Jone.“ Robert Pasquale, ředitel operací v Arecibu, zavěsí telefon, potom se už bůhví pokolikáté vysmrká, než vyvolá svého asistenta. „Arthure, pojď prosím ke mně.“

Astrofyzik Arthur Krawitz vejde do kanceláře ředitele. „Bože, Bobe, vypadáš hrozně.“

„To ty zatracené dutiny. První podzimní den, a už mi buší v hlavě. Skončili už ti ruští astronomové s velkou parabolou?“

„Asi před desíti minutami. Co se děje?“

„Zrovna jsem dostal volání o pomoc z NASA. Podle všeho ztratili kontakt s Pluto-Kuiper a chtějí, abychom se pokusili najít polohu sondy. Zatímco spolu mluvíme, nahrávají do tvého počítače její poslední známou polohu a chtějí, abychom vyslali paprsek z velké paraboly do vesmíru. Když budeme mít štěstí, odrazíme signál, který dokáže NASA odhalit pomocí jejich velké paraboly v Goldstonu.“

„Jdu na to. Jo, a co SETI? Víš, že Ken Wong chce provádět odposlech pomocí přijímačů SERENDIP? Bude to problém, pokud…“

„Bože, Arthure. Mně je to jedno. Pokud chce ten kluk marnit život čekáním, až mu zavolá E. T., že sem letí, tak mně na tom vůbec nezáleží. Když mě budeš potřebovat, jsem v kanceláři a cpu se Sudafedem.“

Když na technické fakultě Cornellovy univerzity poprvé přišli na nápad vybudovat nejvýkonnější radioteleskop na světě, hledali dlouhá léta místo, na němž by byla přirozená geologická proláklina s přibližnými rozměry obří mísy reflektoru. Místo muselo být v pravomoci Spojených států, a protože se mísa nesmí pohybovat, musela být lokalita co nejblíže k rovníku, aby se Měsíc a planety objevovaly téměř přesně v nadhlavníku. Pátrání je přivedlo k vápencovému krasovému pohoří na severu Portorika, do nádherného pustého terénu s hlubokými údolími obklopenými vysokými kopci, které stíní teleskop před venkovní rádiovou interferencí.

Teleskop v Arecibu, který dokončili v roce 1963 a vylepšili v letech 1974, 1997 a 2010, vypadá na první pohled jako obrovská mimozemská stavba z betonu a oceli. Parabola o průměru tři sta metrů, vyrobená z téměř 40 000 perforovaných hliníkových panelů, visí prohnutou stranou nahoru a vyplňuje celý vápencový kráterovitý závrt jako obří, padesát metrů hluboká salátová mísa. Nad středem paraboly ve výšce 130 metrů volně visí azimutální rameno, Gregoryův reflektor a sekundární a terciární paraboly. Tuto šestisettunovou pavučinu z oceli přidržuje ve vzduchu dvanáct lan připevněných ke třem obřím obeliskovým nosným věžím a množství kotevních bloků rozmístěných po obvodu údolí.

V horském vápencovém kopci nad teleskopem je zapuštěna arecibská laboratoř, vícepatrová betonová konstrukce s počítači a technickým vybavením pro provoz celého zařízení. V sousedství laboratoře je třípatrová ubytovna, ve které se nachází také jídelna, knihovna, vyhřívaný bazén a tenisový kurt.

Obří teleskop v Arecibu vyprojektovali tak, aby sloužil vědcům ve čtyřech samostatných oborech. Radioastronomové využívají parabolu k analyzování přirozené rádiové energie vydávané galaxiemi, pulzary a dal-

šími nebeskými tělesy až do vzdálenosti deseti milionů světelných let. Radaroví astronomové přijíždějí do Areciba, aby odráželi mohutné paprsky rádiové energie od objektů ve sluneční soustavě a pak zaznamenávali a studovali odezvy. Atmosférickým vědcům a astronomům teleskop slouží ke studiu zemské ionosféry; s jeho pomocí analyzují atmosféru a její dynamický vztah s naší planetou.

Poslední disciplínou je program SETI, neboli Hledání mimozemských inteligencí. Cílem SETI je pátrání po inteligentním životě v kosmu, a k tomu využívá dvojí přístup. Prvním je vysílání rádiových přenosů do vesmíru v naději, že jednoho dne inteligentní druh obdrží naši mírovou zprávu. Ve druhé oblasti činnosti SETI se využívá Gregoryův reflektor a jeho dvě malé paraboly k příjmu rádiových vln z vesmíru ve snaze odhalit srozumitelné schéma a dokázat tak, že nejsme ve vesmíru sami.

Astronomové hovoří o snaze hledat rádiové signály v rozlehlém vesmíru jako o hledání jehly v kosmické kupce sena. Aby se pátrání zjednodušilo, vyšli profesor Frank Drake a jeho kolegové v projektu Ozma, zakladatelé SETI, z názoru, že veškerý inteligentní život existující ve vesmíru by (logicky) musel souviset s vodou. Ze všech rádiových frekvencí, které jsou k dispozici, by podle hypotézy astronomů měly mimozemské civilizace vysílat své rádiové signály na frekvenci 1,42 gigahertzů, v bodu elektromagnetického spektra, v němž se z vodíku uvolňuje energie. Drake nazval toto pásmo napajedlem a od té doby se stalo exkluzivním lovištěm pro všechny mezihvězdné rádiové signály.

Doplňkem projektu SETI je SERENDIP, tedy Hledání mimozemského rádiového vysílání vyvinutých a inteligentních civilizací. Vzhledem k tomu, že čas teleskopu je drahý a těžko se k němu dostává, SERENDIP jednoduše natáčí své přijímače během pozorování do velké paraboly. Hlavním omezením těchto vědců v rámci programu SETI je to, že nemohou říct, co právě poslouchají, protože cíle za ně vybírá jejich hostitel.

Kenny Wong stojí na vyhlídce z betonu a oceli před velkými arkýřovými okny laboratoře. Rozladěný postgraduální student Princetonu se opírá o ochranné zábradlí a hledí na změť kovu a kabelů zavěšených nad srdcem velké paraboly.

K čertu s NASA. Jako by nestačilo, že nám osekali finance, teď nám ještě musí oklestit čas na teleskopu, aby si našli svoji zatracenou sondu…

„Hej, Kenny…“

Takové vezení se se sledováním je krucinál jenom ztráta času, když nejsme ani naladění na napajedlo. To bych sebou mohl stejně tak dobře hodit na pláž…

„Kenny, hejbni honem zadkem, já se z těch tvejch mašinek zblázním.“

„Co?“

Postgraduální student vběhne do laboratoře a pulz se mu zrychlí, když zaslechne zvuk, který nikdy dříve neslyšel.

„Ten tvůj zatracenej kompjútr takhle pípá už pět minut.“ Arthur Krawitz si sundá bifokální skla a vrhne na něj naštvaný pohled. „Odpoj si ten zatracenej krám, buď tak hodnej, jinak se z něj zblázním.“

Kenny se kolem něho protlačí a rychle vyťukává příkazy aktivující počítačový vyhledávací a identifikační program. Program SERENDIP-IV dokáže každých 1,7 sekundy prohledávat současně 168 milionů frekvenčních kanálů.

Během několika sekund bliká na jeho monitoru odpověď, nad kterou se mu zatají dech.

KANDIDÁTSKÝ SIGNÁL: NALEZEN

„Ale zatraceně…“

Kenny spěchá k analyzátoru spektra, srdce mu divoce bije. Ověřuje, že analogový signál byl zaznamenán a digitálně zformátován.

KANDIDÁTSKÝ SIGNÁL: NENÍ NAHODILÝ

„Ježíšikriste – to je fakt nějakej signál! Doprdele, Arthure, musím někomu zavolat. Musím to dát ověřit, než ho ztratíme!“

Arthur se hystericky rozesměje. „Kenny, to je jenom ta sonda k Plutu. NASA ji musela dostat zpátky online.“

„Cože? Ale sakra.“ Kenny se sveze na židli jako omráčený. „Bože, chvilku jsem…“

„Chvilku jsi vypadal, jako bys spadl z měsíce. Hlavně se posaď a uklidni se, než se spojím s NASA a ověřím to, jo?“

„Jo.“

Fyzik stiskne navolené tlačítko na svém videokomunikátoru a spojí se přímo s NASA. Na monitoru se objeví obličej doktora Armentrouta. „Arthure, rád tě vidím. Díky, že nám pomáháte z té bryndy.“

„Za co? Vždyť jsem viděl vaši PKE znovu online.“

„V žádném případě, všechno je pořád úplně hluché. Proč sis to myslel?“

Kenny se k němu vrhne. „NASA, tady je Kenny Wong ze SETI. Chytáme rádiový přenos z vesmíru. Mysleli jsme si, že je to PKE.“

„Není od nás, ale nezapomeňte, že sonda k Plutu používá nekódovaný nosič. Může to být nějaký vtipálek, SETI. Jaká je frekvence toho signálu?“

„Vydržte.“ Kenny se vrátí k počítači a vyťuká sérii příkazů. „Ježíši, jsme na 4 320 MHz. Zatraceně, Arthure, ten mikrovlnný rozsah je příliš vysoký pro jakoukoli zemskou telekomunikaci nebo pro geosynchronní satelit. Vydrž, pustím ten signál do reproduktoru, ať ho slyšíme.“

„Kenny, počkej…“

Z reproduktorů se začne linout vysoký pronikavý tón. Zvukový ráz rozbije Arthurovy bifokální brýle a arkýřová okna začnou rachotit v rámech.

Kenny vytáhne kolík a tře si uši, aby zahnal zvonění.

Arthur zírá na skleněné střepy v ruce. „Neuvěřitelné. Jak silný je ten signál? Odkud přichází?“

„Pořád ještě probíhá výpočet zdroje, ale na sílu moje drobná stupnice nestačí. Tohle je rádiový signál o síle tisíckrát vyšší, než bychom dokázali poslat z Areciba.“ Kenny pocítí mravenčení na zádech. „Sakra, Arthure, to je ono – je to fakt skutečné!“

„Jenom se prosím tě na chvilku zklidni. Než ze sebe uděláme blázny nového tisíciletí, sedni na telefon a začni ten signál potvrzovat. Začni s VLA v Novém Mexiku. Já zavolám na Ohijskou státní…“

„Arthure…“

Krawitz se obrátí tváří k videokomunikátoru. „Ano, Jeremy?“

Kolem bledého doktora Armentrouta stojí půl tuctu techniků. „Arthure, právě jsme potvrdili ten signál.“

„Vy jste potvrdili…“ Krawitz má zvláštní pocit, jako kdyby prožíval nějaký sen. „Zaměřili jste zdroj?“

„Pořád na tom pracujeme. Narážíme na spoustu rušení kvůli…“

„Arthure, mám předběžnou trajektorii!“ Kenny je na nohou, velmi rozrušený. „Signál vychází ze souhvězdí Orionu, odněkud v těsné blízkosti Orionova pásu.“

Chichén Itzá
Poloostrov Yucatán

4:00

Starobylé mayské město Chichén Itzá, které stojí v nížinách Yucatánského poloostrova, je jedním z velkých archeologických divů světa. Na tomto dvanáct set let starém místě obklopeném džunglí se nachází několik stovek

staveb, k nimž patří některé z nejsložitěji zdobených chrámů a svatyní v Mezoamerice.

Vlastní počátky města známého jako Chichén sahají do roku 435 našeho letopočtu. Po období, kdy bylo město opuštěno, je znovu objevili Itzové, maysky hovořící kmen, který na tomto území žil až do konce osmého století, kdy sem přišli z Teotihuacánu Toltékové. Pod učením a vedením velkého učitele Kukulkana obě kultury splynuly a město vzkvétalo jako náboženské, obřadní a kulturní centrum. Kukulkanův odchod v jedenáctém století vedl k pádu města i jeho obyvatel, u nichž mravní zkaženost vedla až k ďábelským formám lidských obětí. V šestnáctém století to málo, co zbylo z této kultury, rychle upadlo pod španělskou nadvládou.

Chichén Itzá vévodí zcela nepochybně nejskvostnější stavba v celé Mezoamerice, Kukulkanova pyramida, kterou Španělé přejmenovali na *El Castillo*. Tento vysoký zikkurat o devíti terasách se zvedá do výšky téměř třicet metrů nad volným prostranstvím porostlým krátce zastřiženým trávníkem.

Stavba je mnohem víc než pouhá pyramida – je to kamenný kalendář. Na každé z jejích čtyř stran je devadesát jedna stupňů. S plošinou dávají dohromady 365 – stejné číslo jako počet dnů v roce.

Pro archeology a vědce zůstává tato krvavě rudá pyramida záhadou, protože její konstrukce svědčí o znalostech astronomie a matematiky, které si nezadají s dnešními. Stavba je orientovaná takovým způsobem, že dvakrát každý rok, v den jarní a podzimní rovnodennosti, se po severní balustrádě vinou zvláštní stíny. Při západu slunce se začne po schodech plazit obří stín hadího těla, až se spojí s vytesanou hlavou, která spočívá v základně stavby. (Na jaře had sestupuje po schodišti, na podzim je tato iluze obrácená.)

Na vrcholku pyramidy sedí čtyřboký chrám, původně používaný k uctívání a teprve později, po Kukulkanově odchodu, k lidským obětem. Pyramidu podle tradice postavili v roce 830, ale vybudovali ji na mnohem starší stavbě, k jejímž zbytkům se člověk dostane pouze zamřížovaným vstupem umístěným v severní základně. Klaustrofobii vyvolávající chodba vede k úzkému schodišti, jehož vápencové schody jsou vlhké a kluzké. Když po něm vyjdete nahoru, dostanete se do dvou malých vnitřních komor. V jedné je ležící postava Chac Moola, mayská socha držící obřadní talíř určený k pokládání srdcí obětovaných. Za bezpečnostním hrazením druhé komnaty se vypíná trůn červeného jaguára, jehož jadeitové oči zeleně září.

Brent Nakamura stiskne tlačítko kamery, pak svým videorekordérem Sony zaostří na těla potících se diváků. *Bože, musí tady být stovky tisíc lidí. Uvíznu celé hodiny v zácpě.*

Rodák ze San Franciska obrátí kameru zpátky k severní balustrádě a zaměří ji na stín hadího ocasu, který pokračuje ve své cestě trvající 202 minuty nahoru po vápencovém obložení dvanáct set let staré pyramidy.

Ve vlhkém odpoledním vzduchu se vznáší těžký pach lidského potu. Nakamura natočí kanadský pár, který se dohaduje se dvěma strážnými z parku, a vypne kameru, když se kolem něj tlačí německý turista s rodinou.

Pohlédne na hodinky a rozhodne se, že nejlepší bude pořídit pár snímků posvátné studny, než světlo příliš zeslábne. Prokličkuje mezi bezpočtem diváků a vykročí k severu po dávné *sacbe*, vyvýšené prašné pěšině ležící v těsném sousedství severní strany Kukulkanovy pyramidy. *Sacbe* představuje jediný způsob, jak se dostat hustou džunglí ke druhému nejposvátnějšímu místu v Chichén Itzá – sladkovodní nádrži známé jako *cenot*, jinak také mayská Studna obětí.

Po pětiminutové chůzi dojde k ústí šedesátimetrové jámy, místu, kde byly kdysi poslány na smrt tisíce panen. Pohlédne dolů. Dvacet metrů pod ním je tmavá hladina stojaté vody porostlá řasami.

Při vzdáleném zaburácení se zahledí k obloze.

To je zvláštní – na obloze není jediný mráček. Že by to byl tryskáč?

Zvuk sílí. Několik stovek turistů se na sebe znepokojeně dívá. Jakási žena vykřikne.

Nakamura cítí, jak se mu třese tělo. Pohlédne do jámy. Po před chvílí klidné hladině se šíří kruhy.

Krucinál, to je zemětřesení!

Nakamura se vzrušeně usmívá a namíří svoji kameru do studny. Poté, co přežil velké zemětřesení v roce 2005, už našince ze San Franciska pár otřesů hned tak nerozhází.

Dav ustupuje, zatímco chvění sílí. Mnozí spěchají po *sacbe* k východu z parku. Jiní ječí, jak země pod jejich nohama poskakuje jako trampolína.

Nakamura se přestane usmívat. *Co to k čertu je?*

Voda ve studni se začne točit ve víru.

A pak chvění ustane stejně náhle, jako začalo.

Hollywood Beach, Florida

Synagoga ve svátek Jom kipur, nejposvátnější den židovského kalendáře, praská ve švech.

Dominique sedí mezi svými adoptivními rodiči, Edie a Izem Axlerovými. Rabín Steinberg stojí za pultíkem a naslouchá andělskému hlasu hlavní

zpěvačky, která zpívá stále se opakující modlitbu.

Dominique má hlad, protože nejedla už skoro čtyřiadvacet hodin, co začal Den smíření. Také cítí, že brzy začne menstruovat. Možná právě proto je tak přecitlivělá, nedokáže se soustředit. Možná právě proto se v myšlenkách stále vrací k Michaelu Gabrielovi.

Rabín začne znovu číst:

„Ve svátek Roš ha-šana rozjímáme. V den Jom kipur se zamýšlíme. Kdo bude žít pro druhé? Kdo, umírající, opustí dědictví života? Kdo shoří v ohních lakoty? Kdo utone ve vodách zoufalství? Kdo bude lačnit po dobru? Kdo bude žíznit po spravedlnosti a právu? Kdo bude nakažen strachem ze světa? Kdo se oběsí kvůli nedostatku přátel? Kdo si na konci dne odpočine? Kdo bude ležet beze spánku na loži bolesti?“

Její emoce se rozvíří, když si představí Micka, jak leží v cele. *Nech toho…*

„Čí jazyk bude jako bodající meč? Čí slova napomohou míru? Kdo se vydá cestou hledání pravdy? Kdo bude zavřen ve vězení své duše?“

V duchu vidí, jak Mick přechází po dvoře a slunce v den rovnodennosti začíná klesat za betonovou zeď.

„…andělé, naplnění hrůzou a chvěním, volají v bázni: Toto je Soudný den! Protože i nebeské vojsko čeká soud, a všichni, kdož žijí na zemi, stojí v zástupu před Tebou.“

Emocionální hráz se protrhne, proud horkých slz jí stéká po tvářích. Protáhne se kolem Ize a spěchá uličkou ze synagogy.

6

25. ZÁŘÍ 2012
WASHINGTON, D. C.

Ennis Chaney je unavený. Jsou to už dva roky, co republikánský senátor z Pensylvánie pohřbil svoji matku, ale stále ještě nedokázal překonat žal. Schází mu návštěvy u ní v pečovatelském domě, kam jí nosíval speciálně upravené vepřové, a také mu schází její úsměv. Schází mu jeho sestra, která zemřela jedenáct měsíců po matce, a mladší bratr, o kterého ho rakovina připravila sotva před měsícem.

Zatíná pěsti, zatímco mu jeho nejmladší dcera masíruje šíji. Uplynuly dlouhé čtyři dny od chvíle, kdy uprostřed noci zazvonil telefon. Čtyři dny, co zemřel jeho nejlepší kamarád Jimmy na těžký srdeční záchvat.

Oknem v jídelně vidí, jak na příjezdové cestě zastavuje limuzína a vůz ochranky a povzdechne si. Žádný odpočinek pro unavené a truchlící. Obejme ženu a tři dcery, znovu k sobě přitiskne Jimovu vdovu a pak v doprovodu dvou bodyguardů opustí dům. Zamáčkne slzu v hluboko posazených očích, u kterých tmavý pigment kolem důlků vytváří stín připomínající mývali masku. Chaneyho oči jsou jako zrcadla do jeho duše. Zrací se v nich vášeň muže, moudrost vůdce. Zkuste mu však zkřížit cestu, a ty oči strnou ve dvě dýky.

Poslední dobou Chaneyho oči zrudly od přílišného pláče.

Senátor neochotně nasedne na zadní sedadlo čekající limuzíny a dva tělesní strážcové nastoupí do druhého vozu.

Chaney limuzíny nenávidí; vlastně se mu příčí všechno, co k němu povolává pozornost nebo co smrdí nějakými výsadami, které si lidé spojují s vládnutím. Hledí z okna, přemítá nad svým životem a uvažuje, jestli to, co se chystá udělat, bude velká chyba.

Ennis Chaney se narodil před sedmašedesáti lety v nejchudší černošské

čtvrti v Jacksonvillu na Floridě. O jeho výchovu se starala matka, která zajišťovala rodině obživu tím, že uklízela v domech bělochů, spolu s tetou, o níž často mluvil jako o mámě. Nikdy nepoznal svého skutečného otce, muže, který je opustil pár měsíců po jeho narození. Když mu byly dva roky, matka se znovu vdala a jeho nový nevlastní otec se s rodinou přestěhoval do New Jersey. A právě tam Ennis vyrůstal. A tam si také vytříbil vůdcovské dovednosti.

Hřiště bylo jediné místo, na kterém si Chaney připadal doma, jediné místo, kde nezáleželo na barvě pleti. Ačkoli byl menší než jeho vrstevníci, nikdy se nenechal nikým ponižovat. Po škole se nutil do tisícovek hodin tvrdého tréninku, svoji agresivitu si vybíjel při rozvíjení atletických dovedností a současně se učil disciplíně a sebeovládání. Ve vyšších ročnících střední školy se prosadil ve druhé městské lize amerického fotbalu jako zadák a vynikl také v celostátním prvoligovém basketbalovém týmu. Jen pár obránců si trouflo postavit se tomu živému drobnému hráči, který by člověku raději vykloubil nohu, než aby si nechal sebrat míč; ale mimo hřiště byste jen těžko hledali laskavějšího a srdečnějšího mladíka.

Jeho basketbalová kariéra skončila, když si v prvním roce na vysoké natrhl podkolenní šlachu. Přestože by se raději věnoval kariéře trenéra, dal nakonec na svoji matku, ženu, která vyrůstala za dob zákony posvěcené segregace, a vrhl se do politického ringu. A protože on sám měl dostatek osobních zkušeností s rasismem, bylo mu jasné, že si politická aréna skutečně žádá změnu.

Jeho nevlastní otec měl vazby na demokratickou stranu ve Filadelfii. A třebaže byl Chaney zapálený demokrat, byl přesvědčen, že více změn by mohl prosadit jako kandidát za republikány. Ennis nasadil stejnou pracovní etiku, zápal a sílu, které mu umožnily excelovat na hřišti, a rychle začal stoupat po příčkách politiky v onom průmyslovém městě díky tomu, že se nikdy nebál říct vlastní názor a neváhal, pokud bylo třeba riskovat, aby pomohl slabším.

Protože tvrdě kritizoval lenost a nedostatek sebeovládání mezi svými kolegy, začal ve Filadelfii ztělesňovat čerstvý závan větru a jakéhosi lidového hrdinu. Z náměstka starosty Chaneyho se brzy stal starosta Chaney. O mnoho let později se v Pensylvánii pustil do boje o senátorské křeslo a zvítězil s drtivou převahou.

A teď, necelé dva měsíce před listopadovými volbami 2012, mu zatelefonoval prezident Spojených států a naléhal, aby nastoupil k němu na loď jako kandidát na viceprezidenta. Ennis Chaney – zablácený kluk z Jacksonvillu na Floridě – se měl ocitnout jen krůček od nejmocnějšího úřadu na světě.

Hledí z okna, zatímco limuzína zahýbá na Capital Beltway. Ennis Chaney má strach ze smrti. Neukryješ se před ní a neukecáš ji. Nedává odpovědi, zanechává jen otázky a zmatek, slzy a oslavné řeči – až příliš mnoho velebení. Jak můžeš shrnout život milovaného člověka do dvacetiminutového proslovu? Jak může někdo čekat, že se podaří převést život člověka, který tě zahrnoval laskavostí, do pouhých slov?

Viceprezident. Chaney zavrtí hlavou a v duchu se vydá do budoucnosti.

Netíží ho však ani tak *jeho* budoucnost jako břímě kandidatury, které ponesou jeho žena a rodina. Stát se senátorem byla jedna věc. To, že přijme republikánskou nominaci jako první afroamerický viceprezident, je záležitost zcela odlišná. Poslední a jediný černoch, který měl legitimní šanci, že ho zvolí do Bílého domu, byl Colin Powell, a tenhle generál to nakonec vzdal a jako důvod pro své rozhodnutí uváděl obavy o rodinu. Kdyby Maller znovu vyhrál volby, Chaney by byl favoritem na úspěch v těch příštích, v roce 2016. Věděl, že jeho oblíbenost překonává hranice politických stran a ras, podobně jako tomu bylo u Powella. Jenže přesto stále existovala malá část populace, se kterou se, stejně jako se smrtí, dohodnout nedalo.

A on už vystavil svoji rodinu dost velkému riziku.

Chaney také ví, že Pierre Borgia se na tenhle post celý třese, a uvažuje, jak daleko ministr zahraničí zajde, aby dostal, po čem touží. Borgia je Chaneyho pravý opak: neomalený, vypočítavý, s politickými motivy, zahleděný do sebe, starý mládenec, vojenský jestřáb – a běloch.

Chaney se v myšlenkách znovu vrátí ke svému nejlepšímu příteli a jeho rodině. Opět se rozpláče a je mu jedno, jestli si toho řidič všimne.

Ennis Chaney chodí se srdcem na dlani, v tom se podobá své matce. Vnitřní síla a houževnaté vůdcovské úsilí jsou k ničemu, pokud člověk nedokáže věci prožívat, a Chaney prožívá všechno. Pierre Borgia neprožívá nic. Tenhle ministr zahraničí vyrostl mezi bohatými a životem chodí s klapkami na očích, nikdy se nezastaví, aby se zamyslel, co může pociťovat druhá strana. Tato poslední skutečnost senátora nesmírně tíží. Svět je každým dnem složitější a nebezpečnější. Jaderná paranoia v Asii nabývá na síle. Borgia je ten poslední člověk, kterého by si představoval ve vedení země během krizové situace.

„Jste v pořádku, pane senátore?“

„K čertu, ne. Co je to za pitomou otázku?“ Chaney mluví hlubokým chraplavým hlasem, pokud zrovna nekřičí, což poslední dobou dělá dost často.

„Promiňte, pane senátore.“

„Sklapni a hleď si radši řízení.“

Řidič se usměje. Dean Disangro pracuje pro senátora Chaneyho už šestnáct let a miluje ho jako otce.

„Deano, co sakra tak zatraceně důležitýho můžou po mně chtít v neděli v Goddardu lidi z NASA?“

„Nemám představu. Vy jste senátor, já jenom obyčejný zaměstnanec s nízkým platem…“

„Hele, sklapni. Víš toho víc o tom, co se děje, než většina těch troubů v Kongresu.“

„Jste prostředník NASA, pane senátore. Podle všeho se stalo něco opravdu důležitého, že vůbec mají odvahu vás povolat o víkendu.“

„Díky, Sherlocku. Máš tam zpravodajský monitor?“

Řidič mu podá zařízení velikosti poznámkového bloku, které je už nastaveno na *Washington Post.* Chaney přelétne zrakem titulky zabývající se přípravami na jaderná zastrašovací cvičení v Asii. *Grozny tuhle akci naplánoval na týden před Vánocemi. To bylo chytré. Nepochybně doufá, že oslabí sváteční náladu.*

Chaney odloží monitor. „Co tvoje žena? Už to čekáte brzo, že?“

„Za dva týdny.“

„Skvělé.“ Chaney se usměje a ze zarudlých očí mu skane další slza.

NASA: Goddardovo centrum kosmických letů Greenbelt, Maryland

Senátor Chaney cítí, jak se na něj s úzkostí upírají zraky lidí z NASA, CETI, Areciba a bůh ví odkud ještě. Dolistuje dvacetistránkovým souhrnem, pak si odkašle a v zasedací místnosti se rozhostí klid. „Jste si naprosto jistí, že ten rádiový signál pochází z vesmíru?“

„Ano, pane senátore.“ Brian Dodds, výkonný ředitel NASA, se tváří zkormouceně.

„Ale přesný zdroj signálu jste určit nedokázali?“

„Ne, pane, senátore, aspoň prozatím. Jsme si téměř jistí, že se nachází v Orionově rameni, našem vlastním spirálním rameni galaxie. Signál prochází mlhovinou v Orionu, zdrojem rozsáhlého rušení, takže se dá obtížně určit, jak daleko putoval. Pokud budeme předpokládat, že pochází z nějaké planety v Orionově pásu, dostáváme minimální vzdálenost asi patnáct až osmnáct set světelných let od Země.“

„A tenhle signál trval tři hodiny?“

„Přesně tři hodiny a dvacet tři minuty, pane senátore,“ vyhrkne Kenny

Wong a postaví se do pozoru.

Chaney mu pokyne, aby se posadil. „A žádné další signály už se neobjevily, pane Doddsi?“

„Ne, pane senátore, ale budeme tu frekvenci a směr signálu neustále monitorovat.“

„Dobře, takže pokud byl ten signál skutečný, co z něj vyvozujete?“

„Víte, pane senátore, ten nejjasnější a nejvíce vzrušující důsledek je to, že teď máme konečně důkaz, že nejsme sami, že někde v naší galaxii existuje alespoň jedna inteligentnější forma života. Naším dalším krokem bude určit, jestli se v signálu samotném skrývají nějaké konkrétní vzorce nebo algoritmy.“

„Myslíte, že ten signál může obsahovat jakousi komunikaci?“

„Myslíme si, že je to velmi pravděpodobné. Pane senátore, tohle nebyl jen tak nějaký nahodilý signál, který někdo vyslal na druhý konec galaxie. Tenhle paprsek byl účelově nasměrován k naší sluneční soustavě. Tam v dálce jsou inteligentní tvorové, kteří vědí, že existujeme. Tím, že nasměrovali svůj paprsek k Zemi, nám dali také najevo, že existují.“

„Takže podle vás jde o takové nějaké sousedské ‚těší mě‘, ano?“

Ředitel NASA se usměje. „Ano, pane senátore.“

„A kdy vaši lidé dokončí analýzu?“

„Těžko říct. Pokud v něm je nějaký mimozemský algoritmus, věřím tomu, že naše počítače a týmy matematiků a odborníků na šifry ho naleznou. Ale i tak by to mohlo trvat měsíce, roky – nebo taky celou věčnost. Jak se můžeme vcítit do myšlení mimozemšťanů? Je to pro nás vzrušující, ale současně zcela nové.“

„To není ale zcela pravda, že, pane Doddsi?“ Pohled těch mývalích očí se zabodne do ředitele. „My oba víme, že SETI už hodně dlouho využívá velký teleskop v Arecibu k vysílání zpráv do vesmíru.“

„Podobně jako když televizní a rozhlasové stanice vysílají signál do vesmíru rychlostí světla už od doby, co se poprvé ozvalo *Miluji Lucy.*“

„Nežertujte, pane Doddsi. Nejsem sice astronom, ale přečetl jsem toho dost, abych věděl, že televizní signály jsou příliš slabé, aby se dostaly až k Orionu. Až tenhle objev oznámí, objeví se spousta velmi rozhněvaných a velmi vystrašených lidí, kteří budou trvat na tom, že tuhle neznámou hrůzu na nás přivolal program SETI.“

Dodds mávnutím ruky umlčí námitky svých asistentů. „Máte pravdu, pane senátore. Vysílání SETI je silnější, ale televizní signály jsou daleko rozsáhlejší, šíří se vesmírem všemi směry. Je mnohem pravděpodobnější, že k nějakému náhodnému přijímači dospěly spíš televizní signály, a ne paprsek z Areciba. Nezapomeňte, že silný rádiový signál, který jsme zachytili,

vyslal mimozemský vysílač daleko vyspělejší než ten náš. Budeme muset usuzovat, že bytosti, které tenhle signál vyslaly, mají rádiové přijímače schopné zachytit naše slabší signály.“

„Ale přesto, pane Doddsi, nemůžete popřít, že miliony hloupých lidí se za této situace zítra ráno probudí, k smrti vyděšeny z toho, že jim do domovů vtrhnou zelení mužíčci, znásilní jejich ženy a uloupí děti. Tuhle situaci je nutno zvládnout obratně, jinak nám všem vybuchne přímo před očima.“

Ředitel NASA přikývne. „Právě proto jsme vás sem zavolali, pane senátore.“

Z mývalích očí se vytratí část tvrdosti. „Tak dobře, promluvme si o tom novém teleskopu, který navrhujete.“ Chaney prolistuje svůj přehled. „Tady se píše, že talíř by měl průměr padesát metrů a vybudovali byste ho na odvrácené straně Měsíce. To ale bude stát pěkný prachy. Proč ho sakra potřebujete stavět na Měsíci?“

„Ze stejných důvodů, z jakých jsme vypustili Hubbleův teleskop. Ze Země uniká příliš mnoho rušení. Odvrácená strana Měsíce je neustále otočená směrem od Země, takže nám nabízí přirozenou zónu bez rádiových vln. Chceme sestrojit talíř na dně nějakého rozsáhlého kráteru, podobně jako je tomu u velkého talíře v Arecibu, jen několikasetnásobně větší. Už jsme vybrali i místo – kráter Saha – jen tři stupně od okraje temné strany Měsíce, blízko měsíčního rovníku. Lunární teleskop nám umožní komunikovat s těmi rozumnými bytostmi, které nás kontaktovaly.“

„A proč bychom to vlastně měli chtít?“ Chaneyho hlas zaduní jednací místností a rázem přestane znít chraplavě, jak jeho intenzita sílí. „Pane Doddsi, tenhle rádiový signál je možná ten nejdůležitější objev v historii lidstva, ale to, co NASA navrhuje, lidi jen vyděsí. Co když Američané řeknou ne? Co když nechtějí utrácet několik miliard dolarů na kontakt s E. T.? To má podle vás Kongres spolknout pěkně velkou finanční pilulku.“

Brian Dodds Ennise Chaneyho zná a ví, že ten muž právě zkouší jeho sílu ducha. „Pane senátore, máte pravdu. Tento objev spoustu lidí vyděsí. Ale dovolte, abych vám řekl, co mnoha z nás nahání daleko větší strach. Nám nahání strach, když popadneme zpravodajský monitor a přečteme si tam články o jaderných zbraních v Íránu. Děsí nás, když si čteme o rostoucích problémech s hladem v Rusku nebo o vyzbrojování Číny, další země schopné zničit svět, strategickými zbraněmi. Vypadá to, že každý národ, který trpí politickým a hospodářským neklidem, po zuby zbrojí, pane senátore, a *tahle* realita je mnohem děsivější než rádiový signál, který přišel ze vzdálenosti osmnáct set světelných let.“

Dodds vstane. Měří přes metr osmdesát a váží dobrých sto kilogramů, takže vypadá spíš jako zápasník než vědec. „Veřejnost prostě musí pocho-

pit, že se nás pokusili kontaktovat tvorové daleko vyspělejší, než jsme my. Ať už je to kdo chce, ať už jsou kdekoli, jsou příliš daleko, aby se stavili na návštěvu. Tím, že postavíme ten radioteleskop, budeme mít možnost komunikovat s jinými druhy. A nakonec se od nich možná budeme moci učit, podělit se o naše technologie a lépe porozumět vesmíru a možná i našim vlastním kořenům. Tenhle objev by mohl lidstvo sjednotit – tenhle projekt by se mohl stát katalyzátorem, který odvede lidstvo od jaderné zkázy."

Dodds se zahledí Chaneymu zpříma do očí. „Pane senátore, E. T. zavolal, a pro budoucnost lidstva teď není nic důležitějšího, než abychom mu odpověděli."

7

26. ZÁŘÍ 2012
MIAMI, FLORIDA

V buňce označované jako 7-C je pět chovanců. Dva sedí na podlaze při jakési partii šachů, další spí na pohovce. Čtvrtý stojí u dveří a čeká na člena rehabilitačního týmu, který ho má doprovodit na dopolední terapii.

Poslední chovanec 7-C stojí nehybně před televizním přijímačem zavěšeným u stropu. Poslouchá, jak prezident Maller velebí skvělou práci mužů a žen z NASA a SETI. Slyší ho, jak vzrušeně hovoří o světovém míru a spolupráci, o mezinárodním kosmickém programu a jeho dopadu na budoucnost lidstva. Máme před sebou úsvit nového věku, oznamuje. Už nejsme sami.

Na rozdíl od miliard diváků z celého světa, kteří sledují tiskovou konferenci, Michaela Gabriela to, co slyší, nepřekvapí, jen to v něm vyvolá smutek. Ebenové oči se vůbec nepohnou, vzpřímené tělo má nehybné. Prázdný výraz se nezmění dokonce ani ve chvíli, kdy se na obrazovce za prezidentovým levým ramenem objeví obličej Pierra Borgii. Těžko říct, jestli Mick vůbec dýchá.

Dominique vstupuje do buňky. Zastaví se, okamžik pozoruje svého pacienta, jenž soustředěně sleduje zvláštní zpravodajský pořad, a přitom si zkontroluje, že její bílý plášť dobře maskuje magnetofon, který má připevněný pod tričkem.

Přistoupí k němu před televizi, až mají ruce vedle sebe.

Jejich prsty se propletou.

„Micku, chceš se dodívat na zbytek, nebo si můžeme promluvit?“

„V mém pokoji.“ Vede ji přes halu a společně vejdou do místnosti 714.

Mick přechází po cele jako zvíře v kleci, ve zmatené mysli se snaží udělat si pořádek v tisíci detailech najednou.

Dominique usedne na pelest lůžka a pozoruje ho. „Tys věděl, že se to stane, že? Jak? Jak jsi to věděl? Micku…“

„Nevěděl jsem, *co* se stane. Věděl jsem jenom, že to *přijde.*“

„Ale věděl jsi, že to bude kosmická událost, něco v souvislosti s rovnodenností. Micku, přestaň tady přecházet, těžko se s tebou dá takhle mluvit. Pojď sem. Posaď se ke mně.“

Váhá, pak si sedne vedle ní. Dominique vidí, že se mu třesou ruce.

„Mluv na mě.“

„Cítím to, Dom.“

„Co cítíš?“

„Nevím… nedokážu to popsat. Něco tam je, nějaká bytost. Pořád ještě je daleko, ale přibližuje se. Už jsem to cítil dřív, ale nikdy ne takhle.“

Pohladí ho po vlasech, které mu splývají po šíji, a prstem si hraje s hustou hnědou kadeří. „Zkus se uklidnit. Promluvme si o tom kosmickém vysílání. Chci, abys mi pověděl, odkud jsi věděl, že se blíží tahle největší událost v historii lidstva.“

Pohlédne na ni, v očích má strach. „To nic není. Je to jen začátek posledního dějství. Ta největší událost se odehraje 21. prosince, až zemřou miliardy lidí.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý? Vím, co říká mayský kalendář, ale ty jsi příliš inteligentní na to, abys jen tak, bez vědeckého důkazu, přijal nějaké tři tisíce let staré proroctví. Vylož mi fakta, Micku. Žádný mayský folklor, jen fakta, která jsou za ním.“

Potřese hlavou. „Proto jsem tě žádal, aby sis přečetla deník mého otce.“

„Začala jsem, ale bylo by lepší, kdybys mi to vysvětlil ty sám. Když jsme spolu mluvili naposledy, vyprávěl jsi mi o nějakém vzácném galaktickém postavení, do kterého na počátku podzimní rovnodennosti vstoupí Země. Vysvětli mi to blíž.“

Mick zavře oči, pomalu se několikrát nadechne, jak se snaží ztišit neklidné tělo.

Dominique slyší tiché vrčení magnetofonu. Odkašle si, aby ten zvuk zamaskovala.

Mick znovu otevře oči, pohled má tentokrát něžnější. „Víš, co je to *Popol Vuh?“*

„Vím, že je to mayská kniha stvoření, jejich ekvivalent naší bible.“

Přikývne. „Mayové věřili v pět sluncí, čili pět Velkých cyklů stvoření, z nichž poslední má skončit právě 21. prosince, v den letošního zimního slunovratu. Podle *Popol Vuh* byl vesmír rozdělen na nadsvětí, střední svět a podsvětí. Nadsvětí představuje hvězdné nebe, střední svět – Zemi. O podsvětí Mayové hovořili jako o *Xibalbě,* temném zlém místě, kterému prý

vládl Hurakan, bůh smrti. Podle mayské legendy sváděl velký učitel Kukulkan s Hurakanem dlouhou kosmickou bitvu, postavil síly dobra a světla proti temnotě a zlu. Píše se, že čtvrtý cyklus náhle skončil, když Hurakan vyvolal ve světě velkou potopu. Anglické slovo ‚hurikán' pochází z mayského ‚Hurakan'. Mayové věřili, že tohle démonické stvoření žije v nějakém obřím víru. Aztékové měli stejnou legendu, jen podle nich se velký učitel jmenoval Quetzalcoatl a božstvo podsvětí Tezcatlipoca, což se překládá jako ‚Kouřící zrcadlo'."

„Micku, moment – jenom okamžik. Zapomeň na ten mayský mýtus. Potřebuju, aby ses soustředil na fakta kolem toho kalendáře a na to, jak to souvisí s tím kosmickým vysíláním."

Tmavé oči září jako onyxové lasery, až Dominique pod jejich pohledem ucukne. „Nemůžu s tebou probírat vědecké důkazy o proroctví o soudném dni a nevysvětlit ti mýtus o stvoření. Všechno to spolu souvisí. Mayové jsou vnímáni paradoxně. Většina lidí si myslí, že to bylo jenom pár divochů žijících v džungli, kteří postavili několik hezkých pyramid. Pravda je, že Mayové byli neuvěřitelní astronomové a matematici, kteří měli nepochopitelné znalosti o existenci naší planety v rámci galaxie. A právě tyto znalosti jim umožnily předpovídat to hvězdné postavení, které mělo za následek včerejší rádiový signál."

„Nechápu…"

Mick se zavrtí, pak začne znovu přecházet. „Máme důkazy, které ukazují, že Mayové a jejich předchůdci Olmékové používali Mléčnou dráhu jako nebeskou značku pro výpočet mayského kalendáře. Mléčná dráha je spirální galaxie, v průměru měří asi 100 000 světelných let a tvoří ji asi 200 miliard hvězd. Naše vlastní slunce se nachází v jednom ze spirálních ramen – Orionově rameni – asi 35 000 světelných let od středu galaxie, o němž jsou dnes astronomové přesvědčeni, že je to obří černá díra, která vede přímo přes souhvězdí Střelce. Střed galaxie funguje jako jakýsi nebeský magnet a uvádí Mléčnou dráhu do obrovského vířivého pohybu. Zatímco tady mluvíme, sluneční soustava se točí kolem ústředního bodu galaxie rychlostí asi 220 kilometrů za sekundu. I přes tuhle rychlost trvá Zemi dobrých 226 milionů let, než se jednou otočí kolem Mléčné dráhy."

Dochází ti páska. „Micku, ten signál…"

„Trpělivost. S tím, jak se naše sluneční soustava pohybuje galaxií, sleduje čtrnáct stupňů širokou dráhu zvanou ekliptika. Ekliptika kříží Mléčnou dráhu takovým způsobem, že se pravidelně dostává do zákrytu s ústřední galaktickou vybouleninou. Když se Mayové dívali na noční oblohu, viděli jakousi temnou trhlinu, tedy tmavý prodloužený pás hustých mezihvězdných mračen, která začíná tam, kde ekliptika kříží Mléčnou dráhu v sou-

hvězdí Střelce. Mýtus stvoření v *Popol Vuh* tuhle temnou trhlinu nazývá Černá cesta neboli *Xibalba Be* – je to spojnice ve tvaru obřího hada, spojnice mezi životem a smrtí, mezi zemí a podsvětím.“

„Víš, opravdu je to všechno fascinující, ale jak to souvisí s tím kosmickým signálem?“

Mick se zastaví. „Dominique, tenhle rádiový signál – to nebylo jen tak náhodné vysílání nasměrované napříč vesmírem; bylo schválně namířené k naší sluneční soustavě. Z technického hlediska nemůžeš jen tak vyslat rádiový signál přes půlku galaxie a doufat, že se mu nějak podaří dostat se k určitému planetárnímu smítku prachu, jako je Země. Čím dál musí takový signál putovat, tím víc se rozpadá a ztrácí na síle. To rádiové vysílání, které zachytili v SETI, byl velmi silný, přesný úzký signál, který alespoň mně říká, že ať ho poslal kdokoli nebo cokoli, potřeboval k tomu zvláštní galaktickou konstelaci, hvězdnou chodbu, která usměrnila vysílání od místa původu až k Zemi. Ten signál v podstatě putoval jakýmsi kosmickým koridorem. Nedokážu vysvětlit proč ani jak, ale *cítil jsem*, jak se portál tohoto koridoru začal otevírat.“

Dominique vidí v jeho očích nelíčený strach. „Tys cítil, jak se otevírá? Jaký to byl pocit?“

„Bylo to cosi ochromujícího, jako když ti vnitřnosti sevřou ledové prsty.“

„A ty jsi přesvědčený, že tenhle kosmický koridor se musel otevřít natolik, aby jím mohl projít ten signál?“

„Ano, a ten portál se každým dnem rozšiřuje. O prosincovém slunovratu se otevře úplně.“

„O prosincovém slunovratu – v mayský soudný den?“

„Ano. Astronomové vědí už dlouhá léta, že 21. prosince 2012 vstoupí Slunce do postavení vůči přesnému středu galaxie – v poslední den pátého cyklu kalendáře. A současně s tím se temná trhlina Mléčné dráhy objeví na našem východním obzoru, o půlnoci o slunovratu bude stát přímo nad mayským městem Chichén Itzá. K této kombinaci galaktických jevů dochází jen jednou za 25 800 let, a Mayové přesto nějak dokázali tohle postavení předpovědět.“

„To vysílání z vesmíru – jaký mělo účel?“

„Nevím, ale ohlašuje smrt.“

Vysvětli mu jeho schizofrenii. Obviň rodiče. „Micku, mně to připadá, že s výjimkou toho jediného násilného činu má tvoje trvalé uvěznění mnohem více společného s tvou fanatickou vírou v apokalypsu, což je věc, ve kterou věří taky další desítky milionů lidí. Když říkáš, že se blíží konec lidstva, já

z toho slyším ozvěnu názorového systému, kterým tě krmili od narození. Není třeba možné, že tvoji rodiče…“

„Moji rodiče nebyli žádní náboženští fanatici ani lidé věřící v milénium. Netrávili život budováním podzemních bunkrů. Nevyzbrojovali se útočnými zbraněmi a nechystali si zásoby jídla v očekávání soudného dne. Nevěřili ve druhý příchod Ježíše, ani třeba spasitele, a neobviňovali kdejakého autokratického světového vůdce s knírem, že je antikrist. Byli to archeologové, Dominique – vědci, a dost inteligentní na to, aby neignorovali znamení, která poukazují na katastrofu, jež má vyhladit celý náš druh. Říkej tomu armagedon, apokalypsa, mayské proroctví – jak chceš –, jenom mě sakra odsud dostaň, ať můžu něco udělat!“

„Micku, klid. Vím, že jsi frustrovaný, a já se ti snažím pomoct – víc než tušíš. Ale abychom dosáhli tvého propuštění, musím zažádat o další psychiatrický posudek.“

„Jak dlouho to potrvá?“

„Nevím.“

„Bože…“ Přechází rychleji.

„Řekněme, že by tě pustili zítra. Co bys dělal? Kam bys šel?“

„Do Chichén Itzá. Jediná šance na naši záchranu je najít cestu do Kukulkanovy pyramidy.“

„Co je tam uvnitř?“

„Nevím. Nikdo to neví. Ten vstup se nikdy nenašel.“

„Tak jak potom…“

„Protože cítím, že tam něco je. Neptej se mě jak, prostě to cítím. Je to stejné, jako když jdeš po ulici a cítíš, že tě někdo sleduje.“

„Ti členové rady budou ale potřebovat něco solidnějšího než pocity.“

Mick přestane přecházet sem a tam a zničeně na ni pohlédne. „Právě proto jsem tě prosil, aby sis přečetla deník mého otce. V Chichén Itzá jsou dvě stavby, které souvisejí s naší záchranou. První je velké hřiště na *tlachtli*, které bylo postaveno tak, aby přesně kopírovalo polohu *Xibalby Be*, temné trhliny Mléčné dráhy, jak se objeví v den 4 *Ahau*, 3 *Kankin*. Druhou je Kukulkanova pyramida, klíčová stavba celého proroctví o soudném dni. O každém dni rovnodennosti se na severní balustrádě pyramidy objeví stín hada. Můj otec byl přesvědčený, že tenhle nebeský jev nám jako varování zanechal Kukulkan a že představuje sestup zla na lidstvo. Ten stín trvá přesně tři hodiny a dvacet dvě minuty – což je stejná doba, po jakou trvalo to kosmické vysílání.“

„Víš to jistě?“ Nezapomeň si tahle fakta ověřit pro svou zprávu.

„Vím to tak jistě, jako že hniju teď a tady v téhle cele.“ Znovu začne rázovat sem a tam.

Dominique zaslechne cvaknutí magnetofonu, jak se vypnul na konci pásky.

„Dom, na CNN byla ještě jedna zpráva – zachytil jsem ale jenom poslední slova. Něco o zemětřesení, které zasáhlo yucatánskou pánev. Potřebuju zjistit, co se stalo. Potřebuju vědět, jestli to zemětřesení mělo původ v Chichén Itzá nebo v Mexickém zálivu."

„Proč v zálivu?"

„Tys nečetla ani deníkový záznam týkající se map Piriho Rei'se?"

„Promiň. Měla jsem dost práce."

„Ježíši, Dom, kdybys byla moje stážistka, na fleku bych tě vyrazil. Piri Rei's byl slavný turecký admirál z konce čtrnáctého století, který se nějakým způsobem dostal k souboru záhadných map světa. Admirál tyhle mapy využil jako zdroje informací a sestavil vlastní mapy, které pak podle názoru historiků posloužily Kolumbovi při plavbě přes Atlantik."

„Počkej, tyhle mapy byly skutečné?"

„Samozřejmě. A navíc uvádějí topografické podrobnosti, které mohly být získány jen na základě promyšlených seizmických měření. Například pobřeží Antarktidy na nich vypadá, jako by tam nebyl žádný ledový krunýř."

„Co je na tom tak důležitého?"

„Dom, ta mapa je stará přes pět set let. Antarktidu jsme objevili teprve v roce 1818."

Zírá na něj, neví, čemu má věřit.

„Pokud pochybuješ o tom, co říkám, zavolej si americké námořnictvo. Právě jejich analýza potvrdila přesnost té mapy."

„A co má tahle mapa společného s Mexickým zálivem nebo s proroctvím o soudném dni?"

„Před patnácti lety jsme s otcem objevili podobnou mapu, jenže tahle byla původní, tisíce let stará, podobně jako ta, kterou našel Piri Rei's. Byla zapečetěná v iridiovém tubusu a zakopaná na zcela přesném místě na planině Nazca. Než se ten pergamen rozpadl, podařilo se mi pořídit jeho snímek. Fotku najdeš na konci deníku mého otce. Když se na ni podíváš, uvidíš na ní červeně zakroužkovanou oblast, která leží v Mexickém zálivu, přímo na sever od Yucatánu."

„Co představuje ta značka?"

„To nevím."

Uzavři to. „Micku, nepochybuju o ničem, co mi tady povídáš, ale co když… no, co když to kosmické vysílám nemá nic společného s mayským proroctvím? Podle NASA přišel ten signál z místa vzdáleného víc než osmnáct set světelných let. To by nás přece mělo uklidnit, ne? Chápeš," usměje

se, „je přece dost nepravděpodobné, že během příštích šedesáti dnů by to sem z Orionova pásu stihli nějací mimozemšťané.“

Mick vytřeští tmavé oči. Udělá krok zpátky a popadne se oběma dlaněmi za spánky.

A sakra, nezvládá to. Moc jsi na něj tlačila. „Micku, co se děje? Jsi v pořádku?“

Zvednutým ukazovákem ji zarazí a naznačuje, aby byla zticha.

Dominique ho pozoruje, jak si klekne na podlahu, a jeho oči jsou jako tmavá okna do mysli, ve které mu teď víří myšlenky rychlostí tisíc kilometrů za hodinu. *Možná se v něm mýlíš. Třeba je to doopravdy cvok.*

Uplyne dlouhá doba. Mick vzhlédne a síla jeho pohledu ji vyděsí.

„Máš pravdu, Dominique, naprostou pravdu,“ zašeptá. „Ať už má lidstvo zahubit cokoli, nepřijde to z dalekého vesmíru.

Je to v Mexickém zálivu. Už je to tady.“

DENÍK JULIA GABRIELA

Abychom lépe pochopili a definitivně vyřešili záhady obklopující mayský kalendář a jeho proroctví o soudném dni, musíme se podívat na kořeny kultur, které dosáhly na Yucatánu největšího rozmachu.

První zdejší obyvatelé byli polokočovníci a objevili se v Mezoamerice kolem roku 4000 před Kristem. Později se z nich stali rolníci a vyšlechtili kukuřici, hybrid divokých travin, ale také avokádo a rajčata, a vymysleli squash.

Pak, někdy kolem roku 2500 před Kristem, dorazil On.

On byl běloch s podlouhlým obličejem a s dlouhými bílými vousy a vlasy, moudrý muž, který podle legendy připlul po moři kolem tropických nížin v Mexickém zálivu, aby vzdělával domorodce v této oblasti a předal jim své obrovské znalosti.

Tyto vzdělané domorodce dnes označujeme jako Olméky (což znamená lidé ze země kaučuku), a právě oni se nakonec stali „mateřskou kulturou" celé Mezoameriky, první komplexní společností na americkém kontinentu vůbec. Pod vlivem „vousatého muže" sjednotili Olmékové celou oblast Mexického zálivu a svými objevy v astronomii, matematice a architektuře ovlivnili Zapotéky, Maye, Toltéky a Aztéky – kultury, které se postupně dostávaly k moci v následujících několika tisíciletích.

Takřka přes noc tito prostí rolníci z pralesa začali budovat složité stavby a rozsáhlá obřadní střediska. K uskutečňování architektonických návrhů a veřejných uměleckých děl využívali vyspělé řemeslné metody. Právě Olmékové vynalezli dávnou míčovou hru *tlachtli* a přišli na první způsob, jak zaznamenávat události. Vyráběli také obří monolitické hlavy z bazaltu, tři metry vysoké, z nichž mnohé váží až 30 tun. Dodnes zůstává záhadou, jakým způsobem Olmékové tyhle obří hlavy přepravovali.

Důležitější ovšem bylo, že se Olmékové stali první kulturou v Mezoamerice, která budovala pyramidy s využitím hlubokých znalostí astronomie

a matematiky. Právě tyto stavby, vztažené k souhvězdím, odhalují olmécké znalosti precese, což byl objev, který dal vzniknout mýtu o stvoření zaznamenanému v Popol Vuh.

A byli to tedy Olmékové, ne Mayové, kdo využil své nevysvětlitelné znalosti astronomie k vytvoření kalendáře dlouhého počtu a jeho proroctví zkázy.

Jádrem kalendáře soudného dne je mýtus o stvoření, historické líčení probíhajícího boje světla a dobra proti temnotě a zlu. Hrdina tohoto příběhu, Jeden Hunahpu, je válečník, který dokázal vstoupit na Černou cestu (Xibalbu Be). Pro indiány v Mezoamerice byla Xibalba Be totožná s temnou trhlinou v Mléčné dráze. Bránu k Xibalbě Be znázorňovala v umění Olméků i Mayů tlama velkého hada.

Dokážeme si snadno představit primitivního Olméka, který vzhlíží k noční obloze a ukazuje na temnou trhlinu galaxie připomínající kosmického hada.

Kolem roku 100 před Kristem se Olmékové, z důvodů nám dodnes neznámých, rozhodli opustit svá města a rozdělit se na dva tábory, které osídlily dvě jasně vymezená území. Ti, kteří přešli dál na západ do středního Mexika, si začali říkat Toltékové. Skupina, která se vydala na východ, se usadila v džunglích Yucatánu, Belize a Guatemaly a označovala se jako Mayové. A teprve roku 900 našeho letopočtu se obě tyto civilizace znovu spojily pod vlivem velkého učitele Kukulkana v jeho nádherném městě Chichén Itzá.

Ale to předbíhám.

Cambridge 1969. Právě odsud jsem se ještě se dvěma kolegy vydal za záhadami mayského proroctví. Jednohlasně jsme se shodli, že naší první zastávkou bude olmécké naleziště La Venta, protože právě tam o dvacet let dříve vykopal americký archeolog Matthew Stirling svůj nejúžasnější objev, obrovské olmécké opevnění tvořené zdí o 600 sloupech, z nichž každý vážil více než dvě tuny. V sousedství této stavby objevil badatel nádherný balvan pokrytý složitými olméckými rytinami. Po dvou dnech úsilí se Stirlingovi a jeho mužům podařilo vykopat tuto obrovitou skulpturu, která měřila na výšku čtyři a půl metru, dva metry na šířku a byla téměř metr silná. Přestože některé rytiny zničila eroze, obraz jedné skvostné postavy přetrval: velký běloch s protáhlou hlavou, výrazným nosem a rovným bílým vousem.

Jen si představte šok mého kolegy archeologa, když nalezl dva tisíce let starý reliéf jasně zachycující bělocha, artefakt stvořený patnáct set let před tím, než první Evropan vůbec vstoupil na americký kontinent! Rovněž tak

ho uvádělo do rozpaků zobrazení vousaté postavy mezi Olméky, protože je genetickou skutečností, že čistokrevným americkým indiánům vousy nerostou. Protože všechny formy uměleckého vyjadřování musejí mít někde kořeny, totožnost toho vousatého bílého muže zůstala další nevyřešenou záhadou.

Pokud šlo o mě, okamžitě jsem dospěl k teorii, že ten běloch musel být dávným předkem velkého mayského učitele Kukulkana. O Kukulkanovi nebo jeho předcích toho příliš nevíme, přestože podle všeho každá mezoamerická skupina uctívala mužské božstvo, které odpovídá stejnému fyzickému popisu. U Mayů to byl Kukulkan, u Aztéků Quetzalcoatl – mytický vousatý mudrc, která přinesl tomuto národu mír, bohatství a velkou moudrost. Záznamy naznačují, že někdy kolem roku 1000 našeho letopočtu byl Kukulkan/Quetzalcoatl přinucen opustit Chichén Itzá. Podle legendy tento tajemný mudrc před svým odchodem slíbil svému lidu, že se znovu vrátí, aby zbavil svět zla.

Po Kukulkanově odchodu se zemí rychle rozšířil jakýsi ďábelský vliv. Mayové i Aztékové se uchýlili k lidským obětem, zběsile zabíjeli desítky tisíc mužů, žen a dětí, a to všechno ve snaze přivolat návrat svého milovaného boha-krále a zabránit zvěstovanému konci lidstva.

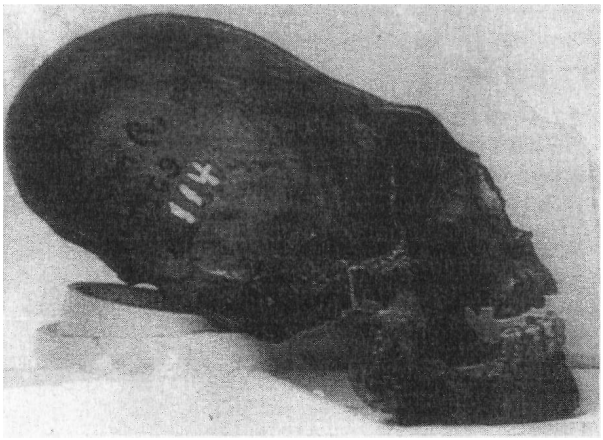
V roce 1519 připlul z Evropy španělský konkvistador Hernán Cortés, aby dobyl Yucatán. Přestože mezoameričtí indiáni měli nad nepřáteli jasnou početní převahu, omylem považovali Cortése (vousatého bělocha) a jeho výpravu za druhý příchod Kukulkana/Quetzalcoatla a složili před ním zbraně. Když Cortés takto porazil divochy, poslal pro španělské kněze, kteří se při svém příjezdu zhrozili nejen lidských obětí, ale také jiného šokujícího rituálu: mayské matky k hlavám svých sotva narozených dětí připevňovaly dřevěné destičky ve snaze zdeformovat vyvíjející se lebku novorozeňat. S protáhlou lebkou se Mayové více podobali bohům, což byla víra, k níž je nepochybně inspiroval důkaz naznačující, že velký učitel Kukulkan měl lebku podobně protáhlou.

Španělští kněží bez váhání prohlásili tento mayský zvyk za projev působení ďábla, šamany dali upálit zaživa a zbytek indiánů – pod trestem smrti – přinutili konvertovat ke křesťanství. Následně ti pověrčiví hlupáci spálili každý důležitý existující mayský kodex. Byly tak zničeny tisíce svazků textů – textů, které nepochybně hovořily o proroctví o soudném dni a mohly obsahovat mimořádně důležité pokyny, jak zachránit náš druh před zánikem, pokyny, které nám zanechal Kukulkan.

A tak církev před pěti sty lety ve snaze spasit nás před ďáblem odsoudila náš druh k nevědomosti.

Když jsme se s Borgiou dohadovali o totožnosti vousatého muže vyobrazeného na onom olméckém reliéfu, naše kolegyně, krásná Maria Rosenová, učinila objev, jehož zásluhou jsme se ze Střední Ameriky vydali na další část naší pouti. Při vykopávkách na olméckém nalezišti v La Ventě objevila Maria dávné královské pohřebiště a na něm zbytky protáhlé lebky. Přestože tato bizarní, nelidsky vyhlížející lebka nebyla první podobného typu nalezená v oblasti Mezoameriky, ukázalo se, že je jediná, která se našla v kolébce Olméků označované jako Hadí svatyně.

Maria se rozhodla, že lebku daruje Muzeu antropologie v Méridě. Při rozhovoru s tamním kurátorem jsme ke svému velkému úžasu zjistili, že podobné lebky nedávno objevili na pohřebištích na planině Nazca v Peru.

Artefakt č. 114 – protažená lebka –
nalezla Maria Rosenová, La Venta, 1969

Existovalo snad nějaké pojítko mezi civilizacemi Mayů a Inků?

Naše trojice se ocitla na archeologickém rozcestí. Máme pokračovat do Chichén Itzá, dávného mayského města, které hrálo ústřední roli v proroctví o soudném dni, nebo odjet z Mexika a sledovat toto vodítko v Peru?

Maria se domnívala, že bychom měli putovat do Jižní Ameriky, protože byla přesvědčena, že mayský kalendář je jen jedním důležitým dílkem skládačky kolem soudného dne. A tak jsme všichni tři nastoupili do letadla do Nazky, aniž bychom měli tušení, kam nás naše putování vede.

Když jsme letěli přes Atlantik, nedokázal jsem přestat myslet na slova lékaře v Méridě. Při zkoumání té protáhlé lebky uvedl soudní lékař, odborník ve svém oboru, s velkou rozhodností, že rozsáhlá deformace kostí u

téhle lebky nemohla vzniknout působením žádné známé prodlužovací metody. Aby svá slova doložil, domluvil se s jedním zubařem, že posoudí zbytky chrupu. A výsledky tohoto šetření přinesly něco mnohem překvapivějšího.

Faktem je, že dospělý lidský jedinec má v dolní čelisti 14 zubů.

V protáhlé lebce, kterou objevila Maria, jich bylo jen 10.

– *Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela*
Viz Katalog 1969-73 strany 13-347
Fotodeník, disketa 4: Název souboru: OLMEK-1-7

8

9. ŘÍJNA 2012
WASHINGTON, D. C.

Prezident Mark Maller vstoupí do Oválné pracovny ze své soukromé studovny a zaujme místo za stolem. Před ním sedí členové jeho štábu z Bílého domu.

„Tak, lidi, začneme. Vezmeme to od otázky nominace nového kandidáta na viceprezidenta. Kathie?“

Personální ředitelka Katherine Gleasonová čte ze svého laptopu. „Mám tady výsledky průzkumu veřejného mínění z minulého čtvrtka. Na otázku, koho by raději viděli ve vaší společnosti, si nejvíce registrovaných voličů vybralo senátora Ennise Chaneyho s třiapadesáti procenty a Pierre Borgia dostal třicet devět. Základním motivačním faktorem je podle všeho otázka důvěry. Ovšem pokud se měli rozhodnout, co by podle nich mělo být hlavním tématem pro listopadové volby, osmdesát devět procent veřejnosti uvedlo, že jim největší starosti dělá eskalace počtu strategických zbraní v Rusku a Číně, a jen třicet čtyři procenta registrovaných voličů se zajímají o výstavbu radioteleskopu na Měsíci. Volně přeloženo: Chaney do toho jde s vámi, my se při kampani zaměříme na stabilizování vztahů s Ruskem a Čínou a vy se alespoň do doby, než budete znovu zvolen, vyhnete tématu radioteleskopu.“

„Souhlasím. Nějaké nové informace k NASA?“

„Ano, pane prezidente.“ Sam Blumner je prezidentův hlavní ekonomický poradce. „Přezkoumal jsem předběžný rozpočet NASA na výstavbu toho krámu na Měsíci.“

„Je to špatné?“

„Řeknu to takhle, pane prezidente. Jsou dvě šance, že to protlačíte přes Kongres – nepatrná a žádná –, a ta nepatrná šla do háje s vaším bývalým

viceprezidentem.“

„Myslel jsem, že NASA ten projekt spojuje se stavbou měsíční základny, která už prošla schvalováním.“

„Snažili se o to. Ale bohužel, *ta* měsíční základna se měla budovat na přivrácené straně Měsíce, blízko pólu, kde NASA objevila ledovcové formace, ne na odvrácené straně. Promiňte mi tu slovní hříčku, ale ve finančních pojmech se díváme na rozdíl mezi nocí a dnem, protože solární panely budou k ničemu, pokud tam nesvítí slunce.“

Kathie Gleasonová zavrtí nesouhlasně hlavou. „Same, jedním z důvodů, proč je americká veřejnost tolik proti tomuhle podniku, je to, že ho lidé vnímají jako mezinárodní projekt. Ten rádiový signál přece nevyslali jen Spojeným státům, zaznamenali ho na celé naší planetě.“

„A v konečném výsledku to stejně bude zase Amerika, kdo zaplatí největší část tohohle účtu.“

Přihlásí se Cal Calixte, prezidentův tiskový tajemník. „Pane prezidente, podle mého názoru nám ten radioteleskop dává příležitost, jak napumpovat finance do ruské ekonomiky, zvlášť když zvážíme nedávná omezení ze strany MMF. Možná byste to mohl dokonce nějak spojit s novou smlouvou START-V.“

„Totéž se říkalo o Mezinárodní kosmické stanici,“ přeruší ho Blumner. „Tahle obrovská stavebnice stála Ameriku dobrých dvacet miliard dolarů plus další miliardy, které jsme půjčili Rusku, aby si vůbec mohlo dovolit účast. A prozatím jsou to Rusové, kdo stále oddaluje dokončení projektu.“

„Same, přestaň všechno zvažovat z finanční stránky,“ namítne Kathie. „Tohle je mnohem víc politická záležitost než vesmírný program. Ochrana demokracie v Rusku má větší cenu než nějaký teleskop.“

„Demokracie? O čem to mluvíš?“ Blumner si povolí kravatu. „Dovol mi rychlou lekci z občanské výchovy, Kathie. To, co jsme stvořili, je vyděračské hospodářství, kde ruští boháči dál bohatnou, chudáci umírají hlady a všichni na to kašlou, v té tvé demokracii. Spojené státy a MMF nalily do Ruska miliardy dolarů. Kam se ty peníze poděly? Po finanční stránce je i moje tříletá dcera finančně zodpovědnější, než byl kdy Jelcin nebo Viktor Grozny.“

Blumner se obrátí k prezidentovi a v baculatém obličeji je rudý. „Než začneme rozdělovat miliardy, nezapomínejme, že ten kosmický rádiový signál mohla být jen šťastná náhoda. Z toho, co vím, NASA ještě pořád nenašla žádný základní vzorec, ze kterého by se dalo usuzovat, že tenhle přenos byl jasný pokus o komunikaci. A proč jsme neslyšeli žádný druhý signál?“

Cal zavrtí hlavou. „Odbíháš od tématu. Grozného lid hladoví. Občanské

nepokoje dosahují nebezpečných rozměrů. Nemůžeme se jen tak obrátit zády k zoufalému národu s jaderným arzenálem, který by stačil na několik opakovaných zničení celého světa.“

„Z mého pohledu je to pořád jen vydírání,“ namítne Blumner. „Vytváříme tady jakýsi pseudoprojekt jako způsob, jak zaplatit rozpadající se supervelmoci a jejím zkorumpovaným vůdcům miliardy dolarů, aby nás nezatáhli do jaderné války, kterou stejně nemají nikdy šanci vyhrát.“

Prezident zvedne ruku, aby se také zapojil do debaty. „Podle mě má ale Cal přece jen pravdu. MMF dal jasně najevo, že Rusko nedostane už ani pětník, pokud ty peníze neinvestuje do technologií, které mohou pomoci nastartovat jeho hospodářství. I když se nakonec ukáže, že tenhle rádiový signál je falešný, ten teleskop by mohl vědcům poskytnout opravdové okno k pohledu do dalekého vesmíru.“

„Obyčejným Rusům by mnohem víc pomohlo, kdybychom tam otevřeli pár tisícovek McDonaldů a nechali je v nich zadarmo jíst.“

Maller se k Blumnerově poznámce nevyjadřuje. „Za dva týdny je schůzka G-9. Chci, abyste s Joyce připravili předběžný návrh, který využije radioteleskop jako prostředek k nasměrování financí do Ruska. V naprosto nejhorším případě to snad aspoň trochu rozptýlí paranoiu kolem toho spojeného jaderného cvičení v Asii.“

Prezident vstane. „Cale, na kolik je naplánovaná dnešní večerní tisková konference?“

„Na devět.“

„Dobře. Za hodinu se sejdu s naším novým viceprezidentem a pak chci, abyste ho informoval o volbách. A řekněte mu, ať si sbalí ranec na cestu. Chci, aby se Chaney už dnes večer zapojil do kampaně.“

Floridská státní univerzita

Dominique čeká na chodbě před kanceláří své konzultantky v doktorandském studiu a poposedává na nepohodlné nepolstrované dřevěné lavici. Právě zvažuje, jestli má zajít ještě jednou na toaletu, když se dveře kanceláře otevřou.

Dr. Marjorie Owenová s mobilním telefonem u ucha ji rychlým gestem vybídne, aby vstoupila. Dominique vejde do stísněného prostoru kanceláře vedoucí katedry, posadí se a čeká, až její profesorka dotelefonuje.

Marjorie Owenová přednáší klinickou psychiatrii už dvacet sedm let. Je svobodná a bez závazků, hubené až vychrtlé tělo si v sedmapadesáti letech

udržuje ve slušné formě horolezectvím. Tato málomluvná žena se těší všeobecné úctě, v zaměstnancích bez definitivy občas vzbuzuje hrůzu a má pověst člověka, který se s postgraduálními studenty moc nepáře.

Rozlít si to u téhle ženské je to poslední, oč by Dominique stála.

Doktorka Owenová odloží telefon a shrne si své krátce zastřižené šedivé vlasy za ucho. „Tak, mladá dámo, poslechla jsem si vaši nahrávku a pročetla zprávu o Michaelu Gabrielovi."

„A?"

„A co? Je to přesně tak, jak říká doktor Foletta. Jde o paranoidního schizofrenika s nezvykle vysokým IQ," usměje se, „což má za následek překrásné falešné představy, dalo by se dodat."

„Jenže je to skutečně důvod k tomu, aby ho drželi pod zámkem? Už si odseděl jedenáct tvrdých let a já jsem neviděla jediný důkaz nějakého zločinného chování."

„Podle spisu, který jste mi ukázala, vypracoval doktor Foletta jeho roční posudek a vy jste ho podepsala. Pokud jste měla nějaké námitky, měla jste je sdělit."

„Teď už je mi to jasné; Je něco, co byste mohla doporučit, něco, co můžu udělat, abych napadla Folettova doporučení?"

„Vy chcete napadnout posudek svého garanta? Na základě čeho?"

A už je to tady… „Na základě mého osobního přesvědčení, že – že tvrzení pacienta by mohla opravňovat k přezkoumání."

Doktorka Owenová sjede Dominique svým obávaným nevěřícným pohledem, který už spoustě postgraduálních studentů zabouchl dveře k titulu. „Mladá dámo, chcete mi snad říct, že vás pan Gabriel skutečně přesvědčil o tom, že má nastat konec světa?"

Bože, a už se smažím… „Ne, paní doktorko, ale podle všeho věděl o tom kosmickém signálu a…"

„Ale to vůbec ne. Podle té nahrávky neměl žádné tušení, *co* se stane, jen že to bude v den rovnodennosti."

Mlčky na Dominique upírá zrak a ta cítí, jak jí v podpaží vyrážejí kapičky potu.

„Paní doktorko, jde mi pouze o to, abych zajistila, že můj pacient dostane tu nejlepší péči. A současně mi také dělá starosti, tedy, že jeho posudek není přesný."

„Aha. Takže si to shrneme – poté, co jste pracovala se svým úplně prvním pacientem skoro měsíc…" Owenová nahlédne do poznámek. „Ne, počkat, moje chyba, bylo to vlastně víc než měsíc. Pět týdnů, abych byla přesná." Doktorka Owenová přejde ke dveřím kanceláře a rázně je zavře. „Pět celých týdnů jste v procesu a už nejen zpochybňujete předchozích

jedenáct let léčby tohoto pacienta, ale chcete dokonce napadnout názor ředitele ústavu v naději, že pana Gabriela pustí znovu do normální společnosti.“

„Uvědomuju si, že jsem jenom stážistka, ale nemám snad, když vidím, že něco není v pořádku, morální a profesionální povinnost to hlásit?“

„Jistě, takže na základě svých bezedných zkušeností v oboru se domníváte, že doktor Anthony Foletta, uznávaný klinický psychiatr, nedokáže řádně posoudit svého vlastního pacienta. Je to tak?“

Neodpovídej. Kousni se do jazyka.

„No, proč jen sedíte a koušete se do jazyka? Odpovězte.“

„Ano, paní doktorko.“

Owenová se posadí na okraj stolu schválně tak, aby se tyčila nad svou studentkou. „Tak, a teď mě dobře poslouchejte, mladá dámo. Podle mě jste ztratila nadhled. Udělala jste zkrátka chybu a emocionálně jste se sblížila se svým pacientem.“

„Ne, paní doktorko, já…“

„Je to rozhodně chytrý muž. Tím, že navykládal své nové mladé *psychiatryni*, že ho sexuálně zneužili ve vězení, doufal, že zasáhne citlivé místo, a opravdu se to hochovi podařilo. Proberte se, Dominique. Copak nevidíte, oč tady jde? Emocionálně se sbližujete s pacientem, a to na základě svého vlastního traumatu z dětství. Jenže pana Gabriela jako dítě žádný bratranec tři roky neznásilňoval, že? Nemlátili ho až do krve…“

Buď sakra zticha, ani slovo…

„Spousta žen, které prošly něčím podobným jako vy, se se svými posttraumatickými symptomy vypořádá tak, že vstoupí do různých ženských hnutí, nebo se dají na sebeobranu, jako jste to udělala vy. Jenže zvolit si klinickou psychiatrii byla chyba, jestliže máte v plánu využít ji jako alternativní metodu terapie. Jak můžete doufat, že pomůžete svým pacientům, pokud se s nimi emocionálně sblížíte?“

„Vím, o čem mluvíte, ale…“

„…ale nic.“ Owenová zavrtí hlavou. „Podle mého názoru už jste ztratila objektivní pohled. Proboha, Dominique, ten šílenec vás skutečně přesvědčil, že za deset týdnů všichni na světě zemřou.“

Dominique si otře oči a přemáhá nervózní smích. Je to pravda. Mick si ji dokázal tak emocionálně omotat kolem prstu, že se mu už nejen podvolovala v rámci terapie, ale dokonce si nechala vnutit ty jeho klamy o soudném dni. „Je mi trapně.“

„A oprávněně. Tím, že jste si připustila lítost nad panem Gabrielem, jste zničila dynamiku vztahu mezi lékařem a pacientem. Nemám jinou možnost než obrátit se na doktora Folettu a zasáhnout v zájmu pana Gabriela.“

Sakra. „Co chcete dělat?“

„Budu požadovat, aby vám Foletta přidělil jiného pacienta. Okamžitě.“

Miami, Florida

Mick Gabriel už šest hodin chodí po dvoře.

Přepnul se na autopilota, obchází duševně zaostalé chovance a choromyslné zločince a usilovně se snaží pochytat dílky skládačky soudného dne, které mu poletují myslí.

Rádiový signál a sestup opeřeného hada. Temná trhlina a Xibalba. *Nesnaž se chybně smíchat všechno dohromady. Odděl příčinu od následku, smrt od spasení, zlo od dobra. Do mayského proroctví jsou zapojené dvě frakce, dvě samostatné entity. Dobro a zlo, zlo a dobro. Co je dobro? Varování jsou dobro. Mayský kalendář je varování, stejně jako kresby v Nazce a hadí stín na Kukulkanově pyramidě. Každé tohle varování nám zanechal vousatý bílý mudrc, všechna ohlašují příchod zla. Ale to zlo už je tady, bylo tady celou dobu. Cítil jsem je už dřív, ale nikdy ne takto. Mohl je spustit ten vesmírný signál? Nějak je posílit? Pokud ano, tak kde je?*

Zarazí se a nastaví tvář podvečernímu slunci.

Xibalba – *podsvětí. Cítím, jak Černá cesta vedoucí k podsvětí sílí. V* Popol Vuh *stojí, že vládcové podsvětí ovlivňovali zlo na Zemi. Jak je to možné… pokud ta zlá bytost odjakživa byla na Zemi?*

Mick otevře oči.

A co když tady nebyla vždycky? Co když sice dorazila dávno, před vývojem lidstva, ale celou dobu někde spala a čekala, až ji ten rádiový signál probudí?

Bzučení reproduktorů v pět hodin oznamující čas večeře v něm vyvolá dávnou vzpomínku. Mick si vybaví sám sebe v poušti Nazca, když obcházel plošinu s detektorem kovů. Při zabzučení detektoru začal kopat v měkké žluté půdě pod dohledem svého nemocného otce.

V duchu se vidí, jak vytahuje ze země iridiový tubus a z něj tu starou mapu. Hledí na červený kroužek… označující záhadné místo v Mexickém zálivu.

Mexický záliv… ten tubus – vyrobený z iridia! Nevěřícně vytřeští oči. „Zatraceně, Gabrieli, jak jsi mohl být tak neskutečně slepý?“

Mick bere po dvou schody z betonu do mezaninu ve druhém patře a sousedící terapeutické části. Protlačí se kolem několika chovanců do počítačové místnosti.

Přistoupí k němu žena ve středním věku. „Dobrý den. Jmenuju se Dorothy a jsem…“

„Potřebuju na chvíli k jednomu z vašich počítačů!“

Dorothy přistoupí ke svému laptopu. „A jmenujete se?“

„Gabriel. Michael Gabriel. Hledejte pod Folettou.“ Mick zahlédne volný terminál. Bez čekání k němu usedne, pak si všimne, že hlasový aktivační systém nefunguje. Pomocí myši aktivuje připojení k internetu.

„Počkat, počkat, pane Gabrieli. Máme tady svá pravidla. Nemůžete si jen tak sednout k počítači. Musíte dostat povolení od svého…“

PŘÍSTUP ZAMÍTNUT. ZADEJTE HESLO.

„Potřebuju vaše heslo, Dorothy. Bude to jen minutka. Buďte tak hodná, řekněte mi své heslo…“

„Ne, pane Gabrieli, žádné heslo. Před vámi jsou tři další chovanci a vy si musíte promluvit se svým terapeutem. Pak vám můžu…“

Mick se zahledí na její identifikační štítek: DOROTHY HIGGINSOVÁ, G45927. Začne vyťukávat hesla.

„…naplánovat nějaký termín. Posloucháte mě, pane Gabrieli? Co to děláte? Okamžitě toho nechte…“

Desítka hesel je špatná. Znovu se zahledí na její štítek. „Dorothy, to je ale hezké jméno. Měli vaši rodiče rádi *Čaroděje ze země Oz*, Dorothy?“

Zaražený výraz ji prozradí. Mick vyťuká OZG45927.

NEPLATNÉ HESLO.

„Okamžitě s těmi nesmysly přestaňte, pane Gabrieli, jinak zavolám ochranku.“

„Zlá čarodějka, Plechový dřevorubec, Strašák… co kdybychom se zkusili zeptat čaroděje. Takže *wizard.*“ Zadá WIZG45927.

PŘIPOJUJI K INTERNETU…

„Tak a dost. Volám ochranku!“

Mick si jí ale nevšímá, prohledává síť, zadává CHICXULUBSKÝ KRÁTER a současně si vybavuje, co řekl Dominique. *Ta největší událost se odehraje 21. prosince, až zemřou miliardy lidí.* Není to tak úplně pravda, dojde mu v tu chvíli. K největší události v dějinách, alespoň dosud, došlo před pětašedesáti miliony roky a odehrála se v Mexickém zálivu.

Na obrazovce se objeví první soubor. Nezdržuje se čtením, jen stiskne

VYTISKNOUT VŠE.

Slyší, jak se sousední chodbou blíží ochranka. *No tak, pospěš…*

Mick popadne tři listy z tiskárny a zasune si je do kapsy kalhot ve chvíli, kdy do počítačové místnosti vstoupí několik strážných.

„Třikrát jsem ho žádala, ať odejde. Dokonce se mu podařilo ukrást mi heslo."

„Zvládneme to." Svalnatý zrzoun kývne na dva pomocníky, kteří popadnou Micka za paže.

Mick se nebrání. Zrzek se k němu nese a postaví se těsně k němu.

„Chovanče, byl jste vyzván, abyste opustil tuto místnost. Brání vám v tom něco?"

Mick spatří koutkem oka, jak do místnosti vchází doktor Foletta. Pohlédne na identifikační štítek strážného a pak se na zrzka usměje. „Víš, Raymonde, ani kdybys měl ty největší svaly na světě, s dechem páchnoucím po česneku si prostě nevrzneš…"

Foletta jde k nim. „Raymonde, ne…"

Zvedák zasáhne Micka přímo na solar plexus a vyrazí mu dech. Stočí se bolestí do klubka, stále podpírán dvěma strážnými.

„Zatraceně, Raymonde, říkal jsem, abyste počkal…"

„Omlouvám se, pane doktore. Myslel jsem, že…"

Mick se narovná, pak jediným pohybem propne záda, zvedne kolena k hrudi, vší silou vystřelí nohy vpřed a patami tenisek tvrdě zasáhne zrzouna do obličeje. Z rozdrceného nosu a horního rtu mu okamžitě vystříkne krev.

Raymond se svalí na podlahu.

Foletta se skloní nad napůl omdlelým strážným a zahledí se mu do obličeje. „To nebylo třeba, Micku."

„Oko za oko, ne, pane doktore?"

Vstoupí další dva zřízenci a chystají si omračovací zbraně. Foletta zavrtí hlavou. „Doprovoďte pana Gabriela do jeho pokoje a pak sem zavolejte doktora, ať se postará o tohohle idiota."

• • •

Je už pozdě, když Dominique zaparkuje své černé Pronto Spyder na parkovišti ústavu. Vstoupí do haly a projede čtečkou svoji magnetickou identifikační kartu, aby se dostala přes stanoviště ochranky v přízemí.

„Tak to nefunguje, zlatíčko."

Ten hlas je slabý a trochu zdušený. „Raymonde, jsi to ty?" Přes bezpečnostní dveře rozpoznává Dominique z velkého zrzka jen obrysy.

„Použij obličejový skener."

Dominique zadá kód, pak přitiskne obličej k pryžovému rámu a počká, až jí infračervený paprsek sejme obličej.

Bezpečnostní dveře se otevřou.

Raymond sedí rozvalený na židli. Kolem hlavy má tlustý obvaz, který mu zakrývá nos. Obě oči má černé.

„Ježíši, Rayi, co se ti sakra stalo?“

„Ten tvůj zatracenej pacoš na mě skočil v počítačový místnosti a kopl mě do obličeje. Ten hajzl mně zlomil nos a vyrazil dva zuby.“

„To ti udělal Mick? Proč?“

„Jak to mám sakra vědět? Je to zasranej psychouš. Jen se na mě podívej, Dominique. Copak můžu takhle do soutěže Mr. Florida? Přísahám bohu, že toho syčáka dostanu, i kdyby to mělo být to poslední, co udělám…“

„Tak to ne. Ani na něho nesáhneš. A kdyby se mu mělo něco stát, bez zaváhání tě zažaluju.“

Raymond se k ní výhrůžně nakloní. „Takže takhle to mezi náma chceš? Nejdřív mě odkopneš a pak mě dáš zavřít?“

„Hele, nikdo tě neodkopnul, zdržela jsem se na schůzce s Folettou. To ty ses nechal přeřadit na noční směnu. A pokud jde o Michaela Gabriela, je to můj pacient a nedovolím…“

„Už není. Folettovi dnes odpoledne volala tvoje konzultantka. Vypadá to, že u pacientů dojde na škatule škatule.“

K čertu s tebou, Owenová, to musíš být vždycky tak výkonná? „Je tady ještě Foletta?“

„Blázníš? V tuhle dobu?“

„Rayi, poslouchej, vím, že jsi na Micka pořádně vysazený, ale já… uzavřeme spolu dohodu. Nech ho na pokoji a… a já ti pomůžu v přípravě na kulturistickou soutěž. Klidně ti našminkuju ty nateklé oči, aby se tě porota nelekla.“

Raymond si založí ruce na vypracovaném hrudníku. „To mi nestačí. Pořád mi dlužíš rande.“ Vycení žluté zuby. „Nejenom nějakou rychlou večeři v italský restauraci. Chci se pobavit, víš, trošku si zatančit, trošku se pomazlit…“

„Jedna schůzka, to je všechno, a o mazleni nemám zájem.“

„Dej mi šanci, zlatíčko. Rád se lidí držím.“ *To klíště taky.* „Jedno rande a necháš Gabriela na pokoji.“

„Souhlasím.“

Projde přes kontrolní stanoviště ochranky a vstoupí do výtahu. Raymond se za ní dívá a v očích má chlípný výraz, když se zahledí na její hýždě.

V šestém patře má službu jediný strážný a jeho pozornost v tu chvíli zcela ovládá Národní baseballová liga.

„Ahoj, Marvisi. Kdo vyhrává?“

Marvis Jones vzhlédne od televize. „Cubs vedou o dva a jsou před druhou půlkou osmé směny na pálce. Co tady děláš tak pozdě?“

„Přišla jsem za svým pacientem.“

Marvis se zatváří ustaraně. „Já nevím, Dom. Je už dost pozdě…“ Při zaburácení diváků se znovu vrátí k obrazovce. „Sakra, Phillies srovnali.“

„No tak, Marvisi.“

Marvis pohlédne na hodiny. „Víš co. Zavřu tě s ním na patnáct minut, pokud odejdeš, až mu přijde sestra dát léky.“

„Dobře.“

Strážný ji odvede k místnosti 714 a u dveří jí podá svoje pero s vysílačkou napojenou na jeho pípátko. „Radši si vezmi tohle. Předtím dost řádil.“

„Ne, to bude dobré.“

„Vezmi si to pero, nebo nikam nejdeš.“

Je jí jasné, že s Marvisem, který je stejně svědomitý, jako je laskavý, nemá smysl se hádat. Vsune si přístroj do kapsy.

Marvis aktivuje vnitřní telefon. „Chovanče, máte návštěvu. Vpustím ji dovnitř, jakmile vás uvidím sedět zcela oblečeného na kraji postele.“ Marvis nahlédne dovnitř kukátkem. „Tak jo, je připravený. Můžeš jít.“ Marvis otevře dveře, pak je za ní zavře.

Světla v místnosti jsou ztlumená. Vidí na posteli sedět tmavou postavu. „Micku, to jsem já, Dom. Jsi v pořádku?“

Mick se opírá o zeď. Dominique k němu přistoupí a spatří jeho obličej. Na levé tváři velká podlitina, nateklé oko má zavřené.

Rozbuší se jí srdce. „Bože, co ti to udělali?“ Popadne ručník, namočí ho do studené vody a pak mu ho přitiskne ke tváři.

„Au.“

„Promiň. Na, drž si ho na oku. Co se stalo?“

„Podle oficiálního hlášení jsem uklouzl ve sprše.“ Pohlédne na ni a při jeho pokřiveném úsměvu ji bodne u srdce. „Stýskalo se mi. Co na FSU?“

„Blbý. Prý svoje povinnosti nezvládám profesionálním způsobem.“

„Tvůj konzultant si myslí, že tě emocionálně ovlivňuju, že?“

„Za prvé je to konzultantka a za druhé máš pravdu. Od zítřka dostanu nového chovance. Je mi to líto, Micku.“

Stiskne jí ruku, pak si jí přiloží k srdci. „I když už na tom nezáleží,“ zašeptá, „jsi jediná, komu se podařilo dostat se mi pod kůži.“

Polkne a v krku má knedlík. *Hlavně se znovu nesesyp.* „Co se stalo, zatímco jsem byla pryč? Viděla jsem, cos provedl Raymondovi.“

„On mě praštil jako první.“

„Prý jsi nechtěl odejít z počítačové místnosti.“

„Potřeboval jsem se dostat na internet.“ Pustí jí ruku a vytáhne z kapsy několik zmačkaných listů z tiskárny. „Dnes mi došel velký díl té záhady kolem soudného dne. Je to tak neuvěřitelné, že jsem si musel ověřit fakta, než jsem je vůbec strávil.“

Vezme od něj papíry a začne číst.

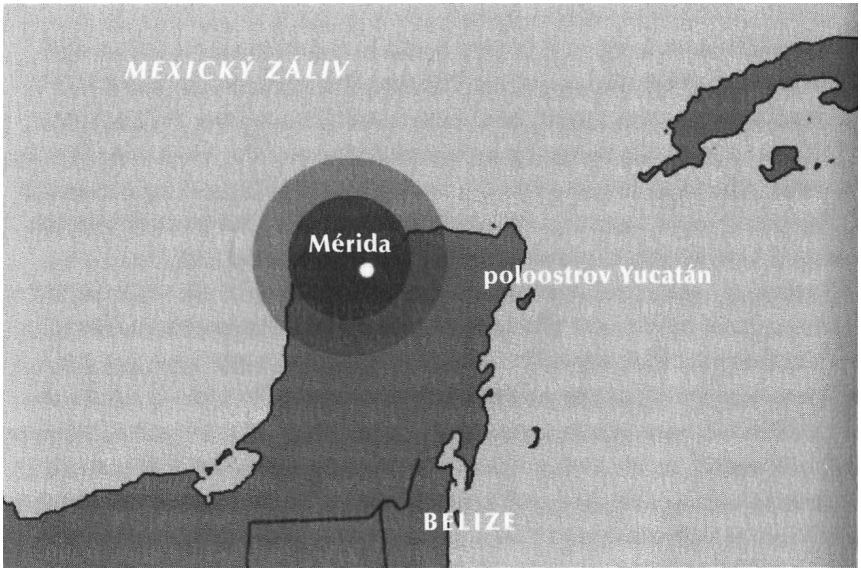
CHICXULUBSKÝ KRÁTER

V roce 1980 přišel držitel Nobelovy ceny za fyziku Luis Alvarez s teorií, že masové vyhynutí druhů před pětašedesáti miliony let, které zakončilo pozemskou nadvládu dinosaurů a navždy změnilo evoluční vzorec života na Zemi, způsobil dopad mimozemského tělesa. Tato odvážná teorie byla výsledkem Alvarezova objevu centimetr silné jílovité vrstvy, která se usadila na povrchu naší planety v době srážky s asteroidem, mezi geologickými obdobími křídy (K) a třetihor (T).

V této KT vrstvě se našly vysoké koncentrace iridia, nesmírně vzácného kovu, který podle předpokladů existuje hluboko v jádru Země. Iridium je jediný kov schopný snášet teploty nad 2200 stupňů Celsia a je prakticky nerozpustný, a to i v nejsilnějších kyselinách. Fakt, že se vysoké koncentrace iridia našly v meteoritech, vedl Alvareze k vytvoření teorie, že tato KT vrstva je pozůstatkem usazeného prachového oblaku, který vznikl po dopadu velkého asteroidu (11 kilometrů v průměru), jenž zasáhl Zemi před pětašedesáti miliony let. Alvarez jen potřeboval nalézt místo dopadu, aby svoji teorii prokázal.

V roce 1978 létal geofyzik Glenn Pennfield v helikoptéře nad Mexickým zálivem, když dokončoval vzdušný průzkum s cílem měřit slabé odchylky v zemském magnetickém poli, které naznačují přítomnost ropy. Při přeletu nad hladinou nedaleko severozápadního pobřeží poloostrova Yucatán odhalil Pennfield symetrický kruh vysoce magnetického materiálu o průměru sto šedesát kilometrů, který se nacházel asi kilometr a půl pod mořským dnem. Analýza tohoto obrovského kruhového útvaru později potvrdila, že tato oblast, zahrnující souši i moře, je kráter – místo dopadu obřího asteroidu.

Chicxulubský kráter, pojmenovaný podle města na Yucatánu mezi Progresem a Méridou, je největší proláklina vzniklá na naší planetě po dopadu meteoritu za poslední více než miliardu let. Přibližný střed celého útvaru

leží pod mořem, na 21,4 stupně severní šířky a 89,6 stupně západní délky, skrytý pod třemi až devíti sty metry vápence.

Kráter je rozsáhlý, o průměru 180 až 290 kilometrů, a zasahuje na severozápadní pobřeží poloostrova Yucatán a do Mexického zálivu. Část kráteru ležící na souši obklopuje kruhový prstenec závrtů. Tyto zdroje sladké vody, zvané mexickými obyvateli *cenoty*, se podle vědeckého názoru vytvořily v geografii Yucatánu v důsledku rozsáhlých zlomů vápencové pánve při dopadu asteroidu. Před pětašedesáti miliony let byla dnešní středoamerická souš ještě pod vodou.

Dominique, lehce podrážděná, vzhlédne od papírů. „Nechápu to. Kde máš tu velkou stopu?“

„Mapa Piriho Rei’se, ta, kterou jsem objevil na planině Nazca. Našel jsem ji uzavřenou v iridiovém tubusu. Bylo na ní vyznačeno umístění Chicxulubského kráteru. Chichén Itzá leží přímo na vnějším okraji dopadového prstence. Když nakreslíš přímku od Kukulkanovy pyramidy ke středu dopadového kráteru, bude úhel měřit 23,5 stupně – to je přesný úhel zemské osy rotace, sklon zodpovědný za střídání ročních dob.“

A už je to tady zase. „No, a co to všechno znamená?“

„Co to znamená?“ Mick sebou trhne, když vyskočí na nohy. „Znamená to, že Kukulkanovu pyramidu schválně a přesně umístili na Yucatánský poloostrov kvůli Chicxulubskému kráteru. O tom není pochyb, Dominique. Poblíž místa dopadu není žádná jiná starověká stavba, a úhel měření je

příliš přesný, aby to byla náhoda.“

„Ale jak mohli staří Mayové vědět o dopadu asteroidu před pětašedesáti miliony let? Jen se podívej, jak dlouho trvalo modernímu člověku, než na to přišel.“

„Nevím. Možná měli stejnou techniku, kterou používal ten tvůrce mapy Piriho Rei’se, když kreslil obrysy Antarktidy, i když ji pokrývaly silné vrstvy ledu.“

„Takže jak zní tvá teorie – že lidstvo bude zničeno 21. prosince nějakým asteroidem?“

Mick si klekne na podlahu k jejím nohám a v oteklém obličeji se mu zrcadlí zoufalství. „Hrozba pro lidstvo není asteroid. Pravděpodobnost, že stejné místo zasáhne další asteroid, je tak nepatrná, že se s ní vůbec nedá počítat. A kromě toho mayské proroctví ukazuje na temnou trhlinu, ne na nějaký hvězdný projektil.“

Položí jí svoji bolavou hlavu na kolena. Dominique ho hladí po dlouhých hnědých vlasech slepených potem a mastnotou.

„Co kdyby sis trochu odpočinul?“

„Nemůžu, ty myšlenky mi nedávají pokoj.“ Vstane a přitiskne si obklad na oteklé oko. „Na umístění Kukulkanovy pyramidy se mi vždycky něco nezdálo. Na rozdíl od těch protějšků v Egyptě, Kambodži a v Teotihuacánu mi tahle stavba připadala umístěná nějak divně – jako nějaký výrazný palec stojící geograficky bez logické souvislosti, zatímco ostatní prsty jsou rozmístěny v téměř stejných intervalech po celém zemském povrchu. Ale teď jsem nejspíš pochopil.“

„Pochopil co?“

„Dobro a zlo, Dominique, dobro a zlo. Někde v Kukulkanově pyramidě se nachází to dobro – klíč k naší záchraně. Někde v Chicxulubském kráteru leží jakési zlo, které s blížícím se slunovratem sílí.“

„Jak to víš – promiň, jasně, zapomněla jsem, cítíš to.“

„Dom, potřebuju tvoji pomoc. Musíš mě odsud dostat.“

„Snažila jsem se…“

„Zapomeň na odvolání, není čas. Potřebuju ven teď hned!“

Přestává se ovládat.

Mick ji popadne za zápěstí. „Pomoz mi uprchnout. Musím se dostat do Chichén Itzá…“

„Pusť mě!“ Sáhne volnou rukou po peru.

„Ne – počkej, nevolej strážného…“

„Tak toho hned nech, děsíš mě.“

„Promiň, promiň.“ Pustí jí ruku. „Jenom mě vyslechni, ano? Nevím, jak má lidstvo skončit, ale myslím, že znám účel toho kosmického rádiového

přenosu.“

„Poslouchám.“

„Ten signál byl jako budík, putoval po Černé cestě, hvězdném koridoru, a napojil se na to, co se nachází pod dnem Mexického zálivu.“

Foletta měl pravdu. Jeho bludy se zhoršují. „Micku, uklidni se. Tam dole nic není…“

„Mýlíš se! Cítím to, stejně jako cítím, že se Černá cesta ke *Xibalbě* stále více otevírá. Ta cesta je stále zřetelnější…“

Blábolí…

„Cítím, jak se rozšiřuje. Nevím jak, ale cítím to, přísahám! A ještě něco…“

Vidí, jak mu z očí kanou slzy zklamání. Nebo je to skutečný strach?

„Cítím, jak na druhé straně Černé cesty stojí nějaká bytost. A ta bytost vnímá mě!“

Vstupuje sestra doprovázená třemi mohutnými zřízenci.

„Dobrý večer, pane Gabrieli. Je čas na vaše léky.“

Mick se zahledí na injekční stříkačku. „To není zyprexa!“

Dva zřízenci ho popadnou za paže, třetí se mu vrhne na nohy.

Dominique jen bezmocně přihlíží, jak se jim snaží vymanit. „Sestro, co se to tady děje?“

„Pan Gabriel dostane každý den tři dávky thorazinu.“

„Tři?“

„Foletta ze mě chce udělat salát! Dom, nedovol mu…“ Mick sebou divoce hází na posteli a zřízenci mají co dělat, aby ho udrželi. „Nedovol jim to. Dominique, prosím…“

„Sestro, jsem psychiatryně pana Gabriela a…“

„Už nejste. Převzal ho doktor Foletta. Můžete si s ním promluvit ráno.“ Sestra potře Mickovi paži alkoholem. „Držte ho v klidu…“

„Snažíme se. Už ho píchněte…“

Mick zvedne hlavu, na krku má vystouplé žíly. „Dom, musíš něco udělat! Chicxulubský kráter… hodiny tikají… hodiny…“

Dominique vidí, jak obrátí černé oči v sloup a hlava mu padne zpátky na polštář.

„Tak, to je lepší,“ pronese chlácholivě sestra a vytáhne jehlu. „Můžete jít, paní stážistko. Pan Gabriel už nebude vaše služby potřebovat.“

9

21. ŘÍJNA 2012
PENTAGON
ARLINGTON, VIRGINIE

Pierre Borgia vchází do jednací místnosti a usedá k oválnému stolu mezi ministra obrany Dicka Pryzstase a náčelníka štábu amerických pozemních sil generála Jamese Adamse. Přímo proti němu sedí ředitel CIA Patrick Hurley, náčelník štábu amerických vojenských vzdušných sil generál Arne Cohen a náčelník štábu vojenských námořních sil Jeffrey Gordon. Dvoumetrový náčelník štábu námořnictva pozdraví Borgiu lehkým pokývnutím.

Za Borgiou vstupuje generál „Velký Mike" Costolo, velitel námořní pěchoty, a usedá po Gordonově pravici.

V čele stolu je generál Joseph Fecondo. Předseda Společného štábu náčelníků a veterán válek ve Vietnamu a v Perském zálivu si pěstěnou rukou uhladí řídnoucí vlasy a vrhne na Borgiu a Costola podrážděný pohled. „No, tak když už jsme konečně všichni, můžeme myslím začít. Ředitel Hurley?"

Patrick Hurley přejde k pódiu. Bývalý rozehrávač národního týmu z Notre Dame je štíhlý a vypracovaný a ve dvaapadesáti vypadá, jako by s vrcholovým basketbalem pořád ještě neskončil.

Hurley aktivuje ovládací spínač na pódiu. Světla se ztlumí a na velkém plátně po pravici ředitele CIA se objeví černobílý satelitní snímek.

Borgiovi neunikne kvalita fotografie. Digitalizovaný snímek pořídila termická kamera C-8236 s vysokým rozlišením umístěná na přísně tajném stroji amerického letectva *Darkstar*. Tento UAV, bezpilotní letoun, je plochý stroj ve tvaru mušle s obrovskými křídly. *Darkstar* se pohybuje ve výšce 20 000 metrů a dokáže pořizovat detailní snímky bez ohledu na počasí nebo denní dobu.

Na plátně se objevuje červený digitální obdélník. Hurley ho umístí, pak

zvětší jeho obsah. V detailu se objeví a zaostří malá škola a dětské hřiště. V sousedství školy je betonové parkoviště obehnané ze všech stran zdí.

Ředitel CIA si odkašle. „Série snímků, které uvidíte, byla pořízena přímo na severovýchodě od Pchjongjangu na západním pobřeží Severní Koreje. Na povrchu tam stojí jen základní škola. Ale v hloubce 1,3 kilometru pod tímto parkovištěm se nachází podzemní nukleární zařízení Kim Čong-ila, stejné zařízení, které Severokorejci používali, když začali v roce 1998 poprvé zkoušet dvoustupňové střely středního doletu. Domníváme se, že na tomto místě může být uložena také nová raketa TAEPODONG II, mezikontinentální balistická raketa s doletem tři a půl tisíce kilometrů, schopná nést více jaderných hlavic."

Hurley odklikne další snímek. „Poslední dva týdny *Darkstar* toto zařízení monitoruje. Fotografie, které uvidíte, byly pořízeny včera večer, mezi třiadvacátou a jednou hodinou soulského času." Hurley zvětší snímek, na kterém se objeví dvě postavy vystupující z černého mercedesu.

„Ten muž napravo je íránský prezident Ali Šamchani. Vlevo je nový předseda čínské komunistické strany a bývalý vojenský velitel generál Li Xiliang. Jak vám řekne Pierre, generál je každým coulem přesvědčený komunista."

Hurley rychle promítne několik dalších snímků a zastaví se u muže oblečeného v dlouhém černém koženém kabátě, který se dívá vzhůru, jako by věděl, že ho právě fotografují.

„Bože," vydechne Borgia, „to je Viktor Grozny."

„Skoro to vypadá, jako by nám hleděl do kamery," dodá generál Cohen.

„Prezenční listina ještě není u konce." Ředitel CIA přejde k dalšímu snímku. „A náš hostitel…"

Borgiovi se rozbuší srdce. „Kim Čong-il."

Hurley rozsvítí a zaujme své místo u jednacího stolu. „Před několika týdny se konal jaderný zastrašovací summit Viktora Grozného. Tak proč se vůdcové čtyř států, které vlastní třicet osm procent jaderných zbraní na této planetě, rozhodli sejít tajně právě na tomto místě?"

Ministr obrany Dick Pryzstas se napřímí a uhladí si svoji bílou kštici. „Admirále Gordone, byl byste tak laskav a sdělil všem to, o čem jsme se předtím spolu bavili?"

Hubený admirál stiskne klávesu na svém laptopu. „Náš poslední satelitní průzkum ukazuje, že Íránci posílili svoji vojenskou přítomnost u severních břehů Perského zálivu. Kromě toho, že přemístili své howitzery a mobilní odpalovací zařízení raket země-vzduch, nakoupili nedávno v Číně dalších šestačtyřicet hlídkových člunů třídy Hudong. Každé z těchto plavidel je vybaveno protilodními řízenými střelami C-802. Íránci také zdvojná-

sobují své čínské střely Silkworm na pobřeží a navzdory protestům OSN pokračují v posilování baterií střel země-vzduch a země-země na ostrovech Kešm, Abu Musa a Sirri. Írán se v zásadě snaží obsadit zbraněmi nejužší část Hormuzského průlivu širokou jen asi padesát kilometrů.“

„Íránci tvrdí, že posilování vojsk je přípravou na Grozného vojenské cvičení v prosinci,“ poznamená ministr obrany Pryzstas. „Samozřejmě kdyby se na Středním východě vyostřila situace, íránská vojenská síla by zabránila naší flotile ve vstupu do Perského zálivu.“

„Nechci nějak zvyšovat paranoiu, ale co atomovky?“ Generál Costolo se odsune od stolu. „Podle Izraelců prodal Grozny Íráncům rakety Sickle s jadernými hlavicemi, když v roce 2007 pomáhal vyjednat dohodu o míru na Středním východě.“

Admirál Gordon se obrátí ke Costolovi. „Írán má sílu a zeměpisnou polohu, aby si pro sebe dokázal odříznout nové panství na Středním východě. Rusko by tak získalo možnost hrát na Středním východě hlavní politickou roli.“

„Všechno naznačuje, že Grozny podniká přípravy na jadernou válku,“ poznamená Borgia.

„Pierre, Rusko se připravuje na jadernou válku už celých šedesát let,“ přeruší ho generál Fecondo. „Nezapomínejme, že k jejich vlastní paranoii jsme přispěli i my rozhodnutím vybudovat protiraketový obranný štít.“

„Je třeba zvážit ještě jednu skrytou proměnnou, pane generále,“ prohlásí ředitel CIA. „NSA zachytila rozhovor mezi ruským premiérem Makašovem a čínským ministrem obrany. Řeč se točila kolem nějakého typu nové špičkové zbraně.“

„Jaké zbraně?“ zeptá se Pryzstas.

„Zaznělo tam termonukleární, nic víc.“

Sanibel Island, Západní pobřeží Floridy

Dominique zpomalí svůj Pronto Spyder convertible a projede se sporťákem rychlostí těsně pod osmdesát kilometrů za hodinu přes mýtnou bránu na mostě na Sanibel Island. Elektronické snímače zachytí poznávací značku a VIN jejího vozu a okamžitě předají informace do sítě ministerstva dopravy, které připočítá částku za mýtné na její měsíční dopravní vyúčtování. Ještě další kilometr a půl udržuje rychlost pod osmdesát, protože ví, že se stále nachází v dosahu radaru automatického systému.

Dominique ve spyderu se přes most dostane na Sanibel a Captivu, obytnou a rekreační oblast na malých ostrovech v Mexickém zálivu u pobřeží Floridy. Projede na sever po silně zastíněné jednosměrné vozovce, pak odbočí směrem na západ, a než vjede do obytné zóny, mine několik velkých hotelů.

Edith a Isadore Axlerovi žijí v jednoposchoďovém hranatém plážovém domě na půlakrovém rohovém pozemku vybíhajícím do Mexického zálivu. Venkovní latě ze sekvojového dřeva dodávají domu vzhled obřího lampionu, zvlášť v noci. Tato ochranná skořepina chrání stavbu před hurikány a v podstatě tvoří z obydlí dům v domě.

Jižní křídlo domu Axlerových bylo zrenovováno a nachází se v něm špičková akustická laboratoř, která jako jedna z pouhých tří na pobřeží Mexického zálivu dokáže komunikovat se systémem SOSUS, podmořským zvukovým sledovacím systémem vojenského námořnictva Spojených států. Síť podmořských mikrofonů za šestnáct miliard dolarů, kterou vybudovala federální vláda za dob studené války ke špehování nepřátelských ponorek, je celosvětová síť napojená na pobřežní stanice námořnictva pomocí podmořských kabelů dlouhých nějakých padesát tisíc kilometrů.

Když se na počátku devadesátých let začala snižovat potřeba vojenského využití SOSUS, vědci, univerzity a soukromé firmy úspěšně přišli s peticí za přístup k akustické síti. Pro oceánografy se SOSUS stal Hubbleovým teleskopem podmořského výzkumu. Vědci teď mohli slyšet supernízkofrekvenční vibrace vznikající při praskání ledových ker, otřesy mořského dna a výbuchy podmořských sopek, zvuky, které běžně leží daleko mimo rozsah lidského sluchu.

Pro mořské biology jako Isadore Axler představoval SOSUS nový způsob studia nejinteligentnějších oceánských forem života na této planetě: kytovců. Za pomoci Národní nadace pro ochranu přírody vznikla v domě Axlerových akustická stanice SOSUS, která se zaměřovala přímo na obyvatele Mexického zálivu patřící k tomuto řádu. Díky SOSUS mohli Axlerovi nyní zaznamenávat a analyzovat nahrávky hlasů velryb, identifikovat druhy, počítat populace a dokonce i sledovat velrybí jedince po severní polokouli.

Dominique odbočí doleva do slepé ulice, pak doprava na poslední příjezdovou cestu a poslouchá známý uklidňující zvuk oblázků křupajících pod tíhou jejího sporťáku.

Když se zavře střecha auta, vyjde Dominique v ústrety Edith Axlerová. Edie je čilá sedmdesátnice s hnědýma očima, ze kterých vyzařuje moudrost rádkyně, a vroucným láskyplným mateřským úsměvem.

„Ahoj, panenko. Jaká byla cesta?“

„Fajn.“ Dominique obejme svoji adoptivní matku a pevně si ji k sobě přitiskne.

„Děje se něco?“ Edith se odtáhne a všimne si slz v jejích očích. „Co je?“

„Nic. Jen jsem ráda, že jsem doma.“

„Přestaň ze mě dělat senilní bábu. To ten tvůj pacient, že? Jak se jmenuje – Mick?“

Dominique přikývne. „Můj bývalý pacient.“

„Pojď, promluvíme si o tom, než Iz vyleze.“ Edith ji vede za ruku k přístupovému kanálu k zálivu, který se táhne po jižní straně pozemku. U betonového vlnolamu kotví dva čluny. Menší z nich, desetimetrový rybářský člun, patří Axlerovým.

Usednou ruku v ruce na dřevěnou parkovou lavičku s výhledem na vodu.

Dominique se zahledí na šedobílého pelikána hovícího si na jednom dřevěném pilíři. „Vzpomínám si, jak když jsem byla malá – když jsem měla špatný den – vždycky jsi tady se mnou sedávala.“

Edie přikývne. „Tohle bylo vždycky moje oblíbené místo.“

„Říkávalas: ‚Copak můžou být věci opravdu špatné, když si můžeš pořád užívat takového krásného výhledu?‘“ Ukáže na prostý patnáctimetrový trauler uvázaný za rybářským člunem Axlerových. „Čí je to člun?“

„Patří Sanibelskému klubu lovců pokladů. Pamatuješ se na Rexe a Dory Simpsonovy? Iz jim tohle místo pronajal. Vidíš tu celtu? Tak pod ní je dvoumístná miniponorka. Iz tě vezme zítra na projížďku, když budeš chtít.“

„V miniponorce? To by bylo skvělé.“

Edie stiskne dceři ruku. „A teď mi pověz o Mickovi. Proč jsi tak rozrušená?“

Dominique si utře další slzu. „Od té doby, co mě ten tlusťoch Foletta přeřadil k jinému pacientovi, udržuje Micka na silných dávkách thorazinu. Bože, Ead, je to tak kruté, já prostě nemůžu – nedokážu se na něho už ani podívat. Je dočista zdrogovaný – jen tak sedí, připoutaný na invalidní vozík jako nějaký slintající dement. Foletta ho vždycky odpoledne vyveze na dvůr a tam ho nechá sedět v části pro rukodělnou činnost, jako kdyby byl Mick nějaký beznadějný geriatrický pacient.“

„Dom, vím, že ti na Mickovi hodně záleží, ale nesmíš zapomínat, že jsi jenom člověk. Nemůžeš očekávat, že spasíš svět.“

„Cože? Cos říkala?“

„Chci říct, že jako psychiatryně nemůžeš čekat, že pomůžeš každému člověku s nařízenou ústavní léčbou, kterého potkáš. Pracovalas přece s Mickem měsíc. Ať se ti to líbí nebo ne, už to jde mimo tebe. Musíš vědět, kdy to zabalit.“

„Znáš mě přece. Nedokážu to jen tak zabalit, rozhodně ne, když někoho týrají.“

Edie znovu stiskne dceři ruku. Zůstanou sedět mlčky a sledují pelikána, který se máváním křídel snaží udržet se na pilíři.

Ne, když někoho týrají. Při těch slovech se Edie ve vzpomínkách znovu vrací do chvíle, kdy poznala tu vystrašenou guatemalskou holčičku. Pracovala na částečný úvazek jako školní sestra a poradkyně. To desetileté děvčátko k ní přivedli, když si stěžovalo na křeče v břiše. Edith ji tehdy držela za ruku, dokud bolest nepolevila. Ten drobný projev mateřské lásky Dominique navždy připoutal k ženě, které pukalo srdce bolestí, když se dozvěděla o sexuálním zneužívání, kterému bylo to dítě vystavováno ze strany starších bratranců. Edie vyplnila hlášení a zažádala o pěstounskou péči. S Izem pak Dominique o šest měsíců později adoptovali.

„Tak, panenko, a teď mi pověz, co můžeme udělat, abychom Mickovi pomohli.“

„Je jen jediné řešení. Potřebujeme ho odtamtud dostat.“

„Předpokládám, že tím odtamtud myslíš do jiného ústavu.“

„Ne, myslím ven, prostě natrvalo pryč.“

„Útěk?“

„No, ano. Mick je možná trochu popletený, ale není to blázen. Nepatří do psychiatrické léčebny.“

„Víš to jistě? S moc velkou jistotou to neříkáš. Copak ses nezmiňovala, že Mick je přesvědčený o konci světa?“

„Ne světa, ale lidstva. Ano, opravdu tomu věří. Je možná trochu paranoidní, ale kdo by nebyl po jedenácti letech strávených o samotě.“

Edie pozoruje, jak sebou Dominique vrtí. „To není všechno.“

Dominique se k ní obrátí. „Bude to asi znít bláznivě, ale na mnoha z těch Mickových klamů je něco pravdy. Celá jeho teorie o soudném dni vychází z mayského proroctví starého asi tři tisíce let. Zrovna čtu deník jeho otce a některá z jeho zjištění jsou hodně znepokojivá. Mick skoro jako by předpověděl ten kosmický signál o podzimní rovnodennosti. Ead, když jsem žila v Guatemale, vyprávěla mi moje babička historky o svých předcích. Věci, které jsem tehdy slyšela, mi dost naháněly hrůzu.“

Edie se usměje. „Začínáš mě děsit.“

„Ano, vím, je to pověrčivý nesmysl, ale mám pocit, že bych pro Micka mohla udělat aspoň to, že několik věcí prověřím. Možná by se tím zbavil některých obav.“

„Jakých věcí?“

„Mick je přesvědčený, že ať už má lidstvo zničit cokoli, je to ukryto v Mexickém zálivu.“ Dominique sáhne do kapsy džín pro několik složených

stránek a podá je Edie.

Edie se zahledí na text. „Chicxulubský dopadový kráter? Jak může nějaká proláklina ukrytá kilometr a půl pod mořským dnem zabít lidstvo?“

„Nevím. Ani Mick to neví. Ale doufala jsem…“

„…doufalas, že by to mohl Iz prověřit přes SOSUS.“

Dominique se usměje. „Cítila bych se hned mnohem líp.“

Edie dceru obejme. „Tak pojď. Iz je v laboratoři.“

Profesor Isadore Axler sedí u stanice SOSUS se sluchátky na uších a se zavřenýma očima. Poslouchá strašidelné ozvěny kytovců a v obličeji posetém jaterními skvrnkami má poklidný výraz.

Dominique ho pohladí po rameni.

Iz otevře oči. Na tváři s řídnoucí šedivou bradkou se objeví lehký úsměv. Sundá si sluchátka. „Keporkakové.“

„To teď používáš místo pozdravu? Keporkakové.“

Iz vstane a obejme ji. „Vypadáš unaveně, holčičko.“

„Je mi dobře.“

Edie přistoupí k nim. „Izi, Dominique tě chce o něco poprosit.“

„Co, už zase?“

„Kdy jsem tě naposledy o něco prosila?“

„Když ti bylo šestnáct. Poprosilas mě, abych ti půjčil auto. Na horší noc se snad vůbec nepamatuju.“ Iz ji pohladí po tváři. „Tak povídej.“

Podá mu informace o Chicxulubském kráteru. „Potřebuju, abys použil SOSUS a řekl mi, jestli tam dole něco slyšíš.“

„A co mám poslouchat?“

„Nevím. Prostě cokoli nezvyklého.“

Iz svraští rozčepýřené obočí, jako by říkal – *nezdržuj*.

„Izi, přestaň na ni civět a udělej to,“ poručí Edie.

Starý biolog se tedy opět posadí a zabručí: „Tak cokoli nezvyklého, jo?

No, třeba uslyšíme prdění velryb.“ Zadá do počítače souřadnice a znovu si nasadí sluchátka.

Dominique ho zezadu obejme a políbí ho na tvář.

„No jo, dobře, dost úplatků. Poslyš, holčičko, nevím, o co ti jde, ale ten kráter je pěkně rozlehlý. Zkusím odhadnout jeho střed, který by mohl být někde u Kampečského šelfu, což je jihozápadně od Alacanského útesu. Naprogramuju počítač, aby zahájil nízkofrekvenční vyhledávání. Začneme v pásmu jeden až padesát hertzů a budeme postupně zvyšovat cykly. Problém je, že se zaměřuješ na oblast, která je plná nalezišť ropy a zemního plynu. Pánev Mexického zálivu je samý vápenec a pískovec a obsahuje porézní geologické pasti. Z trhlin v mořském dně soustavně vyvěrají ropa a

plyn a SOSUS bude zaznamenávat každý z těchto vývěrů.“

„Takže co navrhuješ?“

„Navrhuju, abychom si dali oběd.“ Iz dokončí programování počítače. „Systém se automaticky zaměří na každé akustické rušení v oblasti.“

„Jak dlouho myslíš, že potrvá, než SOSUS něco najde?“ Touhle otázkou si Dominique vyslouží další Izův pohled.

„A copak jsem Bůh? Hodiny, dny, týdny, a možná taky nikdy nic nenajde. Co na tom sejde? Nakonec stejně nejspíš získáme jen hromadu bezcenného základního šumu.“

Washington, D. C.

Vrchní číšník nasadí úsměv, když do nóbl francouzské restaurace vstoupí čtvrtý nejmocnější muž Spojených států. „*Bon soir, monsieur Borgia.*“

„*Bon soir, Felipe.* Předpokládám, že jsem očekáván.“

„*Oui, certainement.* Pojďte prosím se mnou.“ Vrchní číšník ho vede kolem stolů se zapálenými svíčkami do salonku vedle baru. Dvakrát zaklepe na vnější dvojité dveře, pak se obrátí k Borgiovi. „Vaše společnost už čeká uvnitř.“

„*Merci.*“ Borgia mu vloží do ruky v rukavičce dvacetidolarovku a vzápětí kdosi zevnitř otevře dveře.

„Pierre, pojď dál.“ Republikánský spolupředseda Charlie Myers potřese Borgiovi rukou a láskyplně ho poplácá po rameni. „Pozdě jako vždycky. Už máme před tebou dvě rundy náskok. Bloody Mary, že?“

„Ano, rád.“ Soukromý salonek je podobně jako zbytek restaurace obložený tmavým ořechem. Ve zvukotěsné místnosti stojí půl tuctu stolů s bílými ubrusy. U stolu uprostřed sedí dva muži. Starší z nich, bělovlasý džentlmen, je Joseph H. Randolph, Sr., texaský miliardář, který je už více než dvacet let Borgiovým náhradním otcem a přítelem. Podsaditého muže vedle něj Borgia nezná.

Randolph vstane, aby ho objal. „Šťastný Pierre, rád tě zase vidím, synu. Ale copak? Nepřibrals náhodou?“

Borgia se začervená. „Možná trochu.“

„Přidejte se k nám.“ Pořízek vstane a podá mu tlustou ruku. „Pete Mabus, Mabus Tech Industries.“

Borgia jméno dodavatele pro ministerstvo obrany zná. „Moc rád vás poznávám.“

„Potěšení je na mé straně. Posaďte se a udělejte si pohodlí.“

Charlie Myers přinese Borgiovi jeho pití. „Pánové, omluvte mě. Musím do místnosti pro chlapečky.“

Randolph čeká, až Myers odejde. „Pierre, viděl jsem se minulý týden v Rehobeth s tvojí rodinou. Všechny nás skutečně naštvalo, že ses nestal viceprezidentem. Maller celé straně prokazuje medvědí službu.“

Borgia přikývne. „Prezidentovi jde o to, aby ho znovu zvolili. Z průzkumů vyplývá, že mu Chaney zajistí podporu, kterou strana potřebuje na Jihu.“

„Maller neuvažuje dopředu.“ Mabus zvedne tlustý prst. „Tahle země teď potřebuje silné vedení, a ne další hrdličku jako Chaney.“

„Plně s vámi souhlasím, ale nemám v téhle věci žádné slovo.“

Randolph se nakloní. „Teď možná ne, synu, ale za čtyři roky bude tvoje slovo významné. Už jsem mluvil s některými vlivnými lidmi a panuje všeobecná shoda, že v roce 2016 budeš zastupovat stranu ty.“

Borgia potlačí úsměv. „Joe, to rád slyším, ale čtyři roky jsou dlouhá doba.“

Mabus zavrtí hlavou. „Potřebujete se připravovat už teď, hochu. Uvedu vám příklad. Můj chlapec, Lucien, je naprostej génius. Nekecám, jsou mu teprve tři, ale už ví, jak surfovat na netu. Vedu ho k tomu, aby v šestnácti převzal Mabus Tech. Hrajeme se správnejma politickejma kartama a z něho bude ve vašem věku bilionář. Chci tím ukázat, že my všichni musíme být připravený dlouho předtím, než příležitost zaklepe, a na vás už klepe. Vezměte si to nadcházející rusko-čínský cvičení. Spousta voličů je nasranejch – a stačí jen trocha řečí, který dokážou prezidentskýho kandidáta vynýst nahoru nebo mu zlomí vaz.“

„Pete má pravdu, Pierre. To, jak bude veřejnost vnímat tvoji rozhodnost v příštích pár měsících, by mohlo být určující pro výsledek příštích voleb.

Potřebují vidět zodpovědnýho chlapa, jestřába, kterej si nedá zatracenejma Rusákama nebo pískomilama diktovat, jak má vést tuhle zemi. Sakra, vždyť od Bushova odchodu jsme neměli v Bílým domě žádnýho pořádnýho chlapa.“

Mabus se k němu nakloní tak blízko, že Borgia cítí, co měl k jídlu. „Pierre, tenhle konflikt nám dává velkou příležitost ukázat veřejnosti vaši sílu charakteru.“

Borgia se odtáhne. „Rozumím.“

„Dobře, dobře. A teď poslední bod na našem programu, něco, co je potřeba skutečně dát do pořádku.“

Mabus se rýpá v záděře. „Takovej jeden kostlivec ve skříni.“

Randolph přikývne, zatímco si zapaluje cigaretu. „Jde o toho Gabriela, cos ho nechal zavřít po tvé nehodě. Jakmile oznámíme tvoji nominaci, no-

vináři se začnou ve všem šťourat. Nebude trvat dlouho a zjistí, cos udělal, abys věci v Massachusetts zmanipuloval. A z toho by mohl být pořádný malér.“

Borgia zrudne. „Podívejte se na tohle oko, pane Mabusi. To mi udělal ten bláznívej hajzl. A vy teď chcete, abych ho pustil na svobodu?“

„Pozor, synku. Pete se ani slůvkem nezmínil, že bys ho měl pustit. Jen tu nedořešenou záležitost ukonči, než začne kampaň. Vždyť, k čertu, každý z nás, co za něco stojí, máme nějakého svého kostlivce. My chceme jen, abys ho vytáhl a pohřbil – pane prezidente.“

Borgia se zhluboka nadechne, pak přikývne. „Chápu, jak to myslíte, pánové, a vážím si vaší podpory. Myslím, že vím, co je třeba udělat.“

Mabus mu podá ruku. „A my si vážíme zase vás, pane ministře. A také víme, že až přijde čas, nezapomenete, kde máte přátele.“

Borgia stiskne Mabusovu upocenou dlaň. „Povězte mi teď, ale upřímně, pánové, a nechme stranou spjatost naší rodiny s politikou – jak silný vliv měla na to, že jsem byl vybrán, skutečnost, že senátor Chaney je černý?“

Randolph se na něj vědoucně usměje. „No, synu, řekněme, že Bílému domu se tak neříká jen pro nic za nic.“

DENÍK JULIA GABRIELA

Planina Nazca v jižním Peru je vyprahlá poušť dlouhá šedesát pět kilometrů a široká deset kilometrů. Je to pustá nepřející pláň, mrtvá zóna v lůně And. Také má výjimečnou geologickou skladbu v tom, že podloží obsahuje velké množství sádrovce, přírodního lepidla. Tím, že ho každý den zvlhčuje ranní rosa, drží na povrchu sádrovce doslova jako přilepené původní kameny s obsahem železa a křemíku, které se nacházejí v poušti. Tyto tmavé oblázky zadržují sluneční žár, vytvářejí ochranný štít teplého vzduchu, který eliminuje působení větru. Díky němu je planina také jedním z nejsušších míst na Zemi, kde každých deset let spadne pouhých dva a půl centimetru srážek.

Pra umělce, který by měl chuť projevit se na co největší ploše, je planina Nazca dokonalým plátnem, protože to, co se na tuhle poušť nakreslí, na ní také zůstane. A přesto teprve v roce 1947 jeden pilot přelétající nad pouští objevil pro moderního člověka záhadné kresby a geometrické linie vyryté do peruánské krajiny před tisíci lety.

Poušť Nazca protíná více než 13 000 čar. Některé z těchto značek se táhnou tím nerovným terénem na vzdálenost více než osmi kilometrů, a přitom tvoří dokonalé přímky. Přestože by někteří lidé rádi věřili, že tyto čáry jsou prehistorické ranveje dávných astronautů, dnes víme, že souvisejí s astronomií, označují polohy zimního slunovratu, rovnodennosti, souhvězdí Orionu a možná i jiných nám dosud neznámých nebeských těles.

Daleko bizarnější jsou však stovky obrazců zachycujících zvířata. Při pohledu ze země vypadají tito kolosální zoomorfové jen jako pouhé zářezy, které někdo vytvořil tak, že seškrábal tuny černých vulkanických oblázků až na žlutý sádrovec. Ale když se na kresby z Nazky podíváme z výšky, ožívají a tvoří jednotnou uměleckou koncepci a technický zázrak, který přežil neporušený tisíce let.

Výtvarná díla na planině Nazca vznikla ve dvou výrazně ohraničených

obdobích. Přestože se to příčí našemu vnímání evoluce, jsou starší kresby daleko vyspělejší. Patří k nim opice, pavouk, pyramida a had. Nejenže jejich podoba je neuvěřitelně přesná, ale samotné postavy, větší než fotbalové hřiště, byly nakresleny jedním souvislým nepřerušovaným tahem.

Kdo byli ti záhadní umělci, kteří zanechali tyto obrazy v poušti? Jak mohli vytvořit tak nádhernou podívanou na tak obrovské ploše? A co je ještě důležitější – jaký v prvé řadě vůbec měli motiv, aby tam ty postavy vyryli?

Bylo léto 1972, když jsme s Marií a Pierrem do téhle strašlivé jihoamerické pouště přijeli poprvé. V tu dobu nás kresby naprosto nezajímaly, naším cílem bylo odhalit vztah mezi protáhlými lebkami nalezenými v Mezoamerice a v Nazce. Stále si vzpomínám na první týden práce na planině – jak jsem klel v tom odporném peruánském slunci, jež mě každý den mučilo puchýři, které mi naskákaly na obličeji a pažích. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že se do toho očistce z písku a skal nakonec vrátím, abych tam dožil své dny, považoval bych ho za šílence.

Šílenec.

Zdráhám se to prokleté slovo dokonce i napsat. V tuto chvíli už si mnozí z vás jistě kladou otázku, zda čtou zápisky vědce nebo blázna. Musím se přiznat, že neuplyne jediný den, abych se nad tím nezamýšlel i já sám. Pokud jsem opravdu přišel o rozum, byla to Nazca, kdo se o to zasloužil, její ustavičný žár, při němž mi otékal mozek, její nelítostný terén, který mi za ty desítky let vtloukl do kostí artritidu. Všechny šance, že najdu vnitřní klid, mě opustily v den, kdy jsem k životu v této poušti odsoudil svoji rodinu. Modlím se, aby mi Michael odpustil, že jsem ho vychoval v té pekelné díře, a prominul mi i všechna ostatní bezpráví z dětství, která musela snášet jeho zmučená duše.

Naše trojice se lopotila v Nazce od léta 1972 do zimy 1974. Během té doby jsme na posvátných pohřebištích ležících v blízkosti And vykopali stovky zdeformovaných lebek. Při důkladném zkoumání každé lebky jsme zjistili, že deformace způsobily dřevěné destičky připevněné k měkké dětské hlavičce.

Teprve v lednu roku 1974 jsme objevili královské pohřebiště přímo na úpatí And. Zdi této neuvěřitelné hrobky tvořily obrovské kamenné sloupy, z nichž každý vážil mezi deseti a dvaceti tunami. Uvnitř podzemní komory jsme našli třináct mumií mužského pohlaví, a každá měla protáhlou lebku. Naše vzrušení dosáhlo vrcholu, když rozsáhlé rentgenové a další zkoušky odhalily, že všichni ti mrtví, podobně jako mrtvý z La Venty, svou lebku získali čistě v důsledku genetiky!

Objev nové rasy lidí byl stejně kontroverzní jako překvapivý. Když se peruánský prezident dozvěděl o našem nálezu, nařídil, aby byly všechny naše artefakty přemístěny do sklepení Archeologického muzea v Ice, daleko od běžných návštěvnických tras. (Ještě dnes je možno lebky spatřit pouze na základě zvláštního pozvání.)

Co byla zač ta záhadná rasa? Co způsobilo, že se tihle lidé narodili s lebkou více než dvakrát tak velkou, než je normální?

Víme, že první lidé, kteří dorazili do oblasti And, byli lovci a rybáři, kteří se usadili na peruánském pobřeží někdy kolem roku 10 000 před Kristem. Pak kolem roku 400 před Kristem přišla na planinu Nazca další skupina. O těchto tajemných lidech toho víme málo, jen to, že svoje vůdce označovali výrazem Viracochové, polobohové, kteří prý přišli do Jižní Ameriky po velké potopě. Podle popisu byli Viracochové mudrci se světlou pletí, temně modrýma očima a dlouhými bílými vousy a vlasy. Tito dávní vládcové měli, jak se zdá, obrovské znalosti a lebku větší, než je obvyklé, a svým bizarním vzhledem bezpochyby ovlivnili své následovníky, aby si sami lebky deformovali ve snaze přiblížit se svým královským vůdcům.

Fyzická podobnost Viracochů a velkého mayského učitele Kukulkana je příliš neuvěřitelná, aby se dala přehlížet. Fakt, že se nějaký vysoký vousatý běloch objevuje také v legendách spousty jiných dávných andských kultur, skýtá další pojítka mezi mezoamerickými indiány a jejich příbuznými z Jižní Ameriky.

Nejmocnější indiánskou civilizací, která vzešla z horských pralesů Jižní Ameriky, byli Inkové. Podobně jako Mayové uctívali velkého učitele, mudrce, který uspíšil vývoj svého lidu tím, že mu předal znalosti z přírodních věd, zemědělství a architektury. Přestože dnes už víme, že většina činů, které jsou připisovány vynalézavosti Inků, pochází od ranějších etnických skupin, písemné záznamy uvádějí, že to byl právě tento vousatý běloch, kdo dal podnět k vybudování velkých inckých silnic i slavných zemědělských teras postavených na strmých horských svazích. Panuje také názor, že tento vousatý muž je umělcem, který vytvořil starší, propracovanější kresby v Nazce. Přestože je u různých andských kultur znám pod různými jmény, Inkové ho uctívali jednoduše jako Viracochu, což znamená „pěna z moře“.

Stejně jako Kukulkan u Mayů a Quetzalcoatl u Aztéků je Viracocha nejuctívanější postavou inckých dějin. Byli Viracochové z roku 400 před Kristem jeho předkové? Mohl být vzdáleným příbuzným Kukulkana? Pokud ano, má jeho přítomnost ve starověké Jižní Americe něco společného s mayským kalendářem a jeho předpovědí zkázy lidstva?

Při hledání odpovědí jsme opustili poušť Nazca a zamířili do And s úmyslem prozkoumat dvě dávná místa, která podle pověstí stvořilo toto incké božstvo. Prvním z nich je pevnost Sacsayhuaman, obří stavba vybudovaná severně od Cuzka. Podobně jako u královské hrobky jsou zdi této ohromující citadely tvořeny obřími žulovými balvany nepravidelných tvarů, které byly jako zázrakem sestaveny k sobě tak, že jsem mezi ně nedokázal zasunout ani ostří svého kapesního nože.

Rozum zůstává stát při představě, jak asi andští indiáni dokázali dopravovat kameny o hmotnosti sto a více tun na vzdálenost přes patnáct kilometrů v hornatém terénu ze svého vzdáleného lomu a pak je v opevnění dokonale sesadit dohromady. (Jeden osmapůlmetrový kolos váží přes třicet tun.) Archeologové, kteří se neustále snaží vysvětlit tenhle nepochopitelný kousek, se pokusili zopakovat alespoň malý zlomek Viracochova odkazu tím, že by přepravili jeden středně velký balvan ze vzdáleného lomu pomocí vyspělých technických postupů a malé armády dobrovolníků. Až do dnešního dne byl tenhle jejich podnik zcela neúspěšný.

Víme, že pevnost Sacsayhuaman postavili na ochranu obyvatel před nepřátelskými silami. Avšak skutečný účel další Viracochovy stavby, dávného andského města Tíwanaca, zůstává dodnes záhadou.

Zříceniny Tíwanaca se rozkládají ve výšce 3 810 metrů nad Tichým oceánem v bolivijských Andách na březích jezera Titicaca, nejvýše položené splavné vodní nádrže na světě. Poté, co jsme prozkoumali nepředstavitelné technické zázraky v Sacsayhuamanu, bych byl přísahal, že už mě nic dalšího nemůže překvapit. Navzdory tomu bylo Tíwanaco zcela ohromující. Toto starodávné město tvoří tři vápencové chrámy a čtyři další stavby, všechny postavené na řadě vyvýšených plošin a zapuštěných čtyřúhelníků. Stejně jako v Sacsayhuamanu jsou tyto stavby vybudovány z dokonale sestavených nepředstavitelně velkých balvanů.

Ale v Tíwanacu si nevystačíme jen s tím, co vidíme na první pohled. Spousta věcí je zde skryta – věcí, které možná souvisejí se záchranou celého našeho druhu.

Dominantou města jsou zbytky stupňovité pyramidy Akapana. Každá z jejích čtyř stran orientovaných přesně na sever, jih, východ a západ měří 210 metrů. Účel Akapany však zůstane navždy záhadou, protože španělští okupanti použili stavbu jako zdroj kamene a připravili tento chrám o 90 procent jeho obložení.

Nejúžasnější stavbou v Tíwanacu je Brána slunce, jediný mohutný kamenný blok vážící sto tun. Toto mamutí umělecké dílo stojí v severozápadním rohu komplexu jako jakýsi prehistorický Vítězný oblouk. Jeho tvůrcům se nějakým způsobem podařilo dopravit tento obří kamenný blok z lomu

vzdáleného mnoho kilometrů, vytesat do něj pomocí bůhvíjakého nástroje dokonalý portál a pak celou stavbu vztyčit.

Po celém městě jsou rozmístěny obří sloupy. Uprostřed zapuštěné obdélníkové jámy stojí dvoumetrová červená skála s podobou samotného Viracochy. Vidíme protáhlou lebku, výrazné čelo, úzký rovný nos a zarostlou bradu. Paže a ruce má založené na prsou. A ještě jeden rys stojí za zmínku: po obou stranách mudrcova pláště se tyčí dva hadi podobní těm, kteří jsou zobrazováni po celé Mezoamerice.

Nejkontroverznější stavbou Tíwanaca je Kalasasaya, podúrovňová svatyně stojící ve středu města, obklopená mohutnými zdmi. V jejím prostoru vztyčili téměř čtyřmetrové kamenné bloky. Přestože podle Pierra musela být Kalasasaya pevností, Maria měla jiný názor, protože zjistila, že uspořádání těch obřích monolitických bloků je podobné jako u Stonehenge.

Jako obvykle měla Maria nakonec pravdu. Kalasasaya nebyla pevnost, ale hvězdná observatoř, možná nejstarší na světě.

A co to tedy všechno znamená?

Po pěti letech od odjezdu z Cambridge jsme s mými kolegy archeology objevili jasné důkazy, že vývoj středoamerických i jihoamerických indiánů ovlivnila nějaká vyspělá bílá rasa. Tito vousatí muži s geneticky zdeformovanými lebkami dokázali vyprojektovat nádherné památky, jejichž účel nám stále není jasný, a dohlížet na jejich stavbu.

Maria byla přesvědčená, že podoba mezi observatoří Kalasasaya a Stonehenge nemůže být pouze náhodná. Rozhodla se, že je zcela nezbytné, abychom pokračovali ve sledování stop této bílé rasy a jejich dávné moudrosti dál na východ a zjistili, kam nás povedou.

Pierre Borgia měl ale jiný názor. Dva roky v Nazce stačily, aby uspokojily jeho touhy v oboru archeologie, a také na něj stále více naléhala jeho bohatá rodina, aby se vrátil do Států a věnoval se politické dráze. Problém byl, že miloval Marii, ti dva dokonce měli v plánu se na jaře vzít.

Jenže Maria, třebaže jí na Pierrovi hodně záleželo, odmítala vzdát se svého cíle rozluštit mayské proroctví, a tak trvala na tom, abychom sledovali stopy vousatých mužů do Stonehenge.

Myšlenka, že se vrátíme do Anglie, byla příliš lákavá, proto jsme si zamluvili letenky a vydali se na poslední část našeho putování, po níž, jak jsem věděl, se naše trojice navždy rozejde.

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1972-75 strany 6-412

10

26. ŘÍJNA 2012
SANIBEL ISLAND, FLORIDA
NEDĚLE 5:20

„Panenko, probuď se!“

Dominique otevře oči a zívne. „Co se stalo?“

„Iz chce, abys za ním přišla do laboratoře. SOSUS něco našel.“

Celá rozrušená odkopne pokrývku a vydá se za Edie po schodišti dolů do akustické laboratoře.

Iz sedí zády k ní u terminálu SOSUS se sluchátky na uších. Dominique si všimne, že zvukový systém nahrává data.

Iz se k ní obrátí a Dominique vidí, že je v županu a pantoflích. Prořídlé chomáče šedivých vlasů mu stojí kolem sluchátek. Při pohledu na jeho vážný výraz Dominique potlačí úsměv.

„Včera, než jsem šel spát, jsem zkontroloval systém. SOSUS v tu dobu zaznamenal jedinou nezvyklou věc, a to, jak my říkáme, ‚mrtvou zónu‘, oblast v moři bez života. To samo o sobě není zas tak neobvyklé. V Mexickém zálivu dochází ke vzniku mrtvých zón každé léto, protože kvetoucí plankton při úniku hnojiv zbaví vodu kyslíku. Jenže tyhle mrtvé zóny se obvykle vyskytují u pobřeží Texasu a Louisiany, a nikdy v tak hluboké vodě. V každém případě jsem přeprogramoval SOSUS, aby se zaměřil na tuhle oblast a nechal systém celou noc pátrat. Asi před patnácti minutami se spustil poplach.“ Iz si sundá sluchátka a podá jí je. „Poslechni si to.“

Slyší jen šum, jako bzučení zářivky, než zkratuje. „Připadá mi to jako bílý šum.“

„Přesně to jsem si říkal taky. Poslouchej teď.“ Iz změní nastavení na vyšší frekvenci.

Bílý šum zmizí. Teď Dominique slyší neustálé kovové dunění. „No te-

da. Tohle zní jako hydraulika.“

Iz přikývne. „Zeptej se matky, řekl jsem přesně totéž. Víš, v první chvíli mě napadlo, že SOSUS zachytil nějakou ponorku, která sedí na dně. Pak jsem ale znovu ověřil to místo.“ Iz jí podá výpis z počítače. „Ten zvuk nevychází od mořského dna, je to odněkud *pod* ním. Abych byl přesný, z hloubky tisíc čtyři sta dvacet šest a půl metru.“

Dominique buší srdce jako o závod. „Ale jak je to možné?“

„To mi pověz ty! Co to poslouchám, Dominique? Je to nějaký vtip? Protože pokud ano…“

„Izi, přestaň mluvit nesmysly.“ Edie konejšivě vezme Dominique kolem pasu. „Dom netuší, cos to našel. Tuhle informaci získala od, no, od jednoho přítele.“

„Co je ten přítel zač? Chci se s ním sejít.“

Dominique si protře oči. „To nejde.“

„Proč ne? Ead, co se to tady děje?“

Dominique pohlédne na Edie, pak přikývne. „Je to… je to můj bývalý pacient.“

Iz těká pohledem mezi Dominique a svou ženou. „Tvůj přítel je nějaký pacient z ústavu? Ach jo…“

„Izi, co na tom záleží? Něco tam je, ne? Musíme to prozkoumat…“

„Zpomal, holčičko. Nemůžu jen tak kontaktovat Národní úřad pro oceán a atmosféru a říct jim, že jsem lokalizoval zvuky nějaké hydrauliky vycházející z hloubky kilometr a půl pod Kampečským šelfem. První, na co se zeptají, bude, *jak* jsem na ně vůbec přišel. A co jim asi tak povím – že mé dceři sdělil souřadnice nějaký cvok ve své cele v Miami?“

„Byl by v tom nějaký rozdíl, kdybys ty souřadnice měl od Stephena Hawkinga?“

„Ano, byl a hodně velký.“ Iz si tře čelo. „Styl slon v porcelánu už nefunguje, Dominique, aspoň ne v případě SOSUS. Asi před třemi lety jsem systém použil k detekci otřesů vycházejících zpod dna Mexického zálivu, které zněly naprosto přesně jako mořské zemětřesení.“ Iz při té vzpomínce zavrtí hlavou. „Dopověz jí to ty, Ead.“

Edie se usměje. „Tvůj otec si myslel, že nás za pár minut zasáhne velké tsunami. Zpanikařil a nařídil pobřežní policii, aby vyklidila všechny pláže.“

„Pak se ukázalo, že jsem měl systém nastavený příliš vysoko. To, co jsem považoval za otřesy v moři, byla ve skutečnosti telefonní společnost, která kopala kabel asi sto metrů od pobřeží. Připadal jsem si jako naprostý idiot. Musel jsem tehdy využít spousty kontaktů, aby naše stanice zůstala připojená k SOSUS. Nemůžu si dovolit nějaký podobný průšvih jako minule.“

„Takže ty to nechceš prošetřit?“

„To jsem přece neřekl. Vezmu to pěkně pomalu a budu pokračovat ve sledování celé té oblasti, ale neobrátím se na žádný federální úřad, dokud nebudu mít naprostou jistotu, že mě k tomu tenhle tvůj objev opravňuje.“

Miami, Florida

10:17

Mick Gabriel sedí na okraji postele a mlčky se houpá dopředu a dozadu. V černých očích má prázdný výraz, rty zlehka rozevřené. Po neoholené bradě mu stéká tenký pramínek slin.

Do Mickova pokoje vchází Tony Barnes. Zřízenec se právě vrátil po třítýdenním suspendování. „Nazdárek, saláte. Je čas na tvou noční dávku.“ Zvedne Mickovu ochablou paži z klína a prohlíží si řadu fialových zhmožděnin po celé délce předloktí.

„Ale co!“ Zřízenec zabodne jehlu do paže a vstříkne thorazin do rozpíchané žíly.

Mick obrátí oči v sloup, svalí se vpřed a skončí u zřízencových nohou.

Zřízenec špičkou tenisky šťouchne do Mickovy hlavy. Ohlédne se přes rameno, aby zkontroloval, že jsou sami, a pak olízne Mickovi ucho.

Barnes slyší Marvise na obchůzce. „Sladké sny, zlato.“ Spěchá pryč.

Dveře se s cvaknutím zavřou. Světlo v cele zeslábne.

Mick otevře oči.

Odpotácí se k umývadlu a opláchne si tvář a ucho studenou vodou. S tichým nadáváním přitiskne palec ke krvácející zhmožděné žíle. Pak, když mu mysl začne zahalovat závoj, pomalu klesne na kolena a potom do vzporu ležmo.

Další dvě hodiny Mick nutí tělo do úmorného tělocviku. Kliky, lehy – sedy, panák, běh na místě – cokoli, jen aby udržel metabolismus v chodu, cokoli, jen aby spálil sedativum dřív, než mu zasáhne centrální nervovou soustavu.

Z těch tří dávek byla vždy nejhorší ta ranní. Foletta mu ji píchal osobně, sledoval svého pacienta, zatímco mu výsměšně tiše broukal do ucha. Jakmile droga zabrala, posadil Micka do invalidního vozíku, tlačil ho při vizitě z jedné cely do druhé a dával tak najevo jiným chovancům, že názorové roz-

díly nebude trpět.

Noční cvičení po třetí denní dávce stálo za námahu. Mick zjistil, že díky zrychlení metabolismu se dokáže rychleji vyrovnat s otupujícím účinkem drogy, takže si zachoval aspoň trochu zdravého rozumu. Už čtvrté ráno získal duševní rovnováhu natolik, že se mohl soustředit na svůj plán.

Od té chvíle hrál roli bezvládného mrzáka. Zřízenci z šestého patra ho každé ráno nacházeli na podlaze cely v hluboké apatii, zcela zmateného. To personál, který bezvládného pacienta teď musel krmit, a ke svému naprostému znechucení mu dokonce měnit znečištěné prádlo, dovádělo k zuřivosti. Po týdnu téhle praxe musel Foletta snížit Mickovy dávky ze tří jen na odpolední a večerní injekci.

Během několika posledních týdnů se Foletta musel věnovat jiným záležitostem. Přestal Micka kontrolovat a spoléhal se na péči zřízenců.

Poprvé za jedenáct let zajetí Michaela Gabriela polevili lidé kolem něj v dodržování bezpečnostních pravidel.

Goddardovo centrum kosmických letů NASA
Greenbelt, Maryland

Ředitel NASA Brian Dodds zírá nevěřícně na velký výstup z počítače rozložený na svém stole. „Vysvětli mi to ještě jednou, Swicky.“

Doddsův asistent Gary Swickle ukáže tlustým ukazováčkem na šachovnicový vzor tvořený třinácti čtvercovými poli, která se táhnou souvisle na několika tisících listů papíru. „Ten rádiový signál tvoří třináct různých harmonických tónů představovaných těmito třinácti sloupci. Každý tón lze hrát na kterékoli z dvaceti různých nepřetržitých frekvencí. To dává možnou kombinaci 260 různých zvukových bajtů neboli příkazů.“

„Ale podle tebe tam není žádný opakující se vzorec.“

„Jen na samotném začátku.“ Swickle najde první stránku výstupu. „Když se signál poprvé objeví, tóny jsou velmi jednoduché, jen několik not hraných pouze na jediné frekvenci, ale opakovaných pořád dokola. Ale teď se podívejte sem. Na značce sedmnácté minuty se všechno mění, všech třináct tónů a dvacet frekvencí se najednou zapojuje současně. Od tohoto místa už se signál nikdy neopakuje. Ve zbývajících 185 minutách se využívá všech 260 kombinací zvukových bajtů, což naznačuje vysoce strukturovanou zprávu.“

„Víš naprosto jistě, že v těch prvních sedmnácti minutách není žádný klíč? Žádné matematické rovnice? Nic, co by naznačovalo nějaké pokyny k

překladu?“

„Nic.“

„Sakra.“ Dodds si protře krví podlité oči.

„Co myslíte, šéfe?“

„Vzpomínáš si, jak jsme tehdy v létě v osmadevadesátém ztratili kontakt se SOHO? Než satelit znovu našli z Areciba, pořád dokola jsme vysílali stejný jednoduchý rádiový signál a snažili jsme se znovu navázat kontakt s hlavním počítačem satelitu. Přesně to mi připomíná těch prvních sedmnáct minut signálu. Žádný primární klíč, žádné pokyny ani soubor kódů, jen kosmický nosný signál, který se opakuje pořád dokola jako vyzvánění telefonu a čeká, až to na druhé straně někdo zvedne, aby si mohl stáhnout informace.“

„Souhlasím, ale nedává to smysl. Mimozemšťané, co tenhle signál vyslali, nemohli přece čekat, že náš druh dokáže přeložit všechny tyhle informace bez klíče.“

Swickle si všimne, že ředitel náhle zbledl. „Co?“

„Jen taková bláznivá myšlenka. Nevšímej si mě. Jsem už úplně na dně.“

„No tak, šéfe.“

„Víš, uvažoval jsem o SOHO. K našemu přenosu nebyl samozřejmě žádný klíč zapotřebí, protože ten počítač jsme my sami naprogramovali. Třeba ten signál taky neobsahuje žádný klíč, protože prostě není zapotřebí.“

„Chcete říct, že ten rádiový signál se vůbec neměl překládat?“

„Ne, Swicku.“ Dodds vrhne na svého asistenta ustaraný pohled. „Co když ten signál nebyl určený *nám?*“

5. listopadu 2012
Sanibel Island, Florida

Edith Axlerovou probudí vyzpěvování „čtyři další roky – čtyři další roky“. Posadí se, podívá se, kolik je hodin, vypne televizi a vydá se po schodech do laboratoře.

Isadore se sluchátky na uších se ještě stále sklání nad stanicí SOSUS.

„Izi, proboha, je půl dvanácté…“

„*PSST.*“ Sundá si sluchátka a přepne zvuk do reproduktoru. „Poslouchej.“

Slyší hluboké *hučení.* „Je to jako generátor.“

„Tohle ještě nic není. Počkej.“

Nějakou dobu se nic neděje a pak se z reproduktorů ozve vysoké

hvízdání připomínající hydraulickou vrtačku. Okamžitě po něm následuje kovové cvakání, které se ozývá několik minut.

Iz se usměje na svou ženu. „Není to neuvěřitelné?“

„Připadá mi to, jako když se něco skládá dohromady. Nejspíš ropná plošina, kterou chystají k vrtům.“

„Buď to, nebo je to jedna z těch geologických expedic, které zkoumají kráter. Ať je to cokoli, ta činnost v posledních třiceti hodinách výrazně zesílila. Poslal jsem e-mail do NOAA, abych ověřil obě možnosti, ale neozvali se. Kdo vyhrál volby?“

„Prezident Maller.“

„Dobře. Teď, když je po všem, mi snad někdo z ministerstva odpoví.“

„A co když ne?“

Iz pohlédne na svoji ženu a pokrčí rameny. „Nic se nestane. Jak jsi sama řekla, nejspíš je to vrtná plošina. S Carlem se během dvou týdnů chystáme na každoroční rybářskou výpravu, tak si možná uděláme odbočku k tomu místu a prohlédneme si to zblízka, jen abychom měli jistotu.“

Miami, Florida

Dominique znechuceně přihlíží, jak si ten velký zrzoun cpe do úst další plnou vidličku baklažánu. *Kdyby se tak chtěl udávit.*

„Tak, sluníčko, jsi na mě hrdá?“

Tvář jí zasáhne sprška rajčatové omáčky. „Bože, Rayi, to tě matka nenaučila, že máš nejdříve polknout, než začneš mluvit?“

Vycení na ni žluté zuby se zachyceným kouskem baklažánu. „Promiň, šest měsíců jsem držel dietu. Konečně se můžu znovu najíst. Tak co myslíš?“

„Už jsem ti to říkala, podle mě je šesté místo skvělé, zvlášť když je to tvoje první soutěž.“

„Co na to mám říct? Inspirovalas mě.“

„A teď mi pověz o Folettovi. Když jsme se viděli poprvé, říkals něco o tom, jak byla rada a doktoři naštvaní, když sem přišel z Massachusetts. Jak jsi to tehdy myslel?“

„Zůstane to ale mezi náma, jo?“

„Ano.“

Raymond si znovu nacpe plná ústa a spláchne všechno pivem. „Mám jednoho dobrýho kámoše, co má tátu na ministerstvu. Byl to právě on, kdo mi pomohl k práci v tomhle ústavu. V každým případě se povídá, že dok-

torka Reinikeová, Folettova předchůdkyně, se někdy příští měsíc znovu vrátí do vedení ústavu.“

„Opravdu? Myslela jsem, že je v penzi. Foletta tvrdil, že její manžel má rakovinu v posledním stadiu.“

Ray zavrtí hlavou a vhodí do sebe další sousto. „Byly to všechno kecy. Ten kámoš mi říkal, že Reinikeová je už od září na placený dovolený. Jak to vypadá, za tři týdny se v Tampě bude otevírat zbrusu novej blázinec a Foletta má slíbeno ředitelování.“

„Počkej, když Foletta za tři týdny odchází, tak musel vědět, že to místo v Tampě dostane, ještě před příchodem do Miami. Proč teda potřeboval vystrnadit doktorku Reinikeovou kvůli třem měsícům v Miami?“

Ray na ni ukáže vidličkou. „Kvůli tvýmu bývalýmu pacientovi. Blázinec v Massachusetts se zavíral a Tampa ještě nebyla hotová. Reinikeová je puntičkářka. Podle všeho chtěl někdo hodně mocnej dostat Folettu do vedení, aby zabránil riziku, že by tvýho hocha Gabriela šoupli v systému někam jinam.“

Nebo aby jeho případ řádně přezkoumali. K čertu s tebou, Foletto.

„Co se děje, sluníčko?“

„Uzavřela jsem s Folettou dohodu. Slíbil mi, že Micka nejpozději v lednu dá do péče jedné z našich rehabilitačních skupin.“

Znovu na ni vycení své nažloutlé zuby. „Tak to ti asi lhal, holka. Za tři týdny už bude Michael Gabriel dávno pryč.“

Elektromotor štíhlého třešňově červeného dodge Intrepid ESX2 se zakvílením naskočí a pomůže jedenapůllitrovému trojválcovému dieselovému motoru zrychlit na strmém nájezdu na I-95.

Dominique hledí z okna, zatímco Raymond kličkuje s autem v provozu. Zatíná zuby ze vzteku, že ji Foletta napálil. *Měla jsem to vědět. Měla jsem věřit svému srdci.*

Zavře oči a vybaví si jeden z prvních rozhovorů s Mickem. „*Pierre Borgia zmanipuloval právní systém. Soudce se dohodl s mým státem jmenovaným obhájcem a dal mě dopravit do blázince v Massachusetts. Foletta se stal mým státem jmenovaným dozorcem. Pierre Borgia odměňuje věrnost, ale bůh vám pomáhej, pokud se dostanete na jeho černou listinu.*“

Zmanipulovali ji a Michael Gabriel byl znovu ten, kdo měl nést následky.

„Rayi, dnes opravdu nemám na tanec náladu. Odvezl bys mě domů?“

„Domů? Vždyť už jsme na půl cesty na South Beach.“

„Prosím.“

Raymond se zahledí na štíhlé opálené nohy vykukující z černé sukně a

představuje si, jak jima svírá jeho přirážející svalnaté tělo. „Tak jo, sluníčko, jede se domů.“

O dvacet minut později zastavuje intrepid na parkovišti u jejího výškového domu.

Dominique se usměje. „Díky za večeři. Omlouvám se, že jsem dnešní večer tak zkrátila, ale opravdu se necítím dobře. Příště ti to vynahradím, jo?“

Vypne motor. „Doprovodím tě.“

„To je v pořádku, zvládnu to. Uvidíme se v práci.“ Otevře dveře a zamíří k výtahu.

Ray spěchá za ní.

Sakra. „Rayi, říkala jsem ti, že to vážně není třeba.“

„Hele, to je v pohodě, a kromě toho bych se rád podíval, jaký to máš doma.“ Počká, až zadá kód k výtahu.

„Rayi, dnes večer ne.“

„To jsme si nedohodli.“ Obejme ji silnou paží kolem pasu a přitáhne k sobě.

„Nech toho…“

Než ho může zastavit, přitiskne ji k betonové zdi, zajede jí jazykem do úst a pravou tlapou jí mačká ňadra.

Zaplaví ji panika a hlavou jí najednou zběsilým tempem proběhne spousta vzpomínek z dětství.

Bojuj! Přemůže dávivý pocit z té chuti v ústech, pak ho kousne do vsunutého jazyku a cítí krev.

„Auu. Zatraceně…“ Raymond jí vrazí facku, pak ji jednou rukou přišpendlí ke zdi a druhou jí rve sukni.

„Pusťte ji!“

Dominique vzhlédne a vidí, jak se blíží rabín Steinberg s manželkou.

Raymond jí svírá paži. „Serte na to, nic vám do nás není.“

„Pusťte ji, nebo zavoláme policii.“ Mindy Steinbergová zvedne přenosný alarm.

Raymond výhružně vykročí k páru a vleče Dominique za sebou.

„Nebuďte blázen,“ poznamená Steinberg a ukáže na bezpečnostní kamery.

„Ty, Rayi…“

Raymond se obrátí.

Dominique vší silou dupne jehlovým podpatkem Raymondovi na palec. Kulturista zařve bolestí a pustí ji. Jediným pohybem ho vnější stranou zápěstí zasáhne do ohryzku a umlčí ho.

Raymond se popadne za dýchací trubici a s hvízdáním lapá po dechu. Klesne na kolena, zatímco Dominique udělá obrátku a chystá se ho zasáhnout patou do obnažené šíje.

„Dominique, ne…“ Steinberg ji popadne za ruku, než může kop s půlobratem dokončit. „O tohle se postará policie.“

Mindy otevře výtah a všichni tři vejdou rychle dovnitř.

Raymond se ztěžka zvedne. Obrátí se k Dominique. Lapá po dechu a v očích má zuřivost. Když se dveře výtahu začnou zavírat, vysloví nezvučně „Gabriel“ a přejede si prstem přes krk.

11

18. LISTOPADU 2012
MIAMI, FLORIDA

Místnosti pro skupinovou terapii v Jihofloridském posudkovém a léčebném centru jsou umístěny ve druhém poschodí, naproti tělocvičně, mezi promítacím sálem a počítačovou místností.

Dominique sedí na konci místnosti 3-B a jen napůl vnímá, jak doktor Blackwell vede odpolední skupinovou terapii, když si všimne, že zřízenec veze do filmového sálu zpola bezvědomého Michaela Gabriela. Počká, až zřízenec odejde, pak vyklouzne ze třídy.

Promítací prostor je temný, jediné světlo vychází z velkoplošné televize. Na více než třech tuctech skládacích židlí sedí jen osm chovanců, kteří sledují nejnovější film ze série *Star Trek.*

Invalidní vozík je v poslední řadě. Dominique se posadí a posune si židli blízko k Mickovi. Sedí nahnutý na stranu a schoulený dopředu. Pouze popruh, kterým má přepásanou hrud, mu brání, aby nepřepadl na obličej. Tmavé oči, které byly kdysi plné energie, jsou teď jako hluboké mrtvé tůně a odráží se v nich jen televizní obrazovka. Dlouhé hnědé vlasy má stažené dozadu. Dominique zachytí zápach zpocených vlasů, pak mnohem silnější puch vycházející ze špinavého oblečení. Ze strniště na tváři už je pomalu plnovous, který zakrývá všechno kromě té rozeklané jizvy na čelisti.

K čertu s tebou, Foletto. Vytáhne z pláště papírový kapesník a otře mu slinu na dolním rtu. „Micku, nevím, jestli mi rozumíš, ale scházíš mi. Opravdu. Je mi zle z toho, co ti Foletta provedl. Měl jsi naprostou pravdu ve všem, cos o něm říkal, a já se cítím hrozně, že jsem ti nevěřila.“ Položí svou dlaň na hřbet jeho levé ruky. „Kdybys mi tak rozuměl.“

K jejímu překvapení Mick ruku obrátí a jeho prsty se propletou s jejími.

„Proboha,“ zašeptá Dominique.

Mick zamrká.

Dominique sotva dokáže skrývat vzrušení. „Micku, je toho tolik, co ti musím říct…“

„*Psst.*“ Pohled v očích zůstává prázdný.

Dominique se nenuceně předkloní a předstírá zájem o video. „Raymond, strážný, co tě napadl, se mě pokusil znásilnit. Postavili ho mimo službu, ale slyšela jsem, že už by se mohl příští týden vrátit do práce. Buď opatrný, vyhrožoval, že ti ublíží, aby se mi pomstil.“ Oplatí mu stisk. „Vzpomínáš si, jak jsem ti říkala o SOSUS? Přesvědčila jsem Ize, aby použil systém k ověření těch souřadnic, které jsi mi dal Micku, měl jsi pravdu. Vypadá to, že tam určitě něco je, v hloubce asi kilometr a půl pod mořským dnem. Iz slíbil, že to prověří.“

Mick jí stiskne ruku pevněji. Aniž by pohnul rty, zašeptá: „Příliš nebezpečné.“

„Příliš nebezpečné? Proč? Co myslíš, že tam dole je?“

Pustí mu ruku, když vidí, že terapie doktora Blackwella končí. „Micku, Foletta ve všem lhal. Zjistila jsem, že odchází do Tampy, aby se stal ředitelem nového zařízení s maximální ostrahou. Příští týden tě tam mají převézt.“

„Pomoz mi utéct.“

„Nemůžu…“

Vstane, když se blíží doktor Blackwell. „Slečno stážistko, netušil jsem, že jste taková fanynka *Star Treku.* Mám to brát tak, že je tenhle film pro vás důležitější než moje terapie?“

„Ne, pane doktore. Jen jsem… kontrolovala jsem tohoto pacienta. Málem vypadl z vozíku.“

„Od toho tady máme zřízence. Vezměte si tohle.“ Podá jí silný štos složek pacientů, pak ji odvádí od Micka. „Chci, abyste během hodiny zaktualizovala všechny tabulky a poslala je k vyúčtování. Nezapomeňte zaznačit dnešní terapii. Až budete hotová, můžete přijít na poradu našeho týmu v jednací místnosti v prvním patře.“

„Ano, pane doktore.“

„A ještě něco, slečno stážistko. Nepřibližujte se ke svěřenci doktora Foletty.“

Mexický záliv

Patnáctimetrový rybářský člun *Manatee* si razí cestu na jihozápad vlnami

dosahujícími půl metru až metru a jeho příď zalévá zlaté světlo, jak se zapadající slunce dotýká obzoru.

V podpalubí si Iz Axler nalévá hrnek kávy, zatímco jeho nejlepší kamarád Carl Reuben chystá v malé kuchyňce večeři.

Dentista na penzi si otře ručníkem pleš, pak si očistí tlustá bifokální skla od páry. „Bože, tady je ale horko. Jak daleko je to ještě k tomu tvému záhadnému místu?“

„Tak asi pět kilometrů. Co je k večeři?“

„Už jsem ti říkal, grilovaný delfín.“

„Toho jsme měli k obědu.“

„Až chytíš humra, bude humr. Pověz mi o tom místě. Říkáš, že tam nejsou žádné ryby?“

„Ano. Říkáme tomu mrtvá zóna.“

„Proč je mrtvá?“

„Nevím. Proto se tam chci podívat.“

„A jak dlouho máš v plánu se v téhle mrtvé zóně zdržet?“

„Za jak dlouho bude večeře?“

„Za dvacet minut.“

„No, tak jestli na tom místě najdeme vrtnou věž, jak předpokládám, zvládneme to tam a zpátky ještě před dezertem.“

Iz vyjde z kuchyňky, zamíří na palubu a labužnicky vychutnává vůni slaného vzduchu okořeněného grilovanou rybou. Pro něj, Carla a Rexe Simpsona je tenhle pravidelný pětidenní rybářský výlet vrcholem roku. Po dlouhém období hurikánů se vody zálivu zklidnily a nabízejí ideální podmínky pro plavbu na člunech. Za dva dny ulovili tucet delfínů, osm kajmanek a jednoho kanice. Iz si zacloní oči před zapadajícím sluncem a zhluboka se nadechuje, zatímco mu teplé poryvy větru hladí připálený obličej.

Při duté ráně se obrátí. Rex si upraví vzduchovou bombu, pak si ji připevní k potápěčské vestě.

„Ty se jdeš potápět, Rexi?“

Dvaapadesátiletý majitel sanibelského Klubu lovců pokladů se ohlédne přes rameno. „Proč ne? Když na tom tvém tajemném místě nemůžeme rybařit, říkal jsem si, že si aspoň užiju nočního potápění.“

„Určitě toho bude spousta k vidění.“ Iz se znovu usadí na kapitánskou židli. Popadne dalekohled a obhlíží prázdný obzor, pak ověří jejich polohu pomocí satelitní navigace. „To je zvláštní.“

„Copak?“

Iz vypne autopilota a zastaví motory *Manatee*. „Jsme tady. Je to přesně tady, to místo, o kterém jsem vám povídal.“

„Nic tu není, jen samá voda.“ Rex si stáhne dlouhé šedivé vlasy do oho-

nu. „Říkals, že by tady měla být vrtná plošina.“

„Nejspíš jsem se mýlil.“ Iz aktivuje vysílačku. „*Manatee* volá Alfu-Zulu-tři-devět-šest. Alfo-Zulu, ozvi se. Ead, jsi tam?“

„Zdravím vás, *Manatee*. Jak berou ryby?“

„Ujde to. Většinou kajmanky a delfíni. Rex dnes ráno chytil kanice. Ead, právě jsme dorazili k tomu místu nad Chicxulubským kráterem. Nic tu není.“

„Žádná plošina?“

„Nic. Ale počasí je skvělé, voda klidná. Myslím, že tady zůstaneme přes noc a že provedu pár testů.“

„Ale dávej na sebe pozor.“

„Jasně. Zatím se měj.“

Slunce teď jako žhavá karmínová koule sedí na hladině před přídí kousek na levoboku. Iz dopije kávu, pak spustí sonar, aby zjistil hloubku vody.

Asi šest set metrů.

Rex sleduje, jak se Isadore přehrabuje v bedně se zásobami. „Podívej se, Izi, co za paseku dělá kompas.“

„Vím. Pod mořským dnem je obří kráter, asi sto kilometrů v průměru. Jsme blízko u jeho středu, kde je velmi silné magnetické pole.“

„Co to děláš?“

Iz právě upevnil podvodní mikrofon k velké cívce optického kabelu. „Chci poslouchat, co se tam děje. Na, vezmi ten mikrofon a spusť ho na pravobok. Pomalu uvolňuj ten kabel.“

Iz popadne volný konec kabelu a zapojí ho do amplitudového modulátoru. Spustí počítač, pak zapojí do akustického systému sluchátka a poslouchá.

Ježíši kriste.

Rex se vrací. „Mikrofon je dole. Co to posloucháš, Sinatru?“

Iz mu podá sluchátka.

Rexe ohluší kovový rachot připomínající pronikavý zvuk hydraulických pístů a převodů. „Co to tam sakra je?“

„Nevím. SOSUS ty zvuky zachytil už před pár týdny. Jejich zdroj je asi kilometr a půl pod dnem. A já jsem myslel, že je to vrtná plošina.“

„To je vážně divné. Říkals o tom někomu?“

„Poslal jsem hlášení námořnictvu a NOAA, ale nikdo se mi ještě neozval.“

„Škoda že jsme s sebou nevzali *Barnacle.*“

„Nevěděl jsem, že se tvoje ponorka dokáže dostat tak hluboko.“

„To víš, že jo. Na Bahamách jsem s ní byl v hloubce skoro dva kilometry.“ Na palubu vyleze Carl, v obličeji celý rudý. „Hele, vy dva, jdete jíst,

nebo ne?“

21:22

Noční bezmračnou oblohu pokrývá baldachýn hvězd.

Carl se opírá o trám a už potřetí toho dne přerovnává bednu s nářadím. Rex dole uklízí po večeři, zatímco Iz poslouchá v kormidelně zvuky moře.

„*Manatee*, ozvi se.“

„Slyším tě, Ead.“

„Zrovna poslouchám SOSUS. Ty zvuky jsou stále hlasitější a rychlejší.“

„Já vím. Zní to skoro jako rozjetá lokomotiva.“

„Izi, myslím, že byste odtamtud měli rychle zmizet. Izi?“

Do zvukovodu se mu jako rozžhavený pohrabáč zařízne pronikavé zaskřípění. Iz si v bolesti serve sluchátka z hlavy a klesne na koleno. Připadá si dezorientovaný, zvonění v uších je nesnesitelné.

„Rexi! Carle!“ Slyší jen zdušenou ozvěnu.

Když se objeví jakási nadpozemsky zelená záře, vzhlédne. Vnitřek kormidelny osvětlují duhové odlesky od smaragdového světla vycházejícího z vody.

Rex pomůže Izovi na nohy. „Jsi v pořádku?“

Iz přikývne, v uších mu pořád slabě zvoní. Oba pak překročí potápěčskou výzbroj a připojí se ke Carlovi na zádi, příliš upoutaní tou jasnou září, aby si všimli kouře vycházejícího ze škvařící se elektronické desky amplitudového modulátoru.

Všemohoucí bože. Iz s přáteli zmateně hledí na moře a to přízračné světlo dodává jejich tvářím děsivou zelenou barvu.

Manatee se pohupuje na hladině v kruhu ozářeného moře, který má nejméně kilometr a půl v průměru. Iz se nahne přes palubu ohromený tím, jak jsou všechny detaily jasně viditelné ve světle toho zářivého paprsku, který se nachází někde na mořském dně, nějakých šest set metrů pod člunem.

„Izi, Rexi, vaše hlavy!“

Carl ukazuje na jejich trčící vlasy. Rex si prsty osahává ohon, který mu teď stojí do výšky jako pero v indiánské čelence.

Iz si přejede dlaní po chlupatém předloktí a spatří jiskřičky statické elektřiny.

„Co se to k čertu děje?“ zašeptá Carl.

„Nevím, ale mizíme odsud.“ Iz spěchá zpátky do kormidlovny a stlačí startér motoru.

Nic.

Zkusí to ještě třikrát. Zkontroluje vysílačku, pak satelitní navigaci.

„Co se děje?“ ptá se nervózně Carl.

„Všechno je mrtvé. Ta zářící věc dole nám vyzkratovala všechnu elektroniku.“ Iz se obrátí k Rexovi a vidí, že si natahuje potápěčský oblek. „Co to děláš?“

„Chci se podívat, co tam dole je.“

„Je to příliš nebezpečné. Mohla by tam být radiace.“

„V tom případě budu v potápěčském obleku nejspíš víc v bezpečí než vy dva tady na palubě.“ Utáhne si popruhy vesty, které přidržují vzduchovou bombu, zkontroluje regulátor, pak si nasadí ploutve. „Carle, u nohy máš moji podvodní kameru.“

Carl mu ji hodí.

„Rexi…“

„Izi, nebezpečí je můj koníček. Pořídím pár rychlých záběrů a za pět minut jsem zpátky na palubě.“

Iz a Carl bezmocně přihlížejí, jak Rex sklouzne přes bok člunu.

„Carle, popadni veslo. Musíme s člunem pryč.“

V moři je tak jasno, že Rex má pocit, jako by plaval k podvodním světlům v hlubokém plaveckém bazénu. Vznáší se dva metry pod trupem, cítí naprostý klid, jak se jeho tělo a unikající bublinky vzduchu vznášejí v té měkké smaragdově zelené záři.

Při pohybu nad hlavou vzhlédne. *Proboha…*

Rex dvakrát zamrká a nevěřícně zírá na groteskního tvora, který se zachytil na střední části kýlu *Manatee*. Z housenkovitého trupu z jakéhosi želatinového bláta se vinou desetimetrová štíhlá chapadla. Na smetanově zbarveném provazcovitém těle tvora je nejméně sto zvonovitých žaludků, na každém z nich je jedna ohyzdná tlama a jedovaté prstovité výstupky.

Neuvěřitelné. Rex nikdy neviděl živý exemplář, ale ví, že ten tvor je *Apolemia*, druh polypa. Tyto bizarní životní formy, které mohou dorůst délky dvacet pět až třicet metrů, žijí pouze v těch největších hloubkách, a tím pádem je člověk zahlédne jen zřídka.

To světlo ho muselo vyhnat k hladině.

Pořídí několik snímků a drží se, jak doufá, v bezpečné vzdálenosti od polypových jedovatých žahadel. Pak vypustí z potápěčské vesty vzduch a začne klesat.

V tom nadpozemském světle má ten nejpodivnější pocit, že zpomaleně padá. Rex nůžkovitě zakope nohama, aby zpomalil klesání, a cítí, jak mu zaléhá v uších. Ucpe si nos, snaží se vyrovnat tlak a překvapí ho, že bolest

sílí. Pohlédne dolů a všimne si, že k němu z ozářené hlubiny něco stoupá.

Rex se usměje a natáhne paži, když kolem něj letí k hladině tisíce vzduchových bublin o velikosti volkswagenu.

Neuvěřitelné.

Bolest v nosní dutině ho vrátí do reality. Uslyší temné barytonové burácení, při kterém se mu roztřese maska na obličeji a zalechtá ho v nose.

Rex Simpson se přestane usmívat, když si uvědomí svírání v žaludku podobné tomu, které cítíte na horské dráze těsně předtím, než vozík začne prudce sjíždět z vrcholku. Burácení sílí.

To je podmořské zemětřesení!

O šest set metrů hloub se zbortí obrovská část vápencového dna a pod ní se objeví rozevřený tunel. Moře zavíří, jak ho začne zvětšující se otvor nasávat, a ten proud stahuje všechno do hlubokého víru.

Smaragdově zelená záře zesílí, až Rexe skoro oslepí.

Iz a Carl dokázali s *Manatee* doveslovat až k obvodu toho jasného kruhu v moři, když jim záď náhle sevře nějaká neviditelná síla a škubne rybářským člunem zpátky. Oba muži se obrátí a zmocní se jich hrůza při pohledu na moře, které se v tu chvíli roztáčí proti směru hodinových ručiček v obřím víru.

„To je vír! Pádluj rychleji!“

Během několika sekund zachytí *Manatee* proud a člun se začne pozpátku pohybovat po vnějším okraji víru.

Mohutný tah sevře děsivou silou Rexovo tělo a táhne ho do hlubin. Muž kope ze všech sil, cítí sílící tlak v uších, zatímco se snaží jednou rukou uvolnit zátěžový opasek a druhou zachytit povlávající gumovou hadici za hlavou.

Opasek mu sklouzne z těla a zmizí v tom jasném světle. Rex konečně nahmatá regulátor, stiskne páčku a napustí do vesty vzduch.

Klesání se zpomalí, ale neustává.

Z boku ho najednou sevře nepředstavitelně silný proud, jako kdyby ho vzduch vysával z letadla. Nakloní se do strany. Proud mu rve regulátor a masku z tváře. Sevře čelisti, rukama popadne drahocennou masku a marně se vzpírá té neklidné turbulenci.

Moře pod ním se rozevře. Hledí do zářícího zeleného oka víru v hloubce několika stovek pater, jehož odstředivá síla ho v tu chvíli přirazí k vnitřní straně rozšiřujícího se vířícího trychtýře.

Rexovi hrůzou divoce buší srdce. Síla, jež mu svírá trup, vzrůstá, škube mu za suché zipy, které jediné přidržují vzduchovou nádrž u vesty. Zavře

oči, dělá se mu zle, jak s ním vír hází omračující rychlostí po vnitřní stěně a neustále ho stahuje hlouběji do své tlamy.

Zemřu, bože, pomoz mi…

Maska se rozpadne. Obličej jako by mu stáhli do svěráku. Z nosních dírek mu vytéká krev. Udělá se mu zle, pak ze všech sil zavře víčka a ječí do regulátoru, když mu ta obrovská síla natahuje zrakové nervy, jak se bulvy snaží uvolnit z jamek.

Křik Rexe Simpsona ustane v okamžiku, kdy se mu tlakem zbortí mozek.

Obří gravitační síly vytvořené vodním trychtýřem přitiskly trup *Manatee* ke strmým vířícím stěnám a s každou otáčkou odtrhávají části člunu. Tou odstředivou silou se nehybné tělo Carla Reubena přimáčklo zezadu k Izovým nohám a tlačí vyděšeného biologa k laminátovému trámu.

Iz oběma rukama sevře zábradlí před sebou. Vír mu burácí v uších, ochromující rychlost ho dohání na pokraj bezvědomí.

S vypětím všech sil otevře oči a soustředí se na zdroj zelené záře. Od smrti ho dělí jen minuty. Tahle myšlenka ho děsí a uklidňuje současně.

Jasné světlo náhle potemní. Iz ze všech sil natahuje krk a nebezpečně se naklání přes trám. Spatří, jak se z obrovské díry v mořském dně valí bublající dehtovitý kal. Ta černá látka si říhne – Iz ucítí sirnatý hnilobný puch – a pak zcela zakryje to smaragdové světlo. Začne stoupat vodním trychtýřem a zbarví vířící moře do tmava.

Iz zavře oči a nutí se myslet na Edie a Dominique, zatímco ten nesnesitelný proud stahuje *Manatee* do svého víru.

Bože, ať je to rychlé.

Carl natáhne paži a stiskne Izovu ruku, když se jim to černé bahno valí v ústrety.

Člun narazí na hustou dehtovitou látku, překlopí se přídí přes záď a vrhne Ize a Carla po hlavě do toho inkoustovitého víru.

12

23. LISTOPADU 2012
PROGRESO BEACH
POLOOSTROV YUCATAN
6:45

Bill Godwin zlehka políbí na tvář svoji spící ženu, popadne přehrávač mikrodisků a hbitě vyklouzne z pokoje v prvním poschodí hotelu Holiday Inn.

Další dokonalé ráno.

Sestoupí po schodišti z hliníku a betonu k bazénu, pak projde brankou a přes dálnici 27 na pláž. V ranním světle zamžourá. Před ním se táhnou kilometry neposkvrněných čistě bílých písků a křišťálově čiré azurové pobřežní vody.

Nádhera…

Slunce ještě stále neprotrhlo zlaté lemy mraků nad východním obzorem, když dorazí k moři. Po klidných vodách zálivu se projíždí na bílofialovém vodním skútru mladá Mexičanka. Bill se obdivně zahledí na její postavu, dokončí rozcvičku, pak si nasadí sluchátka a pomalu se rozběhne.

Šestačtyřicetiletý hlavní marketingový analytik společnosti Waterford – Leeman běhá třikrát týdně od chvíle, kdy před šesti lety prodělal druhý infarkt. Tahle „ranní míle“, jak tomu říká jeho žena, mu nejspíš přidala deset let života, a navíc se mu poprvé od vysoké školy daří držet si váhu.

Bill pozdraví kývnutím jiného běžce a na chvíli zpomalí. Týdenní dovolená na Yucatánu s jeho krevním tlakem udělala divy, ale z opulentní mexické kuchyně musel určitě přibrat v pase. Doběhne k opuštěnému stanovišti pobřežní policie, ale rozhodne se, že poběží ještě kousek dál. Po pěti minutách a dalším třičtvrtěkilometru se zastaví zcela vyčerpaný.

Shýbne se, zuje si boty, do jedné z tenisek zasune přehrávač, a pak se

vydá zaplavat si do teplého moře.

Brodí se ve vlnách, dokud mu nesahají po hruď. Zavře oči, uvolní se v teplém moři a uvažuje, co přes den podnikne.

„Zatraceně…“ Bill ucukne, popadne se za paži a pátrá ve vodě po medúze, která ho žahla. „Co to k čertu…“

Na předloktí se mu přilepila jakási černá dehtovitá hmota a poleptala mu kůži. „Zatracené ropné společnosti.“ Máchá paží ve vodě sem a tam, ale bahno se nedá smýt.

Pálení zesiluje.

Bill se s hlasitým nadáváním obrátí a udělá pár kroků ke břehu. Než se k němu dopotácí, z obou nosních dírek mu crčí krev. Před očima má fialové skvrny a připadá si jako opilý. Klesá na kolena do písku.

„Potřebuju pomoc! Pomozte mi někdo!“

Přistoupí k němu starší mexický pár. *„Qué pasó, seňor?“*

„Promiňte, nemluvím španělsky – *no hablo.* Potřebuju doktora – *el doctor.*“

Muž na něj pohlédne. *„El doctor?“*

Bill ucítí bodavou bolest v očních bulvách. Vykřikne a přitiskne si na oči pěsti. „Proboha, moje hlava!“

Muž se podívá na svoji ženu. *„Porfavor, llame a un médico.“* Žena spěchá pryč.

Bill Godwin má dojem, jako by mu někdo probodl oči žhavým drátem. Rve si vlasy, pak se předkloní a zvrací krvavou, kyselou černou tekutinu.

Ten starší Mexičan se nakloní a marně se snaží Američanovi pomoci. Pak sebou náhle škubne a popadne se za kotník. *„Hijo de la chingada!“*

Muži potřísnil nohu bublající zvratek – a popálil ho do masa.

Bílý dům
Washington, D. C.

Ennis Chaney čte dvoustránkovou zprávu a cítí na sobě pohledy prezidenta Mallera a Pierra Borgii. „Žádné vodítko k tomu, odkud se to toxické svinstvo vzalo?“

„Pochází to ze zálivu, nejspíš z jednoho z těch vrtných ložisek PEMEXU,“ řekne Borgia. „Ovšem mnohem závažnější je to, že zemřel tucet Američanů a několik stovek Mexičanů. Proudy uzavřely ten černý příliv u břehů Yucatánu, ale důležité je, abychom situaci sledovali a podnikli opatření, aby se to bahno nedostalo k americkým břehům. Také považujeme za

významné, abychom během téhle ekologické krize udrželi své diplomatické zastoupení v Mexiku.“

„Což znamená?“

Chaneymu neunikne Mallerův neklid. „Pierre si myslí, že by bylo nejlepší, kdybyste vyšetřování vedl vy. Kvůli problémům kolem kšeftování s drogami jsou naše vztahy s Mexikem napjaté. Domníváme se, že tahle situace by nám mohla dát možnost strhnout aspoň pár plotů. Budou vás doprovázet novináři…“

Chaney povzdechne. Přestože oficiálně neměl nastoupit do funkce viceprezidenta dříve než v lednu, Kongres už potvrdil, že může uvolněné místo zaujmout dříve. Nová funkce, s níž souviselo i to, že musel pomoci zaměstnancům své kanceláře připravit vše na svůj odchod ze Senátu, ho vyčerpávala. „Takže si to ujasněme. Připravujeme se na potenciální konflikt v Perském zálivu, ale vy chcete, abych vedl diplomatickou misi do Mexika?“ Chaney zavrtí hlavou. „Co tam mám k čertu asi tak dělat, kromě toho, že jim pokondoluju? Při vší úctě, pane prezidente, tohle zvládne i náš velvyslanec v Mexiku.“

„Je to důležitější, než si uvědomujete, a kromě toho…,“ prezident se nutí do úsměvu, „…kdo jiný na to má žaludek? Vaše práce s CDC během horečky dengue v Portoriku před třemi lety byla skvělou ukázkou práce s veřejností.“

„Moje účast tehdy neměla nic společného s prací s veřejností.“

Borgia zabouchne svůj kufřík. „Prezident Spojených států vám právě dal rozkaz, pane viceprezidente. Máte v plánu plnit své povinnosti, nebo chcete raději rezignovat?“

Už žádné přimhouřené oči, teď jsou otevřené dokořán a dýky v nich se zabodávají do Borgii.

„Pierre, dal byste nám pár minut?“

Ministr zahraničí se snaží Chaneymu vzdorovat pohledem svého zdravého oka, ale nemá šanci.

„Pierre, prosím.“

Borgia odchází.

„Ennisi…“

„Pane prezidente, pokud mě žádáte, abych tam jel, tak samozřejmě pojedu.“

„Děkuju.“

„Nemusíte mi děkovat. Jen informujte kyklopa, že Ennise Chaneyho jen tak někdo k rezignaci nedonutí. Pokud jde o mě, tak tenhle hoch právě postoupil na nejvyšší místo v seznamu mých nepřátel.“

• • •

O dvě hodiny později nastoupí viceprezident do helikoptéry Sikorsky MH-60 Pave Hawk. Uvnitř už sedí jeho nově jmenovaný asistent Dean Disangro spolu se dvěma agenty tajné služby a půltuctem novinářů.

Chaney je vzteklý. Během celé své politické kariéry se nenechal nikdy využít jako lokaj pro vztahy s veřejností. Stranická linie a politická korektnost pro něj nic neznamenají. Bída a násilí, vzdělání a rovnost mezi rasami, za ty stojí bojovat. Často se sám vidí v roli moderního Dona Quijota – boj s větrnými mlýny, tak tomu říká. *Ten jednooký Jack si možná myslí, že mě může vodit na špagátcích, ale místo toho se zrovna přichomýtl k pouliční rvačce s králem všech rváčů.*

Dean nalije viceprezidentovi šálek kávy bez kofeinu. Ví, že Chaney létání nesnáší, zvlášť v helikoptérách. „Vypadáte nervózně."

„Drž klapačku. Co jsem to slyšel o nějakém mezipřistání?"

„Máme se, než zamíříme na Yucatán, zastavit ve Fort Detrick a vyzvednout tam nějaké lidi z USAMRIID."

„Skvělé." Chaney zavře oči a křečovitě sevře opěrku, když sikorsky prudce vzlétne.

O třináct minut později vrtulník přistává v Lékařském výzkumném ústavu infekčních chorob armády Spojených států. Chaney vidí okýnkem, jak dva muži dohlížejí na nakládání několika velkých beden.

Pak oba nastoupí. Stříbrovlasý důstojník se představí. „Pane viceprezidente, jsem plukovník Jim Ruetenik. Jako vojenského specialistu na biologické látky mě přidělili k vašemu týmu. Toto je můj kolega doktor Marvin Teperman, exobiolog, kterého nám poslali z Toronta."

Chaney se zadívá na drobného Kanaďana s tenkým knírkem a otravně srdečným úsměvem. „Co přesně znamená exobiolog?"

„Exobiologie se zabývá studiem života mimo naši planetu. Ten kal může obsahovat nějaký kmen infekčního viru, který jsme nikdy předtím neviděli. V AMRIID si mysleli, že bych mohl nějak pomoct."

„Co je v těch bednách?"

„Skafandry Racal," odpoví plukovník. „Přenosné, tlakové vesmírné skafandry, které používáme v terénu, když pracujeme s potenciálně nebezpečnými látkami."

„Vím, co je to skafandr Racal, pane plukovníku."

„Máte pravdu, byl jste během horečky dengue v roce 2009 v Portoriku."

„Tohle bohužel bude trošku horší," namítne Marvin. „Z toho, co jsem slyšel, vyplývá, že při zasažení tou látkou dochází k okamžitému průniku do těla a krvácení – a to velmi silnému – ze všech tělesných otvorů."

„To zvládnu.“ Chaney sevře sedadlo, když se vrtulník odlepí od země. „Žaludek se mi zvedá z tohohle zatraceného stroje.“

Plukovník se usměje. „Hned po přistání musíme pomoci Mexičanům zřídit šedé zóny – přechodné oblasti mezi zasaženými místy a zbytkem obyvatel.“

Chaney ještě chvíli poslouchá, pak sklopí opěradlo a zavře oči. *Skafandry. Průnik a krvácení. Co tady k čertu vlastně dělám?*

O čtyři hodiny později helikoptéra zpomalí a zůstane viset nad bílou pláží se skvrnami od černé dehtovité látky. Části kontaminovaného pobřeží ohradili oranžovými dřevěnými zátarasy.

Helikoptéra letí podél opuštěného pobřeží k východu a blíží se k řadě stanů Červeného kříže, které postavili na zajištěném pásu pláže. Padesát metrů od místa hoří obrovská hranice, tmavě hnědý dým tvoří na bezmračné obloze kilometry dlouhou hustou stopu.

Vrtulník zpomalí, pak se snese na ohrazené parkoviště v sousedství stanového městečka.

„Pane viceprezidente, tenhle vám nejspíš padne.“ Plukovník Ruetenik mu podává oranžový skafandr.

Chaney vidí, že se Dean také obléká. „Ani náhodou. Pěkně si zase sedni na prdel, táto. Zůstaneš tady a spolu s tebou taky novináři a ochranka.“

„Ale já vám mám pomáhat…“

„Pomůžeš mi tím, že tady zůstaneš.“

O dvacet minut později Chaney vystoupí z vrtulníku doprovázen Tepermanem a plukovníkem. Všichni tři mají na sobě objemné oranžové skafandry a bomby se vzduchem.

Před hlavním stanem je uvítá lékař. Chaney si všimne, že muži po rukávu bílého ochranného oděvu stéká hustá zelená kapalina.

„Jsem doktor Juarez. Díky, že jste přiletěli tak rychle.“

Plukovník Ruetenik představí příchozí.

„To máte na kombinéze tu toxickou látku, doktore?“ Chaney ukáže na zelenou kapalinu.

„Ne, pane viceprezidente. Tohle je envirochemikálie, ta není nebezpečná. Používáme ji jako dezinfekci. Nezapomeňte si v ní opláchnout skafandr, než se budete převlékat. Teď pojďte za mnou, ukážu vám tu nebezpečnou věc.“

Chaney cítí, jak mu po tváři stékají kapky potu, když se vydá za ostatními do karanténní oblasti.

Ve stanu Červeného kříže leží na plastových lehátkách desítky lidí. Většina je v plavkách. Všichni jsou pokryti černými skvrnami od krve a zvrat-

ků. Ti, kteří jsou při vědomí, sténají v nesnesitelných bolestech. Pracovníci v plastových elastických oděvech a tlustých holínkách a rukavicích vynášejí ze stanu vaky s mrtvými stejně rychle, jako přinášejí dovnitř nové případy.

Doktor Juarez potřese hlavou. „Tohle místo se změnilo ve skutečně horkou oblast. Většina těch případů se objevila během časných ranních hodin, než vůbec někomu došlo, jak nebezpečný ten kal je. V poledne jsme už zajistili pláže, ale první vlna lékařů a dobrovolníků se nakazila, což situaci ještě zhoršilo. Nakonec nemůžeme dělat nic než identifikovat oběti a pak spalovat mrtvé, abychom zpomalili šíření."

Vstoupí do sousedního stanu. Vedle jednoho lehátka sedí hezká mexická sestra v ochranném obleku a v dlani v rukavici drží ruku nějakého Američana ve středních letech.

Doktor Juarez pohladí láskyplně sestru po rameni. „Sestro, koho tady máme?"

„To je pan Ellis, umělec z Kalifornie."

„Pane Ellisi, slyšíte mě?"

Pan Ellis leží na zádech a vytřeštěný pohled upírá do prázdna.

Ennis Chaney se zachvěje. Muž má zcela černé bulvy.

Plukovník odtáhne doktora stranou. „Jak se ta infekce podle vás šíří?"

„Tělesným kontaktem s tím černým proudem nebo výměšky jiného infikovaného subjektu. Nemáme žádné důkazy o viru roznášeném vzduchem."

„Marvine, podej mi prosím záznamník a pak si stoupni s krabicí na klobouky stranou." Plukovník převezme od Tepermana záznamník a začne do něj mluvit, zatímco pomáhá doktoru Juarezovi při vyšetřování.

„Subjekt byl podle všeho zasažen tou černou látkou na palci, ukazováku a prostředníku pravé ruky. Maso na všech třech prstech bylo spáleno až na kost. Oční bulvy jsou nehybné, silně krvácejí a zcela zčernaly. Subjekt vypadá apatický. Sestro, jak je to dlouho, co přišel pan Ellis do styku s tím černým proudem?"

„Nevím, pane. Možná dvě hodiny."

Marvin se nakloní k Chaneymu. „Ta věc působí sakra rychle."

Plukovník ho zaslechne a přikývne. „Pokožka subjektu je vlhká, téměř žlutá, s černými skvrnami na horních i dolních končetinách." Plukovník Ruetenik jemně osahá krvavé váčky pod kůží na Ellisově paži. „Na obou horních končetinách je patrné hromadění plazmy…"

Doktor Juarez se posadí vedle pacienta, který se pomalu probírá z letargie. „Snažte se nehýbat, pane Ellisi. Zasáhla vás jistá…"

„…ta bolest hlavy je šílena." Ellis se najednou posadí a z nosu mu kape černá krev. „Co jste vy lidi sakra zač? Ach bože…" Z Ellisových úst vytryskne bez varování silný proud husté černé krve a tkáně. Syčící zvratky

mu stékají po hrudi a zasáhnou helmy na skafandrech Tepermana a sestry.

Chaney o několik kroků ucouvne, při pohledu na černé zvratky se mu udělá zle. Polkne, aby se sám nepozvracel, a odvrátí se ve snaze znovu získat rovnováhu.

Sestra zůstane klečet před pacientem a drží obě Ellisovy dlaně ve svých. Soucit jí brání odvrátit se od zděšeného obličeje umírajícího muže.

Pan Ellis zírá na doktora Juareze a plukovníka dvěma černými dírami v zakrváceném obličeji. Sedí strnule, jako by měl strach se pohnout. „Všechno uvnitř mám v jednom ohni," zasténá.

Chaney vidí, jak se mužův trup začíná chvět a svíjet. Muži zaklokotá v hrdle, pak znovu začne zvracet černou tekutinu, která mu tentokrát teče i z nosu a očí. Stéká Ellisovi po krku a za ní následuje proud jasné karmínově rudé krve.

Doktor Juarez zachytí svíjející se tělo oběti, kterým teď otřásají křeče. Chaney zavře oči a modlí se.

Doktor a sestra položí neživou schránu s infikovanými vnitřnostmi zpátky na lehátko.

Plukovník Ruetenik stojí nad krvácející mrtvolou a chladným tónem pokračuje ve vyšetření. „U subjektu došlo k rozsáhlému poškození orgánů a vykrvácení. Marvine, pojď sem s tou krabicí. Chci si naplnit několik ampulí tím černým výměškem a vzorky tkání a orgánů."

Ennis Chaney musí sebrat všechny síly, aby se nepozvracel přímo do helmy. Nohy se mu třesou, když přihlíží, jak si Marvin Teperman kleká vedle mrtvého a plní několik malých nádobek kontaminovanou krví. Pak každý vzorek pečlivě uloží do válcovité schránky na biologické látky vyrobené z voskované lepenky.

Chaney se silně potí. Má pocit, že se v tom skafandru dusí.

Čtyři muži pak nechají sestru, aby vše uklidila.

Plukovník vezme Chaneyho stranou. „Pane viceprezidente, Marvin poletí s vámi zpátky do Washingtonu, aby provedl rozbor těch vzorků. Já se tady raději ještě zdržím. Pokud byste mohl zařídit…"

„Diego!" Sestra se vypotácí z izolačního stanu a křičí španělsky. Doktor Juarez ji popadne za zápěstí.

„Icarajo!" Juarez zírá na drobnou trhlinu na levém lokti jejího obleku. Kůže na obnažené paži se škvaří, kus černého zvratku velikosti čtvrtdolaru už spálil maso až na kost.

Plukovník Ruetenik jí postříká paži zeleným dezinfekčním prostředkem.

„Zachovej klid, Isabel, myslím, že jsme to zachytili včas." Doktor Juarez se ohlédne po viceprezidentovi, ve tváři má zoufalství a v očích slzy. „Moje žena…"

Chaneymu se stáhne hrdlo, když se zadívá do vyděšeného pohledu ženy odsouzené k smrti.

„Diego, odřízni mi ruku!“

„Isa…“

„Diego, nakazí se tím to malé!“

Chaney zůstane stát ještě chvíli, než Juarez s Ruetenikem odnesou křičící ženu do ordinace. Pak se rozběhne od stanu, potácí se po písečné duně a snaží se servat si z hlavy helmu. Klesne na kolena, šátrá po zipu na krku a cítí, jak mu žaludeční šťávy stoupají do krku.

„NE!“ Marvin popadne Chaneyho za zápěstí zrovna ve chvíli, kdy se chystá sundat si helmu. Zatímco Ennis zvrací do helmy, exobiolog lije na viceprezidentův oranžový skafandr zelenou dezinfekci.

Marvin počká, až je po všem, pak ho vezme pod paží a vede do chemické sprchy. Oba muži zůstanou ve skafandrech pod proudící dezinfekcí, potom přejdou do druhé sprchy s vodou, kde se svléknou ze skafandrů. Chaney hodí znečištěnou košili do plastového pytle. Opláchne si tvář a krk, pak se posadí na plastovou lavičku a cítí se slabý a vyčerpaný.

„Jste v pořádku?“

„Čerta starýho, do toho mám hodně daleko.“ Zavrtí hlavou. „Dočista jsem tam ztratil hlavu.“

„Vedl jste si dobře. Já jsem v horké zóně už počtvrté; plukovník to zažil aspoň desetkrát.“

„Jak tohle dokážete vydržet?“ zeptá se chraplavým hlasem Chaney. Ruce se mu stále třesou.

„Musíte se prostě odosobnit, když jste tam, pak jít do dekontaminační sprchy, sundat si skafandr a vyzvracet se.“

Odosobnit se. Zatracené větrné mlýny. Už jsem příliš starý, abych s nimi dokázal bojovat. „Poleťme domů, Marvine.“

Chaney následuje Tepermana zpátky k helikoptéře. Když nasednou, obrátí se a vidí, jak dva muži vhazují na pohřební hranici další mrtvolu.

Je to ta sestra.

13

24. LISTOPADU 2012
HOLLYWOOD BEACH, FLORIDA

Dominique přes slzy skoro ani nevidí Edie na videotelefonu. Rabín Steinberg jí stiskne ruku pevněji, jeho žena jí hladí po zádech.

„Ead, já tomu nerozumím. Co se stalo? Co tam Iz dělal?“

„Pátral po těch zvucích v kráteru.“

Z úst se jí vydere výkřik. Ukryje tvář na rabínovu hruď a neovladatelně vzlyká.

„Dominique, podívej se na mě!“ poručí Ead.

„…je to moje chyba.“

„Nech toho. Tohle s tebou nemá nic společného. Iz tam prostě dělal svoji práci. Šlo o nehodu. Vyšetřuje ji mexická pobřežní policie…“

„Co pitva?“

Edie odvrátí pohled a snaží se překonat svůj vlastní žal.

Rabín Steinberg se obrátí k Dominique. „Všechny tři mrtvé nakazil ten černý proud. Museli je spálit.“

Dominique zavře oči a celá se třese.

Na obrazovce se znovu objeví Ediina tvář. „Holčičko, poslouchej mě. Za dva dny budeme mít vzpomínkovou bohoslužbu. Chci, abys přijela domů.“

„Dobře, budu tam. A pár dnů se doma zdržím. Ano?“

„A co tvoje stáž?“

„Na té už nezáleží.“ Otře si slzy. „Edie, je mi to hrozně líto…“

„Hlavně přijeď domů.“

Odpolední obloha je hrozivě šedá. Dominique vyjde z přízemního východu z věžáku Hollywood Beach. Přejde A-l-A, odemkne dveře svého pronta a

hodí kabelu na sedadlo spolucestujícího. Zhluboka se nadechne, cítí moře a blížící se déšť. Nastoupí.

Odblokuje zapalování a stiskne startér. Pak položí čelo na volant a čeká, až zabezpečovací systém dokončí analýzu.

Iz je mrtvý. Je mrtvý a můžu za to já. Zavře oči a zavrtí hlavou. *Můžu za to jenom já.*

Spustí se CD přehrávač. Je nastavený na režim digitálního diskžokeje. Zabudovaný počítač kabrioletu zaznamená teplotu jejího dotyku na volantu a převede si ji do nálady.

Do mechaniky zajede CD s výběrem největších hitů od The Doors.

Uvažuje nad tím, co se stalo. Počasí bylo klidné a Iz příliš zkušený námořník, aby jen tak potopil člun. Muselo tam dojít k něčemu hroznému, k něčemu nečekanému.

Známý zvuk paliček tančících po činelech jí souzní s myšlenkami. Vnímá stále se opakující klouzavé tóny kytary, zesilují její žal, ale současně působí konejšivě. Před vnitřním zrakem jí prolétávají vzpomínky na Ize. Hluboký smutek opět zapálí vyhořelé emoce, když ji slova vezmou za srdce a znovu ji dojmou. Oslepí ji horké slzy a v uších jí rezonují melodické verše Jima Morrisona.

Tohle je konec… krásná přítelkyně,
tohle je konec… má jediná přítelkyně, konec.

Fascinována tím opakujícím se epitafem zvedne hlavu z volantu, když se na čelním skle rozprsknou první kapky deště. Zavře oči před tím přívalem a hlavou jí nekontrolované víří vzpomínky na Ize, Edie a Micka.

„Vypadáš unaveně, holčičko…“

„Hlavně přijeď domů…“

Ztracený v římské divočině bolesti…

„Kdybych nebyl uvězněný… myslíš… myslíš, že bys mě mohla milovat?“

A všechny… děti… jsou šílené,
čekají na letní déšť…

„Čtyři Ahau, *tři* Kankin. *Víte, co je to za den, že, Dominique?“*

„Věříte v boha?“

„Vypadáš unaveně, holčičko…“

„Věříte ve zlo?“

Na okraji města čeká nebezpečí…

„Musíš něco udělat! Chicxulubský kráter… hodiny tikají…“
„Holčičko, jsi jenom člověk. Nemůžeš očekávat, že spasíš svět…“
„Hodiny tikají… a všichni zemřeme!“
„Nemůžeš očekávat, že spasíš svět…“
„Hodiny tikají…“

Otče, chci tě zabít…

Dominique znovu složí hlavu na volant, její vzlyky soupeří se zpěvem Jima Morrisona o oidipovském chtíči. Při klouzavých tónech kytary se znovu uklidní.

Tohle je konec… krásná přítelkyně,
tohle je konec… má jediná přítelkyně, konec.

„Nikdo z nás nedokáže ovlivnit karty, které má v ruce, ani ty v balíčku. Ale to, co máme, je výhradní zodpovědnost za to, jak budeme s těmi kartami v ruce hrát.“

Skoro se lekne, když motor spyderu naskočí.

Tohle je konec…

Vypne přehrávač a otře si slzy, zatímco na čelní sklo bez ustání buší déšť. Vzhlédne a zadívá se na sebe ve zpětném zrcátku.

Hraj s kartami, které jsi dostala.

Několik minut se dívá upřeně před sebe. Žal vystřídá rozhodnost a v duchu se soustřeďuje na svůj plán. Pak aktivuje telefon v autě a vytočí číslo rabína Steinberga.

„To jsem já. Zatím jsem pořád dole. Musím udělat ještě něco důležitého, než odjedu na Sanibel, ale potřebuju vaši pomoc.“

14

25. LISTOPADU 2012
MIAMI, FLORIDA
21:54

Černý Pronto Spyder zahne doprava na Dvacátou třetí ulici, pak udělá U do protisměru, zaparkuje vedle telefonního stožáru u obrubníku hned vedle šestimetrové bělostné betonové zdi. Tahle vedlejší ulice, která sousedí se severní stranou ústavu, se táhne další dva bloky na západ, než končí v opuštěné textilní továrně. Domy jsou zpustlé, ulice prázdná, jen na konci bloku parkuje dodávka Dodge.

Dominique vystoupí z auta a cítí vzrušení. Otevře kufr, zkontroluje, že nikdo není nablízku, a pak vytáhne bílé patnáctimetrové, centimetr a půl tlusté nylonové lano. Po celé jeho délce jsou po půl metrech uvázané uzly. Skloní se, jako by kontrolovala pravou zadní pneumatiku, a uváže jeden konec lana kolem telefonního sloupu, pak se vrátí ke kufru.

Otevře velkou lepenkovou krabici a vyjme osmdesáticentimetrový vysílačkou ovládaný model helikoptéry. Pod malým přistávacím podvozkem visí mechanická čelist. Dominique vloží poslední uzel na volném konci nylonového lana do čelisti a pak ji zavře.

Tak, a hlavně to teď nezvorej. Ať se to lano nezachytí v ostnatém drátu.

Spustí baterií napájený motor malého vrtulníku a ucukne při tom hlasitém vysokém zavytí rotorů. Modýlek se zvedne a hází sebou ze strany na stranu, jak se snaží vléct za sebou nylonové lano. Dominique navede model na prudké kolmé stoupání vysoko nad betonovou bezpečnostní zeď, až je lano napjaté.

A teď pomaloučku polehoučku…

Pomocí joysticku vede vrtulník přes zeď nad dvůr, pak aktivuje čelist a uvolní lano.

Uvolněný uzel spadne na dvůr a lano proklouzne mezi smyčkami ostnatého drátu na betonovou zeď.

Skvělé! Leť! Dominique přepne joystick doleva. Model helikoptéry vyrazí k textilce na konci ulice a zmizí za střechou opuštěného areálu. Vypne rádiové ovládání a z dálky slyší výmluvný zvuk praskajícího plastu.

Zabouchne kufr, nasedne zpátky do kabrioletu a přejede s ním na parkoviště zaměstnanců.

Dominique pohlédne na hodinky: 22:07. *Nejvyšší čas.* Sáhne do schránky v palubní desce, vytáhne starou nefungující svíčku a řehtačkový klíč, vypne motor a otevře kapotu spyderu.

O tři minuty později ji zavře a otře si mastnotu z rukou do mokrého hadru. Nalíčí se, pak si upraví těsně padnoucí top a zakryje si napůl odhalený výstřih růžovým kašmírovým svetrem.

Tak, Micku, a teď je to na tobě.

Spěchá ke vstupu do ústavu a jen doufá, že Mick byl během jejich rozhovoru z kraje odpoledne dost při smyslech.

22:14

Michael Gabriel sedí na okraji tenoučké matrace a upírá prázdný pohled černých očí na podlahu. Ústa má otevřená, z dolního rtu mu kapou sliny. Pohmožděné levé předloktí obrácené dlaní nahoru má položené na stehně jako oběť tomu řezníkovi. Pravou paži má zasunutou u boku, pěst zlehka zatnutou.

Slyší, že zřízenec přichází. „Hele, Marvisi, je to pravda? To je ten salát tady fakt poslední noc?“

Mick se nadechne a snaží se zklidnit zrychlený pulz. Přítomnost strážného z šestého poschodí situaci komplikuje. *Máš jen jednu ránu. Sejmi je oba, když budeš muset.*

Marvis vypne televizi v buňce a setře z kávového stolku skvrny po ovocném džusu. „Jo. Foletta si ho zítra odváží do Tampy.“

Dveře se rozlétnou. Periferním viděním zachytí Mick blížícího se sadistu a stín druhého muže u dveří.

Ještě ne. Marvis ti zabouchne dveře, když vyskočíš. Počkej, až bude čistý vzduch. Nech to hovado, ať si bodne.

Zřízenec popadne Micka za levé zápěstí, pak mu vbodne jehlu do naběhlé žíly a skoro zlomí její hrot, když do poničené cévy vtlačí thorazin.

Mick bolestí zatne svaly podbřišku a ze všech sil se snaží nepohnout trupem.

„Hele, Barnesi, chovej se k němu slušně, jinak tě dám znova do hlášení.“

„Naser si, Marvisi.“

Marvis zavrtí hlavou, pak jde pryč.

Mick obrátí oči v sloup. Tělo mu zvláční. Pak se svalí na levý bok a zírá přímo před sebe na postel jako zombie.

Barnes se přesvědčí, že Marvis odešel, pak si rozepne kalhoty. „Hele, zlato, chceš něco ochutnat?“ Shýbne se a dá hlavu blíž k Mickovu obličeji. „Co kdybysme tak otevřeli tu tvoji hezkou malou pusinku a…“

Zřízenec vůbec nezaznamená pěst, jen výbuch fialového světla, jak ho Mickův druhý a třetí kloub zasáhnou do spánku.

Barnes se svalí na podlahu, otřesený, ale stále při vědomí.

Mick ho zvedne za vlasy a zahledí se mu do očí. „Nazdárek, hajzle.“ Pak nabere kolenem Barnese do obličeje a dává si pozor, aby na zřízencově uniformě neulpěla žádná krev.

22:18

Dominique zadá číselné heslo, pak čeká, až infračervená kamera sejme její obličej. Červená signálka se přepne na zelenou a ona může vstoupit do ústředny ochranky.

Raymond se k ní obrátí. „Ale podívejme se, kohopak tu máme. Jdeš vzdát poslední poctu svýmu máklýmu miláčkovi?“

„Nejsi žádný můj miláček.“

Raymond praští pěstí do ocelové klece. „Oba víme, o kom mluvím. O něco později ho taky půjdu potěšit poslední návštěvou.“ Vycení žluté zuby. „Jo, sluníčko, já a tvůj hoch si to naposledy fakt užijeme.“

„Dělej si, co chceš.“ Zamíří k výtahu.

„Co to má znamenat?“

„Balím to.“ Dominique vytáhne z kabelky obálku. „Vidíš tohle? Je to rezignace. Končím s doktorandským programem i se školou. Je Foletta v kanceláři?“

„Vždyť víš, že není.“

„Fajn, nechám to teda u Marvise. Pusť mě do šestého patra, pokud to vůbec zvládneš.“

Raymond si ji podezíravě měří. Aktivuje výtah, na ovládacím pultu stiskne tlačítko šestého patra a pak ji pozoruje na monitoru bezpečnostní kamery.

Marvis se chystá odejít od stolu, aby našel Barnese, když se otevřou dveře výtahu. „Dominique? Co tady děláš?“

Uchopí Marvise pod paží a jde s ním kolem stolu tak, aby byl obrácený zády k výtahu a chodbě vedoucí k Mickově buňce. „Chtěla jsem s tebou mluvit, ale nemusí nás při tom slyšet ten zřízenec, Barnes.“

„Co by neměl slyšet?“

Dominique mu ukáže obálku. „Vzdávám to.“

„Proč? Semestr už je skoro u konce.“

Oči se jí zalijí slzami. „Můj… můj otec zemřel při námořním neštěstí.“

„Sakra. Tak to je mi líto.“

Zavzlyká, pak se nechá Marvisem utěšovat. Položí mu hlavu na rameno a upírá pohled na chodbu vedoucí k buňce 7-C.

Mick se vypotácí ze svého pokoje, na sobě Barnesovu uniformu a baseballovou čepici. Zabouchne dveře a zamíří k výtahu.

Dominique položí ruku Marvisovi na krk jako při objetí, aby se ujistila, že se neobrátí. „Můžu tě poprosit, abys předal doktoru Folettovi tenhle dopis?“

„Jo, jasně. Hele, nechceš se zdržet, víš, chvilku pokecat?“

Dveře výtahu se otevřou. Mick se vpotácí dovnitř.

Odtáhne se od Marvise. „Ne, už mám zpoždění. Musím vyjet. Pohřeb je zítra ráno. Barnesi, počkejte s tím výtahem, prosím…“

Bílý rukáv zablokuje dveře.

Dominique políbí Marvise na tvář. „Dávej na sebe pozor.“

„Jo, ty taky.“

Dominique spěchá k výtahu. Vejde dovnitř a dveře se vzápětí zavřou. Na Micka vůbec nepohlédne, místo toho se zahledí zpříma do kamery umístěné v protějším rohu u stropu výtahu.

Nenuceně sáhne do kabelky. „Které patro, pane Barnesi?“

„Druhé.“

Z hlasu mu zaznívá únava. Dominique ukáže na kameru nejprve dva prsty, pak zaťatou pěst, a dál upírá pohled do objektivu, zatímco Mick z její druhé ruky převezme těžké nůžky na drát a schová je do kapsy.

Výtah zastaví ve druhém patře. Dveře se otevřou.

Mick se vypotácí ven a málem upadne.

Dveře se zavřou.

Mick se ocitne sám v chodbě. Plouží se vpřed, zeleně kachlíčkovaná chodba se mu točí v hlavě. Silná dávka thorazinu začíná zabírat a on proti tomu nemůže nic dělat. Dvakrát upadne, pak se opře o suchou zeď a silou vůle se vleče na dvůr.

Na nočním vzduchu se na chvíli probere. Podaří se mu dostat k betono-

vým schodům a obejme ocelové zábradlí. Před očima se mu otáčejí tři schodiště. Zamrká, ale nedokáže zahnat mlhu, která mu halí mysl. *Tak jo, zvládneš to. Krok… teď, posuň nohu dolů.* Sklouzne z prvních tří schodů, pak se zachytí. *Soustřeď se! Po jednom. Nenakláněj se…*

Spadne z posledních tří metrů a přistane bolestivě na zádech.

Na nebezpečný okamžik nechá víčka klesnout a dá tak možnost spánku, aby se ho zmocnil. *Ne!* Překulí se, namáhavě vstane, pak se pomalu potácí k betonovému otáčejícímu se monstru před sebou.

Dominique si rozepne kašmírový svetr, zhluboka se nadechne a vystoupí z výtahu. Když se blíží ke stanovišti ochranky, zadívá se na tucet bezpečnostních monitorů za Raymondovými zády, které soustavně vysílají střídající se záběry celého zařízení.

Konečně najde záběr na dvůr. Nějaká postava v uniformě se tam ze všech sil snaží vyšplhat nahoru na bílou betonovou zeď.

Raymond vzhlédne a zrak se mu přilepí k jejímu výstřihu.

Mick má pocit, že má paže z gumy. Ať se snaží sebevíc, nedokáže přinutit svaly, aby ho poslouchaly.

Mezi prsty mu proklouzne nylonový uzel. Spadne ze dvou a půl metru a jen zázrakem si přitom na tvrdých drnech nezlomí oba kotníky.

Dominique je svědkem Mickova pádu a přidušeně vykřikne. Než může Raymond zareagovat, sundá si svetr a odhalí rýhu mezi ňadry. „Bože, proč tady máš takové vedro?“

Raymondovi lezou oči z důlků. Vyletí ze židle a stojí u brány. „Ty si chceš zašukat, že?“

Dominique vidí koutkem oka, že Mick už je zase na nohou. Začíná znovu šplhat. Záběr se změní.

„Rayi, na rovinu, se všemi těmi steroidy, co ti proudí tělem, bys nedokázal vydržet dost dlouho, abys mě uspokojil.“

Raymond otevře bránu. „To je dost hnusný od holky, co mi před třemi týdny skoro rozdrtila dýchací trubici.“

„Tobě to nedochází, že ne? Žádné holce se nelíbí, když ji někdo nutí.“

„Do prdele, co mě dráždíš – tobě jde o to, abych porušil podmínku, že jo?“

„A co když se jenom snažím omluvit?“ *No tak, Micku, hejbni zadkem…*

Bolest ho udržuje při vědomí.

Mick zatíná zuby, sténá, zatímco se vytahuje stále výš a zapírá se chodi-

dly do zdi jako horolezec. „*Ještě tři kroky, už jenom tři, pitomče, tak dělej. Teď dva, ještě dva, makej pažema, sevři víc ty pěsti. Tak, dobře. Zastavit se, nádech. Tak, a teď ten poslední, no tak…*“

Dostane se až k vrcholku zdi. Snaží se ze všech sil udržet rovnováhu a rychle si pětkrát ovine lano kolem levé paže, aby se nezřítil dolů. Jen pár centimetrů od čela má stočený ostnatý drát. Mick vytáhne ze zadní kapsy nůžky a rozevřené ostří přistrčí k drátu hned napravo od lana.

Pevně stiskne nůžky a tlačí na ostří, dokud ocel nepovolí. Pak nůžky posune a snaží se přes thorazinový opar, který mu rychle zamlžuje periferní vidění, soustředit na další úsek drátu.

Raymond se opře o zeď a hledí na dvě dokonalé obliny, které se rýsují Dominique pod topem. „Takže se dohodněme, sluníčko. Ty a já si zadivočíme a já ti slibuju, že toho tvýho chlapečka nechám na pokoji.“

Předstírá, že se musí poškrábat, a rychle se podívá na monitor za klecí ochranky. Mick se ještě stále prostříhává ostnatým drátem. *Musíš s tím prasetem hrát o čas.* „Chceš to dělat tady?“ Dlaní jí jede nahoru po paži. „Nebudeš první.“ Dominique má pocit, že se pozvrací, když jí špičkou ukazováčku začne přejíždět po obvodu bradavky.

Mick uvolní část ostnatého drátu, pak se vytáhne na zeď a balancuje opatrně na hrudi. Posune se až k okraji na druhé straně a pohlédne přes něj do hloubky šest metrů. „Teda…“

Se zasténáním si k sobě přitáhne konec nylonového lana, pak ho několikrát ovine kolem zbývajících cívek drátu. Ostny mu přitom probodávají kůži. Nakonec si omotá volný konec lana kolem zápěstí, sveze se přes okraj zdi… a padá.

Trvá celé čtyři metry, než se lano zachytí o ostnatý drát a zastaví jeho pád. Houpá se zavěšený za zápěstí a cítí, jak vahou svého těla uvolňuje cívky drátu na betonové zdi. Pak dopadne na chodník.

O několik okamžiků později už je na všech čtyřech a hledí jako dezorientovaný jelen na blížící se přední světla automobilu.

„Počkej, Rayi, řekla jsem dost!“ Dominique odstrčí dlaň, kterou jí masíruje ňadro, a vytáhne z kabelky nádobku se slzným plynem.

„Ty zasraná děvko – to si se mnou jenom hraješ?“

Dá se na ústup. „Ne, jen jsem se rozhodla, že Mickův život nemá tu cenu, kterou žádáš.“

„Ty malá mrcho…“

Dominique se obrátí a přitiskne tvář k infračervenému snímači. *Dělej…* Čeká, až zazní bzučák, pak škubne dveřmi a vyklouzne ven.

„Tak jo, sluníčko, rozhodlas sama. Teď s tím bude muset tvůj hoch žít.“ Raymond otevře zásuvku stolu. Vytáhne dlouhý kus centimetr silné gumové hadice a zamíří k výtahu.

Dominique doběhne na parkoviště a uleví se jí při pohledu na dodávku Dodge, která právě vyjíždí na dálnici 441. Otevře kapotu svého vozu, pak vyhledá v paměti telefonu číslo havarijní služby a vytočí je.

Výtah zastaví v šestém patře. Raymond ho tlačítkem vypne a vystoupí.

Marvis se po něm podívá. „Stalo se něco?“

„Hleď si svý televize, Marvisi.“ Raymond přejde k buňce 7-C a zastaví se u pokoje 714. Vyťuká kód.

Chovanec leží na matraci, zády k Raymondovi a s pokrývkou vytaženou až k uším.

„Dobrý večer, ty hajzle. Tady máš dáreček od svojí kámošky.“

Raymond se rozmáchne gumovou hadicí a zasáhne spícího muže do obličeje. Zmučený výkřik. Muž se snaží zvednout. Zrzek ho kopnutím pošle zpátky, pak ho mlátí znovu a znovu po zádech a ramenou, až z něj vyprchá ten testosteronový vztek.

Raymond stojí nad tělem a vyčerpáním ztěžka dýchá. „Tak co, líbilo se ti to, sráči? Doufám, že jo, protože mně se to líbilo moc.“

Stáhne mu pokrývku z těla. „A do prdele…“

Rabín Steinberg zastaví s dodgem u chodníku vedle popelnice u večerky. Odsune boční dveře, vytáhne nylonové lano a rychle je vhodí do odpadků. Pak vleze zpátky a pomáhá Mickovi ze země na sedadlo. „Jste v pořádku?“

Mick na něj upře prázdný pohled. „Thorazin.“

„Já vím.“ Rabín mu zvedne hlavu a dá mu napít z láhve s vodou. Při pohledu na zhmožděniny na mužových pažích mu naskočí husí kůže.

„To bude dobré. Teď si hlavně odpočiňte, máme před sebou dlouhou cestu.“ Mick je v bezvědomí dřív, než mu hlava klesne na sedadlo auta.

Když dorazí první policejní vozy z okrsku v Dade, nakládá už odtahová služba Pronto Spyder na valník.

Raymond vyběhne policistům v ústrety, pak si všimne Dominique. „To je ona! Zadržte ji!“

Dominique předstírá překvapení. „O čem to mluvíš?“

„K čertu s tebou, víš dobře, o čem mluvíš. Gabriel zdrhnul!“

„Mick utekl? Proboha, jak?“ Pohlédne na policisty. „Nemyslíte si přece, že s tím mám něco společného. Trčím tady už dvacet minut.“

Řidič havarijní služby přikývne. „Je to pravda, můžu to dosvědčit. A neviděli jsme za tu dobu vůbec nic.“

Před hlavním vchodem se skřípěním zastaví hnědý Lincoln Continental. Vystoupí z něj Anthony Foletta oblečený ve světle žluté joggingové soupravě. „Raymonde, co… Dominique, co tady k čertu děláte?“

„Zastavila jsem se, abych vám tady nechala svoji rezignaci. Můj otec zemřel při nehodě na moři. Odcházím z programu.“ Pohlédne na Raymonda. „Vypadá to, že to tady ten váš hňup pěkně podělal.“

Foletta na ni pohlédne, pak si vezme jednoho z policistů stranou. „Pane důstojníku, jmenuju se doktor Foletta a jsem ředitel tohoto ústavu. Tahle žena měla na starost chovance, který uprchl. Pokud to plánovali společně a ona ho měla odvézt, tak je velká naděje, že je ten muž ještě pořád uvnitř.“

Policejní důstojník pokyne svým mužům, aby vstoupili do zařízení se psy, pak se obrátí k Dominique. „Mladá dámo, seberte si věci, pojedete se mnou.“

DENÍK JULIA GABRIELA

Bylo to na konci podzimu v roce 1974, kdy jsme se, já a moji dva kolegové, vrátili zpět do Anglie, všichni tři docela rádi, že jsme znovu v „civilizaci“. Věděl jsem, že Pierre už dávno ztratil chuť do práce a touží se vrátit do Států, protože jeho politicky orientovaná rodina ho konečně přesvědčila, aby se vydal na politickou dráhu. Ale nejvíce jsem měl hrůzu z toho, že bude naléhat, aby se k němu připojila Maria.

Ano, hrůzu. Protože pravda byla, že jsem se do snoubenky svého nejlepšího přítele zamiloval.

Jak je možné si něco takového vůbec připustit? Nad touto otázkou jsem přemýšlel mnohokrát. Když jde o srdce, člověk se může těžko ovládat, přestože zpočátku jsem se o to snažil. Je to jen chlípná touha, přesvědčoval jsem se, kterou vyvolala sama podstata naší práce. Archeologie je profese, kterou doprovází osamění. Týmy musejí často žít a pracovat v primitivních podmínkách, vzdát se i těch nejzákladnějších nároků na soukromí a hygienu, aby dokončily potřebný úkol. Zdrženlivost uvolňuje místo praktičnosti. Večerní koupel v potoce, každodenní rituál oblékání a svlékání – už samotný akt soužití se stává pastvou pro smysly. I zdánlivě nevinná věc potom může vyvolat zrychlený tep a snadno zradit oslabenou mysl.

Uvnitř jsem věděl, že jde o samé výmluvy, protože krásná tmavovlasá Maria mě okouzlila už v okamžiku, kdy nás Pierre seznámil během našeho prvního roku v Cambridgi. Ty vysoké lícní kosti, dlouhé černé vlasy, ty ebenové oči, z nichž vyzařovala téměř živočišná inteligence – Mariin obraz se mi vpálil do srdce, byla jako blesk, který zasáhl moje nitro, ale přitom mi zakazoval jednat, pokud jsem nechtěl zničit svoje přátelství s Borgiou.

A já jsem nepodlehl. Dokázal jsem se přesvědčit, že Maria musí zůstat jako láhev vynikajícího vína, ze které dávno toužím ochutnat, ale nesmím ji nikdy otevřít. Zamkl jsem své emoce a zahodil ďáblův klíč – tedy alespoň jsem si to myslel.

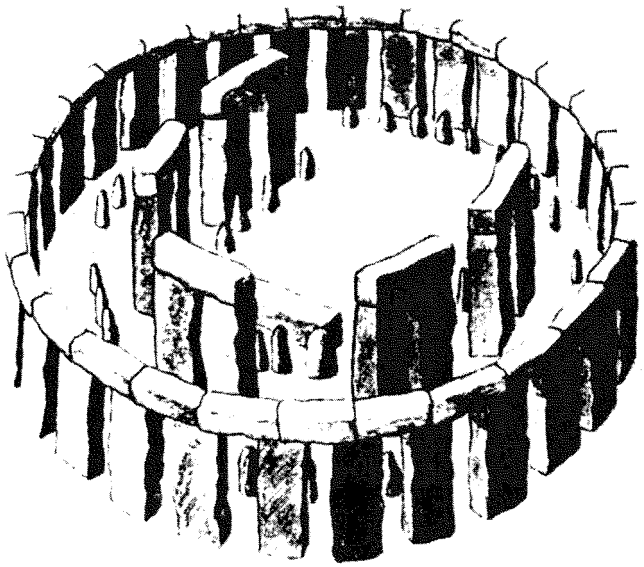
Když jsme v ten podzimní den cestovali z Londýna do Salisbury, cítil jsem, že už je blízko rozcestí, na němž se naše trojice rozloučí, a že pro jednoho z nás, nejspíš pro mě, bude toto rozloučení znamenat osamění.

Stonehenge je nepochybně jedním z nejzáhadnějších míst na Zemi, bizarní chrám tvořený vztyčenými megalitickými balvany, které jsou uspořádány v dokonalém kruhu, jako by je postavili nějací obři. Protože jsme na tomto místě trávili čas už v době našeho studia, nikdo vlastně ani nečekal, že na zvlněných zelených jihoanglických pláních objevíme něco nového.

Mýlili jsme se. Byl tam další dílek skládanky, a my jsme ho měli rovnou na očích.

Přestože Stonehenge není tak staré jako Tíwanaco, dají se také zde nalézt tytéž neuvěřitelné výsledky techniky a astronomie, které jsme našli už dříve. O místě samotném se předpokládá, že tvořilo jakýsi duchovní magnet pro zemědělce, kteří se na těchto pláních poprvé objevili po skončení poslední doby ledové. Samotnou pláň museli považovat za posvátnou, protože v okruhu tří kilometrů od této památky se nachází nejméně 300 pohřebišť. Několik z nich nám poskytlo důležité stopy, jež toto místo spojují s artefakty, které jsme objevili ve Střední a Jižní Americe.

Podle uhlíkového datování vzniklo Stonehenge přibližně před 5 000 lety. První fáze výstavby začala od přesného kruhového obrysu tvořeného 56 dřevěnými tyčemi připomínajícími totemy, jež obklopoval příkop a val. Po čase tyto dřevěné značky nahradily malé modré kameny dopravené z pohoří

vzdáleného přes 150 kilometrů.

Jejich místo později zaujaly megalitické balvany, jejichž zbytky se dochovaly až dodnes.

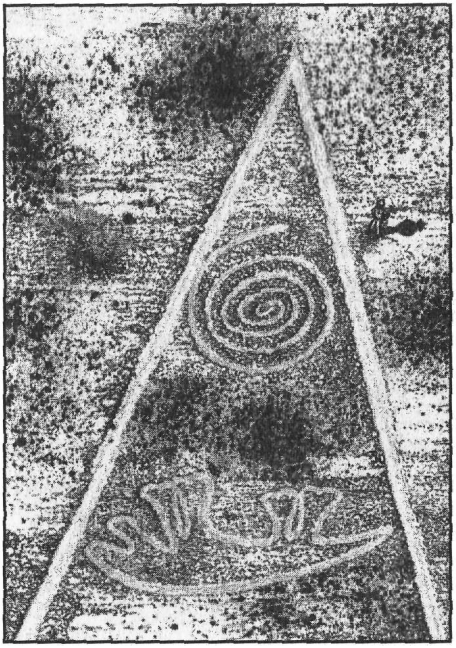
Obří stojící balvany, které tvoří Stonehenge, se nazývají sarseny. Jde o nejtvrdší balvany v celém kraji a vyskytují se ve městě Avery, asi třicet kilometrů na sever. Původní koncepci Stonehenge tvořilo třicet takových kamenů, z nichž každý váží neuvěřitelných pětadvacet až čtyřicet tun. Každý z těchto velkých kamenných pilířů museli přepravit na velkou vzdálenost v kopcovitém terénu, pak vztyčit, aby vytvořily společně dokonalý kruh o průměru třicet metrů. Nahoře tyto sarseny spojuje celkem třicet devítitunových překladů. Každý překlad museli zvednout do výšky šest metrů a pak umístit na sarseny. Aby se zajistilo dokonalé spojení, vytesali starověcí stavitelé na vrcholek každého sarsenového sloupu kulaté výčnělky. Tyto „kolíky“ zapadnou do vyhloubených „důlků“, které vytvořili v dolní části každého překladu, takže jednotlivé díly na sebe zapadnou jako nějaké obří kostky z lega.

Po dokončení tohoto monumentálního kamenného kruhu vztyčili stavitelé pět párů trilitonů, dvou vztyčených sarsenů spojených jedním překladem. Tyto trilitony tvořené největšími kameny z celé památky se tyčí sedm a půl metru nad terénem a další třetina celé masy je uložena do země. Do kamenného kruhu takto umístili pět trilitonů, které tvoří podkovu, jejíž otevřený konec stojí proti oltářnímu kameni orientovanému podle letního slunovratu. Středový a největší triliton umístili podle zimního slunovratu, 21. prosince, dne z mayského proroctví, data, které mnohé dávné kultury spojují se smrtí.

Jak dokázali venkované z Anglie doby kamenné dopravit sarseny, které váží přes třicet pět tun, na vzdálenost více než třicet kilometrů v nerovném kopcovitém terénu? Jak dokázali zvednout překlady o hmotnosti osm tun do výšky šest metrů a dokonale je sesadit? A navíc, jaké poslání bylo tak důležité, že dokázalo tyto prehistorické lidi motivovat k tomuto neuvěřitelnému úsilí?

Nemáme žádné písemné záznamy, podle kterých bychom mohli určit stavitele Stonehenge, ale jedna oblíbená (třebaže absurdní) legenda naznačuje, že mozkem za těmi svaly byl Merlin, kouzelník krále Artuše. Povídá se, že tento vousatý mudrc navrhl svatyni, která měla fungovat jako hvězdná observatoř a nebeský kalendář a současně jako místo pro setkávání a uctívání, než ji v roce 1500 před Kristem z nějakého důvodu přestali užívat a nechali zpustnout.

Když se Pierre vrátil do Londýna, Maria a já jsme odjeli ze Stonehenge, abychom probádali velké mohylovité hrobky obklopující tuto památku, v

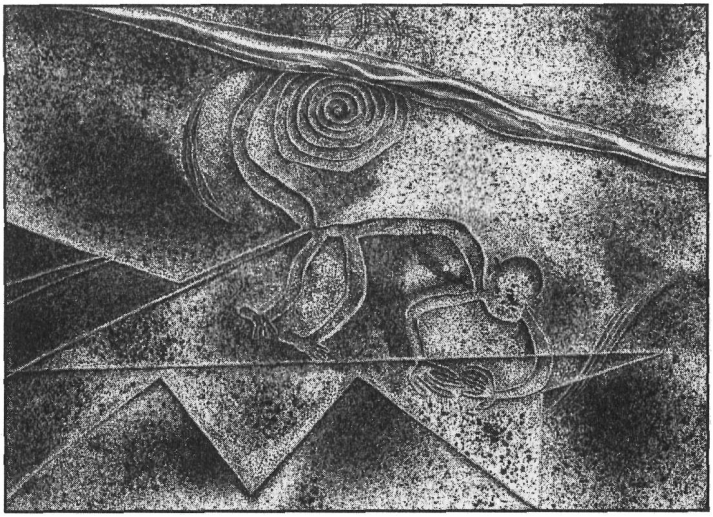

naději, že snad nalezneme pozůstatky protáhlých lebek, které by představovaly pojítko mezi stavbami ve Střední a Jižní Americe a tímto dávným pohřebištěm. Největší hrob v okolí je stometrová podzemní hrobka vytvořená také ze sarsenů. V této hrobce leží kosterní pozůstatky 47 osob. Z nějakého důvodu byly kosti anatomicky rozděleny do různých komor.

To, co jsme nalezli, nebylo ani zdaleka tak překvapivé jako to, co jsme nenalezli – nejméně tucet lebek, patřících největším postavám, scházelo!

Další čtyři měsíce jsme strávili tím, že jsme se přesouvali z jedné hrobky do druhé, a pokaždé jsme dospěli ke stejnému výsledku. Až jsme konečně dorazili na naleziště považované mnoha archeology za nejposvátnější, kamenné opevnění umístěné pod pohřebním pahorkem v Loughcrew, v odlehlé části středního Irska.

Do sarsenových stěn této hrobky jsou vytesané nádherné hieroglyfy, z nichž nejpůsobivější je řada spirálovitých soustředných kruhů. Vzpomínám si, jak jsem hleděl na Mariin obličej ve světle lucerny, zatímco upírala tmavé oči na ty bizarní symboly. Srdce mi poskočilo, když jí ve tváři blesklo poznání. Vyvlekla mě z hrobky na denní světlo, rozběhla se k našemu autu a začala překotně otevírat krabice obsahující stovky fotografií, které jsme společně pořídili z horkovzdušného balónu nad pouští Nazca.

„Julie, podívej se, je to tady!“ vykřikla a vrazila mi před obličej černobílý snímek.

Na té fotce byla nazcanská pyramida, jedna z nejstarších pouštních kreseb, která podle nás byla velmi důležitá. Uvnitř jejího trojúhelníku byly dva symboly: jeden, čtyřnohé zvíře ležící na zádech, a ten druhý, řada soustředných kruhů.

Kruhy byly stejné jako rytiny, které jsme nalezli v hrobce.

Objev mě i Marii nadchl. Oba jsme už nějakou dobu věřili, že v kresbách z Nazky se skrývá dávná zpráva o spáse související s proroctvím o soudném dni, určená až pro moderního člověka. (Proč jinak by ten tajemný umělec kreslil postavy tak velké, že se daly zahlédnout pouze z letadla?)

Naše nadšení opadlo při další logické otázce: kterou pyramidu to vlastně kresby z Nazky představují?

Maria trvala na tom, že tou stavbou musí být Velká pyramida v Gíze, největší kamenný chrám světa. Podle její logiky byly Gíza, Tíwanaco, Sacsayhuaman a Stonehenge postaveny z megalitických kamenů, data jejich výstavby byla blízká (nebo jsme se to aspoň domnívali) a úhel nazcanské pyramidy hodně připomínal strmé boky pyramidy z Egypta.

Já se tak snadno přesvědčit nedal. Podle mé teorie bylo mnoho starších kreseb na planině Nazca nakresleno jako navigační značky, které měly ukazovat určitým směrem. V blízkosti pyramidy v Nazce bylo několik vodítek, která, jak jsem se domníval, nám měla pomoci při určování toho záhadného trojúhelníkového útvaru.

Nejdůležitější z těch obrazců se podle všeho nachází právě uvnitř pyramidy a je nakreslen pod soustřednými kruhy. Jde o kresbu obráceného čtyřnohého tvora, což podle mě byl jaguár, bezpochyby nejposvátnější zvíře v Mezoamerice.

Druhým vodítkem je opice z Nazky. Tato obrovská postava nakreslená jedinou souvislou čarou má ocas, který končí soustřednou spirálou, svým tvarem totožnou se spirálou uvnitř pyramidy.

Mayové opice uctívali, považovali je za jiný druh lidí. V mýtu stvoření z Popol Vuh se vyprávělo o tom, že čtvrtý cyklus světa zničila velká potopa. Těch pár lidí, kteří přežili, se podle mýtu změnilo v opice. Ze skutečnosti, že opice se nevyskytují ani v Gíze, ani v jižním regionu Peru, jsem usuzoval, že pyramida, na kterou se odkazovalo na planině Nazca, musí stát někde v Mezoamerice.

Ani velryby na poušť nepatří, ale přesto se vyobrazení tří těchto tvorů na planině Nazca nachází. Podle mé teorie záhadný autor použil velryby na pampě jako symbol souše ohraničené ze tří stran vodou. Proto jsem se pokusil přesvědčit Marii, že pyramida na planině musí představovat jeden z mayských chrámů, které se nacházejí na poloostrově Yucatán.

Pokud jde o Pierra Borgiu, toho nezajímaly teorie ani jednoho z nás. Mariinu snoubenci už přestalo záležet na honbě za mayskými duchy; teď mu šlo o moc. Jak jsem se zmínil dříve, uvědomoval jsem si tenhle vývoj už nějakou dobu. Zatímco Maria a já jsme zkoumali hrobky, Pierre dokončoval plány na kandidaturu do Kongresu po návratu do Států. Dva dny po našem objevu oznámil s velkou pompou, že je nejvyšší čas, aby se spolu s budoucí paní Borgiovou soustředili na důležitější věci.

Byl jsem zničený žalem.

Rychle se začala domlouvat svatba. Pierre a Maria se měli vzít v katedrále svatého Jana a já jsem měl jít za svědka.

Co jsem mohl dělat? Cítil jsem se zoufale, protože jsem byl z hloubi duše přesvědčen, že Maria by měla být mojí životní družkou. Pierre s ní zacházel jako s majetkem, ne jako se sobě rovnou. Byla jeho trofej, jeho Jackie Onassisová – ozdoba, která měla dobře sloužit jako první dáma jeho politických ambicí. Miloval ji? Nejspíš ano, protože proč by jako muž neměl? Ale milovala také ona jeho?

To jsem musel zjistit.

Teprve v předvečer jejich svatebního dne jsem dokázal sebrat odvahu, abych vyznal své milované lásku. Při pohledu do těch krásných očí, když jsem se nořil do oněch černých sametových tůní, mě napadlo pouze to, že se bohové usmáli na moji zbědovanou duši, když si Maria přivinula moji hlavu k hrudi a rozvzlykala se.

Ona chovala tytéž city ke mně! Maria se mi přiznala, že se modlila, abych k ní přišel a zachránil ji před životem s Pierrem, kterého měla ráda, ale nemilovala ho.

V tom požehnaném okamžiku jsem se stal její spásou a ona mou. Jako zoufalí milenci jsme se té noci vykradli pryč, každý z nás zanechal Pierrovi vzkaz, v němž se omlouval za náš neodpustitelný čin a za naše záměry, protože jsme ani jeden nenašli dost sil, abychom se tomu muži postavili tváří v tvář.

O dvacet hodin později jsme dorazili do Egypta – jako manželé Gabrielovi.

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1974-75 strany 45-62
Fotodeník, disketa 2: Název souboru: NAZCA, snímky 34 a 65
Fotodeník, disketa 3: Název souboru: STONEHENGE, kresba 6

15

27. LISTOPADU 2012
SANIBEL ISLAND, FLORIDA

Při pronikavém zavřeštění racka otevře Mick oči. Leží na manželské posteli, zápěstí má na každé straně připoutaná k rámu. Levé předloktí kryje tlustý obvaz. Do pravého mu kape hadičkou infuze.

Je v ložnici. Od protější zdi se odrážejí pásy slunečního světla, pronikajícího dovnitř skrze žaluzie, které mu rachotí nad hlavou. Cítí slaný vzduch. Otevřeným oknem slyší mořský příboj.

Do pokoje vstoupí šedovlasá žena po sedmdesátce. „Tak už jste vzhůru." Uvolní popruh na pravém zápěstí a zkontroluje sáček s infuzí.

„Vy jste Edie?"

„Ne, Sue, Carlova žena."

„Kdo je Carl? Co tady dělám?"

„Považovali jsme za nebezpečné vzít vás k Edie. Je tam Dominique a…"

„Dominique?" Mick se snaží posadit, ale jako těžká neviditelná ruka ho srazí zpátky závrať.

„Jen klid, hochu. Dominique brzo uvidíte. Jenže právě teď ji hlídá policie, čekají, až se ukážete." Vytáhne mu infuzní jehlu a přelepí ránu leukoplastí.

„Vy jste doktorka?"

„Dělala jsem třicet osm let manželovi zubní sestru." Zručně sklidí sáček s infuzí a hadičku.

Mick si všimne jejích rudých očí.

„Co bylo v té infuzi?"

„Hlavně vitaminy. Byl jste na tom dost mizerně, když vás sem před dvěma dny přivezli. Především podvyživený, přestože levé předloktí jste

měl pořádně rozpíchané. Prospal jste skoro dva dny. Dnes v noci jste měl dost ošklivou noční můru, křičel jste ze spaní. Musela jsem vám připoutat zápěstí, abyste si nevytrhl tu jehlu.“

„Děkuju. A díky taky za to, že jste mě dostali z toho ústavu.“

„Poděkujte Dominique.“ Sue sáhne do kapsy svého županu.

Micka ohromí, když vytáhne Magnum ráže 44. Okamžitě mu namíří zbraní na slabiny.

„No tak, co je, počkat…“

„Můj manžel se utopil před několika dny na palubě Isadorovy lodi. Tři muži zemřeli, když pátrali na tom místě v zálivu, o kterém jste řekl Dominique. Co je tam?“

„Nevím.“ Hledí na zbraň v roztřesených rukou staré dámy. „Myslíte, že byste mi mohla mířit na méně důležitý orgán?“

„Dominique nám o vás všechno pověděla, o tom, proč vás zavřeli, i o vašem potrhlém otci a jeho historkách o konci světa. Já osobně kašlu na všechny ty bláznivé žvásty, kterým vy věříte, jediné, oč mi jde, je zjistit, co se stalo Carlovi. Z mého pohledu jste nebezpečný uprchlý zločinec. Stačí, když se na mě křivě podíváte, a já to do vás našiju.“

„Rozumím.“

„Ne, nerozumíte. Dominique hodně riskovala, když vás osvobodila. Prozatím všechno kolem vašeho útěku ukazuje na chybu toho zřízence, a ne na ni, ale policisté ji pořád podezírají. Neustále ji sledují, což znamená, že jsme v ohrožení my všichni. Dnes v noci vás na Rexově člunu propašujeme ven. Na palubě je miniponorka…“

„Miniponorka?“

„Ano. Rex ji používal při prohledávání potopených lodí. Vám poslouží k vypátrání, co se vlastně skrývá tam, pod mořským dnem. Do té doby ale zůstanete v téhle ložnici a budete odpočívat. Jestli se pokusíte utéct, zastřelím vás a vaši mrtvolu předám za odměnu policii.“

Zvedne pokrývku u jeho nohou. Mick spatří želízka, kterými je za kotník připoután k rámu postele.

„Teď už rozumíte.“

Goddardovo centrum kosmických letů NASA
Greenbelt, Maryland

Ennis Chaney váhavě kráčí za technikem z NASA antiseptickou, bíle vykachlíkovanou chodbou.

Viceprezident nemá právě růžovou náladu. Spojené státy stojí na pokraji války a jeho místo je po boku prezidenta a Společného štábu náčelníků, a zatím je k službám řediteli NASA. *Ten mizera jednooký Jack, beztak mě sem vyslal kvůli další z těch svých zatracených falešných stop…*

Překvapí ho, když spatří u dveří jednací místnosti člena ochranky.

Strážný zahlédne Chaneyho, vyťuká na klávesnici bezpečnostní kód a otevře dveře. „Běžte dál, pane viceprezidente, už na vás čekají."

V čele jednacího stolu sedí ředitel NASA Brian Dodds. Po stranách pak Chaney spatří Marvina Tepermana a nějakou ženu kolem čtyřicítky v bílém laboratorním plášti.

Chaney si všimne tmavých kruhů pod Doddsovýma očima.

„Pane viceprezidente, pojďte dál. Děkuji, že jste přijel tak rychle. Tohle je doktorka Debra Aldrichová, jedna ze špičkových geofyziček NASA, a doktora Tepermana myslím už znáte."

„Ahoj, Marvine. Doddsi, doufám, že je to důležité…"

„Je. Posaďte se, pane viceprezidente… prosím." Dodds se dotkne přepínače na klávesnici před sebou. Světla v místnosti pohasnou a nad stolem se objeví hologram Mexického zálivu.

„Tenhle snímek pochází ze satelitu NASA pro oceánografická pozorování SEASAT. Na vaši žádost jsme začali sledovat záliv, abychom objevili původ toho černého proudu."

Chaney sleduje, jak snímek poskočí a zaostří se na pruh moře s bíle tečkovaným kruhem.

„Pomocí radaru se syntetickou aperturou pracujícího v pásmu X se nám podařilo vysledovat ten černý proud zpět na tyto souřadnice, do oblasti asi pětapadesát kilometrů severozápadně od poloostrova Yucatán. A teď se dívejte."

Dodds stiskne další přepínač. Holografické moře se rozpustí do jasných zelenomodrých skvrn, v jejichž středu je jasně bílý kruh světla, který na okrajích postupně přechází do chladnějších odstínů žluté a poté červené. „Díváme se na termální snímek cílové oblasti. Jak vidíte, je tam něco hodně velkého a vyzařuje to obrovské množství tepla."

„Nejprve nás napadlo, že jsme objevili podvodní sopku," dodá doktorka Aldrichová, „ale geologické průzkumy provedené mexickou Národní ropnou společností potvrzují, že v té oblasti se žádné sopky nenacházejí. Provedli jsme pár dalších testů a zjistili, že odtamtud vychází velké množství elektromagnetické energie. To samo o sobě není zas tak překvapivé. Celé to místo se nachází téměř ve středu Chicxulubského dopadového kráteru, kde jsou silná magnetická a gravitační pole…"

Chaney zvedne dlaň. „Promiňte, že vás přerušuji, paní doktorko. Tohle

téma je pro vás jistě fascinující, ale…“

Marvin popadne viceprezidenta za zápěstí. „Snaží se ti sdělit, že tam něco je, Ennisi. Něco důležitějšího, než je vaše válka. Briane, viceprezident je velmi zaneprázdněný muž. Nemohli byste přeskočit hodnoty gravitační radiometrie a přejít ke snímkům z akustické tomografie?“

Dodds změní hologram. Barevné skvrny se rozplynou do černobílého snímku mořského dna. Na rozeklaném šedém pozadí se černě rýsuje jasně patrná trhlina připomínající tunel.

„Pane viceprezidente, akustická tomografie je metoda dálkového snímání, při níž se vysílají svazky akustického tlaku, v tomto případě ozvy ultrazvukových impulzů, skrze mořské dno, a umožňují nám tak vidět předměty, které jsou umístěny pod ním.“

Chaney užasle sleduje, jak se pod tím velkým otvorem začíná objevovat mohutný trojrozměrný vejcovitý předmět. Dodds manipuluje obrazem a vytahuje ten tvar z mořského dna, takže se volně vznáší nad jejich hlavami.

„Co to k čertu je?“ vydechne Chaney.

Marvin se usměje. „Jen ten nejúžasnější objev v dějinách lidstva.“

Vejcovitá hmota visí Chaneymu rovnou nad hlavou. „Co to meleš, Marvine? Co je ksakru tahle věc zač?“

„Ennisi, před pětašedesáti miliony let se do mělkého tropického moře, které dnes tvoří Mexický záliv, zřítil objekt o průměru jedenáct až třináct kilometrů a hmotnosti asi bilion tun, který se pohyboval rychlostí přibližně pětapadesát kilometrů za sekundu. To, na co se teď díváme, jsou zbytky právě toho objektu, který zasáhl naši planetu a vyhubil dinosaury.“

„Ale no tak, Marvine, tahle věc je obrovská. Jak by mohlo něco tak velkého přečkat takový náraz?“

„Většina nepřečkala. Hmota, na kterou se díváš, má v průměru asi jen kilometr a půl, což je přibližně osmina původní velikosti. Vědci se léta dohadovali, jestli tehdy zasáhla Zemi kometa nebo asteroid. Ale co když to nebylo ani jedno?“

„Přestaň mluvit v hádankách.“

Marvin se fascinovaně zahledí na otáčející se hologram. „To, na co se díváme, je stejnorodá struktura, složená z iridia a bůhví jakých dalších sloučenin, která spočívá více než kilometr a půl pod mořským dnem. Vnější plášť je příliš silný, aby jím dokázaly snímače našich satelitů proniknout…“

„Vnější plášť?“ Chaney vyvalí vpadlé oči. „To mi tady tvrdíš, že tahle masa pod mořským dnem je kosmická loď?“

„Zbytky kosmické lodi, nejspíš dokonce samostatná vnitřní kapsle umístěná v tom plavidle jako korek v golfovém míčku. Ať už to je nebo bylo cokoli, dokázalo to přečkat, zatímco zbytek lodi se rozpadl při nárazu.“

Dodds zvedne dlaň. „Počkejte chvilku, doktore Tepermane. Pane viceprezidente, je to pouze předpoklad.“

Chaney pozorně zírá na Doddse. „Ano nebo ne, pane řediteli – je ta *věc* kosmická loď?“

Dodds si setře pot z čela. „V tuto chvíli ještě nevíme…“

„Ta díra v mořském dně… vede do tohoto plavidla?“

„Nevíme.“

„Zatraceně, Doddsi, tak co k čertu, lidi, teda *víte?*“

Dodds se nadechne. „Naprosto jistě víme, že je zcela nezbytné, abychom do té oblasti dostali naše plavidla, než na to pohřbené těleso narazí jiný stát.“

„Tančíte kolem faktů jako politik, pane řediteli, a víte, že mě nic nedokáže vytočit víc. Pořád mi ještě něco tajíte. Co je to?“

„Promiňte, máte pravdu, je toho víc, daleko víc. Soudím, že jsem z toho stále ještě trochu vykolejený. Někteří z našich odborníků, včetně mě, jsou teď přesvědčeni, že ten kosmický rádiový signál, který jsme zachytili, nebyl určen pro nás. Že… že měl možná sloužit k tomu, aby v té mimozemské konstrukci něco spustil.“

Chaney se nevěřícně zadívá na Doddse. „Tím spustit myslíte probudit?“

„Ne, pane viceprezidente. Spíš aktivovat.“

„Aktivovat? Vysvětlete mi to.“

Debra Aldrichová vytáhne ze své složky šestistránkovou zprávu. „Pane viceprezidente, toto je kopie hlášení SOSUS, které zaslal NOAA minulý měsíc jeden biolog z Floridy. Zpráva podrobně popisuje neidentifikovatelné zvuky, které vycházejí zpod mořského dna v Chicxulubském dopadovém kráteru. Bohužel ředitel NOAA poněkud pomalu ověřoval informace, ale nyní máme potvrzeno, že ty vysoké zvuky pocházejí přímo z toho vejcovitého objektu v hloubce. Jak se zdá, probíhá v té mase nějaká komplexní aktivita o vysoké úrovni, nejspíš mechanické povahy.“

Ředitel NASA přikývne. „V návaznosti na to jsme si vyžádali od ústřední přijímací stanice námořnictva v Dam Neck komplexní analýzu všech vysokodecibelových zvuků zaznamenaných v oblasti Mexického zálivu během posledních šesti měsíců. Přestože ty zvuky vypadají jen jako nějaký šum, data potvrzují, že ta podzemní činnost začala 23. září, přesně ve stejnou dobu, kdy k Zemi dolétl ten kosmický rádiový signál.“

Chaney zavře oči, masíruje si spánky a cítí strašnou únavu.

„Je tady ještě něco dalšího, Ennisi.“

„Proboha živého, Marvine. Myslíš, že byste mi mohli dát aspoň minutku, abych to strávil… ne, promiň, pokračujte.“

„Promiň, vím, že je to všechno silné kafe.“

„Dokonči to…“

„Provedli jsme rozbor toho černého proudu. Jakmile ten toxin přijde do kontaktu s organickou tkání, nejenom že vyvolá rozpad buněčných stěn, ale navíc změní na molekulární úrovni její základní chemické složení, což vede k naprosté ztrátě celistvosti buněčných stěn. To svinstvo účinkuje jako kyselina a výsledkem, jak jsme viděli, je celkové vykrvácení. Ale, a to je zajímavé – ta látka není virus, dokonce ani žádný živý organismus, nese však silné stopy křemíku a jakési bizarní DNA.“

„DNA? Bože, Marvine, co to povídáš?“

„Je to jenom teorie.“

„Už žádné hry. Co je to?“

„Živočišný odpad. Fekálie.“

„Fekálie? To chceš říct, že jsou to sračky?“

„Hm, ano, ale přesněji mimozemské sračky – velmi staré mimozemské sračky. Ten kal obsahuje chemické stopy prvků, které podle nás pocházejí ze živého organismu, formy života na bázi křemíku.“

Chaney se opře o opěradlo židle, duševně zcela vyčerpaný. „Doddsi, vypněte prosím ten zatracený hologram, bolí mě z něho hlava. Marvine, takže ty říkáš, že by tam dole pořád mohlo být něco živého?“

„To rozhodně ne, pane viceprezidente,“ skočí jim do řeči Dodds.

„Ptám se doktora Tepermana.“

Marvin se usměje. „Ne, pane viceprezidente. Nic takového nenaznačuju. Jak jsem říkal, ta fekálie, tedy pokud to je fekálie, je velmi stará. I kdyby ta mimozemská forma života přečkala nějak náraz, byla už určitě mrtvá dávno předtím, než náš vlastní druh osídlil Zemi. Takováto životní forma na bázi křemíku by nejspíš nedokázala v kyslíkovém prostředí přežít.“

„Tak mi potom vysvětli, co se tady k čertu děje.“

„Tak jo. Ať už to zní sebevíc neuvěřitelně, před pětašedesáti miliony let na Zemi nouzově přistálo mimozemské plavidlo, po technické stránce evidentně o celé světelné roky vyspělejší než naše nynější. Tento dopad byl v dějinách lidstva událostí nepředstavitelných důsledků, hm, v tom, že tahle katastrofa, po níž došlo k vymření dinosaurů, vedla nakonec k vývoji našeho vlastního druhu. Životní forma, která, jak se zdá, se nacházela v tomto plavidle, vyslala nouzový signál do svého domovského světa, který se podle nás nachází někde v souhvězdí Orion. To je standardní postup – naši vlastní astronauti by udělali totéž, kdyby uvízli na Alfě Centauri nebo nějakém jiném vzdáleném světě mnoho světelných let odsud. Při takových vzdálenostech by samozřejmě nepřipadala záchranná výprava v úvahu. Jakmile mimozemský protějšek řídicího střediska NASA v Orionu přijal tohle kosmické volání o pomoc, mohl se pouze pokusit reaktivovat mimozemské

počítače na palubě jejich vesmírné lodi a získat všechna dostupná data.“

Doktorka Aldrichová souhlasně přikyvuje. „Ten černý kal se pravděpodobně uvolnil automaticky, když ten signál reaktivoval nějaký mimozemský systém podpory života.“

Ředitel NASA nedokáže udržet na uzdě vzrušení. „Zapomeňte na výstavbu vysílače na Měsíci. Pokud má Marvin pravdu, mohli bychom se dostat do té lodi a případně komunikovat přímo s tou mimozemskou inteligencí pomocí jejich vlastního vybavení.“

„To ovšem předpokládáte, že ten mimozemský svět stále existuje,“ pronese Marvin. „Tenhle kosmický signál museli vyslat před miliony let. A v blízkosti té planety mohla mezitím vybuchnout supernova…“

„Ano, ano, samozřejmě máte pravdu. Já chci jen říct, že máme neuvěřitelnou příležitost získat přístup k vyspělým technologiím, které mohly v tom plavidle zůstat. Ty potenciální bohaté znalosti uložené tam dole by mohly urychlit vývoj naší civilizace tak, že bychom rázem vkročili třeba až do dalšího tisíciletí.“

Viceprezident cítí, jak se mu třesou ruce. „Kdo další o tom ví?“

„Jen lidé v této místnosti a hrstka nejvyšších představitelů NASA.“

„Co ten biolog ze SOSUS, ten na Floridě?“

„Ten je mrtvý,“ poznamená Aldrichová. „Počátkem tohoto týdne vylovila mexická pobřežní policie jeho mrtvolu, pokrytou tím kalem, v Mexickém zálivu.“

Chaney tiše zakleje. „Tak jo, je jasné, že musím ihned o všem informovat prezidenta. Ale vy současně musíte okamžitě zablokovat přístup veřejnosti k SOSUS. Informace je nutno poskytovat pouze na vyžádání. Od této chvíle začíná být celá operace tajná, je to jasné?“

„Co ty satelitní snímky?“ zeptá se Aldrichová. „Ta masa sice představuje jen kapku v Mexickém zálivu, ale je to pořád jasná kapka. Nakonec na ten předmět narazí satelit GOES nebo SPOT. Jakmile vyšleme do té oblasti loď námořnictva nebo dokonce vědecké plavidlo, bude to, jako bychom tam ukázali prstem celému světu.“

Ředitel NASA souhlasně přikývne. „Pane viceprezidente, Debra má pravdu. Ale já myslím, že vím o způsobu, jakým můžeme udržet status utajení u téhle operace, a přitom umožnit našim vědcům neomezený přístup k tomu, co tam dole leží.“

Washington, D. C. / Miami, Florida

Anthony Foletta nejprve zamkne dveře své kanceláře, teprve potom usedne za stůl, aby přijal dálkový hovor.

Na telemonitoru se objeví obraz Pierra Borgii. „Máte něco nového, pane řediteli?“

Foletta ztiší hlas. „Ne, pane ministře, ale policie stále sleduje tu dívku. Jsem si jistý, že se s ní nakonec spojí…“

„Nakonec? Poslyšte, Foletto, musíte jim naprosto jasně vysvětlit, že Gabriel je nebezpečný, chápete? Nařiďte policajtům, aby ho zastřelili. Chci ho mrtvého, jinak se můžete s tím ředitelováním v Tampě rozloučit.“

„Gabriel nikoho nezavraždil. Oba víme, že ho policie nezabije…“

„Tak někoho najměte vy.“

Foletta sklopí zrak do klína, jako by potřeboval čas na to, aby se s tou myšlenkou vyrovnal. Ve skutečnosti tento příkaz očekával od chvíle, kdy jeho chovanec uprchl. „Možná vím o někom, kdo by to zvládl, ale něco takového bude drahé.“

„Kolik?“

„Třicet. Plus výdaje.“

Borgia se jízlivě usměje. „Jste mizerný pokerový hráč, Foletto. Pošlu vám dvacet, ani o pěťák víc. Budete je mít tak během hodiny.“

Na telemonitoru se objeví volací obrazovka.

Foletta vypne systém a zkontroluje, že se celý rozhovor zaznamenal. Pak dlouhou dobu zvažuje další tah. Nakonec vytáhne ze zásuvky stolu svůj mobilní telefon a vytočí Raymondův pager.

Sanibel Island, Florida

Na štěrkové příjezdové cestě zastaví bílý lincoln. Z místa řidiče vystoupí jedenatřicetiletá Karen Simpsonová, temně opálená peroxidová blondýna v jasně modrých šatech, a obřadně přejde na stranu spolujezdce, aby pomohla z vozu své matce Dory.

O půl bloku dál pozoruje policista v civilním oděvu ze sledovací dodávky, jak obě truchlící ženy ruku v ruce pomalu obejdou dům Axlerových dozadu, na místo, kde se koná *šiva*, židovské smuteční shromáždění.

Pro rodinu a přátele zesnulého zde připravili stoly s jídlem. Procházejí se tam tři tucty hostů, povídají si, jedí, vyprávějí příběhy – dělají všechno,

co dokážou, aby se navzájem utěšili.

Dominique a Edie sedí samy stranou, na lavičce s výhledem na Mexický záliv, a pozorují slunce, které se pomalu sklání za obzor.

O tři čtvrtě kilometru dál nějaký rybář na palubě patnáctimetrového člunu *Hatteras* bojuje se svým úlovkem.

Edie přikývne. „Vypadá to, že konečně něco ulovili."

„A taky už nic dalšího neuloví."

„Holčičko, slib mi, že budeš opatrná."

„Slibuju."

„A víš jistě, že umíš obsluhovat tu miniponorku?"

„Ano, Iz mi to ukázal…" Při té vzpomínce se jí oči zalijí slzami. „Vím to jistě."

„Sue si myslí, že by sis měla vzít její zbraň."

„Nedala jsem si přece všechnu tu práci, abych Micka dostala z vězení, jen proto, abych ho teď zastřelila."

„Podle ní bys neměla být tak důvěřivá."

„Sue byla vždycky paranoidní."

„A co když má pravdu? Co když je Mick doopravdy psychopat? Mohl by být nebezpečný a znásilnit tě. Koneckonců byl zavřený jedenáct let a…"

„Neudělá to."

„Aspoň si vezmi moji omračovací pistoli. Je malá, vypadá jen jako zapalovač. Padne ti přímo do dlaně pravé ruky."

„Fajn, vezmu si ji, ale nebudu ji potřebovat."

Edie se obrátí k Dory Simpsonové. Její dcera Karen míří k domu.

Dominique vstane a obejme Dory. „Dáš si něco k pití?"

Dory se posadí vedle Edie. „Jo, dietní limonáda by nebyla špatná. Bohužel se nemůžeme zdržet dlouho."

Na palubě *Hatterasu* sleduje detektiv Sheldon Saints svým výkonným dalekohledem umístěným na stojanu v hlavní kajutě člunu, jak Dominique míří k domu. Další detektiv oblečený v šortkách a tričku Tampa Bay Buccaneers a s baseballovou čepicí na hlavě se k němu připojí v kajutě. „Hele, Tede, zrovna jsem ulovil rybu."

„Je sakra načase. Trčíme tady už osm hodin. Podej mi infrahled. V té tmě už skoro nevidím."

Saints připevní k trojnožce dalekohled ITT Night Mariner-260 a upraví optiku, ve které se slábnoucí světlo zobrazí jako různé odstíny zelené, takže znovu vidí. O pět minut později spatří, jak z domu vychází ta krásná podezřelá s dlouhými černými vlasy a v každé ruce nese plechovku s limonádou. Přistoupí k lavičce, podá každé ženě jednu plechovku a pak se posadí mezi

ně.

Uplyne dvacet minut. Potom detektiv vidí, že z domu za těmi třemi vychází opálená blondýna v jasně modrých šatech. Obejme se s Axlerovou, pomůže matce vstát a vede ji kolem domu.

Saints je ještě chvíli pozoruje, pak znovu zaostří na lavičku, kde zůstávají sedět ruku v ruce ta starší žena a tmavovlasá kráska.

Když děvče nastartuje lincoln, nasedne Dory Simpsonová na přední sedadlo. Blondýnka vycouvá po štěrkové cestě a potom zamíří na jihovýchod k hlavní silnici ostrova.

Dominique sáhne pod paruku, aby se mohla poškrábat na svědící hlavě. „Vždycky jsem toužila být blondýna."

„Nech si to, dokud neopustíme dok." Dory jí podá malou omračující zbraň o velikosti butanového zapalovače. „Edie říkala, že ji máš mít pořád u sebe. Slíbila jsem jí, že tě přesvědčím. A víš určitě, že dokážeš spolehlivě ovládat tu miniponorku?"

„Zvládnu to."

„Protože já přece můžu plout s vámi."

„Ne, budu se cítit líp, když budu vědět, že se mi s Karen postaráte o Edie."

Je už pozdě, když dorazí do soukromého doku v Captivě. Dominique starší ženu obejme na rozloučenou a přejde po dřevěné palubě k čekajícímu sedmimetrovému motorovému člunu Grady-White.

Sue Reubenová jí nařídí, ať odváže lano na zádi. O několik okamžiků později už se řítí přes Mexický záliv.

Dominique si sundá paruku, než ji vítr odfoukne, pak shrne šedou celtu.

Mick leží na zádech s pravým zápěstím připoutaným k dolní části sedadla. Usměje se na ni, pak zkřiví obličej, když při poskakování člunu na vlnách naráží hlavou do sklolaminátové paluby.

„Sue, kde je klíč?"

„Myslím, že bys ho tam měla nechat, dokud se nedostaneme ke člunu. Nemá smysl riskovat…"

„Při téhle rychlosti by dostal mořskou nemoc, než tam vůbec doplujeme. Dej mi ten klíč." Dominique odemkne pouta, pak mu pomůže na sedadlo. „Jak se cítíš?"

„Líp. Tady sestra Opatrná odvedla dobrou práci."

Doplují k patnáctimetrovému trauleru. Sue zastaví motor a počká, až je proud zanese k lodi.

Mick vyleze na palubu.

Sue obejme Dominique. „Hlavně si dávej pozor.“ Vrazí dívce do ruky magnum.

„Sue…“

„Tiše. Nepárej se s ním. Ustřel mu hlavu, když se o něco pokusí.“

Dominique si vsune zbraň do kapsy větrovky, pak vyleze na palubu a zamává odplouvajícímu motorovému člunu.

Všude je teď ticho, trauler se houpá na černém moři pod hvězdnou oblohou.

Dominique pohlédne na Micka, ale ve tmě nerozezná jeho oči. „Myslím, že bychom měli rychle odsud, co?“ *Uvolni se, z hlasu ti zaznívá nervozita.*

„Dom, v první řadě ti chci něco říct.“

„Zapomeň na to. Můžeš mi poděkovat tím, že zjistíš, co se stalo Izovi.“

„To ano, ale zrovna tohle jsem ti říct nechtěl. Vím, že o mně pořád pochybuješ. Chci, abys věděla, že mi můžeš věřit. Vím, že jsem po tobě chtěl hodně, ale přísahám na duši své matky, že bych si raději ublížil sám, než abych připustil, aby se ti něco stalo.“

„Věřím ti.“

„A nejsem blázen. Vím, že tak občas vypadám, ale nejsem.“

Dominique pohlédne stranou. „Já vím, Micku. Vážně bychom měli jet, policie celý den sleduje dům. Klíče by měly být v kormidelně pod polštářem. Dojdeš tam?“

Mick zamíří do kajuty. Dominique počká, až je z dohledu, pak vytáhne zbraň z kapsy. Zahledí se na ni a vybaví se jí Folettova varovná slova. *Náš chovanec bude určitě okouzlující, bude se na vás snažit udělat dojem.*

Motor zakašle a naskočí.

Zahledí se na pistoli, váhá, pak ji odhodí přes palubu.

Bože, pomoz mi…

16

29. LISTOPADU 2012
MEXICKÝ ZÁLIV
5:14

Patnáctimetrový trauler *Jolly Roger* pokračuje v plavbě na západ pod hvězdnou jitřní oblohou. Dominique sedí na sedadle kormidelníka a snaží se neusnout, ale víčka jí těžknou. Vyčerpaná znovu opře hlavu o vinylové sedadlo a ještě jednou se nutí do čtení paperbacku. Když se přistihne, že čte stejnou pasáž už počtvrté, rozhodne se, že na chvíli přece jen zavře bolavé oči.

Jen pár sekund. Neusni…

Knížka jí vypadne z ruky a rána ji vyburcuje. Nasaje chladivý vzduch a zahledí se na tmavou chodbu vedoucí do podpalubí. Mick je někde uvnitř a spí. Ta představa ji uklidňuje a děsí současně. Navzdory tomu, že člun pluje na autopilota, Dominique odmítá spát. V samotě kormidelny její vnitřní děsy získaly převahu.

Je to zvláštní. Není to žádný Ted Bundy. Nikdy by ti neublížil…

Všimne si, že obzor za ní zešedl. Ze strachu usoudila, že nejlepší bude prospat se za dne. Rozhodla se, že za svítání půjde probudit Micka.

„*Jolly Rogere,* ozvi se. Alfa-Zulu-tři-devět-šest volá *Jolly Rogera,* ozvi se…“

Dominique popadne vysílačku. „*Jolly Roger,* mluv, Alfo-Zulu.“

„Jak to jde, holčičko?“

„Pomalu, ale pořád dál. Co se stalo? Vypadáš rozrušeně.“

„Federálové odpojili SOSUS. Tvrdí, že je to jen technický problém, ale já jim nevěřím ani slovo.“

„Sakra. Proč myslíš…“

„*Áááááá… Áááááá…*“ Při Mickových výkřicích se Dominique má-

lem zastaví srdce. „Proboha, Ead, zavolám ti později…“

„To byl křik?“

„To nic. Zavolám.“

Vypne vysílačku a rozběhne se po krátkém schodišti a cestou hmátne po vypínači.

Mick sedí v rohu kavalce jako vyděšené zmatené zvíře, vytřeštěné černé oči se mu třpytí ve světle žárovky, která se mu houpá nad hlavou.

„Mami?“ Hlas má chraplavý. *Plný hrůzy –*

„Micku, to je v pořádku…“

„Mami? Kdo to je? Nevidím vás.“

„Micku, to jsem já, Dominique.“ Rozsvítí další dvě světla, pak se posadí na pelest postele. Mick je napůl svlečený, napnuté svaly má zalité studeným potem. Vidí, jak se mu třesou ruce.

Pohlédne jí do očí, ještě stále zmatený. „Dominique?“

„Ano. Jsi v pořádku?“

Zadívá se jí do tváře, pak se rozhlédne po kajutě. „Musím odsud pryč…“ Protáhne se kolem ní a potácí se po dřevěných schodech na palubu.

Dominique spěchá za ním v obavě, že by mohl skočit do moře.

Dostihne ho na přídi, studený vítr mu ochlazuje tvář. Dominique popadne vlněnou deku a přehodí mu ji přes holá ramena. Spatří slzy v jeho očích.

„Jsi v pořádku?“

Dlouho se jen dívá na tmavý obzor. „Ne. Myslím, že ne. Dřív jsem si myslel, že jsem v pořádku, teď si myslím, že jsem to všechno zbabral.“

„Pověz mi o tom svém snu.“

„Ne. Teď ne.“ Podívá se na ni. „Nejspíš jsem tě pořádně vyděsil.“

„To nic.“

„Nejhorší na pobytu na samotce… ta nejděsivější část… bylo probudit se s křikem a zjistit, že jsi tam dočista sám. Nedokážeš si představit tu prázdnotu.“

Gestem ho vybídne, ať se posadí. Mick se opře o přední sklo kormidelny. Rozevře deku na levém rameni a kývne na ni, ať se k němu připojí.

Dominique si lehne vedle něho, opře si hlavu o jeho chladnou hrud. Mick jí přitáhne přes ramena deku.

Za několik minut už oba tvrdě spí.

16:50

Dominique vytáhne z lodní ledničky dvě plechovky broskvového ledového čaje, znovu zkontroluje jejich polohu na GPS, pak se vrátí na příď. Podve-

černí slunce ještě stále pálí, z jeho odrazu od sklolaminátové paluby mžourá. Nasadí si sluneční brýle a posadí se vedle Micka.

„Vidíš něco?“

Mick svěsí ruku s dalekohledem. „Ještě nic. Jak jsme daleko?“

„Asi osm kilometrů.“ Podá mu plechovku s čajem. „Micku, chtěla jsem se tě na něco zeptat. Vzpomínáš si, jak ses mě tehdy v ústavu zeptal, jestli věřím ve zlo. Cos tím myslel?“

„Taky jsem se tě ptal, jestli věříš v boha.“

„Ptáš se mě na to z náboženského hlediska?“

Mick se usměje. „Proč psychiatři nikdy nedokážou odpovědět na otázku, aniž by sami hned položili další?“

„Nejspíš chceme mít vždycky jasno.“

„Jen jsem chtěl vědět, jestli věříš v nějakou vyšší moc.“

„Věřím, že nás někdo vidí, dotýká se našich duší na nějaké vyšší rovině existence. Část mě tomu určitě věří, protože tomu potřebuju věřit, protože mě to uklidňuje. Co myslíš ty?“

Mick se obrátí a zahledí se k obzoru. „Věřím, že máme duchovní energii, která existuje v různých rozměrech. Věřím, že na té úrovni existuje vyšší moc, ke které se můžeme dostat až po smrti.“

„Takový popis jsem snad ještě nikdy neslyšela. A co to zlo?“

„Každý jin má svůj jang.“

„Takže ty tedy věříš v ďábla?“

„Ďábel, Satan, Belzebub, Lucifer, co záleží na jméně? Tvrdíš, že věříš v boha. Řekla bys, že přítomnost boha v tvém životě tě ovlivňuje tak, abys byla dobrý člověk?“

„Pokud jsem dobrý člověk, je to proto, že jsem se rozhodla být dobrým člověkem. Podle mě mají lidské bytosti možnost svobodné volby.“

„A co ty volby ovlivňuje?“

„Obvyklé faktory – rodinný život, vliv učitelů, prostředí, životní zážitky. Všichni máme určité predispozice, ale nakonec jde o naši schopnost porozumět, co se s námi děje, co nám umožňuje činit každodenní rozhodnutí. Pokud chceš tato rozhodnutí dělit na dobrá a zlá – fajn, ale pořád jde o věc svobodné volby.“

„Mluvíš jako opravdový psychiatr. Ale dovolte, ať se zeptám jinak, slečno Freudová. Co když ta svobodná volba není zas tak svobodná, jak si myslíme? Co když svět kolem nás působí na naše chování jako druhu tak, že to nevidíme ani nechápeme?“

„Co tím myslíš?“

„Vezmi si Měsíc. Jako psychiatr určitě víš o vlivu Měsíce na psychózu.“

„Vlivy Měsíce jsou sporné. Měsíc vidíme; proto jeho vliv na duši může

být vyvolaný námi samými.“

„Cítíš, jak se Země pohybuje?“

„Cože?“

„Země. Zatímco mluvíme, Země se nejenom otáčí, řítí se vesmírem rychlostí sedmdesát sedm kilometrů za sekundu. Cítíš to?“

„Kam míříš?“

„Všude kolem nás probíhají věci, které smysly nezachytíme, ale přesto existují. Co když tohle všechno nějakým způsobem ovlivňuje naši schopnost uvažovat, naši schopnost volit mezi správným a špatným? Myslíš si, že máš svobodnou vůli, ale co tě *opravdu* přiměje k rozhodnutí něco udělat? Když jsem se tě ptal, jestli věříš ve zlo, měl jsem na mysli zlo jako neviditelnou bytost, jejíž přítomnost může zamlžit náš úsudek.“

„Nejspíš ti úplně nerozumím.“

„Co ovlivňuje teenagera, že začne střílet na plném dětském hřišti? Proč zoufalá matka zamkne své malé děti v autě a natlačí je do jezera? Co vede muže k tomu, že znásilní své nevlastní dítě, nebo… nebo že zadusí člověka, kterého miluje?“

Spatří v koutku jeho oka slzu. „Myslíš, že nějaká zlá síla ovlivňuje naše chování? Micku?“

„Někdy… někdy si myslím, že něco takového skutečně cítím.“

„Co cítíš?“

„Nějakou bytost. Někdy cítím, jak se po mně z vyšší dimenze natahují její ledové prsty. Když mám tyhle pocity, stane se obvykle něco strašlivého.“

„Micku, strávils jedenáct let zavřený na samotce. Nebylo by nic divného na tom, kdybys slyšel hlasy…“

„Žádné hlasy, je to spíš něco jako šestý smysl.“ Protře si oči.

Tahle cesta možná byla strašlivá chyba. Potřebuje pomoc. Mohl by se nervově zhroutit. Dominique se najednou cítí hrozně sama.

„Myslíš si, že jsem psycho…“

„Nic takového jsem neřekla.“

„Ne, ale myslíš si to.“ Obrátí se a zadívá se na ni. „Staří Mayové věřili v dobro a zlo jako skutečné bytosti. Věřili, že velkého učitele Kukulkana poslala do vyhnanství nějaká zlá síla, zlý bůh, kterého Aztékové nazývali Tezcatlipoca, Kouřící zrcadlo. Podle nich dokázal Tezcatlipoca dosáhnout k duším lidí, obelhat je a přimět je k tomu, aby páchali strašlivé ohavnosti.“

„Micku, to všechno je mayský folklor. Od své babičky jsem slýchala stejné příběhy.“

„Nejsou to jen příběhy. Když Kukulkan zemřel, Mayové začali vraždit desetitisíce svých vlastních lidí. Muže, ženy a děti obětovali při krvavých

obřadech. Mnohé odvlekli na vrcholek chrámu na Kukulkanově pyramidě, kde jim z hrudi vyrvali srdce. Panny odvedli po dávné cestě k posvátné studni, kde jim podřízli hrdla, než je do ní vhodili, aby tam zemřely. Chrámy v Chichén Itzá zdobí lebky mrtvých. Mayové žili tisíc let v míru. Něco je muselo přimět k tomu, že se najednou začali podřezávat."

„Podle deníku tvého otce byli Mayové pověrčiví, věřili, že těmi oběťmi zažehnají konec světa."

„Ano, ale existoval další vliv, kult Tezcatlipoky, který prý také měl vliv na ty ohavnosti."

„Nic z toho, cos mi řekl, nedokazuje existenci zla. Lidé se mezi sebou vraždí od té doby, co naši předkové slezli ze stromů. Španělská inkvizice jich pobila tisíce, Hitler a nacisté nahnali do plynu a upálili šest milionů Židů. V Africe propuká násilí neustále. Srbové povraždili tisíce lidí v Kosovu…"

„Přesně tak to myslím. Člověk je slabý, dovolí své svobodné vůli, aby ji vnější vlivy pokřivily. Důkazy jsou všude."

„Jaké důkazy?"

„Zkaženost se šíří mezi těmi nejnevinnějšími členy naší společnosti. Děti využívají své svobodné volby k páchání zla, jejich vědomí není schopno rozlišovat mezi správným a špatným, realitou a fantazií. Před pár dny jsem viděl na CNN reportáž o desetiletém klukovi, který přinesl do školy pistoli svého otce a zastřelil dvě děti, které si na něho ve škole zasedly." Mick se zahledí na moře a oči se mu znovu lesknou. „Desetileté dítě, Dominique."

„Tenhle svět je nemocný…"

„Ano. Náš svět je nemocný. Předivo společnosti je zamořeno zlým vlivem, jakousi rakovinou, a my ho hledáme na samých špatných místech. Charles Baudelaire kdysi prohlásil, že nejhorším úskokem ďábla je to, když nás přesvědčí, že neexistuje. Dominique, já cítím, že ten vliv sílí. Cítím, že se přibližuje s tím, jak se ten galaktický portál otevírá a nadchází zimní slunovrat."

„A co když se ta tvoje zlá bytost během tří týdnů neobjeví? Co budeš dělat pak?"

Mick se zatváří nechápavě. „Jak to myslíš?"

„Cože, tys nikdy neuvažoval o možnosti, že se můžeš mýlit? Micku, celý život jsi věnoval luštění mayského proroctví a zachraňování lidstva. Tvé vědomí, celé tvoje já ovlivnily názory, které ti vštípili tvoji rodiče – a umocnilo je navíc, podle mého názoru, ještě i to trauma, které tě straší ve snech. Člověk nemusí být žádný Sigmund Freud, aby ti řekl, že ta bytost, kterou cítíš, je uvnitř tebe."

Mick vytřeští oči, když mu její slova dojdou.

„Co se stane, když zimní slunovrat nastane a přejde a všichni tady pořád budeme? Co si pak počneš se svým životem?“

„Já… já nevím. Napadlo mě to, ale nikdy jsem si prostě nedovolil se tím zabývat. Bál jsem se, že kdybych si dovolil uvažovat o tom, že bych mohl vést normální život, mohl bych přestat vidět to důležité.“

„Ale skutečně důležité je to, abys žil naplno.“ Vezme ho za ruku. „Micku, použij tu svoji skvělou hlavu a nahlédni do svého nitra. Od narození ti vymývali mozek. Tvoji rodiče tě odsoudili k tomu, abys spasil svět, ale jediný člověk, který skutečně potřebuje zachránit, je Michael Gabriel. Strávil jsi jako Alenka celý život pronásledováním bílých králíků. A teď tě musíme přesvědčit, že žádný svět za zrcadlem není.“

Mick si lehne, zahledí se na podvečerní oblohu a v uších mu rezonují její slova.

„Micku, pověz mi o své matce.“

Polkne, pak si odkašle. „Byla pro mě tou nejlepší přítelkyní. Byla to moje učitelka a společnice, celé moje dětství. Zatímco Julius trávil celé týdny průzkumy planiny Nazca, matka mi dávala teplo a lásku. Když zemřela…“

„Na co zemřela?“

„Rakovina slinivky. Objevili ji u ní, když mi bylo jedenáct. Ke konci jsem se stal jejím ošetřovatelem. Začala být tak slabá… rakovina ji požírala zaživa. Čítával jsem jí, aby nemusela myslet na bolest.“

„Shakespeara?“

„Ano.“ Posadí se. „Nejraději měla *Romea a Julii*. ‚Smrt ti už vzala dech, však krásu ne. Tvá krása smrti ještě vzdoruje…‘“

„Kde byl celou tu dobu tvůj otec?“

„Kde asi? Na planině Nazca.“

„Byli si rodiče blízcí?“

„Velmi blízcí. Vždycky se navzájem označovali za jedno tělo a duši. Když zemřela, vzala si jeho srdce s sebou do hrobu. Část mého také.“

„Když ho tolik milovala, jak ji mohl tvůj otec opustit, když umírala?“

„Máma a Julius mi říkali, že jejich poslání je důležitější, ušlechtilejší, než aby jen tak posedávali a dívali se, jak ji pomalu stravuje nemoc. Už od raného dětství mi připomínali důležitost osudu.“

„A co ty?“

„Máma věřila, že někteří lidé byli požehnaní zvláštními dary, které určují jejich životní dráhu. Tyto dary s sebou nesou také velké povinnosti, udržet se na této dráze vyžaduje značné oběti.“

„A ona věřila, že jsi požehnaný?“

„Ano. Říkala, že jsem po jejích předcích zdědil jedinečnou inteligenci a schopnost porozumět skrytému. Vysvětlila mi, že ti, co tenhle dar nemají,

to nikdy nepochopí.“

Bože, rodiče Micka skutečně dočista pokřivili. Potrvá desítky let terapie, než znovu najde sám sebe. Dominique smutně zavrtí hlavou.

„Co?“

„Nic. Jen jsem zrovna přemýšlela, jak mohl Julius nechat svého syna, aby nesl břímě péče o umírající matku.“

„Nebylo to břímě, svým způsobem jsem jí tak mohl poděkovat za všechno, co mi dala. Když se na to dívám teď, nevím jistě, jestli bych to chtěl nějak jinak.“

„Byl u ní, když zemřela?“ Při jejích slovech sebou Mick trhne.

„Jo, byl přímo tam.“ Zadívá se k obzoru, pohled mu při té vzpomínce ztvrdne – pak najednou zpozorní. Popadne dalekohled.

Je tam jasně vidět nějaký předmět, tyčí se nad západním obzorem.

Mick ukáže rukou. „Tamhle je ropná věž, velká. Iz ale přece říkal, že nikde nic nevidí, ne?“

„Ano.“

Mick zaostří. „Není to věž PEMEXU. Nese americkou vlajku. Něco se zřejmě děje.“

„Micku…“ Dominique ukáže rukou.

Vidí blížící se člun, zadívá se na něj dalekohledem. „Sakra, to je pobřežní policie. Vypni motory. Jak rychle se můžeme v té tvé ponorce dostat pod vodu?“

Dominique spěchá ke kormidelně. „Za pět minut. Chceš se potopit?“

„Je to teď, nebo nikdy.“ Mick běží na záď a strhne šedou celtu z podmořského stroje ve tvaru kapsle. Spustí rumpál. „Pobřežní policie bude chtít zjistit naši totožnost. Na místě nás zabásnou. Hele, nachystej nějaké zásoby.“

Dominique nahází do batohu plechovky s jídlem a láhve s vodou, pak vleze do miniponorky – právě ve chvíli, kdy se policejní kutr zastaví ve vzdálenosti sto metrů a jeho velitel začne volat přes vodu varování.

„Micku – dělej!“

„Nahoď motory. Hned jsem tam!“ Mick se vrhne do kajuty a hledá otcův deník.

„TADY JE POBŘEŽNÍ POLICIE SPOJENÝCH STÁTŮ. VSTOUPILI JSTE DO ZAKÁZANÉ OBLASTI. UKONČETE VŠECHNY ČINNOSTI A PŘIPRAVTE SE NA NALODĚNÍ.“

Mick popadne deník ve chvíli, kdy kutr pobřežní policie přirazí k přídi *Jolly Rogera*. Spěchá zpátky na záď, uvolní lano z rumpálu…

„Stát!“

Nevšímá si rozkazu, skočí do ochranné vnitřní koule pět a půl metru

dlouhé ponorky a balancuje na železném žebříku, když sáhne nad hlavu a zavře poklop. „Dostaň nás dolů, rychle!“

Dominique sedí připoutaná na sedadle pilota, snaží se vybavit si všechno, co jí Iz ukazoval. Stlačí kormidlo, miniponorka se ponoří – v okamžiku, kdy kýl kutru pobřežní policie narazí do horní části její hřbetní ploutve.

„Drž se…“

Ponorka sestupuje pod strmým úhlem pětačtyřiceti stupňů, Mick slyší sténání desek z titanové slitiny. Nahne se dolů, zachytí jednu potápěčskou bombu se vzduchem, která se nebezpečně kutálí k přídi. „Hele, kapitáne, víte jistě, co děláte?“

„Přestaň radit.“ Zvolní sestup. „Tak, a co teď?“

Mick se kolem žebříku protáhne k ní dopředu. „Zjistíme, co se tady děje, a pak se vydáme k pobřeží Yucatánu.“ Skloní se a vyhlédne jedním z průzorů o průměru dvacet centimetrů a deset centimetrů tlustých.

Tmavomodrý svět kolem zahalují tisíce drobných bublinek, které stoupají kolem vnějšího trupu. „Nevidím vůbec nic. Doufám, že tenhle škopek má aspoň sonar.“

„Přímo přede mnou.“

Mick se jí nakloní přes rameno a pohlédne na svítící oranžový pult. Všimne si údaje o hloubce: 105 metrů. „Jak hluboko se může tahle věc spustit?“

„Tahle věc se jmenuje *Barnacle*. Říkali mi, že je to velmi drahá francouzská ponorka, takový miniaturní *Nautilus*. Je vyroben pro hloubky kolem tří a půl kilometru.“

„Víš jistě, že ho dokážeš řídit?“

„Iz a majitel mě kdysi o víkendu vzali na výlet a udělali mi rychlokurz.“

„Aha, no právě té rychlosti jsem se bál.“ Mick se rozhlédne. Vnitřní část *Barnaclu* tvoří koule o průměru tři metry, která je umístěna v obdélníkovém trupu plavidla. Těsný prostor jako nějaká trojrozměrná tapeta lemuje ze všech stran počítačové vybavení. Z jedné stěny trčí ovládací stanice pro mechanické rameno a vysunovatelný izotermický koš pro odběr vzorků, z druhé špičkové podvodní monitory a akustické odpovídače.

„Micku, co kdybys mi trochu pomohl a aktivoval tepelný snímač. Je to ten monitor nad tvou hlavou.“

Mick natáhne ruku a zapne přístroj. Monitor se rozsvítí a objeví se na něm zelenomodrá mozaika. Mick zatáhne za pahýlovitý joystick a zaměří externí snímač na mořské dno. „Ale, copak to tu máme?“ V horní části obrazovky se objeví jasně bílé světlo.

„Co je to?“

„Nevím. Jak jsme hluboko?“

„Tři sta třicet pět metrů. Co mám dělat?“
„Udržuj západní směr. Před námi je něco velkého.“

Mexický záliv
1,8 kilometru západně od Barnaclu

Ropné vrtné zařízení Exxonu, *Scylla*, je volně plovoucí poloponořená ropná vrtná souprava páté generace řady Bingo 8000. Na rozdíl od ropných plošin se vznáší celá tato konstrukce o výšce čtyř poschodí nad hladinou (a tří poschodí pod ní) na pětadvacetimetrových sloupech připevněných ke dvěma obřím pontonům dlouhým skoro sto dvacet metrů. Celou konstrukci přidržuje u dna dvanáct kotevních lan.

Na základně *Scylly* jsou tři souvislé paluby. Horní otevřená paluba o rozměrech fotbalového hřiště podpírá dvaadvacetimetrovou vrtnou věž, která obsahuje vrtnou kolonu tvořenou řadou ocelových trubek, z nichž každá měří deset metrů. Na severní a jižní straně stojí dva veliké jeřáby a západní palubu zakrývá zvýšená osmihranná přistávací plocha pro vrtulníky. Místnosti s řídicím a technickým vybavením a také lodní kuchyně a kajuty pro dvě osoby jsou umístěny uprostřed hlavní paluby. Na dolní neboli strojní palubě se nacházejí tři agregáty o výkonu 3 080 koňských sil a také zařízení nutné pro manipulaci se stovkami tisíc barelů ropy denně.

Přestože je celá konstrukce zcela zaplněna na kapacitu 110 osob, neprotéká vrtným zařízením ani kapka ropy. Dolní palubu *Scylly* spěšně vykuchali, aby se do ní vměstnaly tisíce špičkových multispektrálních senzorů, počítačů a snímacích systémů NASA. Vedle svazků ocelového potrubí uložených na polouzavřené dolní palubě umístili podpůrná zařízení, uvazovací lana a řídicí panely obsluhy tří dálkově ovládaných vozidel (ROV).

Přímo v samotném středu paluby z betonu a oceli je kruhový otvor o průměru tři a půl metru určený pro vedení vrtné kolony. Z moře přichází otvorem měkká smaragdová záře a strop i okolní pracovní prostor se koupou v nadpozemsky zeleném světle. Technici, kteří nedokážou ovládnout zvědavost, se každou chvíli zastavují a kradmo nakukují na uměle osvětlené mořské dno v hloubce 657 metrů pod plující konstrukcí. *Scylla* se vznáší přímo nad tím velkým, tunel připomínajícím otvorem ve dně. Někde v té záhadné jámě hluboké jeden a půl kilometru se nachází zdroj jasného zeleného světla.

Velitel námořnictva Chuck McKana a ředitel NASA Brian Dodds se sklánějí nad dvěma techniky obsluhujícími *Mořskou sovu*, dvoumetrové

ROV připevněné více než dvoukilometrovým zajišťovacím kabelem jako pupeční šňůrou k navijáku *Scylly*. Hledí na monitor ROV, když malá ponorka dosáhne rozeklaného mořského dna a začne sestupovat do zářivého víru.

„Elektromagnetická energie se zvyšuje," hlásí virtuální kormidelník ROV. „Ztrácím schopnost manévrování…"

„Odcházejí snímače…"

Dodds zamžourá do jasné záře vycházející z minikamery ponorky. „Jak hluboko je ROV?"

„Ještě se v té díře nedostalo ani do třiceti metrů – zatraceně, odešel elektrický systém *Sovy*."

Monitor zčerná.

Velitel McKana si pohladí tlustými prsty šedivý vojenský sestřih. „To už je třetí ROV, které jsme za posledních čtyřiadvacet hodin ztratili, pane."

„Umím počítat, komandére…"

„Řekl bych, že se budete muset zaměřit na hledání alternativního způsobu, jak se dostat dovnitř."

„Už na tom pracujeme." Dodds kývne k místu, kde tucet pracovníků právě připevňuje k jeřábu dlouhou ocelovou rouru. „Spustíme přímo do té jámy vrtnou kolonu. V prvním úseku roury budou připevněné snímače."

Připojí se k nim kapitán soupravy Andy Furman. „Máme problém, pánové. Pobřežní policie hlásí, že asi tři kilometry východně od *Scylly* se nějaké dvě osoby v miniponorce právě spustily z paluby trauleru do moře. Sonar ukazuje, že míří k tomu objektu."

Dodds se vyděsí. „Špioni?"

„Spíš nějací civilisté. Trauler je registrován na jednu americkou záchrannou společnost s licencí vydanou na Sanibel Island."

McKana vypadá, že ho to ani nezajímá. „Nechte je, ať se podívají. Až se vynoří, ať je pobřežní policie zatkne."

Na palubě Barnaclu

Mick a Dominique tisknou obličeje k tvrzenému sklu LEXAN v průzorech ponorky, která se blíží k tomu podivnému otvoru, z něhož jako z reflektoru o průměru padesát metrů směřuje přímo vzhůru světelný paprsek.

„Co by tam dole mohlo být?" uvažuje Dominique. „Micku, jsi v pořádku?"

Mick má zavřené oči a přerývaně dýchá.

„Micku?“

„Cítím tu bytost. Dom, neměli bychom tady být.“

„Nepodnikla jsem tohle všechno, abych se teď jen tak obrátila.“ Nad hlavou jí zabliká červené světlo. „Snímače ponorky se zbláznily. Z té díry vychází obrovské množství elektromagnetické energie. Možná cítíš ji.“

„Nepluj přes ten paprsek, jinak vyzkratuješ všechny systémy na palubě.“

„Jasně, třeba je nějaký jiný způsob, jak se dostat dovnitř. Obepluju ten prostor a ty sleduj snímače.“

Mick otevře oči a zahledí se na police s ovládacími panely počítačů kolem kabiny. „Co mám udělat?“

Natáhne ruku. „Aktivuj gradometr, je to elektromechanický gravitační snímač umístěný pod *Barnaclem.* Rex ho používal k odhalování změn gravitačních gradientů pod mořským dnem.“

Mick nahodí monitor systému, který odhalí koberec oranžových a rudých skvrn, z nichž ty jasnější barvy označují vysoká množství elektromagnetické energie. Otvor samotný vyzařuje jasné, téměř oslepující bílé světlo. Mick si přitáhne joystick gradometru a rozšíří zorné pole, aby prozkoumal zbytek dna.

Pronikavá záře se scvrkne v bílou tečku. Červené a oranžové skvrny teď obklopují odstíny modré a zelené barvy. „Počkat – myslím, že jsem něco našel.“

Kolem prostoru kráteru, rozložená v přesném rozestupu na obvodu kruhu o průměru kilometr a půl, je řada tmavých skvrn.

Mick spočítá otvory. Pocítí svírání v břiše a na těle mu vystoupí studený pot. Popadne otcův deník, listuje vysušenými stránkami, až dojde k záznamu ze 14. června 1997.

Hledí na fotografii třímetrové kruhové ikony přímo ze středu planiny Nazca. Právě uprostřed tohoto kruhu našel Mick originál mapy Piriho Rei’se zapečetěný v iridiovém tubusu. Napočítá, že se od útvaru táhne třiadvacet čar tvořících růžici. Poslední z nich jako by byla nekonečná.

Ten obrovský otvor v mořském dně obklopuje třiadvacet tmavých skvrn.

„Micku, co je ti? Jsi v pořádku?“ Dominique přepne miniponorku na autopilota a pohlédne na monitor. „Co je to?“

„Nevím, ale stejný obrazec nakreslil někdo před tisíci lety na planině Nazca.“

Dominique se podívá na záznam. „Není úplně stejný. Srovnáváš čáry v poušti s hromadou tmavých otvorů v mořském dně…“

„Dvacet tři otvorů. Dvacet tři čar. Myslíš, že je to jen shoda okolností?“

Pohladí ho po tváři. „Jen klid, ty vyvolený. Zamířím k tomu nejbližšímu

otvoru a prohlédneme si ho zblízka.“

Barnacle zpomalí a zůstane viset nad temnou dírou o průměru sedm metrů, z jejíhož ústí vychází souvislý proud bublin. Dominique nasměruje venkovní světla ponorky do strmého jícnu. V jejich záři se objeví prostorný tunel klesající skrze mořské dno pod úhlem pětačtyřicet stupňů.

„Co na to říkáš?“

Mick hledí na jícen a zmocňuje se ho známý pocit hrůzy. „Nevím.“

„Já myslím, že bychom to měli prozkoumat.“

„Ty se chceš spustit do té pekelné díry?“

„Proto jsme přece tady. Myslela jsem, že chceš přijít na kloub tomu mayskému proroctví o soudném dni.“

„Takhle ne. Důležitější je, abychom se dostali do Chichén Itzá.“

„Proč?“ *Má strach.*

„Záchrana leží uvnitř Kukulkanovy pyramidy. Tady v tom otvoru čeká tak jedině smrt.“

„Jo, ale víš, já jsem nespláchla jen tak do záchodu sedm let vysoké školy a neriskovala, že skončím v base, aby ses ty mohl honit za nějakým pitomým mayským proroctvím. Jsme tady kvůli mé rodině a já potřebuju cítit, že se něco uzavře, potřebuju zjistit, co se doopravdy stalo s Izem a jeho přáteli. Neviním tě ze smrti svého otce, ale protože tys tohle naše malé dobrodružství začal, jsi to taky ty, kdo si jím musí celým projít.“

Dominique stlačí kormidlo a zamíří s ponorkou přímo do srdce tunelu.

Mick se zachytí za příčku žebříku a drží se jí, zatímco *Barnacle* v té naprosté tmě šachty zvyšuje rychlost.

V ponorce se rozléhá jakýsi syčivý zvuk.

Dominique hledí přes svůj průzor. „Ten zvuk vychází ze stěn tunelu. Vnitřní výstelka funguje jako jakási obří houba. Micku, nalevo od sebe máš snímač označený spektrofotometr…“

„Vidím ho.“ Aktivuje systém. „Pokud to čtu správně, tak plyn odváděný z tohoto otvoru je čistý kyslík.“

V kajutě se začne ozývat jakési barytonové hučení, které sílí, čím hlouběji sestupují. Mick se chystá promluvit, když se *Barnacle* najednou nahne dopředu a zrychlí.

„Hele, zpomal…“

„To nedělám já. Zachytil nás proud.“ V jejím hlase zaznívá panika. „Teplota venku se zvyšuje. Micku, myslím, že nás to vtahuje do nějakého lávového tunelu!“

Mick sevře žebřík pevněji, zatímco skleněné přístrojové panely před ním začínají rezonovat hlubokými pulzujícími zvuky.

Miniponorka poskočí a začne se v otvoru nekontrolovatelně točit jako

brouk, kterého někdo spláchne do odpadu.

„Micku!“ Dominique vykřikne, protože ztratí nad *Barnaclem* kontrolu. Když v ponorce vypadne proud a oba je obklopí tma, zavře dívka pevně víčka a popadne ramenní popruh sedadla.

Ztěžka dýchá a čeká na náraz, při kterém se ponorka v hlubinách moře rozpadne. *Ježíšikriste, já tady umřu, pomoz mi prosím…*

Mick ovinul paže a nohy kolem žebříku a křečovitě svírá příčku. *Nebojuj s tím, nech to přijít. Ať už to šílenství skončí…*

Silná závrať, když se miniponorka otáčí stále dokola, jako by uvízla v nějaké obří pračce.

Aerodynamický třesk – pak drtivý náraz. Mick letí naslepo prostorem, jak je *Barnacle* vržen přídí plnou rychlostí proti jakési nehybné, neviditelné síle. Když narazí obličejem a hrudí na počítačové panely, ztratí vědomí.

17

MEXICKÝ ZÁLIV
2 185 METRŮ POD HLADINOU

Neustálé dunění v hlavě donutí Micka otevřít oči.

Ticho.

Leží na zádech s nohama ve vzduchu a horní polovinou těla zaklíněnou mezi prskajícími rozbitými přístroji. V kajutě je vlhko a tma tmoucí, až na slabý svit oranžového pultu blikajícího kdesi v dálce. Nahoře je dole, vlevo je vpravo, do krku mu kape nějaká teplá tekutina a jemu se chce zvracet.

Ztěžka se převalí na břicho, vyplivne krev, které má plná ústa, a snaží se nemyslet na to, jak se mu točí hlava. Když zjistí, že mu krev teče z nosu, stiskne si nosní dírky, aby krvácení zastavil.

Nějakou chvíli tam jen tak sedí, balancuje nejistě na ostrých kusech rozbitých počítačových monitorů a navigačního vybavení a snaží si vzpomenout, kdo je a kde je.

Ponorka. Ta díra… Dominique!

„Dom?“ Vyplivne další krev, když se drápe přes hromadu převrácených přístrojů ke křeslu pilota. „Dom, slyšíš mě?“

Najde ji v bezvědomí, pořád připoutanou v křesle, s bradou na hrudi. Srdce se mu rozbuší strachem, když opatrně spustí křeslo až dozadu a opatrně jí přidržuje krvácející hlavu, než ji uloží na zádovou opěrku. Zkontroluje dýchací cesty a zjistí, že dívka slabě dýchá. Povolí jí popruh, pak se pustí do ošetřování hluboké tržné rány na čele.

Mick si sundá tričko a roztrhá propocenou látku na dlouhé pruhy. Přiloží ten provizorní obvaz na ránu a potom se vydá hledat v poškozené kajutě lékárničku.

Dominique zasténá. Posadí se, obrátí hlavu a zvrací.

Mick najde lékárničku a láhev s vodou. Vrátí se k Dominique, převáže jí

ránu a pak vytáhne chladicí sáček.

„Micku?“

„Jsem u tebe.“ Stiskne sáček, až se jeho obsah smísí, pak jí ho přitiskne k hlavě a zajistí zbytkem trika. „Máš na hlavě ošklivou ránu. Krvácet už skoro přestala, ale nejspíš máš otřes mozku.“

„Myslím, že mám taky zlomené žebro, špatně se mi dýchá.“ Otevře oči a s obličejem staženým bolestí pohlédne na Micka. „Ty krvácíš.“

„Zlomil jsem si nos.“ Podá jí láhev s vodou.

Zavře oči a usrkne. „Kde to jsme? Co se stalo?“

„Sestupovali jsme do té díry a pak jsme do něčeho narazili. Miniponorka je v háji. Systémy na podporu života fungují jen tak tak.“

„Jsme pořád v tom otvoru?“

„Nevím.“ Mick přejde k průzoru a vyhlédne ven.

V nouzovém venkovním osvětlení *Barnaclu* vidí nějakou tmavou těsnou komoru bez mořské vody. Příď miniponorky se podle všeho zaklínila mezi dvě tmavé kolmé překážky. Mezera mezi těmi dvěma stěnami se prudce zužuje a pak končí v jakémsi zahnutém kovovém pouzdře.

„Ježíš, kde to sakra jsme?“

„Co je to?“

„Nevím – nějaká podzemní komora. Ponorka se zaklínila mezi dvě stěny, ale venku není žádná voda.“

„Dokážeme se odsud dostat?“

„Nevím. Nejsem si dokonce ani jistý, kde je to *tady*. Všimla sis, že ty hluboké vibrace ustaly?“

„Máš pravdu.“ Slyší ho, jak se přehrabuje v rozbitém vybavení. „Co tam děláš?“

„Hledám potápěčskou výstroj.“ Najde skafandr, masku a vzduchovou bombu.

Sténající Dominique se posadí, vzápětí si ale znovu lehne, když ji přemůže bolest a závrať. „Co chceš dělat?“

„Ať jsme kdekoli, uvízli jsme. Půjdu zjistit, jestli se dokážeme nějak uvolnit.“

„Micku, počkej. Musíme být víc než kilometr pod hladinou. V okamžiku, kdy otevřeš poklop, tlak nás rozdrtí.“

„V té komoře není žádná voda, což znamená, že musí být odtlakovaná. Myslím, že to musíme risknout. Když tu budeme jen tak sedět, taky umřeme.“ Sundá si tenisky a nasouká se do těsného neoprenu.

„Měls pravdu. Neměli jsme se do té díry spouštět. Že jsem tě neposlechla.“

Přestane se oblékat a skloní se nad ní. „Kdyby nebylo tebe, pořád bych

byl Folettův salát. Zůstaň tady a snaž se nehýbat, než se vrátím.“

Dominique přemáhá pláč. „Micku, nenechávej mě tady. Prosím, nechci umřít sama…“

„Neumřeš…“

„Vzduch, kolik vzduchu nám zbývá?“

Podívá se na přístroje. „Skoro na tři hodiny. Snaž se zůstat v klidu…“

„Počkej, nechoď ještě.“ Popadne ho za ruku. „Jenom mě ještě minutu drž. Prosím.“

Klekne k ní, přitiskne svoji pravou tvář něžně k její a cítí, jak se chvěje, když ji objímá a vdechuje její vůni. Zašeptá jí do ucha: „Dostanu nás odsud, slibuju.“

Stiskne ho ještě pevněji. „Když to nedokážeš – pokud není žádná cesta ven – slib mi, že se vrátíš.“

Ztěžka polkne. „Slibuju.“

Drží se v objetí ještě několik dalších minut, až už Mick nedokáže dál snášet stahující pocit ve skafandru.

„Micku, počkej. Sáhni pod moje sedadlo. Měla by tam být malá skříňka s nouzovými zásobami.“

Vytáhne plechový kufřík a otevře ho. Uvnitř je nůž, několik světlic a butanový zapalovač.

„Pod sedadlem je taky malá bomba s čistým kyslíkem. Vezmi si ji.“

Vytáhne bombu, která je připevněná k plastové masce. „Je to velká zátěž. Měl bych ti to tady nechat.“

„Ne, vezmi si to. Když ti dojde vzduch, jsme oba mrtví.“

Obuje si znovu tenisky, připevní lepicí páskou nůž ke kotníku, pak otevře ventil velké bomby, aby zkontroloval, že funguje regulátor. Navleče si potápěčskou vestu, připevní na záda bombu se vzduchem a k pasu si suchým zipem připne menší nádobku s kyslíkem. Do vesty vsune světlice a zapalovač a pak s pocitem, že je nákladní kůň, pomalu vyleze po žebříku miniponorky, která je teď nakloněná pod úhlem třicet stupňů.

Mick odšroubuje poklop, zhluboka se nadechne a pokusí se ho otevřít.

Nic.

Jestli se mýlím s tím tlakem, jsme oba na místě mrtví. Počká okamžik, zvažuje možnosti, pak to zkusí znovu, tentokrát se do titanového víka opře ramenem. Poklop zasyčí, jak se uvolní z pryžového těsnění, a otevře se.

Mick se protáhne ven z ponorky, vyleze na trup, počká, až se poklop zabouchne, vstane…

Sakra! Kousne do regulátoru, když se temenem hlavy bolestivě praští o strop tvrdý jako skála.

Schýlený balancuje na miniponorce. Tře si temeno a rozhlíží se kolem.

Z výhledu na střeše *Barnaclu* vidí, že jsou v jakési obří klenuté komoře kulového tvaru osvětlené nouzovými světly ponorky. Příď plavidla se zaklínila mezi dvě zahnuté dvoumetrové lopatkovité čepele. V paprsku baterky spatří horní část s nejméně tuctem dalších podobných předmětů, které všechny vycházejí z oblé středové části jako lopatky na nějakém ležícím větrném mlýnu.

Mick zírá na tu konstrukci a přemýšlí, k čemu může sloužit. Z regulátoru se při dýchání ozývá hvízdání. *Vím, co to je – je to turbína, obří turbína. Muselo nás to vtáhnout do přívodní šachty. To dunění zmizelo. Miniponorka zablokovala lopatky, zastavila turbínu, ucpala přívod.*

Mick šplhá z *Barnaclu* a stoupne na kluzký starý kovový povrch. *Kam se poděla ta mořská voda?*

A pak padá dozadu, pravým loktem a bokem s dutou ránou narazí do tvrdého, slizovitého povrchu. Mick zasténá bolestí a rozhlédne se.

V paprsku baterky spatří porézní, černou houbovitou hmotu pokrývající celou středovou část stropu. Na hlavu mu padají kapky vody.

Mick se s námahou postaví a sáhne nad sebe. S překvapením zjistí, že ten porézní materiál je velmi křehký, připomíná polystyren, jen tvrdší. Vytáhne nůž a zabodne ho do materiálu. Podaří se mu odlomit několik kousků rozpadající se vápenaté horniny nasáklé mořskou vodou.

Mick se zarazí. Odněkud zprava k němu doléhá zvuk vzduchu ženoucího se tunelem. Sáhne nahoru, zachytí se horní části kovové přepážky napravo a namíří paprsek baterky na kovový strop.

Zvuk vychází z ústí asi metr široké šachty ve stropě nad další lopatkou rotoru. Tmavá chodba vede skoro kolmo a podle všeho prochází stropem jako nějaká bizarní skluzavka.

Mick přeleze přes kovovou stěnu a zastaví se pod otvorem. Ve tváři cítí horké poryvy.

Výstupní šachta?

Přeleze na další lopatku turbíny, vytáhne se nahoru a posadí se na tu třícentimetrovou římsu. Zašátrá rukama přes okraj šachty a cítí, že stoupá sice strmě, ale zase ne tak, aby se v ní nedalo lézt.

Mick se pomalu zapře o strop a postaví se. Nebezpečně vrávorá na horní straně lopatky, pak se vyhoupne do té tmavé dutiny a po břiše se plazí šachtou. Překulí se na bok a vystrčí nohy na druhé straně toho metr širokého válce. Vzduchovou bombu a lokty má přitisknuté ke stěně za sebou. Posvítí nad sebe, horký vítr mu fouká do tváře a ve světle baterky vidí široký kanál, který stoupá do tmy nahoře pod strmým sedmdesátistupňovým úhlem.

Tohle bude náročné…

Se zády a chodidly pevně zapřenými o vnitřek šachty se sune pomalu

nahoru, centimetr za centimetrem, jako horolezec, když stoupá strmou svislou puklinou. Na každý metr a půl sklouzává o půl metru, se sténáním sjíždí dolů, až se mu dlaně zbaví potu a rozedranou kůží se dokáže znovu zachytit na té kluzké kovové ploše.

Trvá mu dvacet minut, než se vydrápe pětadvacet metrů nahoru. A na tom temném vrcholku ho čeká – slepý konec.

Mick narazí hlavou do překážky a zoufale zasténá. Svaly na nohou, unavené šplháním, se mu roztřesou, až má strach, že se zřítí zpátky dolů. Cítí, jak začíná klouzat, proto sáhne oběma rukama před sebe a upustí baterku.

Sakra…

Obklopený tmou poslouchá, jak baterka rachotí šachtou a při nárazu o dno se rozletí.

Poletíš za ní, jestli si nedáš bacha.

Pomaloučku vytáhne butanový zapalovač, který je plný, ale nefunguje. *Pitomče, bez kyslíku ti nic hořet nebude.*

Zhluboka se nadechne, vyjme regulátor z úst a stiskne vypouštěcí tlačítko. Proti zapalovači vyletí proud vzduchu. Vyskočí oranžový plamínek a on může zapálit světlici. V třepotajícím se růžovém světle spatří jakési dvě malé hadice připevněné k hydraulickému závěsu. Nožem přeřízne obě hadice a na skafandr mu vystříkne horká tmavě modrá kapalina. Vsune si regulátor zpátky do úst, pak se temenem zapře do víka.

Poklop se pohne o necelý centimetr.

Mick se přisune co nejblíže k víku a podaří se mu ten průlez otevřít tak, aby mohl do štěrbiny vsunout prsty. Jediným pohybem se překulí, visí ve tmě, než se dokáže vytáhnout ze šachty na jakousi kovovou mříž. Klesne na všechny čtyři a tělo se mu třese vyčerpáním. Pak se mu pronikavým horkem v tomhle novém prostředí zamlží maska a on přestane vidět.

Mick si sundá masku, ale v ústech má tak sucho, že si nemůže ani odplivnout. Otře si slzy z rudého obličeje a rozhlédne se.

Ježíšikriste…

Posadí se jako ve snu a nedokáže už ovládat třes ve svalech. Třeští oči a nedokáže dát dohromady kloudnou myšlenku. Pot se mu lije z obličeje a těla od té výhně, která vládne kolem, a ve skafandru se mu tvoří jezírka. Srdce mu buší tak prudce, že má pocit, že ho převáží a on se svalí na tu rozpálenou kovovou mříž.

Já jsem v pekle…

Dostal se do obrovitého ztemnělého vejcovitého prostoru, jehož rozměry si nezadají s neworleanským Superdomem, kdyby tu arénu zbavili veškerého vybavení. Povrch okolních stěn olizuje celistvá vrstva karmínově rudých

plamenů, které stoupají ve vlnkách jako nějaký obrácený vodopád po celém tom žhnoucím obvodu a mizí v prázdné temnotě nahoře.

Ale v jaké temnotě! Ve výšce několika set metrů nad jeho hlavou se otáčí smaragdově zelený energetický vír a ozařuje samotný střed té obrovité propasti – miniaturní spirální galaxie se točí pomalu a stejnoměrně proti směru hodinových ručiček jako kosmický stropní ventilátor pulzující energií.

Mick zírá do té nadpozemské zářící galaxie uchvácený její krásou, pokořený její velikostí a zcela zděšený tím, co je zač. Donutí se zavřít víčka na rozpálených zorničkách a usilovně se snaží vzít rozum do hrsti.

Dominique…

Vydrápe se na nohy, pak znovu otevře oči a rozhlédne se po zbytku přízračného prostředí kolem.

Stojí na jakési plošině, kovové mříži, která podpírá poklop uzavírající tu válcovitou šachtu. O metr a půl níž zaplňuje celý prostor jako jezero v nějakém horském kráteru vlnící se stříbrná kapalina připomínající rtuť a na její třpytící se hladině se jako v zrcadle odrážejí tančící rumělkové plameny. Nad vlnícím se mořem roztaveného kovu se vznášejí jako pára unikající z rozpáleného kotlíku ebenové obláčky kouře.

Mick se obrátí k té zářící stěně z řeřavých uhlíků. Přímo pod plameny je jakási mřížková fasáda, která obklopuje celý vnitřek komory. Podle vlnícího se vzduchu pozná, že z drobných pórů v obložení stoupají neviditelné plyny, jako když se nad prázdnou asfaltkou tetelí horko.

Přívodní otvor… ventilační šachta?

Mick zírá na tu nadpozemskou ohnivou stěnu, která nehoří ani nespaluje, ale jako běsnící krvavá řeka proudí tím kolmým ohraničeným prostorem přímo nahoru. Hlavou mu víří horečnaté myšlenky. *Jsem snad mrtvý? Co když jsem zahynul* v *miniponorce? Co jestli jsem v pekle?*

Ztěžka dosedne na zadek, napůl sedí, napůl leží na okraji plošiny, příliš slabý a unavený, aby se pohnul. Podaří se mu plivnout do obličejové masky a znovu si ji nasadit, pak si vzpomene na menší zásobník. Odepne ho a několikrát se nadechne čistého kyslíku, aby si pročistil hlavu.

A v tu chvíli si všimne trhliny ve skafandru. Kůže na pravém koleni je odřená a rána silně krvácí. Zaraženě se dotkne horké krve, pátravě ji zkoumá, jako by to byla nějaká neznámá polévka.

Jeho krev je modrá.

Kde to jsem? Co se to se mnou děje?

Jako v odpověď se někde na druhé straně jezera objeví fialový výboj energie. Nahne se kupředu, snaží se pohlédnout přes masku, která **se** navzdory čerstvým slinám znovu zamlžila.

A pak dojde k další bizarní věci. Když si sundá masku, zvedne se z hladiny jezera jako poryv větru mohutná vlna neviditelné energie a zasáhne ho do ruky. Obličejová maska se vznese přímo do vzduchu a zůstane mu viset asi devadesát centimetrů nad hlavou.

Mick vstane. Když po ní natáhne ruku, uvědomí si intenzivní pole elektromagnetické energie, které mu rezonuje v mozku jako rozezvučená ladička.

Dezorientovaný sáhne naslepo po bombě s kyslíkem a před očima mu tančí plameny. Vzdá to a klesne znovu zpátky na kov. Vdechuje další kyslík a zavře oči, aby zastavil pocit závrati.

Michaeli…

Mick otevře oči a zatají dech.

Michaeli…

Zahledí se na jezero. *Mám snad halucinace?*

Pojď ke mně, můj synu.

Přívod kyslíku mu vypadne z úst. „Kdo je tam?“

Scházels mi.

„Kdo jsi? Kde to jsem? Co je tohle místo zač?“

Vzpomínáš, Michaeli, říkali jsme Nazce náš soukromý malý očistec. Nebo už tě ten tvůj skvělý mozek po dlouhých letech samoty* v *blázinci přece jen zradil?

Mick cítí, jak mu buší srdce. Po rudých tvářích mu stékají horké slzy. „Tati? Tati, jsi to opravdu ty? Jsem mrtvý? Tati, kde jsi? Nevidím tě. Jak můžeš být tady? Kde *je* to tady?“

Pojď ke mně, Michaeli, a já ti to ukážu.

Jako v transu udělá krok z mříže a padá do jezera.

„Ale sakra, bože!“

Mick pohlédne dolů a mysl se zdráhá uvěřit tomu, co jí hlásí smysly. Je ve stavu beztíže, vzdoruje gravitaci, vznáší se nad tou stříbřitou hladinou na smaragdově zeleném polštáři energie, který mu proniká každým vláknem jeho bytosti, a on se cítí jako opilý. Ta příjemná euforie jako by se mu dostávala do všech kostí a vycházela lebkou, a přitom se mu zježí každý pramen vlasů. Cítí, jak se mu ze zad odpoutává vzduchová bomba. Rychle si dotáhne popruh kolem pasu, pak si znovu vloží regulátor do úst.

Pojď za mnou, Michaeli.

Jediný krok vpřed ho vystřelí po energetickém poli jako osvobozeného Baryšnikova. S novou odvahou udělá ještě několik dalších kroků a pak zjistí, že letí po zrcadlové hladině jezera jako anděl bez křídel vedený neviditelnou silou.

„Tati?“

Ještě kousek dál…

„Tati, kde jsi?“

Když se blíží k opačnému konci komory, spatří, že se tam jako nějaká pekelná loď zvedá z té třpytivé hladiny do výšky devíti metrů obrovská uhlově černá plošina. Sevře ho hrůza, když si uvědomí, že se nedokáže zastavit, že ho setrvačnost v tomhle beztížném světě žene proti jeho vůli přímo k té věci.

Mám tě.

Mick se v panice obrátí na útěk, ale zjistí, že bezmocně mává nohama, zatímco je vlečen vzhůru a pryč od hladiny jezera. Pluje na břiše, šátrá bezmocně po tom energetickém poli, když jeho tělo vleče pozpátku na plošinu jakási bezmezně ledově chladná zlá vůle.

Mick přistane tvrdě na kolenou a přepadne dopředu, jako by ho někdo nutil k modlitbě. Ztěžka dýchá, mysl má spoutanou hrůzou, když vzhlédne ke svému věznitel.

Je to jakási nádrž, vysoká a široká jako lokomotiva a dlouhá jako fotbalové hřiště. K tomu uzavřenému předmětu z kouřového skla se odněkud zpod plošiny jako tisíce mimozemských nitrožilních hadiček táhnou ožehnutá chapadlovitá potrubí.

Proč se mě bojíš, Michaeli?

Uvnitř válce prolétne fialový výboj energie a v záblesku na okamžik spatří nejasné obrysy nějaké obří bytosti.

Mick je jako ochromený, tvář mu hrůzou ztuhla jako maska, jeho údy už nedokážou nést váhu těla.

Podívej se na mě, Michaeli. Pohlédni do tváře své krve!

Mickovy myšlenky se roztříští, když ho jakási neviditelná síla přirazí těsně k tomu povrchu připomínajícímu sklo. *Cítí* tu bytost v kouřem zaplněné komoře – blízkost čirého zla, ze které má v hrdle sírovou pachuť a chce se mu zvracet. Sevře pevně víčka a mysl nedokáže pojmout hrůzu, která leží před ním.

Vlna energie mu víčka otevře a drží je dokořán.

Spatří, jak se ve žlutém oblaku uvnitř nádrže objevuje čísi obličej. Mick cítí srdce až v krku.

Ne…

Je to Julius. Otec má sněhobílé vlasy rozevláté jako Einstein, opálená vrásčitá tvář připomíná odřenou kůži. Upírá na něj měkký pohled hnědých očí.

Michaeli, copak se můžeš bát vlastního otce?

Ty nejsi můj otec…

Ale samozřejmě jsem. Jen si vzpomeň, Michaeli. Copak si nevzpomí-

náš, jak zemřela tvoje matka? Jaký jsi měl na mě vztek! Nenáviděl jsi mě za to, co jsem udělal. Pohlédls mi do očí stejně jako teď – A ODSOUDILS MĚ K POBYTU V TOMHLE PEKLE!

Ten příšerný hlas je stále hlubší, jak mu rezonuje v uších. Mick vykřikne do regulátoru a cítí, jak ztrácí rozum, když se Juliův obličej změní v pár krvavě rudých démonických plazích očí velkých jako reflektory – a zorničky v nich – zlaté ďábelské štěrbiny, které jako by se mu vpalovaly do duše a snažily se sežehnout mu zdravý rozum na popel.

Mick ze sebe vyrazí zděšený výkřik, když se mu po zmučené mysli sápou ledově chladné prsty smrti. Jediným, hrůzou vybuzeným pohybem seskočí z plošiny, ale zůstane viset v prostoru.

Jsi moje tělo, jsi má krev. Sledoval jsem tě, čekal jsem na tento den. Vím, že jsi cítil moji přítomnost. Brzy už budeme spolu. Znovu se shledáme… otec a syn.

Ve svém deliriu vzhlédne a uvědomí si, že ta otáčející se galaxie teď víří rychleji. Jak se zvyšuje její rychlost, vytváří se uprostřed toho roztaveného jezera obrovský dutý válec smaragdové energie a zvedá se ke stropu jako zářící zelené tornádo. Energetický kanál se spojí s vírem a oba se začnou točit společně, stále rychleji a rychleji.

Mickova mysl řve, oči mu lezou z důlků. Ve svém šílenství spatří, jak se uprostřed jezera zčeří osamělá vlnka, když se těsně pod roztavenou hladinou něco zvedá.

A teď to i vidí – stoupá to tím smaragdovým energetickým kanálem – jakýsi tvor – černý jako noc, podobající se dravému ptáku a s párem devítimetrových blanitých křídel. Pod trupem visí paňáty se třemi drápy. Lebka ve tvaru kovadliny bez obličeje vybíhá dozadu do jakéhosi zaobleného rohovitého výběžku, zobákovitý ocas měří asi polovinu rozpětí křídel. Na šíji tomu tvorovi září jako nějaké oko bez zorničky jasná jantarově zbarvená koule.

Mick se dívá jako očarovaný, jak se strop nad otáčející se galaxií energie ztrácí a objevuje se kolmá šachta vedoucí mořským dnem. Voda v šachtě se také otáčí a tvoří základnu mohutného víru.

Mick si pevně přitiskne k hrudi malou kyslíkovou bombu. Strhne si masku a namíří ventil od těla.

Střed stropu se s hlasitým zasyčením zatáhne a celý prostor rázem zaplní mohutné burácení. Mick cítí, jak mu lupne v uších, když se dovnitř vhrne moře. Vodní proud srovnatelný silou s Niagarskými vodopády usměrňuje na obou stranách válcové kolmé silové pole.

Mick se v zoufalství rozhlíží po prostoru komory a pohled mu padne na třiadvacet stejných šachet, z nichž všechny kromě jedné se otevřou, aby

nasály stoupající vodní masu.

Ozve se zvuk sílící bouře, jak se obří turbíny mimozemského plavidla spustí na zpětný chod, aby vypudily mořskou vodu.

Mick sevře butanový zapalovač, pak otevře ventil na menší bombě a plamenem se dotkne neviditelného proudu hořlavého čistého kyslíku. Natlakovaný plyn se vznítí jako raketa, dolní konec zásobníku mu tím tlakem vrazí do břicha a žene ho pozpátku vzduchem od nádrže.

Mick se řítí nad jezerem roztaveného kovu, pak se vnoří do zuřícího proudu mořské vody, která je odváděna pryč od kovové hladiny.

Když Micka vtáhne vodní proud, odhodí prázdnou bombu, a strach a vzrušení mu pohánějí paže a nohy, jak se snaží dostat k nefunkční šachtě, kterou přišel. Zachytí se mříže a vytáhne se nahoru následován stoupajícím přílivem.

Mick trhnutím otevře poklop a zadívá se do tmavé šachty. *Nezastavuj se, nemysli, prostě skoč!*

Skočí rovnýma nohama do té skluzavky vedoucí pod úhlem sedmdesáti stupňů do naprosté tmy, vzduchová bomba mu skřípe na zádech. Burácení nad jeho hlavou na chvíli ustalo. Přitiskne předloktí ke kluzkému kovovému povrchu, snaží se ze všech sil zbrzdit sestup a používá k tomu jako brzdovou destičku neoprenový skafandr.

Mick vystřelí z ústí šachty a po hlavě vlétne do kolmého obložení lopatky rotoru. Omráčený se postaví a uvědomí si mohutné vibrace, jak mu obří turbína pod nohama ožívá.

Přelez – rychle zpátky do ponorky!

Mick se vysouká vrchem přes dvoumetrovou lopatku, zatímco ze stropu vyrazí řeka mořské vody. Seskočí dolů a zmocní se ho panika, když vidí, že se lopatky turbíny začínají otáčet na zpětný chod a snaží se vystrnadit zaklíněný *Barnacle.*

Hlavně ať ta ponorka neodpluje bez tebe!

Mick se brodí po kolena ve vodě. Ještě jednou se zhluboka nadechne vzduchu, shodí ze zad nepohodlnou bombu a bez zbytečné zátěže vyskočí na titanový trup. Vzápětí ho do zad udeří zuřící vodní stěna a málem ho přehodí přes plavidlo.

Kulový prostor se rychle plní vodou, tlak stoupá a hrozí, že se ponorka každou chvíli uvolní. Mick se vytáhne na horní část *Barnaclu* a cítí, jak tlak v jeho hlavě sílí. Prudce škubne poklopem a vrhne se do průlezu, pak za sebou poklop přibouchne a otočením ho zajistí.

Náraz vody vytočí miniponorku do strany.

Mick sletí z žebříku, přistane na úlomcích rozbitého vybavení a vzápětí se *Barnacle* vyprostí.

Ozve se skřípavé ohlušující zavytí, jak obří turbína zrychlí na sto otáček za sekundu a vystřelí miniponorku jako kulku přiváděcí šachtou ven.

Na palubě Scylly

20:40

„To je malström!“ Kapitán Furman přeletí přes ovládací pult a podlaha pod ním se zkroutí, jak náraz mrští dvanáctitunovou ocelovou vrtací soupravou přes dolní palubu.

Vzduch naplní skřípění kovu. Horní paluba šestipatrové plošiny se s bolestným sténáním kymácí v obřím proudu. *Scylla* se nakloní pod úhlem šedesáti stupňů, jak se půl tuctu ponořených kotevních lan připevněných k jednomu pontonu odmítne podvolit sílícímu víru.

Technici a vybavení sklouznou z otevřené paluby rovnou do běsnícího smaragdového moře.

Zbývající kotevní lana prasknou a uvolní věž od mořského dna. Plovoucí konstrukce se napřímí – pak se točí, poskakuje a hází sebou v otáčejícím se ústí toho prozářeného víru.

Do noci vyjí sirény. Zmatená posádka se vypotácí z kajut a vzápětí padá sražena letící sutí. Zatímco se svět kolem závratnou rychlostí otáčí, muži se potácejí po hliníkových schodištích směrem k dolní palubě, kde na rumpálech visí tucet záchranných člunů.

Brian Dodds se přidržuje lan vedoucích k jednomu člunu a nevnímá nic než vyjící burácení víru. Člun visí necelé dva metry pod ním, ale *Scylla* sebou teď hází tak divoce, že už se do něj nedokáže spustit.

Ropná plošina se nakloní na stranu, jak ji zachytí odstředivá síla obřího víru, která *Scyllu* přidržuje u stěny kanálu. Ředitel NASA otevře oči a přinutí se pohlédnout do oslepujícího zdroje energie, který vyzařuje ze středu rozbouřeného moře. Dodds sevře lana a stačí nabrat plné plíce vzduchu, než se přes něj přelije dvanáctimetrová vlna, která se zuřivě zmocní i zbývajících záchranných člunů.

Dodds cítí, jak se mu obrací žaludek. Třeští nevěřícně oči, když se střed víru náhle propadne do mořského dna a plošina se nebezpečně zmítá na vrcholu šestisetmetrové vodní propasti. Pak v té oslepující smaragdové záři něco zahlédne – černého okřídleného tvora, který pomalu stoupá nahoru

vírem jako démon vylétající z pekla.

Okřídlená stvůra se prožene kolem něj a zmizí v noci – a současně se *Scylla* převrhne na bok a zřítí se volným pádem do té pekelné tlamy.

Ten neživý tvor zamíří nadzvukovou rychlostí nad hladinu Mexického zálivu, klouže zlehka na hustém polštáři antigravitace. Při letu na jihozápad vystoupá do větší výšky a s hučením se prožene nad vrcholky mexických hor směrem k Tichému oceánu.

Když se dostane k oceánu, změní předprogramované snímače kurz na přesnější západní směr. Tvor zpomalí a upraví rychlost tak, aby se po celou dobu své osudné pouti držel na ztemnělé straně planety.

DENÍK JULIA GABRIELA

Naše líbánky v Káhiře byly překrásné. Maria mi byla vším – tělem i duší, milenkou, společnicí, nejlepší přítelkyní. Když řeknu, že mě její blízkost stravovala, nebudu nijak přehánět. Její krása, vůně, sexualita – všechno kolem ní bylo tak opojné, že jsem si často připadal jako opilý láskou, připravený, když ne toužící, obětovat přísahu, že odhalím záhadu mayského kalendáře, za možnost návratu do Států se svou mladou nevěstou.

A tam mít rodinu. Vést normální život.

Maria měla jiné plány. Po týdnu líbánek rozhodla, že budeme pokračovat v naší pouti za minulostí lidstva ve Velké pyramidě, a to pátráním po pojítcích mezi touto skvostnou egyptskou stavbou a obrazcem nakresleným na planině Nazca.

Kdo by se dokázal přít s andělem?

Když přijde řeč na Gízu, je otázka, kdo vybudoval pyramidy, stejně závažná jako kdy, jak a proč. Víte, stavby v Gíze jsou paradox samy o sobě; byly vytvořeny s nepochopitelnou precizností k účelu, který i tisíce let po jejich dokončení představuje záhadu. Na rozdíl od jiných starověkých památek v Egyptě nevznikly pyramidy v Gíze jako hrobky; vlastně zcela postrádají jakékoli určující hieroglyfy, vnitřní nápisy, sarkofág nebo poklady.

Jak jsem se zmínil už dříve, eroze v základech Sfingy prokázala, že stavby v Gíze vznikly v roce 10450 před Kristem, takže jsou vůbec nejstaršími v Egyptě.

Jistě vám neunikne, že o těchto divech nehovořím jako o pyramidách Chufuově, Rachefově a Menkaureově. Egyptologové nám vštípili přesvědčení, že právě tito tři faraoni dali podnět k vybudování těchto monolitů. Takový nesmysl! Chufu měl s návrhem a stavbou Velké pyramidy společného asi tolik co Artuš, křesťanský král, se Stonehenge, které bylo opuštěno

1500 let před Kristem.

Tenhle omyl má původ v roce 1837, když najali plukovníka Howarda Vysea, aby prováděl vykopávky v Gíze. Tento archeolog bez jakýchkoli předchozích významných objevů (a také zcela na mizině) dokázal jakýmsi zázrakem objevit značky z lomu *nesoucí Chufuovo* jméno v jakémsi dost podivném tunelu, který náhodně vykopal v pyramidě. Z nějakého důvodu se už nikdo evidentně nezabýval skutečností, že tyto značky byly nakresleny vzhůru nohama (některé dokonce špatně) a že se nikde jinde uvnitř Velké pyramidy žádné jiné nápisy nenašly.

Egyptologové samozřejmě na Vyseův objev přísahají jako na Písmo svaté.

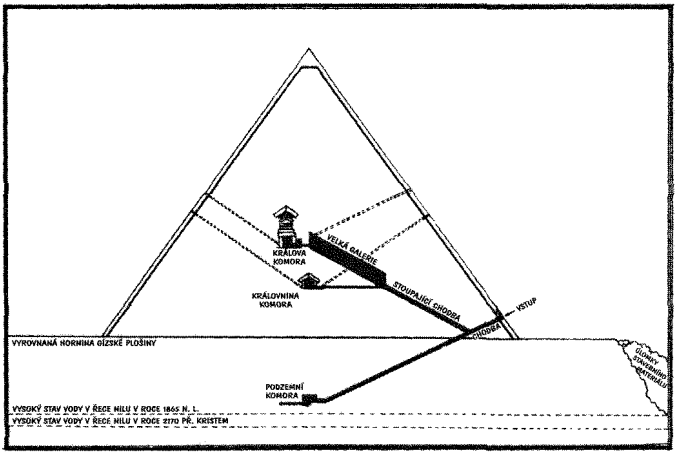
O mnoho let později nalezl francouzský archeolog Auguste Mariette jakousi inventární stélu. Text na tomto kameni, starověký ekvivalent historického poutače pro turisty, jasně uvádí, že pyramidy byly postaveny dávno před Chufuovou vládou, a o stavbách v Gíze hovoří jako o Říši Usira, pána Rasecau.

Usir – nejspíš nejuctívanější postava v celých egyptských dějinách – velký učitel a učenec, který zakázal kanibalismus a zanechal svému lidu trvalý odkaz.

Usir – vousatý bůh-král.

S Marií jsme strávili většinu času zkoumáním záhad Velké pyramidy, přestože v kontextu celé Gízy je její účel zcela jasný.

Zvenku je Velká pyramida stejně ohromující jako uvnitř. Protože jsem už dříve pojednal o rozměrech pyramidy v souvislosti s číslem *pí*, precesí a rozměry Země, budu se teď věnovat čtyřem stěnám stavby tvořeným vá-

pencovými bloky. Třebaže se to může zdát neuvěřitelné, vzhledem k tomu, že každá strana měří 230 metrů, schází pouhých dvacet centimetrů, aby pyramida tvořila dokonalý čtverec. Každá strana je také orientována přesně k severu, východu, jihu a západu, a tato fakta působí o to silněji, když si uvědomíme, že Velkou pyramidu vybudovali z 2 300 000 kamenných bloků, z nichž každý váží mezi 2,5 a 15 tunami. (V nejmenší ze tří gízských pyramid leží jeden kámen o hmotnosti 320 tun. V roce 2000, kdy tato slova píšu, jsou na celém světě pouze tři jeřáby, které by dokázaly takové obrovské břemeno zvednout ze země.) Ovšem podobně jako v případě Tíwanaca a Stonehenge nebyly k přesunu těchto neuvěřitelných břemen ze vzdáleného lomu a následnému umístění na správné místo často desítky metrů nad zemí použity žádné stroje.

Většina těch, kteří okukují Velkou pyramidu, si neuvědomují, že stěny stavby byly původně obloženy vysoce naleštěnými krycími kameny a že každý z těchto 144 000 bloků vážil devět tun. Dnes už zůstaly jen zbytky tohoto opláštění, většina vzala za své při rozsáhlém zemětřesení v roce 1301, ale přesto víme, že tyto vápencové bloky byly rozřezány s takovou přesností a umem, že se mezi ně nedalo vsunout ani ostří nože. Můžeme si jen představovat, jak asi musela vypadat Velká pyramida před tisícem let – stavba o hmotnosti šest milionů tun na rozloze 13 akrů se třpytila v egyptském slunci jako sklo.

Zatímco při pohledu na pyramidu zvenku se tají dech, skutečný účel této záhadné stavby se nejspíš skrývá v jejím nitru.

Velká pyramida obsahuje několik chodeb vedoucích ke dvěma prázdným místnostem, pojmenovaným Králova komora a Královnina komora. Pravý účel těchto místností neznáme. Skrytým vstupem v severní stěně se dostaneme do úzkého průchodu, na který navazuje chodba vedoucí přímo do nitra pyramidy. Po krátkém stoupání můžete vstoupit buď do klaustrofobii vyvolávajícího čtyřicet metrů dlouhého vodorovného tunelu vedoucího ke Královnině komoře, nebo pokračovat ve stoupání ještě dál přes Velkou galerii, působivou klenutou chodbu, ke Králově komoře.

Královnina komora je prázdný prostor o rozměrech pět krát pět a půl metru s šestimetrovým sedlovým stropem. Jedinou zajímavost v ní představuje úzká ventilační šachta, hranatý kanálek o rozměrech pouhých dvacet krát dvacet tři centimetry. Tato šachta, stejně jako dvě další objevené v Králově komoře, zůstala uzavřená až do roku 1993, kdy Egypťané, kteří se snažili přijít na způsob, jak zlepšit cirkulaci vzduchu v pyramidě, najali německého inženýra Rudolfa Gantenbrinka, aby pomocí miniaturního robota tyto ucpané větrací šachty prokopal. Snímky, které pořídila miniaturní kamera robota, odhalily, že šachty nejsou ucpané, ale uzavřené zevnitř

pomocí posuvného zařízení, jakýchsi dvířek přidržovaných na místě kovovými úchyty. Po jejich otevření bylo šachtou vidět přímo k obloze.

Pomocí moderního sklonoměru dokázal Gantenbrink vypočítat přesné úhly projekce na noční obloze. Královnina jižní šachta míří pod úhlem 39 stupňů přímo na hvězdu Sírius. Králova šachta je pod úhlem 45 stupňů obrácena k Al Nitak, nejnižší hvězdě mezi trojicí v Orionově pásu.

Astronomové brzy poté objevili, že všechny tři pyramidy v Gíze byly pečlivě orientovány tak, aby odrážely pozici tří hvězd v opasku souhvězdí Orionu, jak se jevily v roce 10450 před Kristem. (Legenda o Usirovi se pojí také s Orionem; jeho žena Eset s hvězdou Síriem.)

Byla účelem těchto šachet jejich orientace ke hvězdám, nebo měly plnit ještě jinou funkci?

Velká galerie je sama o sobě neuvěřitelný zázrak stavitelství. Tahle podpůrná šachta má v úrovni podlahy šířku necelé dva metry a postupně se zužuje na obou stranách až ke stropu ve výšce osm a půl metru. Tato úzká chodba se táhne vzhůru pod úhlem 26 stupňů víc než 45 metrů, což je architektonický div, když uvážíme, že klenuté zdivo galerie drží celou váhu horních tří čtvrtin pyramidy.

Na vrcholku Velké galerie je záhadná vstupní komora, jejíž zdi jsou tvořeny červenou žulou. Do zdi je vytesán zvláštní pár paralelních drážek připomínající kolejnice pro nějaké dávné dělicí stěny. Odsud vede malý tunel do Královy komory, nejpůsobivější prostory v pyramidě. Komora má tvar pravidelného obdélníku, je 5,2 metru široká a 10,5 metru dlouhá, se stropem ve výšce 5,8 metru. Celá komora je obložena deskami z červené žuly, z nichž každá váží více než 70 tun!

Jak dokázali dávní stavitelé vyzdvihnout tyto žulové bloky na jejich místo, zvlášť v tak těsných prostorách?

V Králově komoře se nachází pouze jediný objekt, celistvý blok z našedlé žuly, jehož vnitřek je vytesán do tvaru obří vany. Stojí u západní stěny, má délku dva a půl metru a šířku a hloubku jeden metr. Tento celistvý žulový blok byl opracován s nevysvětlitelnou přesností. Ať už byla k jeho obrobení použita jakákoli technika, předčí jakýkoli nástroj, který má k dispozici dnešní člověk.

Přestože se nikdy nenašla žádná mumie, egyptologové dál tento vyhloubený předmět označují za sarkofág bez víka.

Já mám ale jinou teorii.

Králova komora, jak se zdá, funguje jako nějaký akustický nástroj, shromažďuje a zesiluje zvuky. Několikrát jsem se ocitl v této místnosti o samotě a využil té příležitosti k tomu, že jsem vlezl do vanovité schránky. Když jsem si v ní lehl, pocítil jsem jakési hluboké rezonance, jako kdybych

vlezl do zvukovodu nějakého obra. Nepřeháním, když uvedu, že mi těmi silnými zvukovými a energetickými vibracemi doslova rachotily kosti. Když jsem později hovořil s techniky z oblasti elektroniky, uvedli, že díky geometrii svého vrcholu funguje Velká pyramida (při 377 ohmech) jako dokonalý rezonátor, s impedancí odpovídající volnému prostoru.

Ať to zní sebevíc bizarně, podle mé teorie byla Velká pyramida navržena tak, aby fungovala jako jakási neuvěřitelná, monolitická ladička usměrňující energii, která je schopna zesilovat toky o vysokých kmitočtech, nebo možná ještě prozatím neznámá energetická pole.

Další fakta, která nutí k zamyšlení: kromě našeho pátrání ve Velké pyramidě jsme s Marií strávili bezpočet hodin kladením otázek některým špičkovým světovým architektům a inženýrům. Když propočetli hmotnosti, pracovní sílu a požadavky na prostor v souvislosti s budováním této stavby, každý z těchto profesionálů přišel se stejným překvapivým závěrem – Velkou pyramidu by nebylo možno duplikovat – dokonce ani dnes.

Dovolte mi, abych to znovu zopakoval: Dokonce ani pomocí našich nejdůmyslnějších jeřábů by lidé v dnešní době Velkou pyramidu nedokázali postavit.

A přes to všechno Velká pyramida vznikla, a to před nějakými 13 000 roky!

Kdo ji tedy vybudoval?

Jak může člověk hledat odpovědi, aby určil nemožné? A co je nemožné? Maria to definovala jako „chybný závěr, ke kterému dospěje neinformovaný pozorovatel, jehož vlastní omezené zkušenosti postrádají informační základ k tomu, aby přesně pochopil něco, co jednoduše není v mezích jeho vlastních přijatelných parametrů reality“.

Moje milovaná se tím snažila vyjádřit toto – záhady zůstanou záhadami, dokud pozorovatel neotevře svoji mysl novým možnostem. Nebo pokud to vyjádříme zhuštěněji – abyste nalezli řešení toho, co je vnímáno jako nemožné, hledejte nemožná řešení.

A to jsme udělali.

Logika říká, že pokud lidské bytosti samy nedokázaly postavit pyramidy v Gíze, musel jim v tom pomoci někdo jiný, v tomto případě jiný druh, a to evidentně daleko vyspělejší po stránce znalostí.

K tomuto jednoduchému, ale současně znepokojivému závěru jsme nedospěli jen tak. Je založen na pevných empirických důkazech.

Z protáhlých lebek nalezených ve Střední i Jižní Americe je zřejmé, že příslušníci tohoto záhadného druhu byli humanoidi. Různé legendy je popisují jako vysoké bílé muže, s jasně modrýma očima a dlouhými bílými

vlasy a vousy. Některé z nejúspěšnějších dávných kultur v dějinách, Egypťané, Inkové, Mayové a Aztékové, uctívaly tyto bytosti jako muže moudré a mírumilovné, kteří přišli, aby vytvořili pořádek z chaosu. Všichni to byli velcí učenci, s vyspělými znalostmi astronomie, matematiky, zemědělství, lékařství a architektury, které povýšily naši divošskou rasu na národy se zavedeným společenským řádem.

Zanechali fyzické důkazy, které nesporně potvrzují jejich existenci.

Tento humanoidní druh měl také jasný program – zachránit budoucnost lidstva, své adoptivní děti.

K jakému bizarnímu a děsivému závěru jsme to s Marií dospěli! Byli jsme dva současní myslitelé s doktoráty z Cambridge a navzájem jsme si sdělovali teorie, na které by mohl být Erich von Däniken hrdý. Jenže my jsme hrdí nebyli. Naopak, v první chvíli jsme zakoušeli pocit hanby. Nebyli jsme žádní švýcarští hoteliéři, kteří se dali na spisovatelskou dráhu. Byli jsme vědci, uznávaní archeologové. Jak jsme mohli vůbec předstoupit před své kolegy s takovými absurdními názory o zásahu mimozemšťanů? A přesto jsme, já i moje mladá manželka, měli poprvé pocit, že se nám konečně opravdu otevřely oči. Cítili jsme, že jsme objevili jakýsi mistrovský plán, ale současně se nás zmocňovalo zklamání, že nedokážeme rozluštit jeho skrytý smysl. Naši humanoidní vůdci nám zanechali pokyny v mayských kodexech a tuto zprávu zachytili s vynaložením velkého úsilí také na planině Nazca, jenže kodexy spálili španělští kněží a zpráva z Nazky nám stále unikala.

S Marií jsme si připadali vyděšení a sami, nad hlavami nám jako Damoklův meč viselo proroctví zkázy z mayského kalendáře.

Vzpomínám si, že jsem držel svoji ženu a cítil se jako ztracené dítě, které, když se dozví o smrti, se snaží od svých rodičů pochopit pojetí nebes. Tahle myšlenka mě dovedla k poznání, že navzdory všem pozoruhodným činům a úspěchům je náš druh z hlediska evoluce stále ještě v plenkách. Možná právě proto se tak rádi uchylujeme k násilí a zůstáváme pečujícími tvory plnými emocí, kteří stále touží po lásce a podléhají pocitu osamění. Jako batolata stará 30 000 let prostě nedokážeme nic lepšího. Jsme planetou dětí. Země je obrovský sirotčinec, a nikde žádná dospělá mysl, která by nám vysvětlila, jak to chodí ve vesmíru. Byli jsme donuceni učit se sami, učit se tvrdě a za pochodu, žijeme a umíráme jako červené krvinky, které obíhají s lehkomyslnou bezstarostností tělem lidstva – tak mladí, tak nezkušení a tak naivní. Dinosauři vládli Zemi 200 milionů let, ale naši první předci spadli ze stromů teprve před necelými dvěma miliony let. Ve své neuvěřitelné nevědomosti jsme se považovali za nadřazené.

Pravdou je, že nejsme nic jiného než druh – dětí zvědavých, nevědo-

mých dětí.

Nefilim, „ti, kdo padli“, byli našimi vůdci. Byli zde před dávnými časy, brali si ženy rodu Homo sapiens za manželky, a tak našemu druhu předali svoji DNA. Naučili nás tomu, co jsme podle nich dokázali pochopit, a zanechali jasné stopy své přítomnosti. Také se nás pokusili varovat před blížící se katastrofou, ale my jsme byli, podobně jako většina dětí, hluší, odmítali jsme uposlechnout varování svých rodičů.

Vzpomínám si, jak jsem řekl Marii: „Stále zůstáváme dětmi. Jsme křehké, naivní děti, myslíme si, že všechno víme, nevšímavě se houpáme ve své kolébce, a přitom se otevřeným oknem dětského pokoje plazí dovnitř had, aby nás zahubil.“

Maria přitakala. „Uvědomuješ si, doufám, že se nám vědecký svět vysměje?“

„V tom případě se to nesmí dozvědět, alespoň prozatím ne,“ řekl jsem. „Proroctví o lidstvu je možná vytesáno do kamene, ale o budoucnosti můžeme pořád rozhodnout sami. Nefilim by nepodstupovali všechny ty problémy, aby nás varovali před 4 Ahau, 3 Kankin, aniž by nám zanechali nějakou zbraň, nějaký způsob, jakým se můžeme zachránit před zkázou. Musíme najít způsob naší záchrany – teprve potom nám bude zbytek světa naslouchat s otevřenou myslí.“

Maria mě objala a souhlasila s mou logikou. „Tady odpovědi nenajdeme, Julie. Měl jsi celý ten čas pravdu. Velká pyramida sice tvoří součást skládačky toho proroctví, ale chrám, zachycený na planině Nazca, leží v Mezoamerice.“

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1975-77 strany 12-72
Fotodeník, disketa 4: Název souboru: GÍZA, plán 17

18

1. PROSINCE 2012
NULLARBOR PLAIN, AUSTRÁLIE
5:08

Nullarbor Plain, nejrozsáhlejší plochá část souše na naší planetě, je pustá vápencová krajina, která se táhne na rozloze více než dvě stě čtyřicet pět tisíc čtverečních kilometrů podél nehostinného australského jižního tichomořského pobřeží. Je to neobydlená oblast, bez vegetace a živých tvorů.

Jenže pro Saxona Lennona, přírodovědce na částečný úvazek, a jeho dívku Reneé byla Nullarbor Plain vždy skvělým místem úniku. Žádní lidé, žádný hluk, žádní uřvaní vedoucí projektů – jen konejšivé zvuky příboje, který naráží na strmé vápencové útesy třicet metrů pod jejich táborem.

Dozvuk aerodynamického třesku vyžene Saxona ze spacáku. Otevře oči, odhrne klopy stanu a zahledí se na hvězdný baldachýn.

Reneé ho paží obejme kolem pasu a začne si hrát s jeho přirozením. „Vstal jsi brzo, lásko."

„Nech toho – neslyšelas, jak kolem něco prolítlo?"

„Jako co?"

„Nevím…"

Strašlivá rána, která otřese půdou za jejich stanem, odhodí Saxona od jeho dívky.

„Pojď!"

Mladý pár vyskočí polonahý ze stanu. Nazují si svoje turistické boty a ani si je nezavazují. Naskočí do džípu a zamíří na východ. Saxon si dává pozor, aby vozidlo udržoval v bezpečné vzdálenosti od okraje pobřežního útesu, který se táhne vpravo od nich.

Než dojedou na místo, temný obzor zešedne.

„Zatraceně, Saxi, co je to?“

„Já… já nevím.“

Ta věc je obrovská, vysoká jako jednopatrový dům, s blanitými křídly, která mají rozpětí dobrých osmnáct metrů. Tvor je černý jako noc, sedí na dvou tříprstých pařátech, kterými svírá pustý vápencový povrch. Obrovský, lesklý vějířovitý ocas drží nehybně několik desítek centimetrů nad zemí a zpod břicha mu trčí řada chapadel. Hlavu bez obličeje ve tvaru rohu vypíná k nebi. Ten bizarní tvor vypadá jako bez života, s výjimkou jasné jantarově zlaté záře diskovitého orgánu, který je umístěn na jedné straně jeho trupu.

„Nemohl by to být jeden z těch dálkově ovládaných letounů, které používá armáda?“

„A neměli bychom někomu zavolat?“

„Jak chceš. Já si udělám pár fotek.“ Saxon namíří fotoaparát a několikrát stiskne spoušť, zatímco dívka opakovaně zkouší spustit telefon ve voze.

„Telefon nefunguje, vychází z něj jen praskání. Nezapomněl jsi zaplatit účet?“

„Rozhodně ne. Na, vyfoť mě s tím v záběru, víš, abych mohl ukázat, jak je ta věc velká.“

„Ale nechoď moc blízko, miláčku.“

Saxon podá Reneé aparát, pak si stoupne asi pět metrů od toho tvora. „Podle mě není tahle věc ani funkční. Jen tady sedí jako opékající se kondor.“

Na obzoru se objeví zlatavá zář. „Skvělé načasování. Počkej na slunce, ať máš lepší záběr.“

První ranní paprsky vykouknou přes Pacifik, sluneční záře políbí lesklý povrch ocasu toho tvora.

Saxon nadskočí, když se ocas s hydraulickým zasyčením zvedne.

„Do prdele, ta věc se spouští!“

„Saxi – podívej – to jeho oko začíná mrkat.“

Saxon hledí na jantarový disk, který bliká stále rychleji a mění barvu až do karmínova.

„Pojď…“ Popadne Reneé za zápěstí a běží zpátky k džípu. Dupne na plyn a rozjede se plnou rychlostí přes širokou pláň na sever.

Koule změní barvu do krvavě ruda, pak přestane blikat. Po natažených křídlech prolétne jiskra a rozhoří se jasným žhnoucím stříbrným plamenem.

Pak ten tvor s oslepujícím zábleskem vybuchne a uvolní nepředstavitelné množství zápalné energie, která se rychlostí zvuku šíří po celé plošině Nullarbor. Nárazové vlny jaderného výbuchu pronikají do porézní vápencové horniny.

A vypařují vše, co jim stojí v cestě.

Saxon zaznamená tu bělostně zářivou tlakovou vlnu o teplotě šestnáct tisíc stupňů jen nanosekundu předtím, než se on, jeho přítelkyně a džíp i s celou krajinou vypaří ve formě syčícího toxického plynu, který je vyvržen do atmosféry v pekelném vakuu mikrokosmického prachu a plamenů.

Mexický záliv

Fregata USS *Boone* (FFG-28) třídy Oliver Hazard Perry vybavená řízenými střelami pluje tiše na zlověstně ocelově šedém moři pod zataženou odpolední oblohou. Kolem válečného plavidla jsou na ploše o průměru více než tři kilometry roztroušeny zbytky poloponořené vrtné soupravy *Scylla*. V poli trosek opatrně manévruje tucet motorových gumových raftů a emocionálně vyčerpaní námořníci vytahují z vody nafouklé lidské ostatky.

Námořní podporučík Zak Wishnov uzavře další vak s mrtvolou, zatímco poručík Bill Blackmon vede motorový člun pomalu mezi troskami.

„Zaku, tady je další, u přídě na pravoboku."

„Bože, jak já tohle nesnáším." Wishnov se nakloní přes příď a zachytí mrtvolu hákem. „Ježíši, tomuhle schází ruka."

„Žralok?"

„Ne, je to hladce odseknuté. Víte, když o tom tak teď mluvíme, neviděl jsem tady celou dobu ani jediného žraloka."

„Já taky ne."

„Nedává to smysl. Všude kolem je krev a v těchhle vodách se to žraloky jen hemží." Zak překulí rozdrcenou mrtvolu do člunu a rychle ji vsune do vaku. „Je to ta věc tam dole, že, pane poručíku? Zdroj toho zelenýho světla. Proto se žraloci drží stranou."

Poručík přikývne. „Žraloci vědí něco, co my ne. Čím dřív nás velitel vezme odsud, tím líp."

Kapitán Edmund O. Loos III. stojí nehybně na můstku, oříškově hnědýma očima pozoruje hrozivě zbarvený obzor a dolní čelist má zaťatou vztekem. V pořadí třináctý důstojník, který velí *Boone* a její posádce složené ze 42 důstojníků a 550 členů mužstva, v duchu zuří; vlastně ho vztek neopustil od chvíle, kdy dostal rozkazy z velení, aby se odpojil od bitevní flotily mířící do Perského zálivu a hlásil se v Mexickém zálivu.

Zatracená záchranná operace zrovna uprostřed akce, ze které se mohl vyklubat největší válečný konflikt za posledních dvacet let. Teď budeme celému námořnictvu k smíchu.

Přichází jeho zástupce, výkonný důstojník komandér Curtis Broad. „Promiňte, pane kapitáne. Jeden z našich LAMPS objevil na hladině 1,7 kilometru západně odsud ponorku. Na palubě jsou dva trosečníci. Jeden z nich tvrdí, že ví, co zničilo *Scyllu.*“

„Dejte je přivést do zasedací místnosti. V kolik má přiletět viceprezident?“

„Za třicet pět minut.“

V dálce pročísne oblohu blesk a o několik sekund později následuje hrom.

„Odvolejte všechny čluny. Budu v zasedací místnosti. Informujte mě, až dorazí viceprezident.“

„Ano, pane kapitáne.“

Protiponorková helikoptéra Kaman SH-2G Seasprite, známá také jako LAMPS, tedy lehký letecký víceúčelový systém, dvakrát poskočí, než přistane na vrtulníkové přistávací ploše raketové lodi.

Mick Gabriel popadne nosítka s Dominique za jeden konec, člen posádky uchopí druhý. Dveře vedoucí na heliport se otevřou a přidá se k nim lodní lékař a jeho tým.

Lékař se skloní nad tou hispánskou kráskou v bezvědomí. Ujistí se, že dýchá, zkontroluje pulz, pak jí posvítí baterkou do očí. „Má těžký otřes mozku, možná i vnitřní zranění. Potřebujeme ji dostat na marodku.“

Micka odstrčí stranou sanitář a převezme od něj nosítka. Mick je příliš slabý, aby se zmohl na protest.

Lékař ho prohlédne. „Hochu, vypadáte, jako byste prošel peklem. Nějaká zranění, kromě odřenin a škrábanců?“

„Myslím, že ne.“

„Kdy jste se naposledy vyspal?“

„Nevím. Dva dny? Příteli, bude ta dívka v pořádku?“

„Měla by být. Jak se jmenujete?“

„Mick.“

„Pojďte se mnou, Micku. Ošetříme vám zranění, dáte si nějakou baštu, pak vás trochu očistíme. Potřebujete si trochu odpočinout…“

„Nepřipadá v úvahu,“ přeruší ho poručík. „Kapitán ho chce mít za patnáct minut v zasedačce.“

Než se helikoptéra s Ennisem Chaneym dotkne horní paluby *Boone*, spustí se déšť. Viceprezident se nakloní a šťouchne do spícího muže vedle sebe.

„Probuď se, Marvine, už jsme tady. Jak můžeš spát při tomhle kodrcání, to opravdu nechápu.“

Marvin Teperman se na něj pousměje a protře si oči. „Cestování mě vždycky unaví.“

Nějaký podporučík jim otevře dveře, zasalutuje a pak vede oba muže dovnitř. „Pane viceprezidente, kapitán Loos na vás čeká v zasedací místnosti…“

„Ještě ne. Nejdříve chci vidět mrtvé.“

„Hned teď, pane?“

„Hned teď.“

Podporučík ho vede do velkého hangáru. V řadách na betonové podlaze jsou tam uložené vaky s mrtvolami.

Chaney jde pomalu od vaku k vaku, u každého se zastaví a přečte si identifikační štítek. „Ach, bože…“ Viceprezident poklekne vedle jednoho pytle a zatáhne třesoucíma se rukama za zip. Hledí do bledého neživého obličeje Briana Doddse. Otcovským pohybem mu odhrne kaštanové vlasy z čela a do očí se mu hrnou slzy.

„Jak se to stalo?“ zašeptá chraplavě.

„Nevíme, pane viceprezidente. Jediný člověk, který by to mohl vědět, na vás čeká v kapitánově zasedací místnosti.“

Chaney znovu uzavře vak a ztěžka se zvedne. „Odveďte nás tam.“

Mick si vstrčí do úst poslední kousek sendviče s krůtím masem a se sýrem a zapije ho hltem zázvorového piva.

„Už se cítíte lépe?“

Kývne na kapitánovu otázku. Přestože je vyčerpaný, jídlo, horká sprcha a čisté šaty mu zvedly náladu.

„Takže vy tvrdíte, že se jmenujete Michael Rosen a že jste mořský biolog ze zařízení v Tampě, je to tak správně?“

„Ano, pane kapitáne. Můžete mi říkat Mick.“

„A objevil jste ten objekt pod námi – jak?“

„SOSUS. Je to zvukový podvodní sledovací…“

„Vím, co je to SOSUS, děkuji. A vaše společnice…“

Rozhovor přeruší zaklepání na dveře. Mick vzhlédne a spatří, jak dovnitř vchází viceprezident Ennis Chaney a za ním menší starší muž s tenkým knírkem a příjemným úsměvem.

„Vítejte na palubě, pane viceprezidente. Mrzí mě, že k vaší návštěvě nedošlo za příznivějších okolností.“

„Pane kapitáne, toto je doktor Marvin Teperman, exobiolog z Kanady. A kdo je tenhle džentlmen?“

Mick mu podá ruku. „Doktor Michael Rosen.“

„Doktor Rosen tvrdí, že vstoupil ve své miniponorce do toho objektu

dole.“

Chaney se usadí k jednacímu stolu. „Informujte nás o tom.“

Kapitán Loos nahlédne do svých poznámek. „Doktor Rosen popsal uspořádání, které poněkud připomíná Dantovo *Peklo*. Podle něj tu smaragdovou záři vydává mohutné energetické pole, které má zdroj právě v té podzemní prostoře.“

Chaney upře na Micka své vpadlé oči. „Co se stalo se *Scyllou?*“

„Ta vrtná souprava,“ objasňuje Loos. „Byla to senzorická pozorovací stanice umístěná nad tím otvorem.“

„To energetické pole vytváří mohutné víření. Plošinu musel zničit právě tento vír.“

Loos vytřeští oči. Stiskne vypínač na vysílačce. „Můstek.“

„Ano, pane kapitáne, tady komandér Richards…“

„Vypusťte senzorické bóje, komandére, a pak se s lodí přesuňte jeden kilometr na východ od naší současné polohy.“

„Jeden kilometr na východ, ano, pane.“

„Proveďte ten rozkaz co nejrychleji, komandére.“

„Rozumím, pane.“

Mick pohlédne z kapitána Loose na viceprezidenta. „Přemístit loď nestačí, pane kapitáne. Jsme ve strašlivém nebezpečí. Tam dole je forma života…“

„Forma života!“ Marvin skoro přeskočí stůl. „Tam dole je stále něco naživu? Jak je to možné? Jak to vypadalo?“

„Nevím.“

„Neviděl jste to?“

„Ta bytost zůstala ukryta v obří nádrži.“

„Tak jak víte, že je naživu? Pohnula se?“

„Komunikovala se mnou – telepaticky. Má schopnost vnímat naše myšlenky, dokonce naše nejzasutější vzpomínky.“

Teperman stojí na nohou a nedokáže skrýt vzrušení. „To je neuvěřitelné. Jaké myšlenky to sdělovalo?“

Mick váhá. „Objevilo to vzpomínku na mého zesnulého otce. Nebyla to – nebyla to moc dobrá vzpomínka.“

Chaney se nakloní. „Říkal jste, že jsme ve strašlivém nebezpečí. Proč? Představuje pro nás ta forma života nějakou hrozbu?“

„Je to víc než hrozba. Pokud tu bytost a její plavidlo nezničíme, každý muž, žena a dítě na této planetě budou mrtví, až nastane 4 *Ahau.*… hm, totiž 21. prosinec.“

Marvin se přestane usmívat. Chaney s kapitánem pohlédnou na sebe, pak znovu na Micka, který cítí napětí ve viceprezidentových očích.

„Jak to víte? Informoval vás o téhle hrozbě ten tvor?“

„Viděl jste tam nějakou zbraň?“ zeptá se kapitán.

„Nejsem si jistý. Něco to vypustilo. Nevím, co to bylo. Připomínalo to obřího deformovaného netopýra, jen to nemávalo křídly, prostě se to zvedlo z jezera tekuté stříbrné energie…“

„Bylo to živé?“ zeptá se Marvin.

„Nevím. Vypadalo to spíš jako mechanické než organické, jako nějaký dálkově řízený model. Energetické pole se začalo otáčet a vytvořil se vír. Strop té místnosti se zčásti otevřel do moře a ta věc se prostě vznesla a vylétla tím komínem ven.“

„Přímo tím komínem?“ Chaney zakroutí nevěřícně hlavou. „To mi připadá poněkud divoké, pane doktore.“

„Uvědomuju si to, ale ujišťuju vás, že je to pravda.“

„Pane kapitáne, prozkoumali jste ponorku tohoto muže?“

„Ano, pane viceprezidente. Elektronika je zcela zničená a trup je silně poškozený.“

„Jak jste se dostali do toho mimozemského plavidla?“ zeptá se Marvin.

Mick pohlédne na exobiologa. „To je poprvé, co o tom hovoříte jako o *mimozemském* plavidle. Jsou to zbytky objektu, který zasáhl Zemi před pětašedesáti miliony let, že, pane doktore?“

Marvin překvapeně zvedne obočí.

„A ten kosmický signál – ten musel aktivovat systém podpory života v tom plavidle.“

Teperman vypadá ohromeně. „Jak to všechno víte?“

„Je to pravda?“ zeptá se kapitán Loos nevěřícně.

„Je to velmi pravděpodobné, pane kapitáne, ačkoli na základě informací doktora Rosena bych spíš řekl, že se ten mimozemský systém podpory života nikdy zcela nevypnul. Ta nádrž, o které hovoří doktor Rosen, musela fungovat dál a udržovala tu bytost naživu v nějaké ochranné stázi.“

„Až ji aktivoval ten kosmický signál,“ dokončí Mick.

Chaney si ho podezíravě měří. „Jak je možné, že toho o tom mimozemském tvorovi tolik víte?“

Ozve se zaklepání na dveře a vejde komandér Broad. „Omlouvám se, že ruším, pane veliteli, ale musím s vámi hovořit v soukromí.“

Kapitán Loos za ním vyjde ven.

„Pane doktore, podle vás tato bytost zničí 21. prosince lidstvo? Jak to víte?“

„Jak jsem už říkal, komunikovala se mnou. Její úmysly nemusely být sděleny verbálně, ale byly zcela jasné.“

„Takže vám sdělila datum dvacátého prvního?“

„Ne.“ Mick sáhne po kapitánových poznámkách. Přelétne je a nenápadně přitom sundá ze složky kancelářskou sponku. „Strávil jsem celý život studováním mayských proroctví a bádáním na půl tuctu starověkých nalezišť po celé zeměkouli, která spojují tuto zlou bytost s koncem světa. Jedenadvacátého je datum, které uvádí mayský kalendář, datum, kdy ze zemského povrchu zmizí lidstvo. Než se mi vysmějete, měli byste vědět, že tenhle kalendář je přesný astronomický nástroj…“

Chaney si protře oči a ztrácí trpělivost. „Nepřipadáte mi moc jako biolog, pane doktore, a tohle vaše mayské proroctví mě nijak moc nebaví. Na palubě té vrtné věže zahynula spousta lidí a já chci vědět, co je zabilo.“

„Už jsem vám to řekl.“ Mick si vsune sponku do opasku.

„A jak jste se dostal do toho mimozemského plavidla?“

„Asi kilometr a půl od toho hlavního otvoru je v mořském dně v dokonalém kruhu rozmístěno třiadvacet šachet. S mojí společnicí jsme nasměrovali miniponorku do jedné z nich. Zachytila nás obří turbína, která vtáhla naši ponorku do…“

„Turbína!“ Teperman znovu nevěřícně zdvihne obočí. „Neuvěřitelné. K čemu ta turbína je?“

„Podle mě slouží k ventilaci. Miniponorka se během nasávací fáze vklínila mezi otáčející se lopatky. Když rotory změnily chod, aby odsály vodu z té místnosti, vyneslo nás to znovu do moře.“

Do jednací místnosti se vrátí kapitán Loos s arogantním výrazem ve tváři. „Máme tady problém, pane viceprezidente, který může hodně vysvětlit. Doktor Rosen není tak docela ten, za koho se vydává. Ve skutečnosti se jmenuje Michael Gabriel a minulý týden uprchl z ústavu pro choromyslné v Miami.“

Chaney s Marvinem cynicky pohlédnou na Micka.

Mick se zadívá viceprezidentovi zpříma do očí. „Nejsem duševně chorý. Lhal jsem o své totožnosti, protože po mně jde policie, ale nejsem blázen.“

Kapitán Loos čte z faxu. „Tady stojí, že jste byl posledních jedenáct let zavřený kvůli incidentu kolem Pierra Borgii.“

Chaney vyvalí oči. „Mluvíte o ministru zahraničí Borgiovi?“

„Borgia slovně napadl mého otce a ponížil ho před shromážděním jeho kolegů. Přestal jsem se okamžitě ovládat. Borgia následně zmanipuloval právní systém. Místo abych šel sedět za obyčejné napadení, dal mě zavřít do ústavu.“

Kapitán Loos podá Chaneymu fax. „Mickův otec byl Julius Gabriel.“

Marvin se zatváří překvapeně. „Julius Gabriel, ten archeolog?“

Kapitán se ušklíbne. „Spíš to byl šarlatán, který se snažil přesvědčit vědecký svět, že lidstvo stojí na pokraji zkázy. Vzpomínám si, že jsem o tom

četl. Jeho smrt se dostala na první stránku v *Time.*“

Chaney zvedne oči od faxu. „Jaký otec, takový syn.“

„A co když měl pravdu?“ zabručí Marvin.

Kapitán zrudne. „Julius Gabriel byl šílenec, pane doktore, a podle mého názoru v tomto případě jablko nepadlo daleko od stromu. Tenhle muž už vyplýtval dost našeho času.“

Mick vstane, třese se vztekem. „Všechno, co jsem vám řekl, je pravda…“

„Přestaňte už s tím divadýlkem, Gabrieli. V miniponorce jsme objevili deník vašeho otce. Jediným účelem té vaší historky bylo přesvědčit nás – a zbytek světa –, že ty podivné teorie vašeho otce byly pravdivé.“

Kapitán otevře dveře.

Dovnitř vejdou dva ozbrojení strážní.

„Pane viceprezidente, pokud už tohoto muže k ničemu nepotřebujete, mám rozkaz vsadit ho za mříže.“

„Rozkaz od koho?“

„Od ministra zahraničí Borgii, pane viceprezidente. Je už na cestě sem.“

Sydney, Austrálie

Nadzvuková stíhačka Dassault přelétá nad Jižním Pacifikem rychlostí skoro dva tisíce kilometrů za hodinu, na její štíhlý trup téměř nemá vliv turbulence. Přestože se do tohoto třímotorového letounu s křídly delta o rozpětí jedenatřicet metrů vejde osm cestujících, sedí v něm pouze tři osoby. Velvyslankyně USA v Austrálii Barbara Beckerová se probudí a protáhne se. Pohlédne na hodinky, když tryskáč začne sestupovat nad Austrálií. *Z Los Angeles do Sydney ani ne za sedm a půl hodiny, to není špatné.* Vstane, pak přejde uličkou napravo ke dvěma vědcům z IEER, Institutu pro energii a environmentální výzkum.

Steve Taber, mohutný muž, který Barbaře připomíná senátora Jesseho Ventura, se opírá o okýnko a spí, zatímco jeho kolega, doktor Marty Martinez, něco zuřivě píše na svém laptopu.

„Promiňte, pane doktore, ale brzy přistaneme a zbývá několik dalších otázek, které bych vám ráda položila.“

„Ještě okamžik, prosím,“ Martinez pokračuje v psaní.

Beckerová se posadí vedle něho. „Možná bychom měli probudit vašeho přítele…“

„Jsem vzhůru.“ Taber mohutně zívne.

Martinez vypne počítač. „Takže vaše otázky, paní velvyslankyně?“

„Jak víte, australská vláda je zcela vzhůru nohama. Podle jejich informací se během toho výbuchu vypařilo území o rozloze více než sto sedmdesát tři tisíce čtverečních kilometrů. To je dost velká plocha, aby se jen tak vypařila do vzduchu. Myslíte si, na základě předběžného posouzení satelitních snímků, že příčinou téhle nehody byl nějaký přírodní úkaz, jako hora svaté Heleny, nebo tady máme umělý výbuch?“

Martinez pokrčí rameny. „Raději bych na to neodpovídal, dokud nedokončíme testy.“

„Jistě. Ale…“

„Paní velvyslankyně, pan Taber a já jsme tady jménem Rady bezpečnosti OSN, ne jménem Spojených států. Chápu, že jste se ocitla v politické smršti, ale raději bych nespekuloval…“

„Jen klid, Marty.“ Taber se předkloní. „Odpovím na vaši otázku, paní velvyslankyně. Za prvé, můžete zapomenout na nějakou přírodní katastrofu. Tady nešlo o žádné zemětřesení ani sopku. Podle mého názoru jde o výsledek zkoušky nového typu termonukleárního zařízení, jehož možnosti jsou naprosto děsivé.“

Martinez zavrtí hlavou. „Stevene, nemůžeš to říct s jistotou…“

„Ale no tak, Marty, přestaňme si už hrát na schovávanou. My oba máme podezření na totéž. Koneckonců se to stejně nakonec provalí.“

„Co se provalí? Mluvte na mě, pánové. Na co máte podezření?“

Martinez zabouchne víko počítače. „Nejde o nic jiného, než proti čemu protestují už celé jedno desetiletí vědci v IEER, paní velvyslankyně. Fúzní zbraně, čistě fúzní zbraně.“

„Promiňte, ale nejsem vědec. Co myslíte tou *čistou* fúzí?“

„Nepřekvapuje mě, že jste tenhle pojem neslyšela,“ poznamená Taber. „Z jistého důvodu se tohle téma vždy snažili držet mimo zájem veřejnosti. Existují tři typy jaderných zbraní, atomová bomba, vodíková bomba a čistě fúzní bomba. Atomová bomba využívá štěpení, což je proces, při němž se rozštěpí těžké atomové jádro na dvě nebo více částí. Atomová bomba je v podstatě koule naplněná elektronicky časovanými výbušninami. V této kouli se nachází kulička z plutonia o velikosti grapefruitu, v jejímž středu je zařízení, které uvolní proud neutronů. Když dojde k výbuchu, je plutonium rozdrceno do roztavené hmoty. Atomy se štěpí na jednotlivé části a vybudí řetězovou reakci, při níž se naopak uvolní obrovské množství energie. Jestli je to na vás příliš rychle, řekněte.“

„Pokračujte.“

„U vodíkové pumy pohltí uran-235 jeden neutron. Ke štěpení dojde, když se tento neutron rozpadne a vzniknou dvě menší jádra, několik ne-

utronů a spousta energie. To naopak vyvolá teplotu a hustotu nutnou pro fúzi deuteria a tritia, což jsou dva základní izotopy vodíku…“

„Á, zpomalte prosím. Už jsem mimo.“

Martinez se obrátí k velvyslankyni. „Detaily nejsou tak důležité. Vy potřebujete vědět, že fúze se od štěpení liší. Fúze je reakce, k níž dochází, když se sloučí, tedy fúzují, dva atomy vodíku a vzniká atom hélia. Při tomto procesu, který je stejný jako ten, který dodává energii slunci, se uvolní mnohem větší množství energie než při štěpení, a dojde tedy k ještě daleko většímu výbuchu.“

Taber přikývne. „Klíčový faktor, který nakonec rozhodne o síle termonukleární zbraně, je to, jak se ten výbuch spustí. Čistě fúzní bomba se zcela liší od bomby atomové nebo vodíkové v tom, že k vyvolání fúze nepotřebuje štěpnou reakci. Znamená to, že tento systém nevyžaduje plutonium ani obohacený uran. Dobré na tom je to, že bez plutonia bude téměř nulový nebo zcela žádný radioaktivní spad. Ta horší stránka je to, že výbušná síla relativně malého čistě fúzního zařízení by byla mnohem vyšší než u té nejmodernější vodíkové bomby.“

„O kolik vyšší?“

„Uvedu vám příklad,“ pokračuje Martinez. „Atomová bomba, kterou jsme shodili na Hirošimu, vytvořila množství energie ekvivalentní 15 kilotunám, tedy 15 000 tun TNT. Teploty v centru výbuchu dosáhly 7 000 stupňů, rychlost větru se odhadovala asi na 1 580 kilometrů za hodinu. Zahynula většina lidí v okruhu tři čtvrtě kilometru.

To byla exploze o síle patnácti kilotun. Naše moderní verze vodíkové bomby má ekvivalent 20 až 50 megatun, tedy 50 milionů tun TNT, což je ekvivalent dvou až tří tisíc hirošimských bomb. Čistě fúzní bomba má ještě daleko vyšší ničivost. K tomu, aby se dosáhlo stejných účinků, jaké má vodíková bomba o síle 30 megatun, by stačila jediná malá dvoukilotunová čistě fúzní bomba. To je tedy jedna tuna čistě fúzního TNT ve srovnání s patnácti miliony tun TNT vytvořenými vodíkovou bombou. Pokud chcete vymazat z mapy plochu o rozloze 173 000 kilometrů, lze k tomu snadno využít čistou fúzi.“

Proboha… Navzdory silné klimatizaci cítí Barbara, jak se potí. „A vy si myslíte, že je možné, aby takové zařízení dokázala vyvinout nějaká cizí mocnost?“

Martinez s Taberem na sebe pohlédnou.

„Co je? Mluvte!“

Taber si mne kořen nosu. „Možnost toho, že někdo vyvíjí čistě fúzní zařízení, nebyla oficiálně prokázána, paní velvyslankyně, ale Spojené státy a Francie se v tom vrtají už více než desetiletí.“

Doktor Martinez jí pohlédne zpříma do očí. „Jak jsem říkal, nic z toho by nemělo být tak šokující. Vědci z IEER protestují proti nemorálnosti a nezákonnosti téhle práce už celé roky. Všechno z toho je v přímém rozporu se Smlouvou o všeobecném zákazu jaderných zkoušek."

„Zadrž, Marty," namítne Taber. „Oba víme, že CTBT se o čisté fúzi nezmiňuje."

„Proč ne, k čertu?" zeptá se velvyslankyně.

„Jde o právní mezeru, která nebyla upravena, hlavně proto, že žádný stát nikdy oficiálně nedeklaroval svůj záměr čistě fúzní zbraň zkonstruovat."

„Myslíte si, že Francouzi mohli prodat tuhle technologii Australanům?"

„Nejsme žádní politici, paní velvyslankyně," ohradí se Taber. „A vůbec, kdo tady tvrdí, že to byla Francie? Mohlo to být stejně tak Rusko nebo dokonce i staré dobré Spojené státy, co my víme?"

Martinez přikývne. „Spojené státy mají výhodné postavení. Zkoušky téhle zbraně na území Austrálie vyvolají otázky."

Barbara zakroutí hlavou. „Bože, to mám teda před sebou pořádné hnízdo sršňů. Všech pět stálých členů Rady bezpečnosti sem posílá svoje delegáty. Každý bude ukazovat prstem na ty ostatní."

Martinez si opře hlavu a zavře oči. „Vy jste ještě pořád nepochopila skutečný význam tohohle všeho, že ne, paní velvyslankyně? Bomba na bázi čisté fúze je jako bomba soudného dne. Žádná země, včetně Spojených států, neměla v první řadě nikdy připustit, aby k provádění pokusů s čistou fúzí vůbec došlo. Nezáleží na tom, která země ji vyvine jako první, tahle zbraň nás dokáže zničit všechny."

Barbaru píchne v žaludku, když se dassault dotkne přistávací dráhy. Tryskáč roluje po ranveji k čekající helikoptéře Sikorsky S-70B-2 Seahawk.

Na makadamu je očekává vysoký muž v černém neoprenu. Přistoupí k Barbaře a podá jí ruku. „Paní velvyslankyně, Karl Brandt z Australské organizace pro geologický průzkum. Omluvte tohle vymódění, ale olověné obleky, které budeme mít na sobě, jsou dost nepohodlné. Předpokládám, že tito pánové jsou z IEER?"

Taber s Martinezem se představí.

„Výborně. Podívejte se, nechci naléhat, ale k Nullarboru, tedy k tomu, co z té pláně zůstalo, jsou to ještě dvě hodiny letu a já tam chci být za světla."

„Kde jsou ostatní členové delegace Rady bezpečnosti?"

„Už čekají v helikoptéře."

Mick klečí u ocelových dveří své cely o rozměrech dva a půl krát tři metry a bojuje se spánkem, zatímco zkouší drátkem klíčovou dírku. „Sakra!“ Schoulí se u zdi a hledí na konec zalomené kancelářské sponky, která se zasekla v zámku.

Tohle není dobré – nedokážu se soustředit. Musím se vyspat, trochu si odpočinout. Zavře oči, pak je znovu otevře. „Ne! Zůstaň vzhůru – dělej na tom zámku. Borgia tady bude co nevidět a…“

„Micku?“

Hlas ho zaskočí.

„Micku Gabrieli, jste tam?“

„Tepermane?“

V zámku zachrastí klíč a dveře se otevřou.

Marvin vstoupí a nechá dveře dokořán. „Tady jste. Dalo mi pořádně zabrat, než jsem vás našel, tahle loď je dost velká.“ Podá Mickovi deník vázaný v kůži. „Zajímavé čtení. Znovu se potvrzuje, že váš otec měl zvlášť velkou představivost.“

Mick se zadívá na dveře.

„Věděl jste, že jsem se s vaším otcem setkal? Bylo to v Cambridgi někdy koncem šedesátých let. Já byl ve třetím ročníku, Julius hostoval v přednáškovém cyklu ‚Záhady starověkého člověka‘. Podle mě byl tehdy naprosto skvělý; víte, právě jeho přednáška mě postrčila ke kariéře v exobiologii.“

Marvin si všimne, že Mick pokukuje po dveřích. Obrátí se a spatří ze zámku trčet kancelářskou sponku. „To byste se moc daleko nedostal.“

„Pane doktore, musím odsud.“

„Já vím. Tu máte, vezměte si tohle.“ Marvin sáhne do kapsy a vytáhne balíček bankovek. „Je tady něco přes šest set dolarů, pár je kanadských. Není to mnoho, ale měly by vám pomoct dostat se tam, kam potřebujete.“

„Vy mě pouštíte na svobodu?“

„Já ne, já jsem pouhý posel. Vliv vašeho otce na mě byl dost velký, ale zase tak velkého fanouška ve mně neměl.“

„Nechápu.“

„Váš útěk zařídil člověk, který nenávidí ministra Borgiu asi tak stejně jako vy.“

Chaney? „Takže mě nepouštíte proto, že byste věřil mým slovům?“

Marvin se usměje a poplácá ho láskyplně po tváři. „Jste milý hoch, Micku, ale stejně jako váš otec jste prostě trochu mešuge. Teď mě pozorně poslouchejte. Dejte se vlevo a pokračujte až na konec téhle přístupové

chodby. Je tam schodiště a po něm se dostanete až na hlavní palubu. Na zádi je hangár. Uvnitř na podlaze leží mrtvoly lidí, kteří zemřeli na té vrtné věži. Vezměte si jeden prázdný vak, vlezte do něj a čekejte. Během třiceti minut má přiletět vrtulník, který dopraví mrtvé na letiště v Méridě. Potom už je to na vás.“

„Děkuju – počkejte, a co Dominique?“

„Vaší přítelkyni už je lépe, ale cestovat nemůže. Chcete jí něco vzkázat?“

„Buďte tak hodný. Řekněte jí, že tuhle věc musím dokončit.“

„Kam pojedete?“

„Opravdu to chcete vědět?“

„Asi ne. Měl byste jít, než nás tady zavřou oba.“

Jižní Austrálie

Velvyslankyně Beckerová hledí z okýnka a poslouchá soustředěně rozhovor v zadní části helikoptéry mezi delegáty Ruské federace, Číny a Francie. Spencer Botchin, zástupce ze Spojeného království, se nakloní a zašeptá jí do ucha: „Museli to být Francouzi. Jenom se modlím, aby nebyli takoví blázni a neprodali to Íráncům.“

Barbara souhlasně přikývne a zašeptá. „Nevyzkoušeli by tu zbraň bez podpory Ruska a Číňanů.“

Je už pozdě odpoledne, když vrtulník dorazí nad jižní Austrálii. Barbara Beckerová hledí z okna a nad tím, co vidí, jí naskočí husí kůže.

Krajina připomíná obří ohořelou jámu, syčící prohloubenina se táhne do všech stran, kam až oko dohlédne.

Karl Brandt se posadí vedle ní. „Před třemi dny byla nadmořská výška míst, kam se díváte, 40,5 metru. Teď na většině míst nedosahuje ani metru a půl.“

„Jak k čertu mohlo něco odpařit tolik horniny?“

Steve Taber přestane pomáhat doktoru Martinezovi do olověného skafandru. „Soudě podle toho kráteru, na který se díváme, bych řekl, že to zařízení muselo vyvolat podzemní výbuch neuvěřitelné síly.“

Brandt se nasouká do protiradiačního obleku a zapne si kuklu. „Vzduch v nádržích na těchto skafandrech nám vydrží třicet minut.“

Doktor Martinez se mu snaží zdviženým prstem v silných rukavicích dát najevo, že rozumí. Taber podá svému partnerovi Geigerův čítač. „Marty, víš jistě, že nemám jít s tebou?“

„Zvládnu to.“

Druhý pilot se k nim přidá a pomůže Brandtovi a Martinezovi do dvou popruhů připojených lany k dvojici hydraulických rumpálů. „Pánové, v přilbách máte dvousměrný komunikační systém. Můžete se domlouvat s námi i spolu navzájem. Až budete dole, musíte si sundat postroj.“ Otevře dveře v nákladním prostoru a zakřičí do ohlušujícího rachotu rotorů. „Tak, hoši, jde se ven.“

Všech pět velvyslanců se shromáždí kolem. Martinez má srdce až v krku, když se vypotácí ze dveří a houpe se pětačtyřicet metrů nad zemí. Zavře oči a cítí, jak se při spouštění otáčí.

„Jste v pořádku, pane doktore?“

„Ano, pane Brandte.“ Otevře oči a pohlédne na Geigerův čítač. „Zatím žádná radiace. Velké horko.“

„Žádné starosti, ten skafandr by nás měl ochránit.“

„Měl?“ Martinez pohlédne dolů. Jako dým k němu stoupají bílé obláčky páry a zamlžují mu průzor. Ještě tři metry.

„Počkat! Stát – stát!“ Martinez si rychle zvedne kolena k hrudi, aby se nedotkl roztaveného povrchu dole. „Zvedněte nás výš – výš!“

Přestanou klesat, oba muži zůstanou viset jen pár centimetrů nad bublajícím roztaveným mléčně bílým podložím o teplotě 650 stupňů.

„Zvedněte nás o šest metrů,“ zařve Brandt.

Rumpál je vyzvedne výš.

„Co se děje?“ zařízne se jim do bubínků Barbařin hlas.

„Ten povrch vře, je to jako kotel roztavené horniny a mořské vody,“ pronese Martinez nervózně a hlas mu přeskakuje. „Provedeme ty zkoušky přímo tady. Potrvá to jen minutu.“ Trhne sebou, když se ozve Taberův hluboký hlas. „Co radiace?“ Martinez pohlédne na snímače. „Nic. Počkej. Mám tady argon-41.“ Brandt na něho pohlédne. „To přece není vedlejší produkt plutonia.“

„Ne, je to krátkodobý aktivační produkt čisté fúze. To, co zničilo tuhle krajinu, musel být nějaký druh hybridní zbraně na bázi čisté fúze.“ Martinez si zavěsí Geigerův čítač na opasek, pak provede analýzu stoupajících plynů. „Ale. Hladina oxidu uhličitého se nedá ani změřit, tak je vysoká.“

„To je pochopitelné,“ podotkne Brandt. „Celou tuhle planinu tvořil vápenec, který, jak jistě víte, je přirozenou zásobárnou oxidu uhličitého. Když se hornina vypařila, uvolnil se toxický oblak CO_2. Vlastně máme docela štěstí, že ho ty větry vanoucí na jih odnesly od našich měst nad moře.“

„Také mi to ukazuje vysokou hladinu kyseliny chlorovodíkové.“

„Vážně? To je ale divné.“

„Ano, pane Brandte, celá tahle věc je divná, a docela mi to nahání hrů-

zu. Vytáhněte nás, už jsem viděl všechno, co jsem potřeboval.“

Letiště Mérida
Mexiko

Dopravní helikoptéra přistane s tvrdým nárazem.

Mick otevře oči, zhluboka se nadechne, aby se probral ze spánku. Rozepne vak, zvedne hlavu a rozhlédne se kolem.

Uvnitř leží čtyřiašedesát vojenských zelených vaků na mrtvoly, v nichž se nacházejí pozůstatky posádky *Scylly*. Mick slyší zarachocení dveří stroje. Znovu si lehne a zapne vak.

Dveře se otevřou. Mick pozná pilotův hlas. „Budu v hangáru. Povězte vašim mužům, aby pracovali velmi opatrně, *comprende, amigo?*“

Proud španělštiny. Muži začnou přemísťovat vaky. Mick zůstává ležet zcela bez hnutí.

Uplyne několik minut. Slyší startující motor vozíku, po chvíli se zvuk ztratí v dálce.

Rozepne vak, pak vyhlédne otevřenými nákladními dveřmi a spatří, jak vozík míří k otevřenému hangáru.

Mick vyleze z vaku, seskočí z helikoptéry a rozběhne se k hlavnímu terminálu.

DENÍK JULIA GABRIELA

Na podzim roku 1977 jsme se s Marií vrátili do Mezoameriky. Tou dobou byla moje žena v šestém měsíci těhotenství. Protože jsme zoufale potřebovali peníze, rozhodli jsme se předložit hlavní část naší práce univerzitám v Cambridgi a Harvardu, a přitom jsme si dávali bedlivý pozor, abychom vynechali všechny zmínky týkající se existence mimozemské rasy lidí. Protože náš výzkum na příslušné instituce zapůsobil, rozhodly se každému z nás přidělit výzkumný grant, abychom mohli pokračovat v práci.

Po zakoupení ojeté maringotky jsme se vydali pátrat v mayských ruinách v naději, že objevíme onu středoamerickou pyramidu, kterou umělec z Nazky zachytil na pouštní pampě, i způsob, jak zachránit lidstvo před předpovídanou zkázou.

Navzdory neutěšenosti našeho poslání byly roky, které jsme prožili v Mexiku, šťastné. Nejkrásnějším okamžikem byl příchod našeho syna Michaela, který se narodil za úsvitu na Boží hod vánoční v čekárně malé lékařské kliniky v Méridě.

Musím přiznat, že mi dělalo dost velké starosti, jak budeme vychovávat dítě v tak drsných podmínkách, a trápil jsem se tím, že Michaelovo odloučení od jeho vrstevníků by mohlo zhoršit chlapcův sociální vývoj. V jednu chvíli jsem dokonce navrhl manželce, že bychom ho mohli, až mu bude pět, poslat do soukromé internátní školy. Maria o tom nechtěla slyšet. Nakonec jsem ustoupil jejímu přání, protože jsem si uvědomil, že potřebuje být s dítětem stejně, jako ono potřebovalo být s ní.

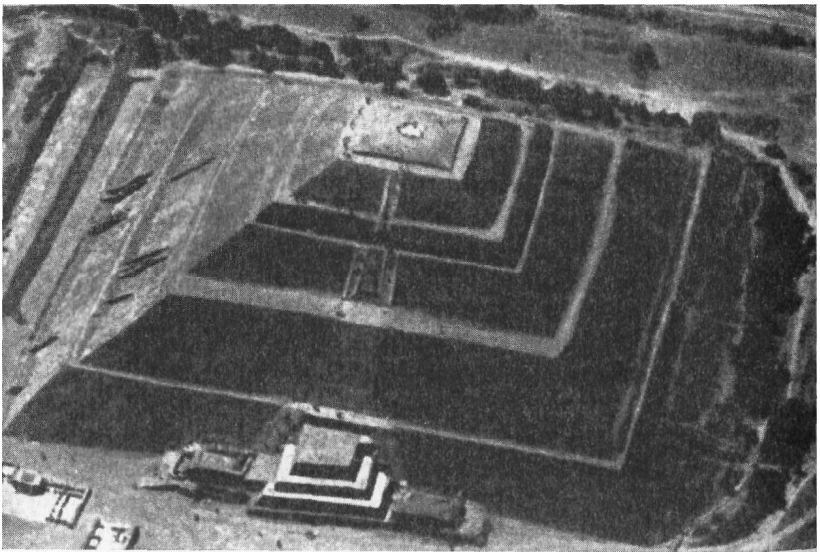
Maria byla víc než jen Michaelova matka. Stala se mu učitelkou, rádkyní a nejlepší přítelkyní – a on zase její chloubou. Od malička bylo vidět, že hoch zdědil po matce společně s tmavýma ebenovýma očima a jejich odzbrojujícím pohledem také laskavou povahu.

Sedm let naše rodina pátrala v hustých pralesech dnešního Mexika, Belize, Guatemaly, Hondurasu a Salvadoru. Zatímco jiní otcové vysvětlovali

svým synům, jak hrát fotbal, já toho našeho učil vyhrabávat artefakty. Zatímco jeho vrstevníci studovali cizí jazyky, Michael se učil překládat mayské hieroglyfy. Společně jsme všichni tři šplhali po chrámech v Uxmalu, Palenque a Tikalu, zkoumali opevnění v Labně, Churihuhu a Kewiku a obdivovali hrad v Tulumu. Probádali jsme zapotécké hlavní město Monte Alban a náboženská střediska v Kaminaljuyu a Copánu. Plazili jsme se v hrobkách a potápěli se do podzemních jeskyní. Odkrývali jsme dávné plošiny a hovořili s mayskými staršími. A nakonec jsme dospěli k názoru, že pyramida z kresby na planině Nazca bude stát na jednom ze dvou dávných míst. O obou jsme byli přesvědčeni, že tvoří dílek skládanky soudného dne z mayského kalendáře.

Prvním místem byl Teotihuacán, nádherné toltécké město rozkládající se na dva tisíce metrů vysoké náhorní plošině v mexických horách asi padesát kilometrů severovýchodně od dnešního Mexico City. Předpokládá se, že Teotihuacán založili v době, kdy žil Kristus, a byl první velkou metropolí na západní polokouli a také jednou z největších.

Podobně jako tomu je u staveb v Gíze, i počátky Teotihuacánu zůstávají zahaleny rouškou tajemství. Nemáme žádná vodítka ohledně toho, která kultura město navrhla, jak ho dokázala postavit, dokonce ani ohledně jazyka původních obyvatel. Podobně jako v případě Sfingy a pyramid v Gíze je datum výstavby Teotihuacánu stále předmětem rozsáhlých debat. Dokonce i jméno komplexu a jeho pyramid pocházejí až od Toltéků, kteří se sem

přistěhovali teprve staletí poté, co bylo město opuštěno.

Podle odhadů by na vybudování staveb v Teotihuacánu potřebovalo 20 000 mužů více než čtyřicet let. Ale nás na první pohled nezaujala ani tak záhada, jak město vzniklo, jako spíš jeho uspořádání a zřejmá podobnost s půdorysem Gízy.

Jak jsem už zmínil dříve, v Gíze stojí tři hlavní pyramidy, uspořádané podle hvězd v Orionově pásu, kdy Nil má být odrazem temné trhliny v Mléčné dráze. V Teotihuacánu jsou také tři pyramidy, umístěné v překvapivě podobném útvaru, přestože se jejich orientace liší o téměř 180 stupňů. Jeden konec města s druhým spojuje Třída mrtvých, hlavní přístupová cesta vedoucí celým komplexem. Tato ulice měla, podobně jako Nil v Gíze, symbolizovat temnou trhlinu Mléčné dráhy.

Dávní mezoameričtí indiáni měli pro temnou trhlinu označení Xibalba Be, Černá cesta, která vede do Xibalby, podsvětí. Nové vykopávky v Teotihuacánu také odhalily široké kanály vedoucí pod touto silnicí, které, jak nyní víme, měly svádět dešťovou vodu. To by naznačovalo, že Třída mrtvých nebyla vůbec silnice, ale obří nádrž, ve které se zrcadlil vesmír.

Podobnosti mezi Gízou a Teotihuacánem tady ovšem nekončí. Největší ze tří chrámů v tomto středoamerickém městě se nazývá Sluneční pyramida. Jde o přesně vyměřenou čtyřbokou stavbu, jejíž základna o délce 226 metrů je jen o čtyři metry kratší než její egyptský protějšek, Velká pyramida v Gíze. Tím je Sluneční pyramida největší umělou stavbou západní polokoule a Velká pyramida největší na východě. Navíc Sluneční pyramida ukazuje na západ a Velká pyramida na východ, což Marii přivedlo na představu, že tyto dvě obří stavby jsou jakýmisi obřími planetárními zarážkami.

Přesné rozměry Velké pyramidy a Sluneční pyramidy jasně ukazují, že starověcí architekti na obou místech měli vyspělé znalosti matematiky, geometrie a hodnoty pí. Obvod Sluneční pyramidy se rovná její výšce vynásobené 2 pí, u Velké pyramidy jde o dvojnásobek její výšky vynásobený 4 pí.

Jedno vodítko k tomu, kdo navrhl Teotihuacán, lze najít v nejmenší ze tří staveb, Quetzalcoatlově pyramidě. Tento chrám stojí na obrovském čtvercovém uzavřeném prostranství zvaném Ciudadela (Citadela), místě tak velkém, že se na ně vešlo 100 000 lidí. Nejkrásněji zdobená stavba v celém Teotihuacánu, Quetzalcoatlova pyramida, obsahuje tisíce soch a trojrozměrné fasády, na nichž vidíme jednu výraznou postavu – hrozivého opeřeného hada.

Pro Toltéky i Aztéky symbolizoval opeřený had velkého bílého učence, Quetzalcoatla.

Jak se zdálo, naší cestě do minulosti opět udával směr ten záhadný vou-

satý učitel.

Když Toltékové opustili Teotihuacán, vydali se spolu se svým vůdcem na východ, kde se usadili v mayském městě Chichén Itzá. Právě tady se obě kultury znovu smísily v jednu a vytvořily nejnádhernější a nejúžasnější stavbu celého starověkého světa – Kukulkanovu pyramidu.

Tehdy jsem to ještě netušil, ale právě v Chichén Itzá jsme měli učinit objev, který nejen změnil osud mé rodiny, ale odsoudil nás k věčnému putování.

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1977-81 strany 12-349
Fotodeník, disketa 5: Název souboru: MESO, snímek z horkovzdušného balónu 176

19

4. PROSINCE 2012
PALUBA USS BOONE
MEXICKÝ ZALIV

Ministra zahraničí Pierra Borgiu po vysednutí z helikoptéry vítá kapitán Edmund Loos. „Dobré ráno, pane ministře. Jaký byl let?“

„Mizerný. Dorazil už ten ředitel psychiatrické léčebny z Miami?“

„Asi před dvaceti minutami. Čeká na vás v jednací místnosti.“

„Jaké jsou zprávy o Gabrielovi?“

„Ještě pořád si nejsme jistí, jak se mu podařilo uprchnout z vězení. Na zámku jsou vidět stopy páčení, ale nic významného. Podle nás ho někdo pustil na svobodu.“

„Byla to ta holka?“

„Ne, pane ministře. Utrpěla otřes mozku a tou dobou ležela v bezvědomí na marodce. Ještě stále vedeme důkladné vyšetřování.“

„A jak se mu podařilo dostat se z lodi?“

„Nejspíš se svezl evakuačním vrtulníkem. Přilétají a odlétají celý den.“

Borgia vrhne na kapitána ledový pohled. „Doufám, že svoji loď vedete líp, než jak hlídáte své vězně, pane kapitáne.“

Loos mu pohled oplatí. „Já tady nemám mateřskou školu, pane ministře. Pochybuju, že některý z mých mužů by riskoval kvůli osvobození vašeho cvoka pobyt ve vězení.“

„Kdo jiný ho mohl ještě pustit?“

„Nevím. Na palubě máme týmy vědců a každý den přilétají noví. Mohl by to být někdo z nich, nebo dokonce někdo z viceprezidentova doprovodu.“

Borgia zvedne obočí.

„Jak jsem řekl, pořád ještě vše důkladně vyšetřujeme. Také jsme na

Gabrielův útěk upozornili mexickou policii.“

„Ti ho nenajdou. Gabriel má na Yucatánu příliš mnoho přátel. Co ta holka? Co ví o tom mimozemském objektu?“

„Prohlašuje, že jediné, co si pamatuje, je to, jak jejich miniponorku vtáhl ten tunel. Jeden z našich geologů ji přesvědčil, že její plavidlo zachytily proudy v lávovém komíně, vytvořeném nečinnou podzemní sopkou, která se znovu probudila k životu.“ Loos se usměje. „Vysvětlil jí, že tu záři vyvolává podzemní lávové pole, které je vidět, když protéká kolem té díry v mořském dně. Dokonce jí ukázal pár upravených infračervených satelitních snímků toho víru s tím, že ten proud vody vyvolává zhroucení podzemních kapes pod mořským dnem. Uvěřila mu, že to je příčina potopení člunu jejího otce a smrti všech tří mužů na palubě.“

„Kde je teď?“

„Na marodce.“

„Dejte mi pár minut, abych si mohl promluvit s ředitelem psychiatrie, pak tam přiveďte to děvče. Zatímco s ní budeme mluvit, dejte jí zašít do podšívky oblečení tohle.“ Podá Loosovi malý přístroj velikosti baterky do hodinek.

„Sledovací zařízení?“

„Dárek z NSA. Á, málem bych zapomněl, pane kapitáne. Až za mnou to děvče povedete, ať má pouta.“

Dva námořníci kráčejí se spoutanou a vyděšenou Dominique Vazquezovou několika těsnými chodbami, pak po schodišti ke kajutě označené KAPITÁNOVA JEDNACÍ MÍSTNOST. Jeden ze strážných zaklepe, otevře dveře a vede ji dovnitř. Dominique vejde do malé zasedací místnosti. „Proboha…“ Anthony Foletta vzhlédne od jednacího stolu a usměje se. „Pojďte dál, slečno stážistko.“ Z vážného hlasu mu zaznívá otcovský tón. „Pane ministře, jsou ta pouta opravdu nutná?“

Jednooký muž za ní zavře dveře, pak se posadí za stůl naproti Folettovi. „Obávám se, že ano, pane doktore. Slečna Vazquezová pomáhala nebezpečnému zločinci.“ Posunkem ji vybídne, aby se posadila. „Víte, kdo jsem?“

„Pierre Borgia. Já… já… měl jste přijet už před třemi dny.“

„Ano, víte, měli jsme malý problém v Austrálii, který měl přednost.“

„Jste tady kvůli tomu, abyste mě zatkl?“

„To záleží jen na vás.“

„O vás nám nejde, Dominique,“ ujistí ji Foletta, „jde o Micka. Víte, kde je, že?“

„Jak bych to mohla vědět? Uprchl, když jsem ještě byla v bezvědomí.“

„Je moc hezká, že, pane doktore?“ Z Borgiova pohledu se jí na horním rtu objeví pot. „Není divu, že se Mickovi zalíbila. Povězte, slečno Vazquezová, co vás vedlo k tomu, že jste mu pomohla z toho ústavu?“

Než může odpovědět, Foletta jí skočí do řeči. „Byla zmatená, pane ministře. Víte, jak chytře dokáže Gabriel jednat. Využil Dominique a její trauma z dětství a s jeho pomocí ji přesvědčil, aby mu pomohla utéct.“

„To není tak úplně pravda,“ řekne a jen s obtížemi odtrhne zrak od Borgiovy pásky přes oko. „Mick věděl, že v zálivu něco je. A věděl o tom kosmickém rádiovém vysílání…“

Foletta jí položí na předloktí upocenou dlaň. „Slečno stážistko, je třeba, abyste se postavila čelem k realitě. Mick Gabriel vás zneužil. Plánoval svůj útěk od okamžiku, kdy se s vámi setkal.“

„Ne, to vám nevěřím…“

„Možná jen nechcete věřit,“ přeruší je Borgia. „Faktem zůstává, že váš otec by byl ještě pořád naživu, kdyby vás Mick nepřemluvil, abyste mu pomáhala.“

Dominique se zamlží oči.

Borgia vytáhne z aktovky spis, chvíli do něj hledí. „Isadore Axler, biolog, trvalé bydliště na Sanibel Island. Jistě má dlouhý seznam zásluh. Nebyl to váš skutečný otec, že?“

„Byl to jediný otec, kterého jsem kdy poznala.“

Borgia pokračuje v listování spisem. „Á, tady to je – Edith Axlerová. Věděla jste, že my dva jsme se setkali? Milá paní.“

Dominique cítí, jak jí v námořnických teplácích naskakuje husí kůže. „Vy jste se setkal s Edie?“

„Jen na chvíli, než ji na můj příkaz zatkli.“

Dominique prudce vyskočí. „Edie nemá žádný podíl na Mickově útěku! Jenom já. Všechno jsem zařídila já…“

„Nestojím o vaši zpověď, slečno Vazquezová. Chci jen Micka Gabriela. Když se mi to nepodaří, tak prostě na hodně dlouho šoupnu pod zámek vás a vaši matku. Jistě, v případě Edith nemusí jít o tak dlouhé odsouzení. Už má svoje roky a také smrt jejího manžela se na ní podepsala.“

Dominique prudce buší srdce. „Už jsem vám říkala, že nevím, kde je.“

„Když to tvrdíte.“ Borgia vstane a zamíří ke dveřím.

„Počkejte, promluvím s ní, když dovolíte,“ vloží se do hovoru Foletta. „Dejte nám pět minut.“

Borgia pohlédne na hodinky. „Pět minut.“ Vyjde z kajuty.

Dominique položí hlavu na stůl. Celá se třese a na desku stolu se jí řinou slzy. „Co se to děje?“

„*Psst.*“ Foletta ji hladí po vlasech a chlácholivě šeptá. „Dominique,

Borgia nechce zavřít ani vás, ani vaši matku. Jen má strach.“

Zvedne hlavu. „Ale z čeho?“

„Z Micka. Ví, že se mu Mick chce pomstít, že se nezastaví před ničím, aby ho zabil.“

„Mick takový není…“

„Mýlíte se. Borgia ho zná mnohem lépe než vy nebo já. Jejich vztah má hluboké kořeny. Věděla jste, že Borgia byl zasnouben s Mickovou matkou? Julius Gabriel mu v předvečer sňatku jeho snoubenku přebral. Mezi oběma rodinami to vyvolalo hodně zlé krve.“

„Mickovi vůbec nejde o pomstu. Ten se mnohem víc stará o tu záležitost kolem mayského proroctví.“

„Mick je chytrý. Své skutečné motivy vám ani nikomu jinému nesdělí. Podle mě se skrývá někde na Yucatánu. Jeho rodina tam měla spoustu přátel, kteří by mu mohli pomoct. Nějakou dobu zůstane schovaný, pak půjde po Borgiovi, nejspíš během nějakého veřejného vystoupení. Myslete na to, Dominique. To vážně věříte, že by sem ministr zahraničí Spojených států cestoval, kdyby neměl strach? Za pár let se bude ucházet o úřad prezidenta. A poslední věc, se kterou si potřebuje dělat starosti, je nějaký paranoidní schizofrenik s IQ 160, který mu usiluje o život.“

Dominique si utře oči. *Je to pravda? Skutečně Mick využil bádání své rodiny o apokalypse, aby to na ni nastražil?* „Řekněme, že vám uvěřím. Co bych podle vás měla udělat?“

Foletta na ni zamrká. „Pomůžu vám uzavřít s Borgiou dohodu. Plná imunita pro vás i vaši matku, když dovedete úřady k Mickovi.“

„Když jsem se s vámi dohodla naposledy, lhal jste mi. Nikdy jste neměl v úmyslu nechat Micka znovu posoudit nebo mu zajistit léčbu, kterou potřebuje. Proč bych vám měla věřit teď?“

„Nelhal jsem!“ Vstane a začne na ni štěkat. „Oficiálně jsem to místo v Tampě nedostal, a kdokoli tvrdí něco jiného, je lhář!“ Otře si pot z čela, pak si prohrábne šedé vlasy a v andílkovské tváři je rudý. „Dominique, jsem tady, abych vám pomohl. Pokud o moji pomoc nestojíte, doporučuji, abyste si sehnala dobrého právníka.“

„Chci vaši pomoc, pane doktore. Jen nevím, jestli vám můžu věřit.“

„Imunitu vám zajistí Borgia, ne já. Já vám jenom nabízím zpátky starý život.“

„Co to říkáte?“

„Už jsem mluvil s vaší konzultantkou na FSU. Nabízím vám stáž v tom novém ústavu v Tampě, blízko domova vaší matky. Povedete Mickův léčebný tým a po doktorátu získáte trvalé místo a všechny výhody.“

Z té nabídky jí vyhrknou slzy. „Proč to děláte?“

„Protože se cítím provinile. Neměl jsem vás v prvé řadě vůbec k Mickovi přidělovat. Jednoho dne z vás bude dobrá psychiatryně, ale nebyla jste připravená na pacienta s tak silnou schopností manipulovat druhými, jako je Michael Gabriel. Smrt vašeho otce, potíže, do kterých se dostala vaše rodina – to všechno je moje vina. Tušil jsem to, ale přesto jsem to zkusil. Viděl jsem ve vás silnou ženu, která by byla přínosnou součástí mého týmu, ale uspěchal jsem váš rozvoj. Je mi to líto, Dominique. Dejte mi šanci, ať to můžu napravit."

Podá jí tlustou ruku.

Dominique se na ni chvíli dívá, pak ji stiskne.

6. PROSINCE 2012
WASHINGTON, D. C.

Viceprezident Ennis Chaney zvedne zrak od zprávy a pohlédne na členy prezidentské Národní bezpečnostní rady, kteří vcházejí do místnosti generálního štábu Bílého domu a sedají si kolem oválného jednacího stolu. Za nimi vstoupí půl tuctu vojenských a odborných poradců a usadí se na další připravené skládací židle kolem stěn místnosti.

Ennis zavře dokument, když vstoupí prezident následovaný ministrem zahraničí. Borgia mine svoji vlastní židli a přistoupí k Chaneymu. „My dva si musíme promluvit."

„Pane ministře zahraničí, můžeme začít?"

„Ano, pane prezidente." Borgia přejde ke svému místu a vrhne na Chaneyho znepokojený pohled.

Prezident Maller si protře zarudlé oči, pak přečte fax. „Dnes odpoledne vydá Rada bezpečnosti OSN prohlášení, které odsuzuje zkoušky čistě fúzních zbraní jako de facto odporující moratoriu o zkouškách jaderných zbraní a globálnímu úsilí o nešíření jaderných zbraní a jaderné odzbrojení.

Dále Rada požaduje okamžitou ratifikaci nové rezoluce určené k uzavření mezery v případě čistě fúzní technologie."

Maller zvedne zprávu označenou UMBRA, což je kódové slovo pro klasifikaci spisů ještě utajenějších než PŘÍSNĚ TAJNÉ. „Předpokládám, že si všichni pročetli tento dokument. Požádal jsem jeho autora, doktora Braea Roodhofa, ředitele Národního zařízení pro zážeh v kalifornském Livermoru, aby se k nám dnes dopoledne přidal, protože si jistě všichni klademe otázky, na které potřebujeme znát odpověď. Pane doktore?"

Doktor Roodhof má po padesátce, je to vysoký šedovlasý muž se sluncem opálenou tváří a uklidňujícím chováním. „Pane prezidente, dámy a

pánové, chci začít tím, že zdůrazním, že to nebyly Spojené státy, kdo tuto čistě fúzní zbraň odpálil.“

V Ennisovi Chaneym vře krev už od chvíle, kdy dočetl ten spis UMBRA. Oči mu žhnou, když hledí na jaderného fyzika. „Pane doktore, na něco se vás zeptám, ale chci, abyste věděl, že tuto otázku směřuji na každého člověka v této místnosti.“ Tón viceprezidentova hlasu zmrazí každý pohyb kolem. „Chci zkrátka vědět proč, pane doktore. Proč se vůbec Spojené státy americké angažovaly v tomhle typu sebevražedného výzkumu?“

Doktor Roodhof těká pohledem po stole. „Pane viceprezidente, já… já jsem pouhý ředitel toho projektu. Nepřísluší mi určovat politiku USA. Byla to federální vláda, kdo v devadesátých letech minulého století financoval jaderné laboratoře při výzkumu čisté fúze, a byla to armáda, kdo vyvíjel tlak, aby se ty bomby projektovaly a konstruovaly…“

„Neomezujme tuto záležitost pouze na ukazování prstem, pane viceprezidente,“ přeruší je generál Fecondo. „Realita je taková, že i jiné mocnosti se snažily získat tuto technologii, což nás zavazovalo, abychom se do výzkumu také zapojili. LMJ, komplex Laser Megajoule ve francouzském Bordeaux, provádí pokusy s čistou fúzí už od začátku roku 1998. Britové a Japonci pracují v oblasti výzkumu nevýbušné magnetické fúze už léta. Kterákoli nebo všechny z těchto zemí mohly učinit ten poslední krok a úspěšně vytvořit termonukleární neštěpící zážehy.“

Chaney se obrátí ke generálovi. „Potom mi tedy vysvětlete, proč si zbytek světa, včetně vědců z naší vlastní země, jak se zdá, myslí, že jsme za ten výbuch v Austrálii zodpovědní my?“

„Protože všichni ve vědecké komunitě se domnívali, že náš výzkum byl nejdál,“ odpoví doktor Roodhof. „IEER nedávno zveřejnila zprávu, podle které dělily Spojené státy od praktických zkoušek čistě fúzního zařízení jen dva roky.“

„A měli pravdu?“

„Ennisi…“

„Ne, promiňte, pane prezidente, ale chci to vědět.“

„Pane viceprezidente, není správná doba…“

Chaney si Mallera nevšímá a zabodává se pohledem do Roodhofa. „Kolik nás skutečně dělí, pane doktore?“

Roodhof sklopí zrak. „Čtrnáct měsíců.“

V místnosti v tu chvíli propukne vřava. Borgia se usměje pod vousy, když si všimne prezidentova rozhněvaného výrazu. *Jen tak dál, Chaney, jen houpej člunem.*

Ennis Chaney se unaveně posadí. Už nebojuje jen s větrnými mlýny, teď má před sebou celosvětové šílenství.

Prezident Maller zabuší dlaní o desku stolu, aby znovu zjednal pořádek. „To stačí! Pane Chaney, není správný čas ani správné místo na to, abychom se pouštěli do volné debaty o postojích mých jako prezidenta nebo o postojích mých předchůdců. Realitou těchto dní je, že jiná vláda odpálila jednu z těchto zbraní. Chci vědět, kdo to byl a zda má načasování tohoto výbuchu něco společného s posilováním íránských vojenských sil v oblasti Hormuzského průlivu."

Ředitel CIA Patrick Hurley odpoví jako první. „Pane prezidente, mohli to být Rusové. Výzkumy magnetické cílené fúze, které se prováděly v Los Alamos, byly společnými americko-ruskými pokusy."

Doktor Roodhof zavrtí hlavou. „Ne, nesouhlasím. Rusové z toho projektu vycouvali, když zkolabovala jejich ekonomika. Museli to být Francouzi."

Generál Mike Costolo, velitel námořní pěchoty, zvedne silnou dlaň. „Pane doktore, pokud jsem správně četl, vyvolávají tyto čistě fúzní zbraně jen velmi malou radiaci, je to tak?"

„Ano."

„Kam míříte, pane generále?" zeptá se Dick Pryzstas.

Costolo se obrátí k ministrovi obrany. „Jedním z důvodů, proč ministerstvo obrany tlačilo v prvé řadě na vývoj těchto zbraní, bylo to, že jsme věděli, že Rusko a Čína dodávají Íránu jaderné zbraně. Pokud by mělo dojít v Perském zálivu k jaderné válce, čistá fúze by poskytla svému majiteli taktickou výhodu, a navíc nepřítomnost radiace by umožnila neomezené pokračování dodávek ropy. Podle mého názoru nezáleží na tom, jestli to byli Francouzi nebo Rusové, kdo jako první získali tuhle technologii; jediné, na čem záleží, je to, jestli tuhle zbraň vlastní Íránci. Pokud ano, potom už samotná tato hrozba mění rovnováhu sil na Středním východě.

Kdyby Írán odpálil jednu z těchto zbraní v Perském zálivu, byly by Saúdská Arábie, Kuvajt, Bahrajn, Egypt a další umírněné arabské režimy nuceny obrátit se zády k podpoře ze západu."

Borgia souhlasně přikývne. „Saúdové stále kličkují, jestli nám mají umožnit přístup k našim předsunutým zásobám. Ztratili důvěru v naši schopnost udržet Hormuzský průliv otevřený."

„Kde jsou letadlové lodě?" zeptá se prezident Jeffreyho Gordona.

„Jako přípravu na nadcházející asijské jaderné zastrašovací cvičení jsme vyslali *Harryho S. Trumana* a jeho flotilu do Rudého moře. Bitevní skupina kolem *Ronalda Reagana* by měla dorazit do Ománského zálivu za tři dny. *William J. Clinton* zůstane v Indickém oceánu. Posíláme tím zprávu Íránu, jednoduchou a jasnou, že v žádném případě uzavření Hormuzského průlivu nepřipustíme."

„Jen pro informaci, pane prezidente," poznamená Chaney, „francouzský

velvyslanec vehementně odmítá jakoukoli zodpovědnost za ten výbuch.“

„A co jste čekal?“ odpoví Borgia. „Čtěte trochu mezi řádky. Írán pořád dluží Francii miliardy dolarů, ale Francouzi přitom nepřestávají podporovat Íránce, stejně jako Rusko a Čína. Dovolte, abych zdůraznil, že Austrálie je jedním ze států, které dál poskytovaly Íráncům snížené úrokové sazby, a oni je využívali k budování svého jaderného, chemického a biologického arzenálu. Opravdu si myslíte, že je jen shoda okolností, že tu zbraň náhodou vyzkoušeli v oblasti Nullarboru?“

„Nebuďte tak rychlý v ukazování prstem na Australany,“ vybuchne Sam Blumner. „Pokud si vzpomínáte, byly to rozsáhlé úvěry Spojených států Iráku koncem osmdesátých let, které vedly k invazi Saddáma Husajna do Kuvajtu.“

„Souhlasím se Samem,“ řekne prezident. „Měl jsem dlouhý rozhovor s australským premiérem. Liberální a Dělnická strana táhnou za jeden provaz a prohlašují, že tenhle incident je válečným aktem. Vážně pochybuju, že by posvětili takovou zkoušku.“

Generál Fecondo si přejede dlaněmi po opálené hlavě s řídnoucími vlasy. „Pane prezidente, fakt, že tyto čistě fúzní zbraně existují, nic na situaci nemění. Zkouška zbraně a její použití v boji jsou dvě různé věci. Žádný národ nebude provokovat Spojené státy k jadernému poměřování sil.“

Costolo pohlédne na předsedu Společného štábu náčelníků. „Povězte mi, pane generále, kdybychom měli řízenou střelu, která by dokázala zničit každé hnízdo se strategickými střelami na íránském pobřeží, použil byste ji?“

Dick Pryzstas zvedne obočí.

„Lákavá myšlenka, že? Tak mě napadlo, jestli pokušení Íránců zlikvidovat *Ronalda Reagana* a jeho flotilu bude stejně velké.“

„Povím vám, co si myslím,“ řekne hubený šéf štábu vojenských námořních sil. „Vykládám si tuhle akci jako jakýsi varovný výstřel před naši příď. Rusové nám tím dávají najevo, že mají čistě fúzní zbraně, v naději, že tahle malá demonstrace síly nás přesvědčí, abychom zrušili raketový jaderný štít.“

„Což udělat nemůžeme,“ namítne Pryzstas. „Počet nebezpečných zemí s přístupem k jaderným a biologických zbraním se za posledních pět let zdvojnásobil…“

„Zatímco my utrácíme pořád dál za technologii jaderných zbraní,“ přeruší ho Chaney, „čímž dáváme jasně najevo zbytku světa, že Spojené státy se mnohem více zajímají o udržení možnosti prvního jaderného úderu než o pokračování odzbrojování. Svět se ubírá rovnou po cestě jaderné konfrontace. Vědí to oni a víme to i my, ale přitom máme pořád strašně napilno, když

ukazujeme prstem na všechny ostatní, aby změnili kurz. Chováme se jako banda pitomců, a než si uvědomíme, co se děje, všichni v tom budeme až po uši.“

Při přerušení jednání čeká Borgia na Ennise Chaneyho na chodbě. „Potřebuju minutu.“

„Mluvte.“

„Hovořil jsem s kapitánem *Boone*.“

„A?“

„Povězte mi, Chaney, proč by viceprezident Spojených států napomáhal uprchlému zločinci?“

„Nevím, o čem mluvíte…“

„Taková věc by mohla člověku zničit politickou kariéru.“

Do Borgii se zaboří pohled mývalích očí. „Chcete mě z něčeho obvinit? Tak prosím. A víte co, dejme vy a já všechno do pračky a uvidíme, kdo vyjde ven čistý.“

Borgia se nervózně usměje. „Jen klid, Ennisi. Nikdo přece nevolá po velké porotě. Já prostě jen chci, aby se Gabriel vrátil tam, kam patří, do péče psychiatrického oddělení.“

Chaney se protlačí kolem ministra zahraničí a dusí smích. „Víte co, Pierre? Já na něho raději dohlédnu sám.“

7. PROSINCE 2012
MEXICKÝ ZÁLIV
4:27

Nepřetržité zvonění vyburcuje Edmunda Loose ze spánku. Rychle popadne přijímač, pak si odkašle. „Tady kapitán. Mluvte.“

„Omlouvám se, že vás budím, pane kapitáne. Zjistili jsme aktivitu na mořském dně.“

„Už jdu.“

Než kapitán dojde do bojového informačního střediska, v moři to už začíná vřít. „Hlášení, komandére.“

Výkonný důstojník ukáže na světelný stůl, kde se ve vzduchu promítá reálný hranatý holografický záběr moře a mořského dna. V dolní části tohoto přízračného snímku leží pod vrstvou břidlice a vápence vejcovitý mimozemský objekt zbarvený do jasně oranžova. Z horní části tohoto ovoidu vychází smaragdově zelený kruh energie a vytváří světelnou šachtu vyzařu-

jící nahoru přes mořské dno. Na hladině je vidět plující *Boone*.

Zatímco kapitán a jeho výkonný důstojník užasle přihlížejí, začne se ten zelený paprsek s vytvářejícím se vírem rozšiřovat. Během několika sekund už se vířící proud vody stáhne do mohutného podvodního trychtýře, který se táhne od otvoru ve dně až k hladině. „Proboha, to mi připomíná pohled na vznikající tornádo," zašeptá Loos. „Je to přesně tak, jak tvrdil Gabriel."

„Co jste říkal, pane?"

„Nic. Komandére, musíme se držet mimo ten vír. Ať mě v komunikačním spojí s NORAD a pak vypusťte naše LAMPS. Pokud z toho víru něco vystoupí, chci to vědět."

„Rozkaz, pane."

Poddůstojník první třídy Jonathan Evans spěchá přes zadní palubu s přilbou v ruce. Jeho druhý pilot a posádka už čekají na palubě protiponorkové helikoptéry LAMPS. S brbláním vleze do kokpitu seaspritu, pak se připoutá.

Evans pohlédne na druhého pilota a snaží se popadnout dech. „Ty zatracený cigára budou moje smrt."

„Chceš kafe?"

„Bůh ti žehnej, synu." Evans si vezme polystyrénový pohárek. „Před třema minutama jsem ještě ležel na kavalci a snil o Michelle, a pak už jen vím, že na mě řve výkonnej důstojník a prý proč ještě nejsem ve vzduchu."

„Vítej v dobrodružství na moři."

Evans zatáhne za řídicí páku. Vrtulník se vznese z helipadu, obrátí se k jihu a vystoupá do devadesáti metrů. Pilot zavěsí LAMPS přímo nad rozbouřené smaragdové vody.

„Do prdele…" Evans a posádka hledí na zvětšující se masu vířící vody, uchváceni její krásou, vyděšeni její silou. Je to jako nějaké monstrum, otáčející se vír jako z Homérovy *Odyssey*, jehož stěny oscilují silou Niagarských vodopádů. Při pohledu dolů do jinak temných vod připomíná to zářící smaragdové oko jasnou zelenou galaxii, jejíž hvězdy září stále jasněji, jak se ústí nálevky rozšiřuje.

„Dobrotivý bože. Škoda že nemám foťák."

„Jen klid, pane poručíku, my tady vzadu děláme jednu fotku za druhou."

„Co je mi po nějakých infračervených? Chci opravdický foto, něco, co bych mohl poslat mailem domů."

Zatímco se Evans dívá, střed víru se najednou propadne a objeví se oslepující jasná koule, která září zpod rozbitého mořského dna vzhůru jako smaragdové slunce.

„Chraňte si oči…"

„Pane, tím komínem stoupají dva objekty!"

„Cože?“ Evans se obrátí k obsluze radaru. „Jak jsou velké?“

„Velké. Dvakrát větší než náš LAMPS.“

Pilot zatáhne za řídicí páku – a ve stejnou chvíli se z nálevky vznesou dva tmavé okřídlené objekty. Mechanismy bez obličeje stoupají vzhůru každý z jedné strany kolem seaspritu – poručík krátce zachytí pohledem jakýsi zářící jantarový disk – a současně mu řídicí páka v ruce ochabne.

„Do prdele, zastavili jsme se…“

„Motory jsou bez šťávy, pane poručíku. Nic nefunguje.“

Evans má náhle žaludek až v krku, když letoun spadne z oblohy. Drtivý náraz – to jak vrtulník udeří do stěny víru. Rotory se utrhnou, čelní sklo kokpitu se roztříští a vrtulník vystřelí po vnitřní straně sloupce vody, jako by se zachytil v mixéru. Odstředivá síla zarazí Evanse bokem do sedadla a jeho výkřiky zaniknou v burácení, které mu naplní uši.

Svět se prudce roztočí, zatímco LAMPS klesá dolů nálevkou.

Poslední, co si poddůstojník Jonathan Evans uvědomuje, je zvláštní pocit, že mu v tom dusivém sevření praská páteř, jako kdyby mu celé tělo smáčkl nějaký obří drtič odpadu.

8. PROSINCE 2012
NÁRODNÍ PARK GUNUNG MULU
SARAWAK, MALAJSIJSKÁ FEDERACE
5:32 MALAJSIJSKÉHO ČASU
(O 13 HODIN POZDĚJI)

Sarawak, který se nachází na severozápadním pobřeží Bornea, je největším státem Malajsijské federace. Gunung Mulu, největší národní park tohoto státu, pokrývá plochu o rozloze 880 čtverečních kilometrů a jeho krajině dominují tři hory – Gunung Mulu, Gunung Benarat a Gunung Api.

Gunung Api je hora tvořená vápencem; jde o horninu, která převažuje nejen v celém státě Sarawak, ale také na sousedním ostrově, kde leží Irian Jaya a Papua-Nová Guinea, a v téměř celé jižní Malajsii. Eroze této vápencové krajiny způsobená mírně kyselými dešti vytvořila pozoruhodné útvary a podzemní formace.

V polovině úbočí Mount Api se tyčí k obloze jako pole rozeklaných stalagmitů zkamenělý les neuvěřitelně ostrých stříbrošedých vápencových štítů, z nichž některé se zvedají přes 45 metrů nad džungli. Ponorná řeka vyhloubila pod zemí ve vápencové hornině labyrint jeskyní o délce více než šest set kilometrů, které jsou tak největším vápencovým jeskynním systémem na světě.

Wade Tokumine, univerzitní student z Honolulu, zkoumá jeskyně v Sarawaku už tři měsíce, shromažďuje data pro svou magisterskou práci zabývající se stabilitou těchto unikátních podzemních krasových útvarů. Kras je terén vytvořený chemickou erozí vápencové horniny obsahující minimálně osmdesát procent uhličitanu vápenatého. Sarawacká síť podzemních chodeb vznikla právě v tomto krasovém útvaru.

Dnešní cesta je Wadeovou devátou návštěvou Clearwater Cave, nejdelší podzemní jeskyně v celé jihovýchodní Asii a jedné z pouhých čtyř jeskyní v oblasti Mulu přístupné veřejnosti. Geolog se zaklání na svém místě ve člunu a svítí karbidovou lucernou na alabastrový strop jeskyně. Paprsek proniká tmou a ozařuje tisíce stalaktitů, z nichž kape voda. Wade hledí na tu dávnou formaci a obdivuje důmysl Přírody.

Před čtyřmi miliardami let byla Země velmi mladý a nepřátelský svět bez života. S tím, jak planeta vychládala, byly při prudkých sopečných erupcích vynášeny vzhůru vodní pára a jiné plyny a vytvářely atmosféru s vysokým obsahem oxidu uhličitého, dusíku a vodíkatých sloučenin – podmínky, které se v mnohém podobaly těm, jaké panují na Venuši.

Život na naší planetě začal v moři, které bylo jako polévka tvořená chemikáliemi uspořádanými do složitých struktur – řetězců se čtyřmi základními nukleotidovými molekulami –, jež oživil nějaký vnější katalyzátor, pravděpodobně blesk. Dvojité šroubovice oživených nukleotidů se začaly samy replikovat a tak vznikl jednobuněčný život. Tyto organismy se rychle množily a začaly zbavovat oceány jejich snadno dostupných uhlíkatých sloučenin. Časem se vyvinula unikátní čeleď bakterií, která vytvořila novou organickou molekulu – chlorofyl. Tato zeleně zbarvená látka dokázala ukládat energii ze slunečního světla, a tak si mohly jednobuněčné organismy vytvářet z oxidu uhličitého a vodíku vysoce kvalitní uhlovodíky a uvolňovat přitom jako vedlejší produkt kyslík.

Zrodila se fotosyntéza.

S tím, jak vzrůstalo množství planetárního kyslíku, snižovalo se v důsledku působení mořských organismů množství uhličitanu vápenatého v moři a místo toho začal být vázán v hornině, takže drasticky klesaly hodnoty oxidu uhličitého v atmosféře planety. Tato hornina – vápenec – se stala zásobárnou oxidu uhličitého na Zemi. V důsledku toho je dnes množství oxidu uhličitého uloženého v usazených horninách více než šestisetnásobně vyšší než celkový obsah uhlíku ve vzduchu, vodě a živých buňkách na celé planetě dohromady.

Wade Tokumine namíří paprsek světla na temnou hladinu vody v jeskyni. Podvodní proud obsahuje desetinásobek běžné koncentrace oxidu uhličitého. K této části uhlíkového cyklu dochází v situaci, kdy rozpuštěný CO_2 dosahuje ve vápenci svého bodu nasycení. Když k tomu dojde, sráží se oxid uhličitý jako čistý uhličitan vápenatý ve formě stalaktitů a stalagmitů, které jsou dnes tak hojné v sarawackých jeskyních.

Wade se obrátí ve člunu na svého průvodce Andrewa Chana. Malajsijský rodák a profesionální speleolog provádí v sarawackých jeskyních už sedmnáct let.

„Andrewe, jak daleko je ta tvoje panenská chodba?“

Ve světle karbidové lampy zasvítí Andrewův úsměv, v němž scházejí čtyři přední zuby. „Už to není daleko. Tahle část jeskyně se vpředu snižuje, pak půjdeme pěšky.“

Wade přikývne, potom si odplivne, aby se zbavil puchu karbidových par. Jen třicet procent sarawackých jeskyní bylo doposud probádáno, většina z těch zbylých zůstává nepřístupná všem s výjimkou několika zkušenějších průvodců. Wade dobře ví, že když dojde na mapování neprobádaných prostor, Andrewovi se nikdo nevyrovná, protože jde o jeskyňáře, který je posedlý touhou po získávání prvenství, což je nevyléčitelný psychologický stav běžný mezi nadšenými speleology.

Andrew přijede s člunem k římse a udržuje ho v klidu, aby mohl Wade vystoupit. „Radši si nasaď na hlavu přilbu, vpředu je spousta volných kamenů.“

Wade si připevní přilbu k hlavě, zatímco Andrew přiváže konec velmi dlouhého smotaného lana ke člunu a zbytek si přehodí přes rameno. „Drž se při mně. Bude to tady dost úzké. Ze stěn trčí spousta ostrých zrn, tak bacha na oblečení.“

Andrew se vydá do tmavých katakomb jako první. Zamíří do úzké stoupající chodby a postupně uvolňuje lano, aby našli cestu zpátky. Po několika minutách soustavného stoupání přejde chodba v uzoučký tunel, kterým se musejí plazit po čtyřech.

Wade uklouzne na vlhkém vápenci a sedře si kůži na kotnících. „Jak je to ještě daleko?“

„Proč? Už chceš ven?“

„Tak nějak.“

„To proto, že jsi počítačový jeskyňář.“

„To je co?“

„Počítačový jeskyňář je člověk, který tráví víc času pročítáním pošty od jeskyňářů než vlastními sestupy – počkat. Co to sakra je?“

Wade se po břiše proplazí vedle Andrewa, aby také viděl.

Tunel končí obřím závrtem. Když pohlédnou vzhůru, spatří třpytící se hvězdy na ranní obloze a povrch mají dobrých dvacet metrů nad hlavami. Andrew posvítí lampou dolů na dno jakési obří jámy o dalších deset metrů níž.

Z díry osvětluje stěny jasná jantarová zář.

„Vidíš to?“

Wade se nahne, aby lépe viděl. „Vypadá to, jako by tam dole něco svítilo.“

„Tenhle závrt tady v noci ještě nebyl. Strop jeskyně se musel propadnout teprve před chvílí. Ať už je tam dole cokoli, probořilo se to rovnou sem do té jámy.“

„Co když je to auto? Někdo tam dole mohl uvíznout.“

Wade se dívá, jak jeho malajsijský průvodce sahá do batohu a vytahuje provazový žebřík tvořený jediným lanem s příčkami provlečenými středem.

„Co chceš dělat?“

„Zůstaň tady, slezu dolů a omrknu to.“ Andrew ukotví jeden konec žebříku k římse, pak shodí žebřík do tmavého prostoru.

Než se speleolog vydá na sestup, obloha už šedne. Světlo rozbřesku jen stěží proniká tmou a vířícími oblaky vápencového prachu.

Andrew hledí na toho neživého tvora, který se nad ním tyčí v podzemní jámě. „Hele, Wade, nevím, co to je, ale auto to rozhodně není.“

„Jak to vypadá?“

„Jako nic, co jsem kdy viděl. Je to obrovské, jako obří šváb, jenže to má velký křídla a ocas a trčí tomu z břicha spousta divných chapadel. Sedí to na dvou pařátech. Musí to být pořádně horký, protože vápenec pod tím se taví.“

„Nejspíš bys měl vylézt ven. Pojď, zavoláme strážce parku…“

„To je dobrý, ta věc není živá.“ Andrew natáhne ruku a dotkne se jednoho chapadla.

Neonově modrá elektromagnetická nárazová vlna jím mrští proti vzdálené stěně.

„Andrewe, jsi v pořádku? Andrewe?“

„Jo, člověče, ale ta mrcha mi dala pořádnej kopanec. A sakra…“ Andrew vyskočí, když se hydraulický mechanický ocas toho tvora vztyčí k obloze.

„Andrewe?“

„Lezu ven, člověče, nemusíš mi to říkat dvakrát.“ Průvodce začne šplhat nahoru po žebříku.

Jantarová koule na straně trupu toho stvoření začne blikat a změní barvu do karmínova.

„No tak, šplhej rychleji!“

Zpod pařátů tvora začne stoupat šachtou bílý kouř.

Wade cítí, jak se mu točí hlava. Obrátí se a klouže po hlavě kluzkým tunelem, zatímco Andrew se vytáhne přes okraj jámy.

„Andrewe? Andrewe, jsi za mnou?“ Wade se zastaví a posvítí lampou zpátky do tunelu. Vidí, že jeho průvodce zůstal v úzkém průlezu ležet obličejem dolů.

Oxid uhličitý!

Wade natáhne ruku a popadne Andrewa za zápěstí. Vleče ho za sebou průchodem, zatímco skála kolem něj je čím dál teplejší a pálí na omak.

Co se to sakra děje?

Chodba se rozšiřuje a Wade se namáhavě zvedne. Přehodí si průvodce, který je v bezvědomí, přes rameno a vleče se ke člunu. Všechno se s ním točí, je stále větší horko. Zavře oči a orientuje se mezi těmi syčícími vápencovými stěnami pomocí loktů.

Když dojde k podzemní řece, slyší podivné bublání. Poklekne, překulí Andrewa do člunu, pak také nemotorně nastoupí a málem přitom člun převrhne. Ze stěn jeskyně se kouří, podzemní řeka začala tím silným žárem vřít.

Wadea pálí oči, nedokáže se toho rozžhaveného vzduchu nadechnout. Vyrazí ze sebe zdušený výkřik a divoce sebou hází. Spálené maso mu odpadává od kostí a z očí mu vyšlehnou plameny.

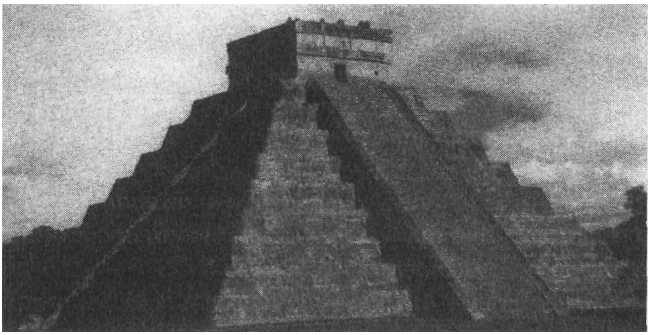
DENÍK JULIA GABRIELA

Chichén Itzá – nejskvostnější mayské město v celé Mezoamerice. Překlad jeho jména znamená Na pokraji studny, kde žijí moudří vodní mužové.

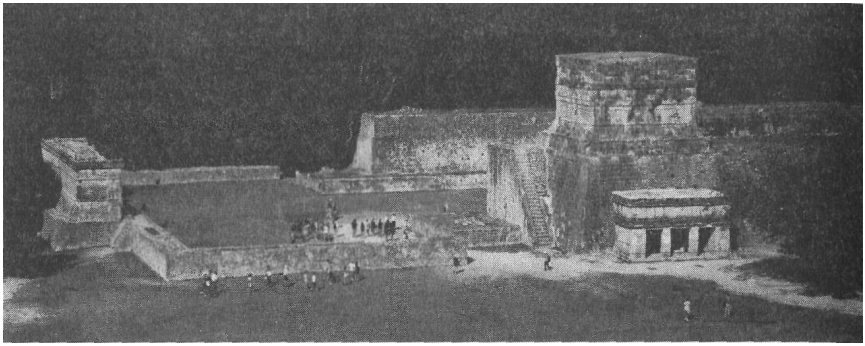
Moudří vodní mužové.

Celé město je rozděleno na starou a novou část. Mayové poprvé osídlili Starý Chichén v roce 435 n. l. a k jejich civilizaci se později, kolem roku 900, připojil kmen Itzá. O každodenních rituálech a životním stylu těchto lidí toho moc známo není, ale víme, že jim vládl jejich bůh-král Kukulkan, a odkaz tohoto velkého učitele Mayů je v tomto městě patrný na každém kroku.

Maria, Michael a já jsme strávili mnoho let bádáním ve starých ruinách a pralese kolem Chichén Itzá, až konečně jsme měli jistotu, že nejdůležitější ze všech tamních staveb jsou tři, a to posvátný cenot, známý také jako Studna obětí, velké hřiště na *tlachtli* a Kukulkanova pyramida.

Jednoduše řečeno, Kukulkanově pyramidě se žádná stavba na celém světě nevyrovná. Přesnost a astronomické zaměření této tisíc let staré stavby, která se tyčí nad Velkou promenádou Chichén Itzá, neustále uvádí v

úžas architekty i inženýry světa.

S Marií jsme nakonec dospěli k názoru, že kresba z Nazky měla představovat právě Kukulkanovu pyramidu. Obrácený jaguár v tom obrazci na poušti, hadí sloupy u vstupu do severní chodby chrámu, zobrazení opice a velryby – zdálo se, že to všechno zapadá. Někde ve městě musela být skryta tajná chodba do nitra Kukulkanovy pyramidy. Otázkou zůstávalo – kde?

Jako první a nejpřímočařejší řešení nás napadlo, že vstup se nachází ve Studni obětí, přirozeně vzniklém závrtu severně od Kukulkanovy pyramidy. Tyhle *cenoty* byly jen dalším symbolem portálu do mayského podsvětí, a žádná studna na celém Yucatánu nebyla důležitější než posvátná studna v Chichén Itzá, protože právě tam byla po Kukulkanově náhlém odchodu obětována spousta panen.

Ještě důležitější bylo možné spojení mezi *cenotem* a kresbou pyramidy na planině Nazca. Při pohledu seshora (stejně jako v Nazce) se daly vrstvené kruhové vápencové stěny studny vykládat jako řada soustředných kruhů. A navíc, vytesané hlavy mayských hadů na severní základně Kukulkanovy pyramidy ukazují přímo ke studni.

Plni vzrušení a zvědavosti jsme s Marií dali dohromady potápěčskou výpravu, abychom prozkoumali tento mayský *cenot*. Jenže jsme našli jen kosterní ostatky mrtvých – nic víc.

Ale nakonec to bylo zcela jiné místo v Chichén Itzá, které nám mělo navždy změnit život.

Po celé Mezoamerice jsou desítky starých hřišť na *tlachtli*, ale žádné se nevyrovná velkému hřišti v Chichén Itzá. Kromě toho, že je největší na Yucatánu, podobně jako Kukulkanova pyramida, je tato stavba velmi přesně orientována podle oblohy, v tomto případě podle Mléčné dráhy. O půlnoci každého červnového slunovratu ukazuje podélná osa hřiště ve tvaru písmene „I“ přímo k místu, kde se Mléčná dráha dotýká obzoru, a celé

hřiště se v tu chvíli zrcadlí v nadhlavníku v temné trhlině galaxie.

Astronomický význam tohoto neuvěřitelného uspořádání se nedá jen tak přejít, protože, jak jsem již uvedl dříve, temná trhlina v Mléčné dráze je jedním z nejdůležitějších symbolů mayské kultury. Podle Popol Vuh, mayské knihy stvoření, se temná trhlina považuje za cestu, která vede do podsvětí zvaného Xibalba. Právě tudy putoval mayský hrdina Jeden Hunahpu do podsvětí, aby se utkal se zlými bohy. A právě tento hrdinský a současně osudný souboj symbolizuje stará mayská míčová hra *tlachtli*. (Všichni členové týmu, který prohrál, byli usmrceni.)

Podle mayského kalendáře se jméno Jeden Hunahpu rovná 1 Ahau, prvnímu dni pátého cyklu – a jeho poslednímu – prorokovanému soudnému dni. Pomocí důmyslného astronomického programu jsem zjistil postavení hvězd v roce 2012. Velké hřiště na *tlachtli se* v tom roce znovu spojí s temnou trhlinou, jenže tentokrát to bude v den zimního slunovratu – 4 Ahau, 3 Kankin – v soudný den lidstva.

Bylo to v jeden chladný podzimní den roku 1983, kdy do Chichén Itzá dorazila skupinka mexických archeologů. Muži vyzbrojení krumpáči a rýči se vydali k velkému hřišti hledat artefakt známý jako středový kámen – zdobený kámen, který je zakopaný ve středovém bodě mnoha jiných hřišť na *tlachtli* v Mezoamerice.

Maria a já jsme stáli a dívali se, jak archeologové tento starý artefakt vyhrabávají. Ta věc se nepodobala ničemu, co jsme kdy viděli – byla z jadeitu místo z kamene, dutá a velká jako plechovka na kávu, s držadlem ve tvaru obsidiánové čepele trčícím z jednoho konce předmětu, jako kdyby šlo o nějaký mayský „meč v kameni“. Navzdory mnoha pokusům o její vytažení zůstávala tato zbraň pevně zaklíněná uvnitř.

Strany toho jadeitového předmětu byly zdobeny symbolickými obrazy ekliptiky a temné trhliny. Na dolní části byla detailně zachycena tvář velkého mayského válečníka.

Maria a já jsme na tento poslední obrázek zírali v naprostém šoku, protože o tom, koho zachycuje, se nedalo vůbec pochybovat. Váhavě jsme podali středový kámen zpátky vedoucímu expedice a pak jsme se vrátili do naší maringotky plni myšlenek na to, co znamená pro nás samotné předmět, který jsme před chvílí drželi v ruce.

Maria nakonec přerušila ticho jako první. „Julie, náš – náš vlastní osud se nějak přímo propletl se samotným spasením celého lidstva. Obrázek na tom kameni – je to znamení, že musíme pokračovat v naší pouti, že musíme nalézt cestu do Kukulkanovy pyramidy.“

Věděl jsem, že moje žena má pravdu. S novou silou, která pramenila z

pocitů úzkosti, jsme pokračovali v hledání a strávili další tři roky tím, že jsme převrátili každý kámen, prozkoumali každou ruinu, otočili každý list v džungli a propátrali každou jeskyni v okolí.

Ale nenašli jsme vůbec nic.

V létě roku pětaosmdesátého dosáhla naše frustrace bodu, kdy jsme pochopili, že potřebujeme změnit místo už jen proto, abychom si uchovali tu trochu zdravého rozumu, co zbývala. Původně jsme měli v plánu vydat se do Kambodže, abychom prozkoumali nádherné ruiny Angkoru, dalšího místa, o němž jsme byli přesvědčeni, že souvisí s Gízou i Teotihuacánem. Bohužel v přístupu do oblasti všem cizincům stále bránili vládnoucí Rudí Khmerové.

Maria měla jiný nápad. Domnívala se, že naši mimozemští vůdcové by nikdy nevybudovali vstup do Kukulkanovy pyramidy tak, aby na něj mohli narazit vykrádači památek. Proto byla přesvědčena, že se musíme vrátit zpátky do Nazky a pokusit se rozluštit i zbytek toho dávného poselství.

Navzdory tomu, jak strašně se mi příčilo vrátit se do té peruánské krajiny, nemohl jsem popřít logiku v argumentech své ženy. V Chichén Itzá jsme se nepochybně dostali do slepé uličky, třebaže jsme si byli oba zcela jistí, že právě v tomto městě má dojít k poslední bitvě.

Než jsme se vydali na naši, jak se časem ukázalo, poslední osudnou společnou cestu, musel jsem vykonat ještě jeden čin.

Vyzbrojen páčidlem a maskou jsem se vloupal jedné noci do maringotky těch archeologů – a zachránil jsem z jejich rukou Kukulkanův středový kámen.

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1981-84 strany 08-154
Fotodeník, diskety 7 a 8: Název souboru: MESO, snímky 223, 328

20

9. PROSINCE 2012
CHICHÉN ITZÁ, MEXIKO
13:40

Linkové letadlo poskočí dvakrát na popraskaném makadamu, krátce popojede, pak se zastaví těsně v místě, kde přistávací dráha končí v zarostlém poli.

Dominique při vystupování z cessny udeří do obličeje poryv horkého vzduchu a přilepí jí propocené tričko k hrudi. Přehodí si přes rameno batoh a vydá se za ostatními sedmi cestujícími k malému terminálu a potom na hlavní silnici. Na ukazateli doleva stojí „Hotel Mayaland“, napravo „Chichén Itzá“.

„Taxi, *seňorito?*“

Řidič, drobný muž po padesátce, se opírá o otlučený bílý volkswagen Brouk. Dominique spatří v jeho tmavém obličeji mayské rysy.

„Jak je to daleko do Chichén Itzá?“

„Deset minut.“ Řidič otevře dveře pro spolujezdce.

Dominique nastoupí a zapadne hluboko do roztrženého polstrovaného sedadla.

„Už jste někdy byla v Chichén Itzá, *seňorito?*“

„Naposledy jako malá.“

„To nic. Za posledních tisíc let se tam toho moc nezměnilo.“

Jedou nejprve přes chudou vesnici, pak odbočí na nově vyasfaltovanou dvoupruhovou mýtnou silnici. O pár minut později už taxi zastaví u moderního vstupu pro návštěvníky v sousedství parkoviště plného pronajatých vozů a zájezdových autobusů. Dominique řidiči zaplatí, koupí si lístek a vstoupí do parku.

Mine řadu obchůdků se suvenýry, pak se vydá spolu s několika turisty

po široké prašné cestě, která protíná mexickou džungli. Po pěti minutách vyústí silnice na neuvěřitelně rozlehlou zelenou plochu obklopenou ze všech stran hustým pralesem.

Dominique se vytřeštěnýma očima rozhlíží kolem. Vrátila se zpátky v čase.

Po celé krajině jsou rozesety obrovské šedobílé ruiny. Nalevo má velké hřiště na *tlachtli*, největší ze všech v Mezoamerice. Tahle aréna, postavená ve tvaru obřího písmene „I“, měří na délku více než sto šedesát metrů a na šířku sedmdesát a je ze všech stran obehnaná zdmi, z nichž dvě hlavní se zvedají do výše tří poschodí. Přímo na severu této stavby stojí Tzompantli, velká plošina ozdobená řadou obřích lebek a korunovaná těly hadů. V dálce napravo je rozlehlý čtyřúhelníkový komplex – Chrám válečníků, pozůstatky dřívějšího paláce a tržiště, jehož hranice zčásti vymezovalo volně stojící sloupořadí.

Ale tou hlavní atrakcí, která předčí všechny ruiny, je neuvěřitelně precizní vysoký zikkurat z vápence přímo uprostřed toho starého města.

„Nádherná, že, *seňorito?*“

Dominique se obrátí k drobnému muži v propoceném oranžovém tričku zaměstnanců parku a baseballové čepici. Všimne si hlídačova vysokého ubíhajícího čela a výrazných mayských rysů.

„Kukulkanova pyramida je nejnádhernější stavba v celé Střední Americe. Nechcete třeba soukromou prohlídku? Jen třicet pět pesos.“

„Víte, vlastně někoho hledám. Je to Američan, vysoký, dobře stavěný, s hnědými vlasy a velmi tmavýma očima. Jmenuje se Michael Gabriel.“

Průvodce se přestane usmívat.

„Znáte Micka?“

„Je mi líto. Nemůžu vám pomoct. Hezky si pobyt tady užijte.“ Drobný muž se obrátí k odchodu.

„Počkejte…“ Dominique ho dostihne. „Vy víte, kde je, že? Odveďte mě za ním a já vám dobře zaplatím.“ Vrazí mu do ruky smotek bankovek.

„Je mi líto, *seňorito,* ale toho muže neznám.“ Vrátí jí hotovost zpátky do dlaně.

Odloupne několik bankovek. „Tady máte, berte…“

„Ne, *seňorito…*“

„Prosím. Když na něj náhodou narazíte, nebo jestli víte o někom, kdo by mohl tušit, jak se s ním spojit, povězte mu, že ho hledá Dominique. Řekněte mu, že jde o otázku života a smrti.“

Mayský průvodce vidí zoufalství v jejích očích. „Ten člověk, kterého hledáte – je to váš kamarád?“

„Blízký přítel.“

Průvodce se na pár okamžiků zahledí do dálky a uvažuje. „Během dne si prohlédněte Chichén Itzá. Pořádně se najezte, pak počkejte do tmy. Park se zavírá v deset. Skryjte se v džungli těsně předtím, než ochranka naposledy provede kontrolu. Až odejde poslední člověk a zamknou brány, vylezte na Kukulkanovu pyramidu a čekejte."

„Mick tam bude?"

„Je to možné."

Podá jí zpátky peníze. „U hlavního vstupu jsou krámky pro turisty. Kupte si vlněné pončo, v noci je budete potřebovat."

„Chci, abyste si ty peníze nechal."

„Ne. Gabrielovi jsou už spoustu let rodinní přátelé." Usměje se. „Až vás Mick najde, vyřiďte mu, že mu Elias Forma vzkazuje, že jste příliš krásná, aby vás nechával v zemi zeleného blesku samotnou."

K Dominique doléhá ustavičné bzučení tisíců moskytů. Přetáhne si přes hlavu kapuci ponča a schoulí se ve tmě, zatímco se džungle kolem ní probouzí.

Co tady k čertu vlastně dělám? Poškrábe se, protože má pocit, že jí po paži leze nějaký imaginární brouk. V baldachýnu listí zašustí ptačí křídla. Někde v dálce zaječí do noci vřešťan. Pohlédne na hodinky – 22:23 –, pak si znovu přetáhne vlněné pončo přes hlavu a zavrtí se na skále.

Počkám ještě deset minut.

Zavře oči a nechá se pohltit džunglí, stejně jako když byla dítě. Ve vzduchu cítí silnou vůni mechu, slyší šumění palmových ratolestí tančících ve větru – a je zpátky v Guatemale, teprve čtyřletá. Stojí u štukové zdi za oknem matčiny ložnice a slyší, jak uvnitř pláče její babička. Počká, až teta odvede babičku z místnosti, a pak vleze oknem dovnitř.

Dominique hledí na tu neživou postavu na posteli. Prsty, které ještě před několika hodinami hladily její dlouhé vlasy, už na konečcích zmodraly. Ústa jsou otevřená, hnědé oči, zpola zavřené, se upírají na strop. Dotkne se vysokých lícních kostí a cítí studenou lepkavou kůži.

Tohle není její *madre*. Je to někdo jiný, jen neživá schránka z masa, kterou užívala její matka, dokud byla součástí tohoto světa.

Vrací se babička. *Teď už je s anděly, Dominique…*

Nad hlavou jí vybuchne noční obloha, jak všude kolem tlučou křídly tisíce vampýrů. Dominique vyskočí a srdce jí divoce bije. Mrkáním se snaží zahnat moskyty a vzpomínky.

„Ne! Tohle není můj domov. Tohle není můj život!"

Zastrčí svoje dětství zpátky na půdu a zavře pečlivě dveře, pak sleze ze skály a prodírá se houštím, až vyjde přímo u Studny obětí.

Dominique hledí na strmé kolmé stěny studny, které spadají rovnou dolů až k hladině inkoustově černé vody plné řas. Zář měsíce ve třech čtvrtích osvětluje geologické vrstvy v křídově bílém vápenci. Vzhlédne a upře pohled na kamennou konstrukci vypínající se nad jižním okrajem *cenotu.* Před tisíci lety se Mayové v zoufalství nad odchodem milovaného Kukulkana uchýlili k lidským obětem, aby zabránili zániku lidstva. Kněží nejprve vyzvali panenské ženy k očistě v prastaré parní lázni, pak je vyvedli na samotný vrcholek plošiny. Tam je svlékli donaha, položili na kamenný oltář a obsidiánovými noži jim vyřízli srdce nebo prořízli hrdla. Těla panen ozdobená šperky pak obřadně vhodili do posvátné studny.

Při téhle myšlence se Dominique otřese. Obejde studnu a spěchá po *sacbe,* široké vyvýšené pěšině z hlíny a kamene, která vede hustou džunglí až k severnímu okraji dávného města.

O patnáct minut později, po desítce zakopnutí, dojde Dominique na konec stezky. Přímo před sebou má severní stranu Kukulkanovy pyramidy, její rozeklaný temný obrys se tyčí proti obloze poseté hvězdami. Dojde k patě schodiště, které na každé straně střeží kamenné hlavy dvou obřích hadů.

Dominique se rozhlédne. Staré město je temné a opuštěné. Zamrazí ji v zádech. Začne stoupat nahoru.

V půli cesty jí dochází dech. Schody Kukulkanovy pyramidy jsou docela úzké, vedou strmě vzhůru a není se čeho zachytit. Obrátí se a pohlédne dolů. Pád z takové výšky by znamenal konec.

„Micku?“ Má pocit, že se její hlas nese nad celým údolím. Čeká na odpověď, ale nic se neozývá. Začne znovu šplhat.

Trvá jí dalších pět minut, než konečně dorazí na vrchol, plošinu podpírající hranatý jednoposchoďový kamenný chrám. Cítí závrať. Opře se o severní stěnu stavby, aby popadla dech, a čtyřhlavé stehenní svaly ji stále pálí od toho výstupu.

Pohled je to nádherný, ale nikde jediné zábradlí. V měsíčním světle se objevují stíny všech detailů staveb v severní části města. A za nimi se jako temná hranice malířského plátna táhne až k obzoru baldachýn džungle.

Ochoz kolem stavby je jen metr a půl široký. Dominique si stoupne co nejdál od nebezpečného okraje, setře si z obličeje pot a stane před zejícím vstupem do severní galerie chrámu. Nad hlavou se jí vypíná mohutný portál tvořený překladem, který lemují dva sloupy s hady.

Vstoupí dovnitř a ocitne se v naprosté tmě. „Micku, jsi tady?“

Hlas jí zní zdušeně. Sáhne do batohu pro baterku, kterou si během dne koupila, a vstoupí do vlhkého vápencového prostoru.

Severní galerie je uzavřená dvojkomorová místnost, ústřední svatyně s

vestibulem. Interiér končí mohutnou středovou zdí. V paprsku baterky se objeví klenutý strop, pak kamenná podlaha s povrchem ožehlým od obřadních ohňů. Dominique vyjde z prázdné místnosti, vydá se vlevo kolem plošiny a vstoupí do západní galerie, pusté chodby, která se lomí a spojuje s jižní a východní galerií.

Chrám je prázdný.

Dominique pohlédne na hodinky: 23:20. *Co když nepřijde?*

Atmosféra uvnitř je tíživá, jako kdyby ve tmě někdo čekal a chystal se zaútočit. Paprskem baterky pro klid duše propátrá interiér.

Začíná na ni doléhat vyčerpání. Ulehne na kamennou podlahu, stočí se do klubíčka, zavře oči a propadne se do spánku plného obrazů krve a smrti.

Celý prostor kolem pyramidy je jako moře vlnících se hnědých těl a pomalovaných tváří osvětlených oranžovou září tisíců pochodní. Ze svého místa v severní galerii vidí Dominique, jak po schodišti stéká krev jako karmínový vodopád a tvoří jezírko kolem hromady propletených mrtvých těl mezi dvěma hadími hlavami u paty pyramidy.

Spolu s ní je v chrámu tucet dalších žen, všechny v bílém. Choulí se v houfu jako vyděšené laně a hledí na ni prázdnýma očima.

Vcházejí dva kněží. Každý má na hlavě obřadní čelenku ze zeleného peří a bederní roušku vyříznutou z jaguáří kůže. Kněží se blíží, tmavé oči upírají na Dominique. Couvá, srdce jí buší, když ji každý z mužů popadne za jedno zápěstí a vlečou ji ven na plošinu chrámu.

Noční vzduch je ztěžklý pachem krve, potu a kouře.

Před omdlévajícím davem se vypíná obrovský Chac Mool, kamenná socha ležícího mayského poloboha. V klíně má obřadní mísu, která přetéká rozmačkanými zbytky tuctu vyrvaných lidských srdcí.

Dominique zoufale vykřikne. Pokusí se uprchnout, ale oba kněží natáhnou ruce, popadnou ji za kotníky a zvednou vysoko ze země. Dav zasténá, když se objeví velekněz, svalnatý, s rudými vlasy a s tváří skrytou za maskou hlavy opeřeného hada. Z otevřených úst masky s tesáky se zablýskne žlutý úsměv.

„Ahoj, zlatíčko.“

Dominique zaječí. Raymond jí serve z nahého těla bílou košili, pak ukáže davu černý obsidiánový nůž. Z úst diváků lačnících po krvi začne znít roztoužené volání.

„Kukulkan! Kukulkan!“

Na Raymondův pokyn ji čtyři kněží natáhnou na kamenný podstavec.

„Kukulkan! Kukulkan!“

V Raymondově ruce se zableskne obsidiánová čepel a Dominique znovu

vykřikne. Nevěřícně zalapá po dechu, když Raymond zvedne nůž nad hlavu a pak jí ho vrazí vší silou do levého ňadra.

„Kukulkan! Kukulkan!“

Dominique křičí bolestí a bezmocně se svíjí…

„Dom, probuď se…“

…zatímco Raymond vsune ruku do rány, vyrve jí stále tlukoucí srdce a zvedne ho do výšky.

„Dominique!“

Dominique vyjekne hrůzou. Kope a tluče do té děsivé tmy a zasáhne přímo do obličeje nějaký stín. Dezorientovaná, stále pod vlivem té noční můry, se překulí na bok, prudce vyskočí a spěchá poslepu z místnosti, rovnou k třicetimetrovému srázu.

Ze tmy se natáhne ruka a popadne ji za kotník. Dominique se zřítí tváří na plošinu a bolestí se probere.

„Ježíši, Dominique, to já tady mám být blázen.“

„Micku?“ Posadí se, tře si odřená žebra a snaží se popadnout dech.

Mick se připlazí vedle ní. „Jsi v pořádku?“

„K smrti jsi mě vyděsil.“

„Ty mě taky. Muselas mít nějakou noční můru. Skoro ses po hlavě vrhla z pyramidy.“

Pohlédne přes okraj dolů, pak se obrátí a obejme ho. Ještě se celá třese. „Bože, tady je to hrozné. Z těchhle stěn hledí samí mayští duchové.“ Odtáhne se a podívá se mu do tváře. „Teče ti krev z nosu. To já?“

„Vzalas mě pravým hákem,“ Vytáhne ze zadní kapsy kalhot šátek a snaží se zastavit krvácení. „Tohle se mi nikdy nezahojí.“

„Dobře ti tak. Proč ses chtěl, sakra, sejít zrovna tady, a ještě k tomu uprostřed noci?“

„Jsem na útěku, vzpomínáš? A když už jsme u toho, jak se ti podařilo dostat se z té lodi?“

Odvrátí se. „Ty jsi na útěku, já ne. Řekla jsem kapitánovi, že jsem ti pomáhala, protože jsem byla v šoku z Izovy smrti. Nejspíš mě pustil z lítosti. Ale dost, promluvíme si o tom až později. Teď se chci dostat co nejrychleji dolů z téhle pyramidy.“

„Nemůžu teď hned odejít. Mám tady práci.“

„Práci? Jakou práci? Je hluboká noc…“

„Hledám vstup do pyramidy. Musím ho najít…“

„Micku…“

„Můj otec měl pravdu, pokud jde o Kukulkana. Objevil jsem něco… něco naprosto neuvěřitelného. Pojď, ukážu ti to.“ Mick sáhne do brašny a vytáhne malé elektronické zařízení.

„Tenhle přístroj se jmenuje ultrazvukový inspektroskop. Vysílá zvukové vlny o nízkých amplitudách a používá se ke stanovení nedokonalostí v pevných látkách.“ Mick rozsvítí baterku, pak ji vezme za zápěstí a vleče ji zpět ke středové zdi chrámu. Aktivuje přístroj a nasměruje zvukové vlny kolmo na kámen.

„Podívej se. Vidíš ty vlnové délky? Za touhle středovou zdí se rozhodně skrývá další konstrukce. Ať je to cokoli, je to z kovu a prochází to přímo skrz pyramidu až ke střeše chrámu.“

„Tak jo, věřím ti. Můžeme teď jít?“

Mick na ni nevěřícně hledí. „Jít? Copak to nechápeš? Je to tady – v těchto zdech. Stačí nám jen přijít na to, jak se k tomu dostat.“

„Co je tam? Kus kovu?“

„Kus kovu, který může nakonec být nástrojem záchrany lidstva. Zanechal nám ho tu Kukulkan. Musíme… hele, počkej, kam jdeš?“

Dominique pokračuje v chůzi k plošině.

„Ty mi pořád nevěříš, že ne?“

„A čemu jako? Že každý muž, žena a dítě na téhle planetě za dva týdny zemřou? Ne… promiň, Micku, pořád s tím mám problém.“

Mick ji popadne za paži. „Jak o mně můžeš pořád pochybovat? Vidělas, co je tam v zálivu. My dva jsme tam dole byli spolu. Vidělas to na vlastní oči.“

„A co? Vnitřek lávového komínu?“

„Lávového komínu?“

„Jasně. Geologové na palubě *Boone* mi všechno vysvětlili. Dokonce mi ukázalí infračervené satelitní snímky Chicxulubského kráteru. To, co nám připadá jako zelená záře, je podzemní láva protékající pod tou dírou v mořském dně. Díra se otevřela, když se v září probudila podzemní sopka.“

„Sopka? Dominique, o čem to sakra mluvíš?“

„Micku, naši miniponorku vtáhl jeden z lávových komínů, když se část té podzemní sítě zbortila. Museli jsme vyplout zase ven, když tlak ustal.“

Zavrtí hlavou. „Nahráls to na mě, že jo? Nejspíš ses dozvěděl o té sopce ze zpráv na CNN nebo tak. To byl ten hluk, který slyšel Iz na SOSUS.“

Udeří ho do hrudi. „Můj otec zemřel při zkoumání pitomé podmořské sopky…“

„Ne…“

„Nahráls to na mě, že jo? Potřebovals prostě uprchnout…“

„Dominique, poslouchej…“

„Ne! Mého otce zabilo právě to, že tě poslechl. Teď poslouchej ty mě. Pomáhala jsem ti, protože jsem věděla, že tě zneužívají, a protože jsem potřebovala zjistit, co se přihodilo Izovi. Teď už znám pravdu. Narafičils to

na mě!“

„Kecy! Všechno, co ti předhodilo námořnictvo, jsou jenom lži. Ten tunel nebyl žádný lávový komín, byla to uměle vytvořená přívodní šachta. To, co tvůj otec slyšel, byly zvuky, které vycházely z řady obřích turbín. Naši miniponorku to vtáhlo do přívodní šachty. Ponorka se zaklínila mezi lopatky jedné turbíny. Copak si nic z toho nevybavuješ? Vím, že jsi byla zraněná, ale bylas pořád při vědomí, když jsem vylezl ven z ponorky.“

„Cos to říkal?“ Pohlédne na něho, náhle cítí zmatek, protože se jí vybaví jakási zasutá vzpomínka. „Počkej – nepodala jsem ti kyslíkovou bombu?“

„Ano! Ta mi zachránila život.“

„Tys vážně lezl ven?“ Sedne se na římsu. *Copak by jí námořnictvo lhalo?* „Micku, nemohl jsi přece vylézt ven z ponorky. Byli jsme pod vodou…“

„Ta komora byla natlakovaná. Miniponorka ucpala vstup.“

Dominique zavrtí hlavou. *Dost. Lže ti. Tohle je přece nesmysl!*

„Ovázal jsem ti hlavu. Mělas strach. Prosilas mě, abych tě držel, než jsem vylezl z ponorky. Musel jsem ti slíbit, že se vrátím.“

Znovu se jí hlavou mihne nejasná vzpomínka.

Mick si sedne na schod. „Pořád nevěříš ničemu z toho, co říkám?“

„Snažím se vzpomenout si.“ Posadí se vedle něho. „Micku… omlouvám se, že jsem tě udeřila.“

„Varoval jsem tě, abys nedovolila Izovi pátrat v Mexickém zálivu.“

„Já vím.“

„Nikdy bych tě nezradil. Nikdy.“

„Micku, řekněme, že ti věřím. Co jsi viděl, když ses dostal z miniponorky? Kam ta tvoje turbína vedla?“

„Našel jsem jakousi odtokovou šachtu a podařilo se mi skrz ni vyšplhat nahoru. Průchod vedl do obrovské místnosti. Uvnitř bylo strašné vedro. Stěny olizovaly rudé plameny.“

Mick se zahledí na hvězdy. „Vysoko nad hlavou se otáčel takový… nádherný smaragdový energetický vír. Pohyboval se jako miniaturní spirální galaxie. Byl neuvěřitelně krásný.“

„Micku…“

„Počkej, to není všechno. Přede mnou se rozprostíralo jezero roztavené energie, vlnilo se jako moře rtuti, jen v jeho hladině se všechno odráželo jako v zrcadle. A pak jsem slyšel hlas svého otce, jak mě z dálky volá.“

„Tvého otce?“

„Ano, jenže to nebyl můj otec. Byla to nějaká mimozemská forma života. Neviděl jsem ji – byla ve zvláštní komoře, plula nad tím roztaveným jezerem v jakési schránce. Pohlédlo to na mě spalujícíma rudýma démonic-

kýma očima. Byl jsem vyděšený k smrti…“

Dominique zatají dech. *A je to tady. Klasická demence. Bože, Foletta měl pravdu. Bylo to jasné celou dobu, jen já to odmítala vidět.* Pozoruje ho, jak se dívá do dálky. „Micku, promluvme si o tom. Ty obrazy, které jsi viděl, ty jsou celkem jasné, víš. Začněme hlasem tvého otce…“

„Počkej!“ Obrátí se k ní, oči má vytřeštěné. „Právě jsem si něco uvědomil. Vím, co byla ta forma života zač.“

„No, tak co?“ Vnímá únavu ve svém hlase. „Co to podle tebe bylo?“

„Tezcatlipoca.“

„Cože?“

„Tezcatlipoca. Zlé božstvo, o kterém jsem ti vyprávěl na člunu. Je to aztécké jméno a překládá se jako ‚Kouřící zrcadlo‘, což je popis zbraně toho boha. Podle mezoamerické legendy dávalo kouřící zrcadlo Tezcatlipokovi schopnost nahlížet do duší lidí.“

„Ano, vzpomínám si.“

„Ta bytost nahlédla do mé duše. Promluvila ke mně jako můj otec, jako by mě znala. Snažila se mě oklamat.“

Položí mu ruku na rameno a prsty si hraje s tmavými kadeřemi kolem jeho krku. „Micku, víš, co si myslím? Podle mě jsme oba při tom nárazu ponorky upadli do bezvědomí a…“

Odstrčí jí ruku. „Nech toho! Přestaň s tou blahosklonností. Mně se nic nezdálo a netrpím ani žádnými schizofrenními klamy. Každý mýtus obsahuje pravdivé jádro. Copak ty opravdu neznáš mýty svých vlastních předků?“

„Nejsou to moji předkové.“

„Kecy.“ Mick jí sevře zápěstí. „Ať se ti to líbí nebo ne, proudí ti v žilách krev Mayů Quiché.“

Odtáhne paži. „Vyrostla jsem ve Státech. Nevěřím v žádné nesmysly z *Popol Vuh.*“

„Poslouchej mě, prosím tě…“

„Ne!“ Popadne ho za ramena. „Micku, přestaň s tím na chvíli a poslouchej ty mě – prosím. Záleží mi na tobě, to snad víš. Podle mě jsi inteligentní, citlivý a extrémně nadaný člověk. Když mi to dovolíš, když mi budeš důvěřovat, můžu ti pomoct.“

Obličej se mu rozzáří. „Vážně? To je skvělé, protože pomoc by se mi hodila. Víš, máme už jen jedenáct dní do…“

„Ne, špatně jsi mi rozuměl.“ *Projev mateřské city.* „Micku, tohle pro tebe bude sice tvrdé, ale musím ti to říct. Projevují se u tebe všechny příznaky vážného případu paranoidní schizofrenie. Vyvolává to v tobě takový zmatek, že pro stromy nevidíš les. Může to být třeba vrozené, ale také by mohlo

jít o důsledky jedenácti let v samovazbě. V každém případě potřebuješ pomoc.“

„Dom, to, co jsem viděl, nebyl žádný projev něčeho. To, co jsem viděl, byl vnitřek nějaké velmi vyspělé a zcela určitě mimozemské kosmické lodi.“

„Kosmické lodi?“ *Bože, tak tohle už nezvládám.*

„Prober se, Dominique. Vláda ví stejně jako já, že je to tam dole…“

Typické paranoidní bludy…

„Ten nesmysl, kterým tě krmili na palubě *Boone,* byla jen zástěrka.“

Po tvářích jí tečou horké slzy zklamání, když si uvědomí, jakou udělala chybu. Doktorka Owenová měla ve všem pravdu. Tím, že svému pacientovi otevřela srdce, se připravila o nadhled. Všechno, k čemu došlo, se stalo jen kvůli ní. Iz je mrtvý, Edie ve vězení, a muž, na kterého se upnula, muž, kvůli kterému všechno obětovala, je obyčejný paranoidní schizofrenik, jehož rozum to už definitivně vzdal.

Hlavou jí bleskne myšlenka. *Čím víc se blíží zimní slunovrat, tím bude nebezpečnější.*

„Micku, potřebuješ pomoc. Ztratils už kontakt s realitou.“

Mick se dívá na perfektně otesaný vápencový blok pod svýma nohama. „Proč jsi tady, Dominique?“

Vezme ho za ruku. „Jsem tady, protože mi na tobě záleží. Jsem tady, protože ti můžu pomoct.“

„Další lež.“ Pohlédne na ni, tmavé oči se mu v měsíčním světle třpytí. „Dostal se k tobě Borgia, že? Sžírá ho nenávist k mé rodině. Ten chlap řekne nebo udělá cokoli, aby mě dostal zpátky. Jak ti vyhrožoval?“

Odvrátí zrak.

„Co ti slíbil? Pověz, co ti řekl.“

„Chceš vědět, co mi řekl?“ Obrátí se k němu, upřeně se na něho zadívá a v hlase jí sílí hněv. „Dal zavřít Edie Řekl, že my dvě strávíme hodně dlouhou dobu v base za to, že jsme ti pomáhaly v útěku.“

„Sakra. To mě mrzí…“

„Borgia mi slíbil, že zruší obvinění proti nám oběma, když tě najdu. Dal mi týden. Když to nedokážu, Edie i já půjdeme sedět.“

„Hajzl.“

„Micku, není to tak zlé. Doktor Foletta slíbil, že mi tě svěří do péče.“

„Tak i Foletta? Bože…“

„Vezmou tě do toho nového ústavu v Tampě. Už žádná izolace. Odteď s tebou bude pracovat z pověření rady tým psychiatrů a klinických lékařů. Dají ti péči, kterou potřebuješ. Co nejdříve tě dostaneme do léčebného programu, který ti umožní znovu získat kontrolu nad myšlenkami. Už žádné

blázince a žádný život uprchlíka v mexické džungli. Nakonec budeš schopný vést normální produktivní život.“

„Teda, to zní skvěle,“ poznamená sarkasticky. „A Tampa je kousek od Sanibel Island, že? Dal ti Foletta nádavkem taky stálé místo? A co vlastní flek na parkovišti?“

„Nedělám to pro sebe, Micku. Dělám to pro tebe. Tohle by nakonec mohlo být nejlepší řešení.“

Zavrtí smutně hlavou. „Dom, jsi to ty, kdo nevidí pro stromy les.“ Natáhne ruku, pomůže jí vstát a pak ukáže na oblohu. „Vidíš tu černou čáru, která běží rovnoběžně s velkým hřištěm? To je temná trhlina Mléčné dráhy, což je vlastně rovník naší galaxie. Jednou za 25 800 let se Slunce dostane do zákrytu s jejím středovým bodem. K tomuto postavení dojde přesně za jedenáct dní. Jedenáct dní, Dominique. V ten den, o zimním slunovratu, se otevře kosmický portál a jakási zlá síla pronikne do našeho světa. Na konci dne budeme ty, já, Edie, Borgia a každá živá duše na této planetě mrtví – pokud se nám nepodaří najít skrytý vstup do téhle pyramidy.“

Mick jí pohlédne do očí a srdce se mu svírá. „Já… já tě miluju, Dominique. Miluju tě od prvního dne, co jsme se setkali, ode dne, kdys mi tak prostým způsobem dala najevo laskavost. Taky jsem tvým a Ediiným dlužníkem. Ale právě teď musím tuhle věc dokončit, i kdyby to mělo znamenat, že tě ztratím. Možná máš pravdu. Možná je tohle všechno jen nějaký grandiózní schizofrenní klam, který mi předali moji dva psychotičtí rodiče. Možná jsem už překročil tu hranici a nedokážu už ani vidět tohle hřiště.

Ale copak to nechápeš – ať už je to skutečné nebo jde jen o výplod mé fantazie, nemůžu teď přestat, musím tu věc dotáhnout do konce.“

Popadne ultrazvukový inspektroskop a v očích se mu zalesknou slzy. „Přísahám ti na duši své matky, že jestli se mýlím, vrátím se 22. prosince do Miami a sám se přihlásím na policii. Ale do té doby, jestli mi chceš pomoct, jestli ti na mně *opravdu* záleží, přestaň být mou psychiatryní. Buď mou přítelkyní.“

21

10. PROSINCE 2012
BUDOVA OSN
NEW YORK

Plné auditorium ztichne. Televizní kamery běží, když Viktor Iljič Grozny kráčí k pódiu, aby přednesl projev ke členům Rady bezpečnosti Organizace spojených národů a zbytku světa.

„Paní prezidentko, pane generální tajemníku, členové Rady bezpečnosti, vážení hosté – dnes je smutný den. Navzdory mandátům a varováním Valného shromáždění a Rady bezpečnosti, navzdory vyčerpávajícím snahám o preventivní diplomacii a zachování míra ze strany generálního tajemníka a jeho zvláštních vyslanců jeden národ – jeden nevyzpytatelný, ale velmi mocný národ nepřestává ohrožovat zbytek světa tou nejnebezpečnější zbraní v dějinách lidstva.

Studená válka už dávno skončila, nebo se to aspoň říká, skvělé stránky kapitalismu vítězí nad zlem komunismu. Zatímco ekonomiky Západu vzkvétají, Ruská federace se snaží vzpamatovat. Náš lid je bez prostředků, umírá po tisících hladem. Obviňujeme z toho Západ? Ne. Ruské problémy si způsobili Rusové, a proto je naší povinností se z nich také dostat."

Z andělsky modrých očí vyzařuje do kamery dětská nevinnost. „Jsem mírumilovný muž. Pomocí diplomacie slov jsem přesvědčil naše arabské, srbské a korejské bratry, aby složili zbraně v boji proti svým zapřísáhlým nepřátelům, protože vím a z celého srdce věřím, že násilí nic nevyřeší a že zlo z minulosti nelze odčinit. Morálka je osobní volba. Každého z nás bude soudit Stvořitel, až přijde čas, ale žádný člověk nemá božské právo ve jménu morálky působit bolest a utrpení druhému."

Groznéhо pohled ztvrdne. „Ať ten, kdo je bez hříchu, hodí kamenem jako první. Studená válka skončila, ale Spojené státy přesto pod vlivem své

silné ekonomiky a vojenské moci dál diktují světu, rozhodují o tom, jestli jsou postoje jiného národa morálně správné. Amerika jako školní rváč zatíná ruce v pěst, hrozí násilím, a to vše ve jménu míru. Jako ten nejmocnější pokrytec na světě vyzbrojují Spojené státy utlačované tak dlouho, až se z nich stanou utlačovatelé. Izrael, Jižní Korea, Vietnam, Irák, Bosna, Kosovo, Tchaj-wan – kolik dalších musí ještě zemřít, než si Spojené státy uvědomí, že hrozba násilím vede pouze k dalšímu násilí, že tyranie, i pod zástěrkou těch nejlepších úmyslů, zůstává stále tyranií?“

Pohled mu změkne. „A nyní se svět stává svědkem nového druhu hrozby. Vládnout nejmodernější bojovou silou v dějinách už nestačí. Prvenství ve vesmíru už nestačí. Spuštění raketového obranného štítu nestačí. Nyní mají tito kapitalisté novou zbraň, takovou, která mění pravidla jaderného patu. Proč Spojené státy pokračují ve zkouškách těchto zbraní a odmítají nést odpovědnost? Dělá si americký prezident z nás všech blázny? Uklidní svými výmluvami bolest australského a malajsijského lidu? Kde dojde k dalšímu výbuchu? V Číně? V Ruské federaci? A co třeba na Středním východě, kde jsou připraveny k úderu tři americké raketové lodi se svými flotilami, a to všechno ve jménu spravedlnosti?

Ruská federace se připojuje k Číně a zbytku světa a odsuzuje tyto nové hrozby násilím. Dnes pronášíme toto varování, a to zcela jasně, pro případ, že by někdo chtěl soudit naši morálku. Nebudeme žít ve strachu. Nebudeme už dál ustupovat násilnické taktice Západu. Příští výbuch čistě fúzní zbraně bude tím posledním, protože si ho vyložíme jako vyhlášení jaderné války!“

Mezi shromážděnými vypukne vřava, ve které zaniknou protesty delegátů Spojených států, a ochranka urychleně vyvádí Viktora Grozného z budovy.

Město Pisté
(dva kilometry od Chichén Itzá)
Poloostrov Yucatán

Dominique Vazquezovou probudí kdákání slepic. Mezi hnijícími dřevěnými latěmi proniká dovnitř ranní světlo a ve vzduchu tančí drobná smítka. Protáhne se ve spacáku, pak se překulí.

Mick už je vzhůru, opírá se o stoh sena a čte si v otcově deníku. Sluneční paprsky mu dopadají na pravidelné rysy obličeje. Vzhlédne a zamrká na ni černýma očima.

„Dobré ráno.“

Vyleze ze spacáku. „Kolik je hodin?“

„Asi jedenáct. Nemáš hlad? Formovi ti nechali v kuchyni snídani.“ Ukáže otevřenými dveřmi stodoly na růžový zděný dům. „Běž pořád rovně a dej si. Já už jsem jedl.“

Bosa přejde po zemi poseté stébly a slepičím trusem a posadí se vedle něj. „Na čem pracuješ?“

Ukáže na kresbu pyramidy z Nazky. „Tento symbol je klíčem k nalezení skrytého vstupu do Kukulkanovy pyramidy. Zvíře je jaguár, když je symbol obrácený, znamená to *sestup.* Podle dávných Mayů se jaguárova otevřená tlama pojila s pozemskými jeskyněmi i s podsvětím. Nejbližší jeskyně odsud jsou v Balancanché. S rodiči jsme je léta prohledávali, ale nic jsme nenašli.“

„A co ty soustředné kruhy?“

„To je část rovnice, se kterou si pořád nevím rady. Nejdříve jsem si myslel, že by ten vzor mohl symbolizovat podzemní prostor. Stejné kruhy se objevují vytesané na všech dávných místech, která moji rodiče zkoumali. Když jsem dorazil, dokonce jsem se znovu vydal do jeskyní v Balancanché, ale nic tam nebylo.“

Dominique vytáhne ze zadní kapsy mapu Chichén Itzá. Hledí na uspořádání ruin, fotografie pořízené z výšky nad starodávným městem. „Pověz mi víc o tom mayském podsvětí. Jak se mu říká?“

„*Xibalba.* Podle mayského mýtu stvoření byla temná trhlina v Mléčné dráze *Xibalba Be,* Černá cesta do podsvětí. V *Popol Vuh* stojí, že *Xibalba* je místem, kde dochází ke zrození, smrti a vzkříšení. Bohužel slova *Popol Vuh* vyžadují výklad. Podle mě se původní smysl během staletí ztratil.“

„Proč to říkáš?“

„*Popol Vuh* vznikla někdy v šestnáctém století, dávno po vzestupu a pádu mayské civilizace a zmizení Kukulkana. V důsledku toho ty příběhy mají blíž k mytologii než k faktům. A po tom, čeho jsem byl svědkem v Mexickém zálivu, už si nejsem jistý ničím.“ Pohlédne na ni a váhá, jestli má pokračovat.

„Jen dál, poslouchám.“

„S otevřenou myslí, nebo je to jen součást mé terapie?“

„Říkals, že potřebuješ přítelkyni, tak jsem tady.“ Stiskne mu ruku. „Micku, ten mimozemšťan, který s tebou, jak tvrdíš, komunikoval – říkáš, že k tobě promluvil hlasem tvého otce?“

„Ano. Byla to lest, aby mě dostal blíž k sobě.“

„Víš, nerozčiluj se teď, ale nevypravovals mi, že v tom příběhu o stvoření v *Popol Vuh* se stalo totéž tomu, jak že se jmenoval?“

„Jeden Hunahpu.“ Vytřeští oči.

Skvělé, uvědomuje si kořeny své vlastní slabomyslnosti,

„Ty si pořád myslíš, že jsem si to všechno vymyslel, že?“

„Nic takového jsem neřekla, ale sám musíš přiznat, že je to zvláštní paralela. Co se stalo s Jedním Hunahpuem poté, co ho podvedli bohové podsvětí?“

„Spolu s jeho bratrem je mučili a zabili. Jenže jeho porážka byla součástí rozsáhlejšího plánu. Poté, co mu bohové podsvětí usekli hlavu, nechali ji v rozsedlině kalabašového stromu pro výstrahu těm, co by chtěli přijít do *Xibalby.* Ale jednoho dne se krásná žena Krvavý měsíc rozhodla vzepřít se bohům a přišla ke stromu s lebkami. Natáhla ruku k lebce Jednoho Hunahpua, která jí magicky plivla do dlaně a dívku oplodnila. Krvavý měsíc uprchla, vrátila se do středního světa – na Zemi – a porodila Hrdiny – Hunahpua a Xbalanquea.“

„Hunahpua a Xbalanquea?“

„Syny dvojčata – Hrdiny. Chlapci se už v dětství proslavili jako slavní válečníci. Když dosáhli dospělosti, vrátili se do *Xibalby,* aby se postavili pánům podsvětí. Zlí bohové se znovu pokusili zvítězit lstí, jenže tentokrát získali převahu Hrdinové, porazili nepřátele, zapudili zlo a vzkřísili svého otce. Vzkříšení Jednoho Hunahpua vedlo k počátku vesmíru a znovuzrození mayského národa.“

„Pověz mi znovu o té Černé cestě, která promlouvala k Jednomu Hunahpuovi. Jak může cesta mluvit?“

„Nevím. Podle *Popol Vuh* symbolizovala portál na Černou cestu tlama velkého hada. Temná trhlina byla také považována za kosmického hada.“

Jen dál. Nevzdávej se. „Micku, jen mě okamžik poslouchej. Strávils celý život pronásledováním mayských duchů, propadl jsi mýtu *Popol Vuh.* Není třeba jen hypoteticky možné, že…“

„Že co? Že jsem si vymyslel otcův hlas?“

„Nerozčiluj se. Jen se ptám, protože ten příběh o pouti Jednoho Hunahpua jako by byl paralelou toho, co jsi mi vyprávěl o té podzemní prostoře. Taky si myslím, že máš nějaké nevyřešené spory s otcem.“

„Možná ano, ale toho mimozemského tvora jsem si nevymyslel. Nevymyslel jsem si ani otcův hlas. Bylo to skutečné.“

„Nebo ti to třeba jen jako skutečné připadalo.“

„Zase si hraješ na psychiatra.“

„Jen se snažím chovat jako přítel. Paranoidní klamy jsou velmi mocná záležitost. Prvním krokem, jak si můžeš pomoct, je smířit se s faktem, že potřebuješ pomoc.“

„Dominique, přestaň…“

„Když mi dovolíš, pomůžu ti…“

„Ne!“ Mick se protlačí kolem ní ven ze stodoly. Zavře oči, zhluboka dýchá a nastavuje tvář v poledním slunci, jak se snaží ovládnout své emoce.

To už stačí, zasela jsem semínko, teď musím znovu získat jeho důvěru. Obrátí opět pozornost k mapě Chichén Itzá. Z nějakého důvodu ji zaujme letecký pohled na Studnu obětí. Vybaví se jí předchozí noc, její cesta džunglí.

Stěny studny… lesknou se v měsíčním světle. Vrstvy ve vápenci…

„Co se děje?“

Překvapeně k němu vzhlédne a vidí, že stojí nad ní. „Hm… nic, nejspíš o nic nejde.“

„Ven s tím.“ Ty pronikavé ebenové oči nedokáže oklamat.

„Tady, podívej se na tu mapu. Letecký snímek Studny obětí připomíná ten vzor soustředných kruhů z kresby na pyramidě v Nazce.“

„Moji rodiče dospěli ke stejnému závěru. Strávili měsíce potápěním do všech studní, pátráním ve všech nádržích a podzemních jeskyních tady kolem. Jediné, co objevili, bylo pár koster, ostatky obětovaných, ale nic, co by připomínalo vstup.“

„A byl jsi ve Studni po tom zemětřesení?“ Zarazí se, když jí ta slova ujedou.

„Zemětřesení?“ Mick se rozzáří. „Tady v Chichén Itzá došlo o podzimní rovnodennosti k zemětřesení? Ježíši, Dominique, proč jsi mi to neřekla dřív?“

„Nevím – nejspíš mi to nepřišlo jako důležité. Když jsem to zjistila, Foletta už tě nadopoval sedativy.“

„Pověz mi o tom zemětřesení. Jak se projevilo v *cenotu?*“

„Jen se o tom krátce zmínili ve zprávách. Podle několika turistů se během toho seizmického otřesu vody ve Studni rozvířily.“

Mick se zvedne a utíká pryč.

„Počkej, kam běžíš?“

„Potřebujeme auto. Nejspíš strávíme den nebo dva v Méridě nakupováním zásob. Běž se najíst. Sejdeme se tady tak za hodinu.“

„Micku, počkej – jaké zásoby? O čem to mluvíš?“

„Potápěčské vybavení. Musíme tu Studnu prozkoumat.“

Dívá se za ním, jak běží směrem k městu.

A je to v *háji, Sigmunde. Nemělas mu dávat naději.*

Vzteklá sama na sebe odejde ze stodoly a vstoupí do domu Formových, zděného pětipokojového příbytku, který je vymalovaný pestrými barvami na mexický způsob. Na stole v kuchyni najde talíř se smaženými banány a kukuřičným chlebem a sedne si k jídlu.

A pak si všimne toho telefonu.

DENÍK JULIA GABRIELA

Bylo léto roku 1985 a my jsme se vrátili do Nazky. Prvních šest měsíců jsme všichni tři každý den dojížděli z malého bytu v Ice, rušném městečku asi sto čtyřicet pět kilometrů severně od Nazky. Jenže náš tenčící se rozpočet nás brzy donutil se přestěhovat, a tak jsme si sehnali skromný dvoupokojový příbytek ve vesničce Ingenio.

Po prodeji maringotky se mi podařilo koupit malý horkovzdušný balón. Každé pondělní ráno při úsvitu jsme se, Maria, Michael a já, vznesli do výšky tři sta metrů nad pouštní pampu a fotografovali ty tisíce čar a úžasných zvířat vyrytých do planiny. Po zbytek týdne jsme se věnovali důkladné analýze fotografií, z nichž, jak jsme doufali, vyčteme zprávu, která by nás mohla zavést ke vstupu do Kukulkanovy pyramidy.

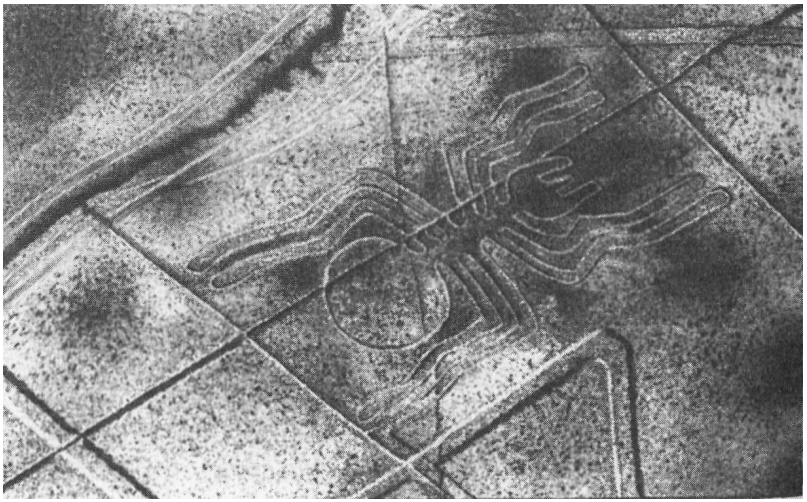
Největším problémem při výkladu kreseb z Nazky je, že existuje mnohem více falešných vodítek než těch správných. Pouštní plátno přetéká stovkami zvířecích postav a tisíci tvarů jako prehistorické graffiti, jenže většinu z nich nevytvořil původní umělec z Nazky. Obdélníky, trojúhelníky, lichoběžníky, seskupení a nepředstavitelně rovné čáry, některé dlouhé více než čtyřicet kilometrů, jsou rozmístěny na více než 500 čtverečních kilometrech. Když k tomu přidáte ještě lidské postavy vyryté do okolních kopců, pochopíte, jak skličující úkol to byl. Nicméně naše úsilí nám nakonec pomohlo oddělit to, co jsme považovali za důležitější kresby, od zbytku toho peruánského epigrafu.

Právě ty starší, propracovanější obrazce ukrývají skutečnou zprávu z Nazky. Můžeme jen odhadovat dobu jejich vzniku, ale víme, že jsou nejméně 1 500 let staré.

Hieroglyfy z Nazky sloužily dvěma různým účelům. Ikony, jak jsme pojmenovali „primární“ kresby, se používají k popisu příběhu za proroctvím o soudném dni a „sekundární“ postavy vyryté v blízkosti těchto ikon nám poskytují důležitá vodítka k rozluštění jejich smyslu.

Příběh umělce začíná uprostřed pouštního plátna figurou, kterou Maria pojmenovala nazcanská růžice, dokonalým kruhem, z něhož vychází 23 čar. Jedna z těchto čar je delší než ostatní, vede skoro čtyřicet kilometrů přes poušť. O desítku let později jsem přišel na to, že tato prodloužená čára je přesně orientována podle Orionova pásu. Krátce poté objevil Michael uprostřed tohoto tajemného výchozího bodu zakopaný iridiový tubus, který obsahoval starou mapu světa (viz záznam ze 14. června 1990). Podle tohoto pergamenu, jak se zdá, se mají poloostrov Yucatán a Mexický záliv stát místem poslední bitvy při nadcházejícím armagedonu.

V těsné blízkosti růžice leží nazcanský pavouk. Jeho specifický řád – Ricinulei – je jedním z nejvzácnějších na světě a vyskytuje se pouze na nejnedostupnějších místech amazonského deštného pralesa. Podobně jako velryby a opice je nazcanský pavouk dalším živočichem, který není na téhle peruánské poušti původní. Z tohoto důvodu jsme usoudili, že jde o směrovou ikonu, v tomto případě ze své povahy kosmickou. Jak se ukazuje, je pavouk neuvěřitelně přesnou pozemskou značkou určenou k tomu, aby navedla pozorovatele (opět) k souhvězdí Orionu. Rovné čáry tohoto pavoukovce jsou orientovány tak, aby sledovaly měnící se deklinace tří hvězd z Orionova pásu, stejných hvězd, podle kterých orientovali Egypťané pyramidy v Gíze.

Kolem růžice je po planině roztroušena desítka bizarních kreseb okřídlených dravých tvorů. Zdůrazňuji, že nemluvím o novějších kresbách kolibříka nebo pelikána, což jsou dva původní druhy v této oblasti, ale o řadě

ďábelsky vypadajících tvorů, jejichž druh nejsem stále schopen určit. Tito záhadní tvorové s drápy se nacházejí na celém nazcanském plátně a já stále nechápu jejich smysl.

Nejdelším zoomorfem na planině je stodevadesátimetrový nazcanský had. Bohužel velká část detailů tohoto stvoření vzala za své při stavbě Panamerické dálnice, která prochází jeho trupem. Přítomnost hada na planině může symbolizovat temnou trhlinu Mléčné dráhy, a v tom případě může jeho blízkost u nazcanské pyramidy podobně jako v případě opice a velryb představovat směrovku do Chichén Itzá, mayského města, jemuž dominuje symbol Opeřeného hada.

Hadí ocas je podobně jako růžice a pavouk orientován k Orionu.

Ještě několik dalších kreseb se dá považovat za součást mayského proroctví. Poslední, o které se zmíním – a naše oblíbená –, je postava, které jsme říkali nazcanský astronaut. Stačí snad, když řeknu, že přítomnost tohoto 2 000 let starého mimozemšťana nám během našeho pobytu v pampě dodávala pocit klidu. Byla to přesvědčivá připomínka toho, že nejsme v našem boji sami, alespoň ne duchovně. Ten humanoid se sovím výrazem, oblečený v uniformě a botách, má pravou ruku zdviženou v gestu, které se nedá vyložit jinak než jako přátelské. Tento obří E. T., velmi zřetelně oddělený od zbytku zprávy na Nazce, byl vyryt do jednoho z kopců jako nějaký podpis umělce na okraji plátna.

23. PROSINCE 1989

Po více než čtyřech letech práce v peruánské poušti jsem se rozhodl vzít svoji rodinu na výlet k nejpůsobivější z těch dávných kreseb: paracaskému trojzubci. Tento obrazec se nachází asi 160 kilometrů severně od pouštní pampy a často bývá označován jako El Candelabro, neboli svícen And. Nikdy nebyl oficiálně přiřazen k nazcanským kresbám, přestože se svým složitým vzorem, velikostí i stářím dá snadno připsat našemu záhadnému umělci.

Tvůrce trojzubce se rozhodl svůj obří symbol vyrýt na celé jedno úbočí hory obrácené k Paracaskému zálivu. Tato nádherná ikona představuje trojzubý svícen, připomínající jakousi ďábelskou vidlici, až na to, že špičaté konce směřující vzhůru zdobí jakési květy. Protože tato rytina je vystavena daleko drsnějším klimatickým podmínkám než obrazce z Nazky, ryl umělec mnohem hlouběji do stěny kopce a vyhloubil obrysy ikony téměř celý metr do slaného povrchu hory připomínajícího krustu. Při délce více než 180 metrů a šířce přes 60 metrů je paracaský trojzubec jasně viditelnou značkou

v krajině.

Vzpomínám si, jak jsme všichni tři na toto dávné znamení hleděli z našeho člunu v onen osudný prosincový den. Když zapadající slunce za našimi zády změnilo barvu do karmínova, začaly se krystaly v půdě trojzubce ve slábnoucím světle třpytit jasně rudě. Tento jev Marii rozrušil a rychle usoudila, že svícen musel být jistě zanechán jako dávná značka, směrující naši civilizaci na poušť Nazca.

Při této myšlence se mi vybavila archa v St. Louis, ta symbolická brána do srdce Ameriky. Chystal jsem se to právě vyslovit, když se moje milovaná žena najednou se žalostným výkřikem celá zkroutila ve strašlivých bolestech. Potom, zatímco jsme s Michaelem v hrůze přihlíželi, klesla v bezvědomí na palubu.

– Úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
Viz Katalog 1985-90 strany 31-824
Fotodeník, disketa 8: Název souboru: NAZCA, snímek 346

22

13. PROSINCE 2012
NA PALUBĚ USS BOONE
MEXICKÝ ZALIV
4:46

Kapitán Edwin Loos se vítá s viceprezidentem Ennisem Chaneym a Marvinem Tepermanem, kteří s vrávoráním opouštějí Sikorsky SH-60B Seahawk a vstupují na palubu USS *Boone*.

Velitel lodi se usměje. „Jste v pořádku, pane viceprezidente? Nemáte něco se žaludkem?“

„Vlétli jsme do dost špatného počasí. Jsou UAV na pozici?“

„Dva Predátoři jsou nad cílovou oblastí, přesně jak jste žádal, pane.“ Marvin si sundá záchrannou vestu a podá ji veliteli vrtulníku. „Pane kapitáne, na základě čeho se vaši lidé domnívají, že dnes večer uvidíme další z těch vírů?“

„Snímače ukazují, že se zvyšují odchylky v podzemním elektromagnetickém poli, stejně jako to bylo minule, když se ten vír objevil.“ Loos je vede přes palubní nástavbu do bojového informačního střediska.

V potemnělé místnosti vybavené špičkovou technikou to vře. Komandér Curtis Broad vzhlédne od sonaru. „Právě včas, pane kapitáne. Podle snímačů elektromagnetická činnost sílí. Vypadá to, že se nejspíš tvoří další vír.“

Nad smaragdovou září krouží ve střídavých výškách dva bezpilotní průzkumné letouny, UAV, z paluby USS *Boone*, které jsou známé jako Predátor. Když se vody v zálivu začnou otáčet proti směru hodinových ručiček, přenášejí infračervené a televizní kamery na palubách Predátorů záběry na bitevní loď.

Chaney, Teperman, kapitán Loos a dva tucty techniků a vědců hledí na

videomonitory a srdce jim divoce bije, když vidí, jak se jim před očima formuje obří vír.

Viceprezident zavrtí nevěřícně hlavou. „Co proboha by mohlo mít takovou sílu, aby něco podobného vytvořilo?“

Marvin zašeptá. „Možná totéž, co odpálilo krasové útvary v západním Tichomoří.“

Vír se otáčí rychleji, jeho obří odstředivou silou vzniká proudící komín, který vede až k rozpraskanému dnu. Když se vody rozdělí, oko víru zamrká jasně smaragdově do noci a oblohu jako nějaký kosmický reflektor ozáří světelný paprsek.

„Tam,“ ukáže Marvin na obrazovku. „Z toho středu stoupají…“

„Vidím je,“ zašeptá ohromený Chaney.

Přímo v oku víru se v té záři zvedají stále výš tři temné stíny.

„Co to sakra je?“ zakleje Loos. Tucet překvapených vědců zjišťuje u svých kolegů a asistentů, jestli se všechna data ze snímačů zaznamenávají.

Objekty stoupají dál vírem. Vznášejí se nad mořem a přiblíží se k níže letícímu UAV.

Záběr z Predátora začne být rušen a pak zcela zmizí.

Druhý Predátor pokračuje ve vysílání.

„Okamžitě vyšlete do vzduchu oba seahawky,“ velí kapitán Loos. „Jen sledování. Toho druhého Predátora udržujte v bezpečné vzdálenosti. Ať neztratíte signál.“

„Rozkaz, pane kapitáne. Co je bezpečná vzdálenost?“

„Pane kapitáne, seahawky jsou ve vzduchu…“

„Ať se drží mimo to světlo,“ vyštěkne Chaney.

Tři mimozemské objekty vystoupají do výšky šest set metrů. S robotickou přesností udělají piruetu, natočí svá obří křídla do plného rozpětí a zrychlí tak, že se okamžitě ztratí z dohledu.

Kapitán Loos spěchá k zaměřovacímu systému Mk. 23. Korvetní kapitánka Linda Murareskuová už zaměřuje objekty pomocí rychle se otáčející radarové antény *Boone*.

„Mám je, pane kapitáne – ale jen tak tak. Nikdy jsem nic podobného neviděla. Žádné tepelné stopy, žádný zvuk, jen slabé elektromagnetické rušení. Není divu, že je satelity nezaznamenaly.“

„Jak rychle se pohybují?“

„Mach 4 a stále zrychlují. Všechny tři cíle míří na západ. Raději se spojte s NORAD, pane kapitáne. Při téhle rychlosti budou za chvíli mimo dosah.“

Severoamerické velitelství protivzdušné obrany NORAD Colorado

Rozeklaný žulový kopec o výšce 2 915 metrů známý jako Cheyenne Mountain leží šest a půl kilometru jihozápadně od Colorado Springs. Dva důkladně střežené přístupové tunely v jeho základně vedou půl kilometru pod povrchem a slouží jako jediné vstupy do čtyřapůlakrového podzemního střediska s názvem Severoamerické velitelství protivzdušné obrany, neboli NORAD.

NORAD slouží armádě jako spojené velicí středisko, propojuje každou oblast ozbrojených sil, výzvědné služby, systémy a meteorologické stanice. Primárním úkolem zařízení je však odhalovat starty raket kdekoli ve světě, ať jde o souš, moře nebo vzduch. Tyto události spadají do dvou základních kategorií.

Strategické výstrahy jsou vydávány, jestliže je proti Severní Americe vypuštěna mezikontinentální balistická raketa, při události s místem vzniku ve vzdálenosti překračující 2 100 námořních mil, což znamená dobu dopadu přibližně za třicet minut. Během čtyřminutové sekvence pro velení se tato informace rychle přenese prezidentovi a všem americkým obranným velicím centrům.

Bojové výstrahy se týkají střel vypálených proti USA a spojeným silám v terénu. Protože rakety Scud nebo Craise mohou zasáhnout cíl během několika minut, NORAD předává tato varování přes satelit přímo polním velitelům.

Nejdůležitější systém včasného varování k detekci raket pro Cheyenne Mountain se nachází ve výšce téměř 36 000 kilometrů ve vesmíru. Právě tady krouží na geostacionární dráze satelity Obranného podpůrného programu (DSP) NORAD a zajišťují soustavné překrývající se sledování celé planety. Na palubě těchto dvouapůltunových satelitů jsou špičkové infračervené snímače, které okamžitě odhalí tepelné stopy, jež vznikají při použití pomocných raketových motorů.

Major Joseph Unsinn se pozdraví s příslušníky vojenské policie, kteří střeží skleněné dveře do sklepení, a pak nastoupí do čekajícího vozíku. Po krátké jízdě spletí tunelů dorazí do řídicího střediska NORAD, aby zahájil svoji dvanáctihodinovou službu.

Velitel NORAD není žádný nováček, pokud jde o starty raket, protože každoročně je svědkem nejméně dvou set takových „událostí“. Jenže tohle je něco jiného. Svět stojí na pokraji války, napětí dosahuje vrcholu a v sáz-

ce jsou životy tisíců, možná milionů lidí.

Jeho protějšek, major Brian Sedio, právě soustředěně sleduje monitor satelitů obranného podpůrného programu a z videokomu umístěného nad jeho ovládacím pultem se dívá obličej viceprezidenta Chaneyho.

„Co se děje?“

Sedio vzhlédne. „Právě včas. Viceprezident je pěkně nabroušený.“ Major znovu zapne zvuk. „Omlouvám se, pane viceprezidente. DSP je určen k tomu, aby odhaloval tepelné stopy, ne elektromagnetickou interferenci. Jestliže ty vaše mimozemské objekty poletí dál přes Pacifik do Asie, je šance, že je zachytíme pomocí našich pozemských radarů, ale pokud jde o satelity, jsou pro ně neviditelné.“

Chaney ho pronikavým pohledem doslova hypnotizuje. „Najděte je, pane majore. Koordinujte veškeré pátrání, které bude potřeba. Chci být informován okamžitě, jakmile je lokalizujete.“

Obrazovka zčerná.

Major Sedio zavrtí hlavou. „Věřil bys tomu? Svět stojí na pokraji války a Chaney si myslí, že nás napadlo UFO.“

14. PROSINCE 2012
KAMENNÝ LES Š‘-LIN
PROVINCIE JÜN-NAN, JIŽNÍ ČÍNA
5:45 (PEKINGSKÉHO ČASU)

Provincie Jün-nan tvoří spolu s Kuej-čou jihozápadní oblast Čínské lidové republiky. Jen málokteré místo v Číně oplývá takovým množstvím jezer, úžasnými horami a bohatým zalesněním a poskytuje návštěvníkům tolik rozmanitých možností zkoumání přírodních krás.

Nejzalidněnějším městem této provincie je Kunming, hlavní město Jünnanu. Asi sto deset kilometrů jihovýchodně od tohoto města se nachází nejvýznamnější turistická atrakce – Lunanské skalní město, známé také jako Kamenný les Š‘-lin. Na rozloze větší než dvě stě padesát čtverečních kilometrů se vypínají do výšky téměř třicet metrů tisíce bizarních vápencových jehel. Klikaté pěšiny přerušují dřevěné mosty nad říčkami a přírodní skalní tunely –

Činitele ovlivňující vznik Kamenného lesa začaly působit před nějakými 280 miliony let, kdy v důsledku vyvrásnění Himaláje došlo k erozi, která z vápencové náhorní plošiny vyřezala rozeklané spirálovité útvary. Další pohyby půdy během tisíců let vytvořily v krasu hluboké trhliny, jež se dále zvětšovaly působením dešťové vody, a tak vznikly vysoké kusy šedobílých

dýkovitě tvarovaných skal.

Svítání se teprve blíží, když dvaapadesátiletá Janet Parkerová a její osobní turistický průvodce Quik-sing dorazí k hlavní bráně veřejného parku. Arogantní podnikatelka z Floridy nedala na doporučení pro cestovatele vydaná americkým ministerstvem zahraničí a jejich varování ohledně Číny a trvala na tom, že před svým dopoledním odletem z Kunmingu musí Kamenný les navštívit.

Vydá se za svým průvodcem kolem pagody a pomalu vkročí na dřevěnou plošinu, která se vine mezi rozeklanými vápencovými útvary. „Počkej, Quik-singu. To mi chceš říct, že jsme tady? Kvůli tomuhle jsme se sem hodinu trmáceli?“

„*Wo ting budong…*“

„Anglicky, Quik-singu, anglicky.“

„Nerozumím, slečno Janet. Tohle je Kamenný les. Co jste čekala?“

„Evidentně něco trochu úchvatnějšího. Tady vidím jen kilometry skal.“ Najednou zahlédne jasný jantarový záblesk. „Počkat, co je to támhle?“ Ukáže ke zdroji, zlatému světlu blikajícímu mezi několika vápencovými skálami.

Quik-sing, sám zaskočený, si zastíní oči. „Já… já nevím. Slečno Janet, co to děláte?“

Janet přeleze zábradlí. „Chci vidět, co to tam je.“

„Slečno Janet – slečno Janet!“

„Klid, za momentík jsem zpátky.“ S fotoaparátem v ruce sešplhá na zem, pak se vmáčkne mezi dva útvary a zakleje, když si odře kotník o ostrou skálu. Protáhne se kolem kamenného hrotu a se zakloněnou hlavou se rozhlíží po zdroji toho jasného světla.

„No teda, co to je?“

Mezi dvě vápencové věžičky se mohutnými křídly zaklínil černý objekt, připomínající skoro dvanáct metrů dlouhý hmyz. Neživý tvor se tam vypíná na dvojici doruda rozžhavených pařátů, od nichž se taví skála.

„Quik-singu, pojď sem.“ Janet udělá další fotku, když se od křídel toho tvora odrazí první sluneční paprsky. Jantarový maják potemní a začne blikat stále rychleji. „Hele, Quik-singu, za co tě sakra platím?“

Tichý výbuch jasně bílého světla podnikatelku okamžitě oslepí a zážeh čistě fúzního zařízení vytvoří kotel energie žhavější než povrch Slunce. Janet Parkerová jen krátce zaznamená pocit pálení, než se její kůže, tuk a krev tím horkem oddělí od kosti, a celá její kostra se o nanosekundu později vypaří, když ta ohnivá koule vybuchne a její energie se rozletí rychlostí světla do všech stran.

Kamenným lesem se rychle šíří obrovský žár, při němž se kras vypaří a změní se v hustý jedovatý oblak oxidu uhličitého. Toxické výpary tlačené k zemi studeným vzduchem se začnou šířit do všech stran jako plynové tsunami.

Většina obyvatel Kunmingu ještě stále spí, když se ten jedovatý neviditelný plynový mrak převalí přes město jako horký poryv za letního dne. Ti, co si přivstali, padnou na kolena, popadnou se za krk, zatímco svět kolem nich se točí. Lidé, kteří ještě spí, sebou ani neškubnou a udusí se ve spánku.

Během několika minut jsou muži, ženy, děti i všichni ostatní tvorové v Kunmingu, kteří dýchají vzduch, do jednoho mrtví.

Město Lensk
Jakutská republika, Rusko

5:47

Sedmnáctiletý Pavel Pšeničnyj si vezme od mladšího bratra Nikolaje sekyru a vyjde z třípokojového dřevěného domku do čerstvě napadlého sněhu. V uších mu houká ledový ranní vítr a mrazí ho v obličeji. Upraví si šálu a pak se vydá přes zmrzlý dvorek k hromadě dříví.

Slunce ještě nevyšlo, ale to nikdo kromě místních v téhle opuštěné šedivé krajině trvale zmrzlé půdy stejně nedokáže určit. Pavel odhrne sníh ze zmrzlého polena, vytáhne je z hromady a postaví na výšku. Se zasténáním máchne sekyrou a ostří rozetne napůl zmrzlý dřevěný špalek vedví.

Když se natáhne pro další poleno, zarazí ho jasný záblesk světla. Vzhlédne.

Na šerém severním obzoru Lenska se tyčí rozlehlý sněhem pokrytý horský masiv, který halí šedavá ranní oblačná pokrývka. Zatímco se Pavel dívá, zpoza mraků vyšlehne bělostný blesk, který se rychle šíří po rozeklaných vrcholcích kopců, a ty se rychle halí do stále hustší mlhy.

O několik sekund později se ozve dunivé burácení a zem pod nohama se mu otřese.

Lavina?

Přes hustou mlhu Pavel nevidí geologickou zkázu, která se mu odehrává přímo před očima. Co ovšem mladík vidí, je valící se šedavě bílé mračno sněhu, které směrem k němu žene neuvěřitelnou rychlostí vlna energie.

Upustí sekyru a dá se do běhu. „Nikolaji! Lavina – lavina!“

Tlaková vlna jaderného výbuchu zvedne Pavla ze země a hlavou napřed ho silou větru rovnající se tornádu o síle pět prohodí dveřmi. Než si vůbec stihne uvědomit bolest, celá stavba se rozletí v základech jako domeček z karet – rozžhavený oblak trosek zamíří po planině a ničí všechno, co mu stojí v cestě.

Chichén Itzá
Poloostrov Yucatán

22:56

Černý zaprášený pickup Chevy se scházejícím zadním nárazníkem se prodírá hustou džunglí, opotřebované tlumiče žalostně naříkají, když poskakuje po nerovné prašné cestě. Nákladňák dojede k bráně s řetězem a zastaví se.

Ze sedadla řidiče vyskočí Michael Gabriel.

Obhlédne ocelový řetěz, pak začne ve světle reflektorů pracovat na zrezavělém visacím zámku.

Když Mick odstraní zámek a sundá řetěz, přesune se Dominique na sedadlo řidiče. Dupne na plyn, projede s nákladňákem otevřenou bránou, pak se vrátí na sedadlo spolujezdce, zatímco Mick znovu nastoupí.

„To bylo něco. Kde ses naučil otvírat zámky?“

„V izolaci. Samozřejmě vždycky se hodí, když máš klíč.“

„Kdes k němu přišel?“

„Mám přátele, kteří pracují v oddělení údržby parku. Je dost smutné, že místní Mayové nemohou ve městě, které založili jejich předkové, dělat nic jiného než prodávat jídlo nebo vyvážet odpadky.“

Dominique sevře palubní desku, když Mick s dodávkou vyrazí plnou rychlostí po hrbolaté polní cestě. „Víš jistě, kam jedeš?“

„Většinu dětství jsem prožil v Chichén Itzá. Vyznám se v téhle džungli i se zavázanýma očima.“

V dálkových světlech se objeví slepý konec.

Usměje se. „Samozřejmě, je to už hodně dávno.“

„Micku!“ Dominique zavře oči a křečovitě se drží, zatímco dodávka se vřítí přímo do džungle a prodírá se hustým podrostem.

„Zpomal! To nás chceš zabít?“

Vozidlo kličkuje sem a tam hustým křovím a jako zázrakem se dokáže vyhýbat stromům a balvanům. Vjedou do silně zalesněné oblasti, noční oblohu zakryje baldachýn větví.

Mick dupne na brzdy. „Konec silnice."

„Tomu říkáš silnice?"

Vypne motor.

„Micku, pověz mi ještě jednou, proč…"

„*Psst.* Poslouchej."

Jediné, co slyší, je cvakání v motoru dodávky. „Co mám slyšet?"

„Vydrž."

Postupně se kolem nich začne ozývat švitoření cvrčků a po nich pomalu ožije i zbytek obyvatel džungle.

Dominique pohlédne na Micka. Oči má zavřené, v pravidelném obličeji melancholický výraz. „Není ti nic?"

„Ne."

„Nač myslíš?"

„Na dětství."

„Na něco šťastného nebo smutného?"

„Tohle byla jedna z těch několika šťastných vzpomínek. Když jsem byl hodně malý, brávala mě maminka tábořit do těchhle lesů. Naučila mě toho spoustu o přírodě a o Yucatánu, jak poloostrov vznikl, o jeho geologii – a podobně. A jako učitelka byla skvělá. Ať jsme se pustili do čehokoli, vždycky z toho dokázala udělat zábavu."

Mick se k ní obrátí, černé zorničky se mu třpytí. „Vědělas třeba, že celá tahle oblast byla kdysi pod vodou? Před miliony let se nacházel poloostrov Yucatán na dně tropického moře, jeho povrch pokrývaly korály, rostliny a mořské usazeniny. Celé mořské dno tvořila vlastně jediná silná vrstva vápence a *pak* – bác – na Zemi nouzově přistane tahle pekelná kosmická loď. Tím nárazem se vápenec roztříštil a vznikly šest set metrů vysoké přílivové vlny, požáry a vrstva prachu v atmosféře, která utlumila fotosyntézu a vyhubila většinu druhů na této planetě.

Pak teprve se poloostrov zvedl z moře a stal se souší. Deště vyhloubily ve vápenci trhliny, došlo k erozi hornin a vzniku rozsáhlého jeskynního labyrintu, který se táhne pod celým poloostrovem. Maminka říkala, že pod povrchem vypadá Yucatán jako obří kus ementálu."

Opře se v sedadle a zahledí se na palubní desku. „Během poslední doby ledové poklesly hladiny vod a jeskynní systémy přestaly být zatopené. Tím se v krasu vytvořila spousta stalaktitů, stalagmitů a dalších útvarů z uhličitanu vápenatého."

„V krasu?"

„Kras je odborný název pro porézní vápencovou horninu. Yucatán je celý krasový. Ale pokračujeme dál… asi před čtrnácti tisíci lety se led rozpustil a hladina moře se znovu zvedla, takže došlo k novému zatopení jeskyní. Na Yucatánu netečou žádné povrchové řeky. Všechny zásoby vody na poloostrově se nacházejí v podzemních jeskyních. Vnitrozemské studny jsou sladkovodní, ale čím víc se blížíš k pobřeží, tím víc stoupá jejich slanost. Někdy se strop jeskyně zbortil a vznikl obří závrt…“

„Jako posvátný *dzonot?*“

Mick se usměje. „Použilas mayské označení pro *cenot*. Napadlo mě, jestli ho vůbec znáš.“

„Moje babička byla Mayka. Vyprávěla mi, že *dzonoty* jsou považovány za brány do podsvětí – do *Xibalby*. Micku, ty a tvoje matka – vy dva jste si byli velmi blízcí, že?“

„Až donedávna byla mou jedinou přítelkyní.“

Dominique cítí, jak se jí stáhlo hrdlo. „Když jsme byli v Mexickém zálivu, začal jsi mi vyprávět něco o tom, jak umřela. Vypadalo to, že jsi na svého otce naštvaný.“

Po tváři mu přelétne nejistý výraz. „Měli bychom vážně pokračovat dál…“

„Ne, počkej – pověz mi, co se stalo. Možná ti dokážu pomoct. Pokud nedokážeš věřit mně, tak komu potom?“

Nakloní se dopředu a s lokty opřenými o volant se zahledí na čelní sklo poseté hmyzem. „Bylo mi dvanáct. Bydleli jsme ve dvoupokojovém domku kus od Nazky. Matka umírala, rakovina se rozšířila i mimo slinivku. Nevydržela by už další ozařování ani chemoterapii a byla příliš slabá, aby se o sebe dokázala postarat. Julius si nemohl dovolit najmout k ní sestru, proto ji svěřil mně, abych o ni pečoval v době, kdy on bude pokračovat v práci na poušti. Mamince selhávaly orgány. Ležela v posteli stočená do klubka, aby ulevila bolesti v podbřišku, zatímco já jsem ji hladil po vlasech a četl jsem jí. Měla dlouhé černé vlasy, stejně jako ty. Na konci už jsem jí je ani nemohl učesat, vypadávaly jí po hrstech.“

Po tváři mu skane slza. „Ale mysl měla pořád stejně bystrou, až do samého konce. Nejsilnější byla vždycky ráno, to dokázala vést rozhovor, ale v podvečer začala slábnout a mluvila nesouvisle, jak ji morfin zbavoval síly bojovat. Jednou večer se Julius vrátil domů, vyčerpaný po celých třech dnech v poušti. Máma měla zrovna špatný den. Sužovala ji vysoká horečka a hodně trpěla a já jsem byl naprosto zničený, jak jsem se o ni posledních dvaasedmdesát hodin staral. Julius se posadil na pelest její postele a jen na ni hleděl. Nakonec jsem mu popřál dobrou noc a zavřel dveře sousedící s jejich pokojem, abych se trochu prospal.

Musel jsem usnout v okamžiku, kdy jsem položil hlavu na polštář.

Nevím, jak dlouho jsem spal, ale něco mě uprostřed noci probudilo, jakýsi zdušený křik. Vstal jsem z postele a otevřel dveře.“

Mick zavře oči a slzy už mu tečou proudem.

„Co se stalo?“ zašeptá Dominique. „Cos tam viděl?“

„Ten křik – to byla maminka. Julius stál nad ní a dusil ji svým polštářem.“

„Panebože…“

„Díval jsem se na to ještě celý rozespalý, ani jsem si neuvědomoval, co se děje. Asi tak po minutě se máma přestala hýbat. Teprve pak si Julius všiml otevřených dveří. Obrátil se a pohlédl na mě s tím strašlivým výrazem ve tváři. Odvlekl mě do mého pokoje a jen vzlykal a blábolil něco o tom, jak máma hrozně trpěla bolestí a že on už se nedokázal dívat na to, jak se trápí.“

Mick se kolébá dopředu a dozadu a hledí z okna.

„Tvoje noční můry?“

Přikývne, pak zatne ruce v pěst a udeří jima tvrdě do odřené palubní desky. „Kdo sakra *byl*, že mohl rozhodovat? Já jsem o ni pečoval – to já jsem se o ni staral – ne on!“

Dominique sebou škubne, když Mick znovu a znovu buší do palubní desky, aby uvolnil nahromaděný vztek.

Emocionálně vyčerpaný pak opře hlavu o volant. „Vůbec se mě nezeptal, Dominique. Nedal mi ani možnost, abych se s ní rozloučil.“

Dominique si ho k sobě přitáhne, hladí ho po vlasech, zatímco Mick pláče, s obličejem zabořeným do jejích ňader. Také jí stékají slzy po tvářích, když si představí, jak musel trpět, zbavený už od narození normálního dětství a s celou dospělostí zmařenou roky strávenými za mřížemi.

Copak ho můžu vzít do dalšího blázince?

Po několika minutách se Mick uklidní. Odtáhne se od ní a otře si oči. „Nejspíš mám pořád pár nevyřešených rodinných problémů.“

„Měl jsi tvrdý život, ale teď se to zlepší.“

Mick popotáhne a zdusí úsměv. „Myslíš?“

Nahne se k němu a políbí ho, nejprve zlehka, pak si ho přitáhne blíž a jejich rty se spojí, jazyky se potkají, a to ještě zvýší jejich vášeň. Vzrušení ze sebe navzájem strhávají oblečení, laskají se ve tmě, potýkají se s nedostatkem místa v těsné kabině, kde jim volant a řadicí páka surově brání v milování.

„Micku… počkej. Tady to nejde – není tu dost místa.“ Položí mu hlavu na rameno a přerývaně dýchá, zatímco jí po tváři stékají perličky potu. „Až si příště budeš půjčovat auto, tak ber něco se zadním sedadlem.“

„Slibuju.“ Políbí ji na čelo.

Hraje si s kadeřemi na jeho šíji. „Asi bychom měli jít, jinak zmeškáme schůzku s tvými přáteli.“

Vystoupí z dodávky. Mick vyšplhá na korbu a z držáků vyhákne potápěčské bomby. Podá Dominique nafukovací vestu se vzduchovou bombou a regulátorem. „Už ses někdy potápěla v noci?“

„Asi před dvěma roky. Jak daleko je to k *cenotu?*“

„Dobrý kilometr a půl. Nejspíš se ti půjde líp s bombou na zádech.“

Navlékne si vestu a bombu, pak mu podrží neoprenové obleky, než sleze z korby. Mick se také oblékne do vesty, přes rameno si přehodí kabelu s vybavením a popadne dvě náhradní vzduchové bomby. „Jdeme.“

Vyrazí vpřed do houští, Dominique se vleče za ním. Během několika minut jim kolem uší bzučí hejna moskytů, které láká jejich pot. Prodírají se hustým křovím po zbytcích zarostlé stezky a hmyz a trny jim drásají kůži. Vegetace nakonec přejde v silně zalesněnou oblast, močálovitá půda začne být kamenitější. Namáhavě se vyškrábou asi metr a půl po svahu a najednou se jim nad hlavou objeví hvězdy.

Stojí na čtyři a půl metru široké štěrkové pěšině, dávné *sacbe* vybudované před tisíci lety Mayi.

Mick složí bomby na zem a tře si bolavá ramena. „Nalevo je posvátný *cenot*, napravo Kukulkanova pyramida. Jsi v pořádku?“

„Připadám si jako mezek. Jak je to ještě daleko?“

„Asi dvě stě metrů. Pojď.“

Pokračují doleva a o pět minut později dorazí na okraj velké vápencové jámy, v jejíchž tichých temných vodách se odráží světlo měsíce.

Dominique pohlédne dolů a odhaduje, že sráz měří dobrých patnáct metrů. Srdce se jí rozbuší. *Proč to k čertu vlastně dělám?* Obrátí se, když z lesa vyjde pět tmavých mayských starších.

„Jsou to přátelé,“ poznamená Mick. „*H’Menes*, mayští mudrcové. Potomci bratrstva *Sh’Tol*, posvátného společenství, které uniklo před více než pěti staletími před hněvem Španělů. Jsou tady, aby nám pomohli.“

Mick se souká do skafandru a hovoří jakýmsi dávným jazykem s bělovlasým Mayem. Ostatní starší vytáhnou z kabely s vybavením dlouhé lano a několik podvodních baterek.

Dominique se obrátí zády ke skupině, sundá si tričko a rychle si přes jednodílné plavky navleče těsný skafandr.

Mick na ni zavolá a ve tváři má ustaraný výraz. „Dom, tohle je Ocelo, mayský kněz. Ocelo říká, že v Chichén Itzá spatřili nějakého muže, který se na nás vyptával. Popisují toho cizince jako Američana s rudými vlasy a svalnatou postavou.“

„Raymond? A sakra…“

„Dom, s pravdou ven. Spojila…“

„Micku, přísahám, co jsem přijela, nekontaktovala jsem Folettu, Borgiu ani nikoho jiného.“

„Ocelův bratr slouží v ochrance. Podle něj ten zrzek vstoupil těsně před zavíračkou do parku, ale nikdo si nevzpomíná, že by ho viděl odcházet. Ta dohoda, kterou jsi uzavřela s Borgiou – byly to všechno kecy. Svoji imunitu dostaneš, až mě najdou mrtvého. Pojď, asi bychom sebou měli hodit.“

Otevřou ventily bomb a zkontrolují regulátory. Pak si navléknou vesty a přistoupí k okraji *cenotu.*

Mick si nasadí ploutve, omotá si lano kolem paží a sklouzne přes okraj jámy. Mayové ho rychle spustí do stojaté studené vody, potom vytáhnou provaz pro Dominique.

Mick si připevní dýchací masku a regulátor, rozsvítí baterku a ponoří hlavu pod hladinu. V čokoládově hnědé páchnoucí tmě nevidí ani na půl metru.

Dominique cítí, jak se jí třesou ruce a nohy, když visí nad tmavou hladinou *cenotu. Proč to dělám? Jsem šílenec?* Přikrčí se, když vnoří chodidla do ledově studené a řasami zarostlé žumpy. Pustí lano, spadne dolů a málem se zalkne tím odporným puchem. Rychle si upraví masku, pak si vrazí do úst regulátor a dýchá, aby přerazila ten puch.

Mick se vynoří a z vlasů mu visí slizké kusy vegetace. Připoutá se k ní dlouhým žlutým lanem, které má připevněné k pasu. „Tam dole je dost tma. Nechci riskovat, že tě ztratím.“

Přikývne a vytáhne si regulátor. „Co přesně tedy vlastně hledáme?“

„Nějaký druh vstupu na jižní straně. Něco, co nám umožní dostat se do pyramidy.“

„Ale ta pyramida je kilometr a půl odsud, Micku!“ Dívá se na něj, jak si vypouští vzduch z vesty a ponořuje se. *Sakra.* Dominique si vrátí regulátor do úst, naposledy pohlédne vzhůru na měsíc a pak se vydá za ním.

V okamžiku, když se tváří dotkne té kalné vody, začne Dominique přerývaně dýchat. Několik sekund plave poslepu, nedokáže se zorientovat, až nakonec ucítí škubnutí lanem. Sestoupí o dalších šest metrů, potom zahlédne na stěně *cenotu* odraz jeho baterky.

Mick ohledává útes, který je zarostlý hustou vegetací. Baterkou jí signalizuje, aby se vydala po stěně napravo a pomocí potápěčského nože prohledávala hustý porost.

Dominique vytáhne nůž z pochvy na kotníku a osahává stěnu, zatímco klesá těsně u ní dolů. Po devíti metrech jí ruka zajede do metrové díry a hodinky se zachytí do vegetace. Protože nedokáže sebrat dost síly, aby se

vyprostila, zapře se ploutvemi o stěnu, aby ruku vyškubla.

Náhle proti ní vyrazí dvoumetrový ploskolebec. Bleskově ji kousne do masky a pak stejně rychle vystřelí kolem ní do kalné vody.

Víc už její pocuchané nervy nesnesou. V panice se vydá směrem k hladině a vleče Micka za sebou.

Když se vynoří z vody, strhne si z obličeje masku, lapá po dechu a kašle.

„Jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Neřekls mi ani slovo o nějakých hadech! Já hady nesnáším…“

„Uštkl tě?“

„Ne, ale mám toho tak akorát dost. Tohle není žádné potápění, spíš to připomíná plavání ve sračkách.“ Odváže si lano a třesoucí se rukou mu je podá.

„Dom…“

„Ne, Micku, už stačilo. Mám nervy nadranc a z té vody mi naskakuje husí kůže. Pokračuj beze mě. Běž si najít svůj tajný průchod, nebo co to k čertu vlastně hledáš. Počkám na tebe nahoře.“

Mick na ni ustaraně pohlédne, pak se znovu ponoří.

„Hej, Ocelo! Hoď mi dolů lano.“ Zahledí se nahoru a netrpělivě čeká, až se na okraji jámy objeví starší.

Nic.

„Haló, hoši, slyšíte? Říkala jsem, abyste mi hodili to zatracené lano!“

„Brej večír, sluníčko.“ Zamrazí ji v zádech, když jí do zorného pole vstoupí Raymond a na krku jí zasvítí jasná červená tečka z laserových mířidel jeho lovecké pušky.

Bílý dům
Washington, D. C.

Prezident Maller má pocit, jako by ho někdo udeřil pěstí do žaludku. Vzhlédne od zprávy ministerstva obrany, podívá se na generála Feconda a admirála Gordona a ve spáncích mu buší. Je tak slabý, že už nedokáže ani vzpřímeně sedět.

Pierre Borgia vrazí do Oválné pracovny a ze zarudlého oka mu čiší nenávist. „Právě jsme dostali upřesněná hlášení. Jedenadvacet tisíc mrtvých v Jakutsku. Dva miliony zahynuly v Kunmingu. V Turkmenistánu zmizelo celé město. Dole už se shromažďují novináři.“

„Rusové a Číňané nemarnili čas mobilizací sil,“ poznamená generál Fe-

condo. „Oficiální reakce je, že jde o součást jejich plánovaných válečných her, ale počty jsou daleko vyšší, než původně plánovali.“

Náčelník štábu vojenských námořních sil čte ze svého laptopu. „Naše poslední satelitní snímkování odhalilo třiaosmdesát jaderných ponorek, včetně všech nových ruských strojů třídy Borej. Každé z těchto plavidel nese osmnáct balistických střel SS-N-20. A když k tomu připočteme ještě další desítku čínských ponorek s balistickými střelami a…“

„Nejde jen o ponorky,“ přeruší ho generál. „Oba státy uvedly do stavu pohotovosti svoje strategické síly. Průzkum z *Darkstar* ukazuje raketový křižník *Petr Veliký*, který opustil dok dvacet minut po posledním výbuchu. Takže tady máme kombinovaný pozemní a námořní arzenál schopný provést první úder o síle více než dva tisíce jaderných hlavic.“

„Bože.“ Maller se zhluboka nadechne a snaží se překonat svírání na hrudi. „Pierre, kolik času zbývá do videokonference Rady bezpečnosti?“

„Deset minut, ale generální tajemník říkal, že Grozny hovoří k parlamentu a odmítá se zúčastnit, pokud se zúčastníme my.“ Borgia má obličej zalitý potem. „Pane prezidente, musíme tuhle operaci přenést do Mount Weather.“

Maller si ho nevšímá. Obrátí se k videokomunikátoru označenému STRATCOM. „Generále Doroshove, jak bude náš nový raketový obranný štít reagovat na první úder takové velikosti?“

Na monitoru se objeví bledý obličej generála vojenských vzdušných sil USA Erika Doroshova, vrchního velitele strategického letectva. „Pane prezidente, štít je schopen vyřadit několik desítek střel na vrcholu jejich dráhy letu, ale nic v našem obranném arzenálu se nedokáže vypořádat s totálním útokem. Většina ruských mezikontinentálních balistických střel a balistických střel na ponorkách byla naprogramována pro lety v nízkých výškách. Technologie pro jejich eliminaci nebyla jednoduše únosná…“

Maller znechuceně zakroutí hlavou. „K čertu, dvacet miliard dolarů – a k čemu?“

Pierre Borgia pohlédne na generála Feconda a ten přikývne. „Pane prezidente, možná je jiná možnost. Pokud máme jistotu, že Grozny chce udeřit jako první, bylo by rozhodně dobré zaútočit místo něj. Z našeho nejnovějšího jednotného integrovaného operačního plánu, SIOP-112, jasně vyplývá, že preemptivní útok osmnácti set bojových hlavic by účinně odzbrojil jedenadevadesát procent všech ruských a čínských pozemních stanovišť mezikontinentálních balistických střel a…“

„Ne! Nevstoupím do dějin jako americký prezident, který rozpoutal třetí světovou válku.“

„Preemptivní úder by byl ospravedlnitelný,“ vysvětluje generál Do-

roshov.

„Nedokážu ospravedlnit zabití dvou miliard lidí, pane generále. Budeme se držet diplomatických a obranných cílů, které jsme stanovili.“ Prezident se posadí na okraj stolu a tře si spánky. „Kde je viceprezident?“

„Podle posledních informací byl na cestě na *Boone*.“

„Možná bychom tam měli poslat vrtulník a dopravit ho do FEMA.“

„Ne,“ odpoví Borgia, možná až příliš rychle. „Ne, viceprezident se nikdy neúčastnil nácviku…“

„Je to ale pořád člen výkonné složky.“

„Na tom nezáleží. Chaney nebyl nikdy oficiálně přidán na seznam přeživších. Mount Weather má omezenou kapacitu…“

„Dost!“ zařve prezident.

Vstoupí Dick Pryzstas. „Omlouvám se za zpoždění, ale na okruhu je boží dopuštění. Viděli jste, jak to tam vypadá?“ Zapne CNN.

Záběry ukazují vyděšené Američany, kteří horečně nakládají svůj majetek do přetížených vozů. Do mikrofonu právě hovoří otec tří dětí. „Nevím, co se tady sakra děje. Rusko tvrdí, že jsme ty bomby odpálili my, prezident říká, že my jsme to nebyli. Nevím, komu mám věřit, ale nevěřím ani Mallerovi, ani Groznému. Dnes večer odjíždíme z města…“

Střih na demonstranty před Bílým domem, kteří nesou transparenty zvěstující apokalypsu. VIKTOR GROZNY JE ANTIKRIST. KAJTE SE! ČEKÁ NÁS BOŽÍ SOUD!

Záběry na rabování v obchodním centru v Bethesdě. Letecké snímky mezistátní dálnice, kde stojí vozy jeden za druhým. Kamion se převrací, když se snaží objet ucpanou silnici a sjíždí ze strmého svahu. Členové rodiny na korbě pickupu, zbraně v rukou.

„Pane prezidente, konference Rady bezpečnosti je připravená. VC-2.“

Maller přejde na opačný konec místnosti, kde je umístěno pět videokomunikátorů se zabezpečeným přenosem. Druhá jednotka zleva se rozsvítí, na obrazovce rozdělené do dvaceti čtverců se objeví záběry na hlavy vlád členských států Rady bezpečnosti OSN. Ruské místo je prázdné.

„Pane generální tajemníku, členové Rady, chci znovu zdůraznit, že Spojené státy nenesou odpovědnost za tyto výbuchy čistě fúzních zbraní. Máme však nyní důvod se domnívat, že Írán možná napadne Izrael ve snaze zatáhnout naši zemi do přímého konfliktu s Ruskem. Dovolte, abych znovu opakoval, že chceme za každou cenu zabránit válce. Proto, aby nedošlo k nedorozumění, vydali jsme rozkaz naší flotile, aby opustila Ománský záliv. Informujte prosím prezidenta Grozného, že Spojené státy nevypustí rakety na Ruskou federaci ani na její spojence, ale nebudeme se vyhýbat našim povinnostem při obraně Izraelského státu.“

„Rada předá tuto zprávu. Bůh vám pomáhej, pane prezidente.“
„Bůh pomáhej nám všem, pane generální tajemníku.“
Maller se obrátí k Borgiovi. „Kde je moje rodina?“
„Už jsou na cestě do Mount Weather.“
„Dobře, tak taky vyrazíme. Generále Fecondo?“
„Ano, pane prezidente?“
„Dopravte nás do DEFCON-1.“

Chichén Itzá

Mick sestupuje hlavou dolů podél jižní stěny *cenotu* a šátrá ve spleti vegetace po něčem nezvyklém. V hloubce devět metrů se sklon stěny náhle mění a zařezává se dovnitř pod úhlem čtyřicet pět stupňů.

Pokračuje dál do hlubin mayské studny, tma kolem slábnoucího paprsku světla je stále blíž. V sedmadvaceti metrech se zastaví, aby vyrovnal tlak v uších, který je stále bolestivější.

Třicet dva metrů…

Jižní stěna se vyrovnává a znovu klesá kolmo dolů. Mick pokračuje v sestupu tou temnou šachtou a moc dobře ví, že na další sestup není fyzicky vybavený.

A pak to spatří – drobné světýlko, které září jako karmínový nápis EXIT v potemnělém kině.

Zakope silněji, pak vyrovná, pulz mu buší v šíji, když nevěřícně hledí na velký vstup tři metry vysoký a šest metrů široký a paprsek z jeho baterky se odráží na hladkém třepotavě bílém kovovém povrchu. Uprostřed této bariéry je vyrytý zářivě červený trojzubý svícen. Mick zasténá do regulátoru, protože okamžitě pozná tu starodávnou značku.

Je to paracaský trojzubec.

Bluemont, Virginie

Vrtulník přepravující první dámu, její tři malé syny a tři členy výborů Kongresu míří na západ nad městem Bluemont a virginskou dálnicí 601. V dálce vidí pilot světla tuctu budov na oploceném pozemku.

To je Mount Weather, vojenská základna nejvyššího utajení, která se nachází sedmdesát pět kilometrů od hlavního města Washingtonu. Celé

zařízení ve správě Federálního úřadu pro mimořádné události (FEMA) je operační centrum propojené s více než stovkou podzemních federálních relokačních středisek, v nichž se nachází utajený americký program „Vládní kontinuity“.

Přestože je celý pětatřicetihektarový areál silně střežen, skutečné tajemství Mount Weather se ukrývá pod zemí. Hluboko uvnitř žulového horského masivu je podzemní město vybavené soukromými apartmány a ložnicemi, kavárnami a nemocnicemi, čistírnou vod, elektrárnou, systémem hromadné dopravy, televizním komunikačním centrem, dokonce i podzemním jezerem. Třebaže žádný člen Kongresu nikdy naplno nepřiznal, že o zařízení ví, mnoho zástupců výborů je ve skutečnosti doživotními členy „stínové vlády“ v tomto podzemním hlavním městě. Tajně jmenovaní úředníci na úrovni kabinetu slouží na dobu neurčitou, bez souhlasu Kongresu a skryti před zrakem veřejnosti. Ačkoli tohle krizové řídicí zařízení není tak velké jako ruský komplex v hoře Jamantau, slouží stejnému účelu – přežít a vládnout tomu, co zbude ze Spojených států v případě masivního jaderného útoku.

Kapitán letectva Mark Davis pilotuje cvičné lety z Mount Weather a do něj už dvacet let. I když si jako pilot Národního nouzového velitelství vzdušných sil a otec čtyř dětí vydělal slušné peníze, netěšilo ho, že se on a jeho rodina nedostali na „seznam“.

Davis spatří v dálce světla zařízení. Zatne zuby.

V komplexu pracuje více než 240 vojenských zaměstnanců. Copak jsou jejich životy důležitější než jeho? A co těch šedesát pět členů „elity exekutivy“? Pokud by přece jen došlo k jaderné válce, kdo jiný by za to mohl než mnozí z těchto vojenských „odborníků“? Proč by měli tihle darebáci přežít, a jeho rodina ne?

Pro ruského agenta nakonec nebylo nijak obtížné se nespokojenému kapitánovi vnutit. Klíčem k přežití jaderné války byly peníze. Davis většinu financí využil k výstavbě vlastního bunkru v Blue Ridge Mountains a zbytek směnil za zlato a drahokamy. Pokud by jaderná válka někdy propukla, věřil, že jeho rodina přežije. A kdyby k ní nedošlo, měly jeho děti daleko větší jistotu dobře uložených peněz na studium.

Davis se snese s vrtulníkem nad helipad a sestoupí na zem. Po kolejích přijede vůz se dvěma členy vojenské policie. Zasalutuje jim. „Sedm cestujících a jejich zavazadla. Všechny tašky prošly kontrolou.“ Nečeká na odpověď, otevře dveře nákladního prostoru a pomůže ven první dámě.

Příslušníci vojenské policie vedou cestující k vozu, zatímco pilot vykládá jejich zavazadla. Nevýrazný hnědý semišový kufr je třetí na řadě. Davis otočí rukojetí ve směru hodinových ručiček, jak ho to naučil ruský agent,

pak pomalu otočí zpět.

Mechanismus se spustí.

Pilot položí kufr opatrně do vozíku, pak spěchá vyskládat zbývající zavazadla.

Chichén Itzá
Poloostrov Yucatán

Mick se nutí stoupat co nejpomaleji, ale sotva dokáže skrývat vzrušení. Zastaví se v šesti metrech, aby vypudil dusík, a hlavou mu divoce pádí myšlenky.

Jak se dostanu dovnitř? Musí tam být nějaký skrytý mechanismus, který spustí dveře. Znovu zkontroluje zásobu vzduchu. *Patnáct minut. Seber plnou bombu a pak zpátky dolů.*

Mick pokračuje ve stoupání a s překvapením zjistí, že Dominique stále nevylezla z vody. Vyplave kolem jejího těla k hladině, pak vystrčí hlavu z vody. „Dom, co tady…“ Když spatří její vyděšený výraz, vzhlédne.

O patnáct metrů výš sedí na okraji studny ten zrzek, vedoucí ochranky z ústavu v Miami, a uculuje se na něj. Červená tečka laseru přeskočí z dívčina krku na Mickův.

„Tady máme našeho parchanta. Jak se opovažuješ nechat moji holku tak dlouho čekat?“

Mick se přesune blíž k Dominique a snaží se pod vodou nahmatat hadici od přívodu vzduchu do její vesty. „Pusť ji, hajzle. Pusť ji a já se ti vzdám dobrovolně. Můžeš mě odvézt zpátky do Států v řetězech. Bude z tebe opravdový hrdina.“

„Tentokrát ne, ty neřáde. Foletta se ve tvém případě rozhodl pro novou terapii. Jmenuje se smrt.“

Mick konečně najde přívodní hadici a rychle vypustí vzduch z dívčiny vesty. „Kolik ti Foletta platí?“ Přemístí se před ni, laserový bod mu svítí na skafandru. „V dodávce mám peníze, schované pod sedadlem. Můžeš je mít všechny. Musí tam být dobrých deset tisíc ve zlatých mincích.“

Raymond vzhlédne od mířidel. „Kecáš…“

Mick popadne Dominique. Vrhne se stranou a vleče ji pod vodu. Dominique sebou divoce hází a snaží se vyprostit, zatímco jí do úst vnikne bláto.

Kolem nich prolétne proud kulek právě ve chvíli, kdy jí Mick vrazí svůj regulátor do úst a táhne ji hloub. Dominique se zalyká, vdechne vodu, pak se jí podaří zatajit dech. Strhne si zatopenou masku z obličeje. Rychle ji

očistí a pak najde svůj vlastní regulátor.

Mick se zhluboka nadechne vzduchu a popadne Dominique za ruku. Poslepu klesají a on cítí, jak mu o potápěčskou bombu zavadí kulka.

Dominique divoce buší srdce. Po sestupu do patnácti metrů rozsvítí baterku a málem ji vzápětí upustí, když si Mick sundá ochrannou masku a očistí ji. Hledí na něj v hrůze a netuší, co se stane dál.

Mick jí znovu uváže kolem pasu lano, pak ukáže dolů.

Zavrtí odmítavě hlavou.

Další příval kulek jejich rozhovor ukončí.

Uchopí ji za zápěstí, pak začne sestupovat a vleče ji za sebou.

Dominique se vrhne po hlavě do temnoty a uvědomuje si svíravý pocit v břiše. Zmocňuje se jí tiché zoufalství, z bolesti v uších pozná, že se potopila příliš hluboko. *Co to dělá? Odvaž to lano, než bude po tobě.* Snaží se rozvázat uzel.

Mick se zastaví a zarazí ji. Vezme ji za ruku, hladí ji, snaží se ji uklidnit, pak znovu sestupuje.

Dominique si stiskne nos, aby vyrovnala tlak, který sílí, jak ho následuje stále hloub. Skloněná stěna připomíná spíš strop, pocit klaustrofobie je téměř nesnesitelný. Cítí, jak ztrácí orientaci, tma a ticho ji dusí.

Pak znovu prudce klesá jakousi svislou šachtou. Hloubkoměr ukazuje už více než třicet metrů. Srdce jí rychle bije a její mysl se vzpouzí pokračovat.

Ohromí ji, když se objeví to jasné karmínové světlo. Sestoupí ještě níž, pak zamrká, vyrovná tlak a zírá na ten zářící obrazec. *Proboha… on opravdu něco našel! Ale počkat, tenhle znak jsem už viděla…*

Dívá se, jak Mick obhlíží tu lesklou bílou stěnu a ohmatává vnější okraje kovového pláště.

Už vím… viděla jsem ho v deníku Julia Gabriela…

Dominique se zastaví srdce, když jí uši naplní hluboké burácení. Ze středu té lesklé stěny vyrazí veliké bubliny a obklopí Micka, pak se jí zmocní obrovský proud a vtáhne ji do středu portálu a černé prázdnoty, která tam ještě před chvílí nebyla.

Proud ji vleče po nohou do tmy a víření podzemní řeky s ní smýká na všechny strany. Maska se jí tou silou otočila kolem krku a ona nic nevidí. Vdechne vodu, pak si zacpe nos, zvrací do regulátoru a snaží se popadnout dech, zatímco to s ní v té dusivé jámě hází.

Vstup se za nimi zavře a proud ustane.

Dominique se přestane převracet. Upraví si masku, vyčistí ji a pak se rozhlédne kolem uchvácená novým prostředím.

Vstoupili do rozlehlé podvodní, nadpozemsky krásné jeskyně. Přízračné reflektory neznámého původu zaplavují nádherné vápencové stěny dómu

modrými, zelenými a žlutými záblesky. Ze zatopeného stropu rostou fantastické útvary stalaktitů. Připomínají obří rampouchy a jejich hroty se proplétají se zkamenělým lesem krystalických stalagmitů zvedajícím se z naplaveného dna.

Pohlédne na Micka, vzrušená a ohromená, a touží ze sebe dostat tisíc otázek. Mick zavrtí hlavou. Ukáže na svůj regulátor a naznačí, že mu zbývá vzduch jen na pět minut. Dominique zkontroluje svoji vlastní zásobu – a s hrůzou zjistí, že jí samotné už vydrží sotva patnáct minut.

Tělem jí zalomcuje úzkost. Pocit klaustrofobie z toho, že je uvězněna v podvodní jeskyni a nad hlavou má skalní masiv, přemůže její schopnost uvažovat. Odstrčí Micka stranou, plave zpátky k portálu a zoufale se ho snaží znovu otevřít.

Mick si ji přitáhne za lano. Popadne ji za zápěstí, pak ukáže k jihu, kde zeje vstup do jakési další prostory. Rukama naznačí tvar trojúhelníku.

Kukulkanova pyramida. Dominique zklidní dech.

Mick ji uchopí za ruku a začne plavat. Společně se pohybují řadou rozlehlých podvodních prostor a svým pohybem aktivují další reflektory, jako kdyby ta světla byla napojena na neviditelný detektor pohybu. Útvary na stropě nahoře teď připomínají jehlovité zuby, vápencové formace vytvářejí překrásné obloukovité přepážky a bizarní rozeklané skalní sochy.

Když se přesunou z jednoho takového indigově modrého oddělení do zářivě azurového, pocítí Mick rostoucí svírání v hrudi. Pohlédne na ukazatel, pak se obrátí k Dominique a rukou si ukáže na krk.

Došel mu vzduch. Dívka mu podá náhradní regulátor připevněný k nafukovací vestě a zkontroluje svoji vlastní zásobu.

Osm minut.

Osm minut. Čtyři minuty pro každého. To je šílenství! Proč jsem s ním šla do cenotu? *Měla jsem zůstat v dodávce – měla jsem zůstat v Miami. Utonu, stejně jako Iz.*

Dno najednou klesá, jeskyně přejde v obrovskou podzemní prostoru. Stěny a strop vápencové katedrály září narůžovělým pleťovým odstínem. Tahle podvodní jeskyně má rozměry basketbalové haly.

Neutoneš, jen se udusíš. Bude to určitě lepší než to, co potkalo Ize. Ztratíš vědomí, přestaneš vnímat. Opravdu věříš v nebe?

Mick zatahá za lano a ukáže vzrušeně kupředu. Plave rychleji a modlí se, aby to znamenalo, že našel východ.

A pak to spatří.

Ale ne… proboha… k čertu…

Bluemont, Virginie

Prezidentova helikoptéra je třicet kilometrů severně od Leesburgu ve Virginii, když bomba o síle dvanácti kilotun vybuchne.

Prezident a jeho doprovod nevidí záblesk tisíckrát jasnější než blesk. Necítí obrovskou tepelnou vlnu, která se prožene podzemním komplexem v Mount Weather a jejímž působením se vypaří první dáma a její děti spolu s ostatními obyvateli i všemi stavbami uvnitř. Ani nevnímají drtivé sevření, jak se jako domeček z karet zbortí miliony tun žuly, oceli a betonu v hoře.

Co však vidí, je zářivě jasná oranžová ohnivá koule, která změní noc v den. Cítí rázovou vlnu, jak se kolem nich výbuch prožene jako bouře a virginské lesy se v ohnivé bouři změní v hořící koberec.

Pilot obrátí helikoptéru a vyrazí plnou rychlostí zpátky. Prezident Maller zoufale křičí, prázdnota mu rve zraněné srdce, myslí mu zmítá zuřivost a trhá samotné předivo jeho zdravého rozumu.

Chichén Itzá
35 metrů pod základnou
Kukulkanovy pyramidy

Dominique buší ve spáncích, když hledí vytřeštěnýma očima na ten ohromný objekt, který se jim tyčí nad hlavami. Zapuštěný do vápencového stropu jeskyně trčí kýl obří kosmické lodi dlouhé dvě stě metrů.

Pomalu se nadechne, snaží se dýchat klidně a pod skafandrem jí naskakuje husí kůže. *Tohle není přece skutečné. To nemůže…*

Kovově zlatý plášť štíhlého trupu dlouhého jako bitevní loď se leskne jako naleštěné zrcadlo.

Mick jí stiskne ruku. Začnou stoupat směrem ke dvěma obřím systémům, které jsou umístěny po stranách ocasní části plavidla. Každá konstrukce je vysoká jako dvoupatrová budova. Připlavou blíž a nahlédnou do jednoho z mimozemských motorů. Ve světle baterky spatří vosí hnízdo ožehlých přídavných hořáků, z nichž každý má ústí o velikosti nejméně devět metrů.

Mick ji vleče kolem obřích motorů směrem k zádi důmyslně zamaskovaného plavidla.

Dominique si uvědomí, že nemůže popadnout dech, a potáhne silněji z regulátoru. *Proboha, už nemáme vzduch!* Zatahá Micka za paži a popadne

se za hruď, zatímco se jeskyně kolem začne prudce otáčet.

Mick vidí, jak Dominique rudne. Když k němu dívka natáhne ruku, uvědomí si také on svírání na hrudi.

Uhne před její rukou, vyplivne její náhradní regulátor a vsune si do úst znovu svůj vlastní.

Pak se obrátí, plave, co mu síly stačí, a vleče ji přitom na laně, zatímco pátrá v trupu po nějakém vstupu.

Dominique, ztuhlá hrůzou, sebou divoce hází a pomalu se dusí v zamlžené masce.

Mick má pocit, že má paže a nohy jako z olova. Prudce tahá ze svého regulátoru, ale nedokáže se nadechnout. Plíce mu jen hoří. Vidí, jak sebou dívka v panice hází na konci lana. Srdce ho bolí a snaží se usilovně přemýšlet.

A pak to v deliriu spatří: karmínově rudý maják, který září padesát metrů před nimi. S novou silou začne dělat tempa. Ve svalech ho pálí a pohybuje se jako ve zpomaleném filmu.

Uvědomí si tíhu na druhém konci lana – Dominique přestala bojovat.

Nezastavuj se…

Podzemní svět kolem něj se otáčí. Zakousne se do regulátoru tak silně, že mu z dásní vytryskne krev. Saje tu teplou tekutinu a zářící symbol paracaského trojzubce se přibližuje.

Ještě tak deset záběrů…

Paže má ztěžklé. Přestane se hýbat. Ebenové oči obrátí v sloup.

Michael Gabriel přestane vnímat svět kolem.

Těla dvou plavců v bezvědomí se pomalu přibližují k zářícímu iridiovému panelu širokému tři metry a spouštějí dávný detektor pohybu.

Hydraulika zasyčí, jak se otevře průchod do vnějšího trupu. Proud vody se žene do přetlakové sekce a vtáhne dvě nehybná lidská těla do mimozemského plavidla.

DENÍK JULIA GABRIELA

Jak ubohý tvor je člověk; zrozen s neustálým vědomím vlastní smrtelnosti – je tak odsouzen k titěrné existenci ve strachu z neznáma. Hnán ambicemi často promarní vzácné okamžiky, kterých se mu dostalo. Opustí druhé, jen aby vyhověl svým sobeckým choutkám při hledání slávy a bohatství, a v posedlosti zlem přináší žal těm, které skutečně miluje; a ač jeho tak křehký život balancuje neustále na pokraji smrti, nebyl požehnán schopností porozumět.

Ve smrti jsme si všichni rovni. Všechna naše moc a přání, naše naděje a touhy nakonec umírají s námi – a s námi odejdou do hrobu. Nevšímavě putujeme sobecky k tomu velkému spánku, přikládáme význam bezvýznamnostem jen proto, abychom si v těch nejnepříhodnějších chvílích uvědomili, jak křehké jsou ve skutečnosti naše životy.

Jako tvorové plní emocí se modlíme k bohu, o jehož existenci nemáme žádný důkaz, a svou nespoutanou víru přitom zakládáme jen na touze upokojit prapůvodní strach ze smrti, zatímco se snažíme přesvědčit svůj intelekt, že posmrtný život musí přece existovat. Bůh je milosrdný, bůh je spravedlivý, říkáme si, a pak dojde k nepředstavitelnému: dítě se utopí v bazénu, opilý řidič zabije někomu jeho milované, snoubence zasáhne těžká nemoc.

Kam se pak ztratí víra? Kdo se dokáže modlit k bohu, který uloupí anděla? Jaký božský plán by mohl ospravedlnit tak ohavný čin? Byl to ten milosrdný bůh, který se rozhodl srazit moji Marii na vrcholu jejích sil? Byl to spravedlivý bůh, který určil, že se má svíjet a trpět v bolestech, dokud se konečně nedostane ke svému božskému úkolu a nesmiluje se nad její mučenou duší?

A co její manžel? Co bych to byl za člověka, kdybych jen nečinně přihlížel a připustil, aby moje milovaná tolik trpěla?

S těžkým srdcem jsem počítal dny, zatímco po Marii sužované rakovi-

nou se stále více natahovala smrt. A pak jednou v noci, když jsem seděl na pelesti její postele a vzlykal, na mě upřela pohled vpadlých očí, ten zbědovaný tvor víc mrtvý než živý, a prosila mě o slitování.

Co jsem mohl udělat? Bůh ji opustil, odmítl jí ulevit v těch ustavičných mukách. Roztřesený jsem se k ní sklonil, naposledy jsem ji políbil a prosil boha, o kterém jsem nyní pochyboval a současně ho proklínal, aby mi dal sílu. Pak jsem jí, umírající, přitiskl polštář na obličej a udusil jsem ji, ačkoli jsem dobře věděl, že tímto skutkem zháším i plamen své vlastní duše.

Když jsem skončil, obrátil jsem se a s hrůzou jsem zjistil, že mě těma svýma tmavýma andělskýma očima své matky pozoruje jako nějaký nevědomý komplic můj syn.

Co za ohavnost jsem to spáchal? Jakými statečnými slovy jsem mohl znovu zachránit ztracenou nevinnost tohoto dítěte? Zbaven vší přetvářky jsem tam stál nahý – slabý, podvedený otec, který bezděčně odsoudil duši svého vlastního syna k zatracení skutkem, který, jak jsem věřil ještě o několik minut dříve, byl humánní i nesobecký.

Bezmocně jsem přihlížel, jak můj syn vyběhl z domu do noci, aby dal průchod své zuřivosti.

Kdybych měl pušku, v tu chvíli bych si ustřelil hlavu. Místo toho jsem klesl na kolena a vzlykal, proklínal boha a marně volal jeho jméno.

Za necelý rok se šťastný život mé rodiny změnil v řeckou tragédii. Zmanipuloval tyto zvraty osudu bůh, nebo byl bůh pouhým divákem, který přihlížel a čekal, zatímco jeho padlý anděl si jako nějaký ďábelský loutkář pohrával s našimi životy?

Snad to byl samotný Lucifer, uvažoval jsem ve svém žalu, protože kdo jiný než on by dokázal srazit moji ženu a pak tak umně zmanipulovat události, jež následovaly? Opravdu jsem věřil v ďábla? V tu chvíli – ano, nebo alespoň v existenci zhmotněného zla.

Dokáže něco tak nehmatatelného jako zlo nabýt reálné formy? Ve své mučené mysli jsem nad tou myšlenkou uvažoval a získal tak možnost ulevit si od žalu. Pokud byl bůh skutečný, proč by potom neměl být skutečný také ďábel? Mohlo by doopravdy existovat dobro bez zla? Mohl by skutečně existovat bůh bez ďábla? A kdo zplodil koho, protože motorem náboženství byl odjakživa strach ze zla, ne bůh.

Teolog ve mně získal navrch. Strach a náboženství. Náboženství a strach. Obojí je už odedávna propleteno. Jsou to katalyzátory většiny ohavností, kterých se lidstvo dopustilo. Strach ze zla je zdrojem pro náboženství, náboženství vyvolává nenávist, nenávist podporuje zlo a zlo podněcuje strach mezi masami. Jde o ďábelský cyklus a hrajeme tím ďáblovi do noty.

Když jsem se díval na oblohu, v myšlenkách jsem se vrátil k mayskému

proroctví a ve svém deliriu uvažoval, jestli je to přítomnost zla, co řídí konečný pád lidstva z výsostí a vede náš druh do zkázy.

A pak mi hlavou bleskla další myšlenka. Co když bůh opravdu existuje, ale dal přednost tomu, aby v lidské existenci hrál pasivní roli? Poskytl nám prostředky, abychom rozhodovali o svém vlastním osudu, ale přitom celou dobu dovolil zlu, aby na naše životy působilo mnohem aktivněji, jako by neustále zkoušel naši schopnost činit volby – ověřoval naše vlohy, když po něm žádáme, aby nás vpustil do svého věčného království.

Přišel jsem o Marii, sraženou k zemi v rozkvětu sil. Třeba měl tenhle šílený okamžik nějaký důvod – třeba jsem se blížil k pravdě. Co když jsem byl skutečně na stopě spáse lidstva?

Proklínal jsem ďábla, hleděl se slzami v očích na hvězdy a přísahal na duši své milované, že mi nebe ani peklo nezabrání, abych rozluštil mayské proroctví. Od chvíle, kdy jsem tuto přísahu složil, už uplynulo více než deset let. Nyní sedím v zákulisí, píšu tuto poslední pasáž, čekám, až mě povolají na stupínek, a nedokážu se ubránit úšklebku při představě, jak stanu před svými cynickými kolegy.

Ale jakou jinou možnost mám? Navzdory mému úsilí stále scházejí dílky oné skládanky kolem soudného dne a naše spása jako druhu je na vážkách. Zhoršující se zdraví mě donutilo předat štafetu mému synovi dříve, než jsem původně počítal. Musí nést celé to břímě a dokončit maraton.

Slyšel jsem, že přítomným mě bude uvádět Pierre Borgia. Při pomyšlení, že ho znovu spatřím, se mi žaludek svírá úzkostí. Třeba roky ohladily jeho zášť vůči mně. Třeba si uvědomuje, co všechno je v sázce.

Pevně v to věřím, protože budu potřebovat jeho podporu, pokud mám přimět vědce v publiku k jednání. Jestliže budou naslouchat s otevřenou myslí, samotná fakta by měla stačit, aby je přesvědčila. V opačném případě se obávám, že náš druh je odsouzen k záhubě stejně jistě jako dinosauři před námi.

Poslední zápis jsem uložil do cambridgeského sejfu s konkrétními instrukcemi, kdy má být rozpečetěn. Pokud bychom přežili blížící se holocaust, zbývá ještě jeden poslední úkol – pro ty dva maličké, kteří se ještě nenarodili.

Zatímco mě uvaděči posunkem zvou do sálu, podívám se na Michaela. Souhlasně přikývne a upírá na mě svoje ebenové oči, z nichž vyzařuje inteligence zděděná po matce. Když před těmi lety ztratil mou chybou nevinnost, uzavřel se do sebe, a já se obávám, že v sobě dusí skrytý vztek nad mým ohavným skutkem. Ale přes to všechno si ve svém synovi uvědomuji hluboký smysl pro praktičnost, díky kterému, jak pevně věřím, se neodchýlí z cesty osudu, vedoucí k jeho konečné spáse – a ke spáse nás všech.

– Závěrečný úryvek z deníku profesora Julia Gabriela
24. srpna 2001

23

14. PROSINCE 2012
SEVEROAMERICKÉ VELITELSTVÍ
PROTIVZDUŠNÉ OBRANY (NORAD)
COLORADO

Major Joseph Unsinn má pocit, že má srdce až v krku, když se spustí raketová výstraha NORAD. Desítky techniků v hrůze sledují, jak se na velkých monitorech jejich terminálů rozběhne proud dat.

RYCHLÁ VÝSTRAHA! RYCHLÁ VÝSTRAHA!
ODHALENO VYPUŠTĚNÍ VELKÉHO MNOŽSTVÍ
BALISTICKÝCH STŘEL

MÍSTO VYPUŠTĚNÍ: BACHTARÁN – ÍRÁN
CÍL: IZRAEL

CÍL:	PDČET STŘEL	DOBA DO ZÁSAHU: MIN/S
MEGIDDO	2	4:12
TEL AVIV	3	4:35
HAIFA	4	5:38
GOLANSKÉ VÝŠINY	1	5:44

Údaje se okamžitě přenášejí z vysokorychlostního vyhodnocovacího střediska NORAD přímo polním velením USA v Izraeli a Perském zálivu. O několik okamžiků později už major Unsinn sedí u videokomunikátoru a mluví s ministrem obrany.

Informační sál Raven Rock
Maryland

Přísně tajný komplex, známý jen jako Raven Rock, funguje jako podzemní Pentagon. V tomto nervovém centru se nachází „informační sál“, kruhová místnost obsahující množství nejmodernějších systémů pro hlasovou komunikaci a řízení dat. Odtud mohou prezident a jeho poradci předávat pokyny do Strategického velitelství USA (STRATCOM), dalšího podzemního nervového centra, které je v přímém spojení se všemi strategickými družicovými, leteckými, námořními a raketovými silami po celém světě. Podobně jako v případě bunkru NORAD jsou také Raven Rock a STRATCOM izolovány tak, aby bylo citlivé špičkové vybavení odstíněno před elektromagnetickými impulzy, které vznikají při jaderném útoku.

Prezident Maller sedí na kožené pohovce ve své kanceláři. Údy se mu chvějí a usilovně se snaží třeba jen na několik sekund překonat svoji osobní bolest. Přede dveřmi kanceláře se zatím šeptem radí ministr obrany Dick Pryzstas a generál Fecondo s Pierrem Borgiou.

„Prezident je v šoku,“ šeptá Pryzstas. „Pierre, protokol vyžaduje, abyste se jako druhý nejvyšší člen kabinetu ujal velení.

NORAD zaznamenal letku ruských neviditelných bojových letounů mířící k Aljašce. Naše Raptory jsou už na cestě k nim. Jste připraven vydat kódy k odpálení…?“

„Ne!“ Maller vychází ze své kanceláře. „Ještě pořád tady velím já, pane Pryzstasi. Spusťte globální štít. Pane ministře Borgio, chci okamžitě mluvit s Viktorem Groznýmm a generálem Xiliangem. Je mi jedno, jestli budete muset osobně letět do Moskvy a přesvědčit Groznýho, aby zvedl ten zatracený telefon. Prostě to udělejte.“

„Ano, pane prezidente.“

Sinajská poušť
Izrael

Nákladní letoun 747-400F se pohybuje v osmičkách ve výšce 12 800 metrů nad Sinajskou pouští. Navzdory vzhledu se nejedná o žádné obyčejné velké dopravní tryskové letadlo. Uvnitř jeho oblého protáhlého ochranného kužele na čele je palubní laser (ABL) YAL-1, zbraň určená k zastavení raket země-vzduch, řízených střel a taktických balistických střel.

Major David Adashek pozoruje staniční modul, zatímco zaměřovač paprsku Lockheed Martin a infračervený a vyhledávací systém (IRST) pátrají na severovýchodní obloze.

Na obrazovce se mu objeví deset cílů.

„Tak a jdeme na to, lidi. V dosahu máme deset balistických střel s jadernými bojovými hlavicemi. Tři sta kilometrů a rychle se přibližují."

„Paprsek iluminátoru zachytil cíle, pane majore. Cíle zaměřeny."

„Zažehněte laser."

S jasným zábleskem se spustí multimegawattový chemický kyslíkojodový laser TRW COIL a z nosu letounu vystřelí jasně oranžový paprsek. Rychlostí světla protne noční oblohu a promění první íránskou střelu v padající ohnivou kouli.

V příštích třiceti sekundách bude zničeno všech devět zbývajících střel.

Vesmír

Štíhlý černobílý raketoplán se v tichu a samotě vysoko nad Zemí zlehka přetočí na novou oběžnou dráhu. Na rozdíl od svého vzdáleného bratrance z NASA, *VentureStar* od Lockheed Martin, vícenásobně použitelného nosného prostředku postaveného a vypuštěného se spoustou halasu, nespatřilo toto plavidlo, svými severoamerickými projektanty z Boeingu označované prostě jako kosmický manévrovatelný prostředek, SMV, nikdy denní světlo. Vymysleli je v posledních dnech Strategické obranné iniciativy prezidenta Reagana, financoval je Úřad pro vojenské raketoplány výzkumné laboratoře vojenského letectva, a poněkud paradoxně bylo vypuštěno pomocí zakoupené ruské rakety Proton. Tento plně automatický a bezpilotní stroj dokáže zůstat na jedné pozici až rok, nepřepravuje žádný obchodní náklad a nikdy ho nevyužila mezinárodní kosmická stanice ani soukromý sektor. SMV byl navržen k jedinému účelu – sledovat a ničit nepřátelské satelity.

Jeho sedm a půl metru dlouhý trup ukrývá nosníkovou plošinu s připevněným vysokoenergetickým vodíko-fluoridovým laserem TRW Alpha a čtyřmetrovým paprskovým teleskopem Hughes.

Raketoplán se blíží k první oběti, ruskému satelitu, jednomu z osmnácti rozmístěných na geosynchronní oběžné dráze ve výšce 36 000 kilometrů nad Severní Amerikou. SMV zažehne pomocné trysky a stabilizuje svoji oběžnou dráhu. Pak, zatímco udržuje tempo s ruským strojem, vysune SMV zasouvací dveře v ochranném kuželu a odhalí svůj přísně tajný náklad.

Naváděcí systém Lockheed Martin zaměří cíl.

Laser se nejprve plně nabije, pak se spustí a vyšle neviditelný paprsek na povrch pět a půl metru dlouhého ruského satelitu. Tenký ochranný vnější plášť se začne zahřívat a kovový trup se rozžhaví do oranžově ruda. Citlivé elektronické systémy v satelitu se zkratují. Součásti senzorů se škvaří a taví a zbudou z nich jen ohořelé obvodové desky.

Energie laseru pronikne až k palubním bateriím…

Průzkumný satelit se s mohutným výbuchem rozpadne a ohořelé zbytky se změní v zářící vesmírné trosky.

Jeden velký kus ruského kovu zachycený zemskou gravitací se zažehne v ohnivou kouli a vstoupí do zemské atmosféry.

Chlapec v Grónsku se zahledí na severní noční oblohu a uchváceně sleduje nečekanou světelnou show. Při pohledu na padající hvězdu zavře oči a vysloví v duchu svoje přání.

Nos SMV se znovu zavře, raketoplán zažehne pomocné trysky, které vynesou tohoto zabijáka satelitů na vyšší oběžnou dráhu, kde se vydá za dalším cílem.

Zařízení pro zkoušky vysokoenergetických laserových systémů (HELSTF) White Sands, Nové Mexiko

Neinformovaný pozorovatel by tu kopulovitou observatoř vybudovanou z betonu a oceli a stojící v důkladně střeženém areálu v poušti na jihu Nového Mexika považoval za další obyčejnou hvězdárnu. Jenže pod otevírací kopulí se nenachází dalekohled, ale námořní dělová věž osazená na plošině, která se dokáže vysokou rychlostí otočit o celých 360°.

Jedná se o infračervený středně pokročilý chemický laser (MIRACL), nejvýkonnější laser na světě. Tento deuterium-fluoridový laser vyvinutý ve spolupráci TRW a izraelské společnosti RAFAEL dokáže vyslat do vesmíru rychlostí světla mohutné opakované dávky energie.

Laser pracuje na stejných principech jako raketový motor; využívá fluorid dusitý jako oxidační činidlo při spalování etylenového paliva, které naopak je zdrojem excitovaných fluoridových atomů. Do tohoto výfukového plynu se vstřikuje deuterium a helium a odebírá se optická energie, která vytváří laserový paprsek tři centimetry široký a jedenadvacet centimetrů vysoký. Klíčová součást tohoto zabijáka satelitů, satelitní zaměřovač pa-

prsku od firmy Hughes, se potom zaměří na rychle se pohybující cíl a nasměruje výkonný laser přes atmosféru do vesmíru.

Plukovnice Barbara Esmedinová, ředitelka projektu White Sands, netrpělivě sleduje, jak její technici dokončují zadávání souřadnic sedmi ruských a čtyř severokorejských satelitů pro globální určování polohy nacházejících se někde nad Severní Amerikou. Esmedinová, bývalá administrátorka, která pracovala pro NASA na prototypu X-33 *VentureStar,* si získala pověst popudlivé, tvrdohlavé a často až bizarně otevřené zastánkyně taktických vysokoenergetických laserů (THEL). Tato žena, dvakrát vdaná a dvakrát rozvedená, se už dávno vzdala randění a místo něj shání finance pro svůj milovaný projekt – výstavbu desítky pobřežních stanovišť systému MIRACL jako taktických prostředků obrany proti blížícím se mezikontinentálním balistickým střelám.

Osm let už vede Barbara Esmedinová soukromou válku s ministerstvem obrany, už od chvíle, kdy vláda Kim Čong-ila dokončila vývoj Taepodong-2, dvoustupňové střely dlouhého doletu schopné zasáhnout západní část kontinentálních Spojených států. Přestože si jí její nadřízení velmi váží, často jí vyčítají, že je ke své škodě příliš mazaná a na tak ohavnou povahu příliš krásná – ta druhá vlastnost je nepotlačitelná a často jí ublížila v její snaze o získání financí. Navzdory rozsáhlému lobbistickému úsilí před pěti lety se ministerstvo obrany rozhodlo financovat novou CVN-78 námořnictva, neviditelnou letadlovou loď za šest miliard dolarů.

Barbara při té vzpomínce zavrtí znechuceně hlavou. *Přesně tohle jsme přece potřebovali, dalšího zatraceného bílého slona za šest miliard dolarů.*

„Jsme připraveni, paní plukovnice.“

„Už bylo načase. Odklopte kopuli.“

Seshora se ozve hydraulické syčení, jak se rozevírá velká betonová kopule pod hvězdnou pouštní oblohou.

„Kopule odklopena, paní plukovnice. Laser zaměřen. Máme jasné pole.“

„Palte.“

Za okamžik už se spustí laser a vyšle k nebi jasný karmínově rudý paprsek. Plukovnice Esmedinová a půl tuctu techniků se zahledí na monitor počítače, který udává polohu nepřátelského satelitu. Na obrazovce se objeví záblesk, pak najednou všechno zmizí.

„První cíl zničen, paní plukovnice. Zaměřujeme druhý cíl.“

Esmedinová se neubrání úsměvu, když se věžička laseru natočí do další pozice. „Tomuhle, soudruhu Grozny, se říká z kosmu rovnou do zubů.“

Pod Kukulkanovou pyramidou
Chichén Itzá

Mick se vznáší.

Když pohlédne na dvě postavy ležící v bezvědomí na podivné mříži, spatří ztuhlé masky bolestných výrazů, vyděšené tváře, kterým masky dodávají modrou barvu.

Pozná ta těla, ale necítí výčitky ani lítost, jen slastný klid smíšený se zvláštní zvědavostí. Obrátí se a vidí, jak se před ním otevírá tunel, a jasné světlo ho vábí dovnitř. Bez váhání vstoupí a vznáší se jako pták bez křídel.

Cítí přítomnost té bytosti a okamžitě ho zaplaví láska a teplo, jaké nezažil už od dětství.

Maminko?

Světlo ho obklopí svou energií.

Ještě nenastal tvůj čas, Michaeli…

Ohluší ho burácení hromu a světlo zmizí.

Mick začne zvracet, žaludeční šťávy mu vyrazí regulátor z úst a on se svíjí v křečích. Zhluboka se nadechne vzduchu, pak ještě jednou, potom si strhne masku z obličeje a překulí se na záda. Hruď se mu ztěžka zvedá, když hledí na bizarní klenutý strop.

Mami? „Dominique…“

Namáhavě se zvedne na kolena a přeplazí se k dívce. Rychle jí sundá potápěčskou masku. Zkontroluje pulz, zakloní jí hlavu, aby uvolnil dýchací cesty, pak jí vdechne do úst, až se jí zvedne hrudník.

No tak, dělej…

Ústa jí zaplaví voda. Rozkročí se nad ní, stiskne jí oběma rukama podbřišek, aby jí vytlačil tekutinu ze žaludku.

Vyčistí jí ústa a začne znovu.

Dalších deset vdechů.

Dominique zrůžoví. Rozkašle se, vyplivne vodu z úst a pak otevře oči.

Beringův průliv
U pobřeží Aljašky

1:43 (ALJAŠSKÉHO ČASU)

Sedm strojů Lockheed Martin F-22 Raptor, nejvyspělejších bojových letounů na světě, se řítí nadzvukovou rychlostí po tmavé aljašské obloze. Tyto „neviditelné“, napůl bezocasé stroje přibližně o velikosti F-15 využívající technologii „stealth“ se nejen nedají zachytit na radarech, ale dokážou létat výš a rychleji než kterýkoli jiný tryskový letoun.

Major Daniel Barbier si protahuje svaly, aby v tmavé kabině neusnul. Uplynulo už osm dlouhých hodin s pěti doplněními paliva za letu, co jeho skupina odstartovala z Dobbinsovy letecké základny v Mariettě v Georgii, a velitel formace už cítí v kostech únavu. Pilot narozený v Kanadě sáhne do náprsní kapsy a vytáhne snímek své ženy, dcerky a čtyřletých hochů – dvojčat. Každého z nich políbí pro štěstí, pak znovu soustředí pozornost na barevně osvětlený ovládací pult před sebou.

Taktický displej F-22 je senzorový řídicí systém navržený tak, aby poskytl pilotovi maximální množství informací, aniž by ho zahltil. Bojový radar Raptorů APG-77 od Northrop Grumman/Raytheon je tak výkonný, že umožňuje pilotovi zaměřit, určit a zničit cíl dlouho předtím, než o něm nepřítel vůbec ví. Kromě tohoto radaru je F-22 vybaven také dvěma dalšími senzory, pasivními nezářivými zařízeními, která pomáhají udržovat neviditelnost letounu.

První z nich je elektronický bojový (EW) systém ALR-94 od Lockheed – Sanders. Tento senzor sleduje bitevní pole a pátrá po nepřátelských signálech. Když je odhalen nepřítel, EW okamžitě určí polohu a dosah stroje, potom naprogramuje střely vzduch-vzduch středního doletu AMRAAM na palubě Raptoru k útoku. Druhý pasivní systém, známý jako *datalink,* shromažďuje informace ze systému AWACS a poskytuje tak pilotovi F-22 ty nejpřesnější údaje pro navigaci a určování cílů.

Navzdory špičkové technologii letounu má Barbier žaludek stažený strachem. Někde před ním je letka ruských neviditelných bojových letounů, které by měly nést na palubě jaderné zbraně. Zatímco kostra Raptoru díky hranatému tvaru minimalizuje efektivní odraznou plochu pro radary, jeho ruský protějšek vytváří oblak plazmy, který obklopí letoun a snižuje tak odražené radarové signály. Odhalit polohu nepřítele nebude snadné.

„Dřevorubec volá Sněhurku, ozvi se, Sněhurko.“

Barbier si upraví přilbu a spojí se s leteckou základnou Elmendorf. „Slyším tě, Dřevorubče.“

„Čarodějnice (NORAD) objevila trpaslíky. Posílám souřadnice.“

„Rozumím.“ Barbier se dívá, jak se jeho ústřední taktický displej rozzáří jako vánoční stromek. Bezpečná datová sběrnice ve stejnou chvíli zobrazí každému ze sedmi pilotů Raptorů stejné údaje, a to už ve chvíli, kdy systém analyzuje a koordinuje seznam cílů.

Sedm modrých kroužků označuje formaci F-22. Od severozápadu se k nim blíží devět červených trojúhelníků. Letí ve formaci, níž nad vodou.

Barbier se dotkne lišty na své škrticí klapce. Každý bandita dostane okamžitě přidělen bílý kroužek s číslem, a toto označení se objeví na hlavním taktickém displeji i na útočném displeji každého Raptoru.

V břiše Barbierovy F-22 jsou dva hlavní a dva boční zbraňové prostory. Hlavní prostory obsahují každý čtyři střely HAVE DASH II, což jsou vyspělé střely vzduch-vzduch středního doletu (AMRAAM), vybavené náporovým tryskovým motorem a schopné vyvinout rychlost 6 machů, které dokážou prorazit na vzdálenost sto námořních mil betonovou zeď o síle dva metry. V každém bočním prostoru je jeden AIM-9X Sidewinder od GM-Hughes, pátrací střela schopná zaměřit se na cíle, které se nacházejí pod úhlem celých devadesát stupňů od osy antény letounu.

Současně se na útočném displeji a na displeji umístěném v průzoru Barbierovy přilby objeví slovo PAL. Pilot nahmatá tlačítko a pozoruje na taktickém displeji, jak F-22 přechází z vnějšího do středního útočného okruhu. Na tuto vzdálenost dokážou zbraně Raptoru zasáhnout nepřátele, a přitom bandité zůstávají stále příliš daleko, aby palbu oplatili.

Barbier zašeptá: „Ať se vám dobře plave, hajzlové.“

Pneumaticko-hydraulická odpalovací zařízení pod každou F-22 vypálí silou čtyřicet G salvu střel. Rakety se během několika sekund začnou pohybovat autonomně a blíží se k cílům nadzvukovou rychlostí dva kilometry za sekundu.

F-22 se prudce nakloní a sestoupí do nižší výšky.

Velitel ruské letky cítí srdce až v krku, když se jeho raketový varovný systém rozsvítí a v uších se mu rozezní palubní alarm. Pod leteckou kombinézou mu vyrazí pot. Spěšně vypustí klamné cíle a odpojí se od formace. Nedokáže odhadnout, odkud se útok blíží. Pohlédne na radar a v hrůze sebou trhne, když spatří, jak se letoun za ním změní v oslepující ohnivou kouli.

Z výstrahy se stane ohlušující umíráček. Pilot hledí zcela ochromený

hrůzou na svůj radar a snaží se přijmout informaci, že se z lovce najednou stala kořist.

O okamžik později už střela AMRAAM zasáhne trup jeho stroje a pošle ho na věčnost.

Pod Kukulkanovou pyramidou
Chichén Itzá

Mick a Dominique kráčejí bosí ruku v ruce mimozemským plavidlem a horní díly jejich neoprenových obleků jim visí rozepnuté kolem pasu.

V tunelovité chodbě je teplo, ale poněkud tma, protože ji osvětluje jen jakási modrá zář vycházející z míst kdesi vpředu. Podlaha, stěny a devět metrů vysoký klenutý strop chodby z jakéhosi silně naleštěného průsvitného černého polymeru jsou holé a hladké.

Mick se zastaví a ve snaze nahlédnout dovnitř přitiskne obličej k tmavé stěně připomínající sklo. „Za těmi stěnami nejspíš něco je, ale sklo je tak zabarvené, že nevidím vůbec nic.“ Obrátí se k Dominique, která na něj vystrašeně hledí. „Jsi v pořádku?“

„V pořádku?“ Nervózně se usměje a dolní ret se jí zachvěje. „Ne, myslím, že nejsem *v pořádku* od chvíle, co jsem tě potkala.“ Usměje se, pak se dá do pláče. „Myslím… myslím, že dobré na tom je to, že nejsi blázen. Znamená to, že všichni zemřeme?“

Popadne ji za ruku. „Neboj se. Tahle loď patří Kukulkanovi, nebo jak si ten humanoid říká.“

„Jak se odsud dostaneme?“

„Loď se musí nacházet přímo pod Kukulkanovou pyramidou. Nahoru do chrámu musí vést nějaká tajná chodba. Najdeme cestu ven, ale nejdříve musíme přijít na to, jak zabránit naplnění proroctví o soudném dni.“

Vede ji na konec chodby, která ústí do rozlehlé místnosti ve tvaru cibule. Z oblých stěn vychází slabá namodralá zář. Přesně uprostřed klenutého stropu jako v katedrále je metr a půl široký průchod, který směřuje jako komín vzhůru do tmy vysoko nad jejich hlavami.

Přímo pod tímto otvorem je veliký objekt ve tvaru vany.

Je to jakýsi naleštěný čtyřúhelník z hnědé žuly – na délku měří dva a půl metru, na šířku metr a je metr hluboký. Když se k němu vydají, objeví se na boku té žulové vany načervenalá záře, která sílí, jak se přibližují.

Mick hledí vytřeštěnýma očima na řady jasně rudých hieroglyfů. „Je to zpráva napsaná v dávném jazyce Mayů Quiché.“

„Dokážeš ji přeložit?“

„Myslím, že ano.“ Mick cítí sílící vzrušení. „První část označuje autora – bytost, jejíž jméno se dá přeložit jako mayský ekvivalent slova *strážce.*“

„Jen to přečti,“ zašeptá Dominique.

„Jsem Strážce, poslední z Nefilim. Nejsem z tohoto světa, ale přesto jsme jedno. Předkové člověka byli… našimi dětmi.“ Přestane číst.

„Co je? Pokračuj…“

„My… vaše sémě.“

„Nerozumím. Kdo byli Nefilim?“

„V bibli se o nich píše jako o obrech. Kniha Genesis se stručně zmiňuje o Nefilim jako o padlých andělech, mužích nezvyklé inteligence. Svitky od Mrtvého moře naznačují, že před velkou potopou, tedy v období, které odpovídá době tání po poslední době ledové, se Nefilim mohli pářit s lidskými ženami.“

„Počkat, to chceš říct, že se ti mimozemšťané křížili s lidmi? To je šílené.“

„Nic takového neříkám, ale když se nad tím zamyslíš, dává to dokonalý smysl. Už jsi určitě slyšela o chybějícím vývojovém článku, že? Možná šlo o syntézu DNA nějaké vyspělé rasy humanoidů, která způsobila, že *homo sapiens* tak poskočil na vývojovém žebříčku.“

Dominique zavrtí zmateně hlavou. „To je na mě moc – jen čti dál.“

Mick se znovu soustředí na zprávu. „Vůdcové Nefilim naučili váš druh žít ve společnosti, usměrňovali úsilí směřující k vašemu spasení, otevřeli vám mysl, abyste viděli. Dva světy, jeden druh, spojené přes vesmír a čas společným nepřítelem – nepřítelem, který požírá duše našich předků. Nepřítelem, jehož přítomnost brzy vyhladí z tohoto světa i váš vlastní druh.“

„Cože, počkej – jaký nepřítel? Ta věc v Mexickém zálivu? Co myslí tím, že požírá naše duše? To znamená, že všichni zemřeme?“

„Nech mě to dokončit, ještě zbývá poslední část.“ Mick si otře kapky potu, které mu stékají do očí, a znovu se soustředí na ten zářící text v barvě krve.

„Jsem Kukulkan, učitel lidí. Jsem Strážce, poslední z Nefilim. Stojím na prahu smrti, moje duše je připravena vydat se na cestu do duchovního světa. Zpráva je napsána, všechno je připraveno na příchod Jednoho Hunahpua. Dva světy, jedno lidstvo, jeden osud. Jen Jeden Hunahpu dokáže zavřít kosmický portál, než dorazí nepřítel. Jen Jeden Hunahpu dokáže podniknout cestu do *Xibalby* a zachránit duše našich předků.“

Mick přestane číst.

„Tak jo, Micku, co to všechno podle tebe znamená? Já myslela, že Jeden Hunahpu byl ten člověk z mýtu o stvoření, kterému usekli hlavu. Jak by

nám měl sakra pomoct? A co myslel ten Strážce tím, že se musí zavřít kosmický portál? Micku? Hej, jsi v pořádku? Jsi nějaký bledý."

Mick se sveze na podlahu a opře se o žulový sarkofág.

„Co se děje? Co je?"

„Počkej ještě moment."

Posadí se vedle něj a masíruje mu zátylek. „Promiň. Jsi v pořádku?"

Přikývne a zhluboka pomalu dýchá.

„Jde o ten konec zprávy?"

Přikývne.

„Co se děje? Pověz…"

„Podle *Popol Vuh* Jeden Hunahpu už dávno zemřel."

„Co si počneme?"

„Nevím. Myslím, že máme velký problém."

Severoamerické velitelství protivzdušné obrany
NORAD
Colorado

23:01

Vrchní velitel (CINCNORAD) generál Andre Moreau prochází pomalu kolem řad nejmodernějších radarových stanic, komunikačních pultů a videoobrazovek. Žádný z jeho operátorů se na něj nepodívá, všichni jsou plně pohrouženi do práce, jejich přetažené nervy pohání směsice kofeinu a adrenalinu.

Moreau si uvědomí svírání v žaludku, když hledí na monitor, na němž bliká DEFCON-1. Stav připravenosti k obraně je vojenská situace v rozmezí od běžné mírové připravenosti DEFCON-5 až po DEFCON-1, stav rovnající se jadernému útoku a odpovědi.

Moreau zavře oči. Za dvaatřicet let služby v letectvu a u NORAD už generál zažil spoustu vzrušení. Vybavuje si těch šest děsivých minut z listopadu 1979, kdy byl během jeho služby spuštěn stav DEFCON-1. Falešný poplach, jehož původce NORAD nikdy neodhalil, vyvolala zkušební paměťová páska. Obsluha nabyla přesvědčení, že Sověti vypustili na Spojené státy velký počet mezikontinentálních balistických střel. Během vypjatých okamžiků, které následovaly, byly spuštěny nouzové přípravy na odvetný

jaderný úder a letouny už byly ve vzduchu, když radar včasného varování NORAD PAVE PAWS odhalil lidskou chybu.

Generál znovu otevře oči. V následujících letech následovala ještě nejméně desítka podobných situací na hraně, ale žádná se co do úzkosti nevyrovnala té z roku 1979.

Až teď.

Generála vytrhne ze zamyšlení RYCHLÁ VÝSTRAHA. Dlouhý přízračný okamžik si připadá, jako by padal z útesu, když se na každém videodispleji v zařízení Cheyenne Mountain rozbliká ta děsivá zpráva.

RYCHLÁ VÝSTRAHA! RYCHLÁ VÝSTRAHA!
ODHALENO VYPUŠTĚNÍ VELKÉHO MNOŽSTVÍ
BALISTICKÝCH STŘEL
RYCHLÁ VÝSTRAHA! RYCHLÁ VÝSTRAHA!
ODHALENO VYPUŠTĚNÍ VELKÉHO MNOŽSTVÍ
BALISTICKÝCH STŘEL

Dobrotivý bože… „Sežeňte mi hlášení o stavu systémů!“

Tucet techniků se sluchátky na uších horečně kontaktuje základny po celém světě, zatímco počítačový ženský hlas nepřestává opakovat: „RYCHLÁ VÝSTRAHA!“

Generál netrpělivě čeká, než se spustí operační hlasová smyčka propojující sedm funkčních center NORAD.

„Pane generále, systémové hlášení je platné!“

„Pane generále, satelity DSP odhalily a potvrdily čtyři hrozící vějíře. Už je máte na obrazovce, pane generále.“

VÝSTRAHA
PŘED BLÍŽÍCÍMI SE STŘELAMI:

MEZIKONTINENTÁLNÍ BALISTICKÉ STŘELY (ICBM):	2754
BALISTICKÉ STŘELY VYPUŠTĚNÉ Z PONOREK (SLBM):	86
IDENTIFIKOVÁNY ČTYŘI VĚJÍŘE:	
CÍLE: ALJAŠKA	(17)
HAVAJ	(23)
KONTINENTÁLNÍ SPOJENÉ STÁTY	(2800)

ARKTICKÁ TRAJEKTORIE
17 ICBM
DOBA DO PRVNÍHO DOPADU: 18 MINUT 08 SEKUND
(LETECKÁ ZÁKLADNA ELMENDORF)

PACIFICKÁ TRAJEKTORIE
23 ICBM
DOBA DO PRVNÍHO DOPADU: 28 MINUT 47 SEKUND
(PEARL HARBOR)

PACIFICKÁ SEVEROZÁPADNÍ TRAJEKTORIE
1167 ICBM 36 SLBM
DOBA DO PRVNÍHO DOPADU: 29 MINUT 1 3 SEKUND
(SEATTLE)

ATLANTICKÁ TRAJEKTORIE
1547 ICBM 50 BLBM
DOBA DO PRVNÍHO DOPADU: 29 MINUT 17 SEKUND
(WASHINGTON, D. C.)

Generál chvíli jen nevěřícně zírá na monitor, potom zvedne horkou linku do Raven Rock a na Strategické velitelství Spojených států.

Podzemní velicí středisko Raven Rock
Maryland

2:04

Prezident Mark Maller s vyhrnutými rukávy se navzdory výkonné klimatizaci silně potí. U jedné stěny jeho zvukotěsné kanceláře je umístěna řada videokomunikátorů propojujících velicí středisko přímo s velitelstvím STRATCOM. Maller dokončí odříkávání jaderných spouštěcích kódů generálu Doroshovovi, odstoupí od obrazovky a uvolní místo ministru obrany.

Prezident odejde zpoza stolu a zhroutí se na koženou pohovku. Hledí na zavěšený monitor, bezmocně přihlíží, jak počítačová grafika odtikává poslední historické minuty Spojených států amerických.

Tohle není pravda. Nemůže to být pravda. Bože, prosím dovol, ať se probudím v posteli vedle své ženy…

Maller už podeváté za posledních šest minut stiskne tlačítko interkomu. „Borgio?“

„Pane prezidente, pořád to zkouším. Pobočníci Grozného přísahají, že váš hovor přepojují, ale prezident s vámi odmítá mluvit.“

„Zkoušejte to dál.“

Dick Pryzstas se s popelavým obličejem obrátí od monitoru. „Tak, pane prezidente, naši ptáčci už jsou ve vzduchu. Třeba to dostane Grozného k telefonu.“

„Jak brzy?“

„Naše balistické rakety z ponorek zasáhnou Moskvu a Peking dvě minuty poté, co udeří střely koalice.“

„Chcete říct dvě minuty poté, co bude každé velké město na východním a západním pobřeží Spojených států vymazáno z mapy.“ Maller se předkloní a trup se mu chvěje. „Všechny naše přípravy, všechny dohody, všechna naše technika… co se to, ksakru, stalo? Kde jsme udělali chybu?“

„Marko, *my* jsme to tlačítko nestiskli, to *oni.*“

„Chaney měl pravdu, je to šílenství!“ Maller vstane, žaludeční vřed mu hoří. „Zatraceně, Borgio, kde je, k čertu, ten Grozny.“

Připojí se k nim generál Joseph Fecondo, jeho snědá pleť má teď nezdravý olivový nádech. „Vrchní velitelé hlásí, že všechny útočné letky jsou ve vzduchu. Když mě omluvíte, pane prezidente, zůstanu ve velicím středisku. Můj nejstarší chlapec slouží v Elmendorfu. Říkali… říkali, že mi ho přivedou k videokomu.“

Jedna žena ze štábu se protáhne kolem Feconda a podá prezidentovi telefax. „Pane prezidente, Britové a Francouzi se dohodli, že nevypustí žádné ze svých střel.“

Dick Pryzstas vykulí oči. „Francouzi! Možná jsou ambicióznější, než si myslíme. Tajně pracují na čisté fúzi, odpálí zařízení v Rusku a Číně, pak si vezmou to, co zůstane ze světa poté, co se velká trojka navzájem zničí.“

Borgia pohlédne na Mallera. „To je možné.“

„Zatracení syčáci!“ Maller kopne do stolu.

Vstoupí další pobočník. „Pane prezidente, na VC-4 máte viceprezidenta. Říká, že je to naléhavé.“

Maller zapne videomonitor. „Mluvte rychle, Ennisi.“

„Pane prezidente, ty tři fúzní detonace – můžeme dokázat, že mají původ v tom mimozemském plavidle.“

„Bože, Ennisi, na tohle nemáme čas…“

V záběru na komunikátoru se objeví kapitán Loos. „Pane prezidente, je to pravda. Zrovna vám posíláme záznam, který pořídil nedávno jeden z našich Predátorů.“

Obraz se změní a ukazuje otáčející se smaragdově zelený vír. Všichni zaměstnanci ve velicím středisku se zastaví a zírají na tři tmavé objekty

stoupající z ústí víru.

„Dobrotivý bože," zašeptá užaslý Maller. „Je to pravda."

Borgia zakřičí od své komunikační stanice. „Pane prezidente, VC-8, 9 a 10. Mám Grozného, generála Xilianga a generálního tajemníka OSN."

Prezident Maller pohlédne na ministra obrany. „Tomu nikdy neuvěří. Bože, vždyť tomu nevěřím ani já sám."

„Tak je k tomu nějak přimějte. Za necelých sedmnáct minut zemřou dvě miliardy lidí a vy a ti dva syčáci jste jediní na zemi, kdo to dokáže zastavit."

Pod Kukulkanovou pyramidou Chichén Itzá

Mick obhlíží boky mohutného žulového sarkofágu, které jsou nyní potemnělé až na jedinou řadu šarlatových teček a čárek.

„Co je to?" zeptá se Dominique.

„Číslice. Mayské číslovky, od nuly do desítky."

„Třeba je to nějaký kombinační zámek. Jsou v ruinách vytesané nějaké číselné kódy?"

Mickovi zasvítí oči. „Ještě něco lepšího. Velká pyramida, Angkor Vat a Teotihuacán v sobě obsahují číselný kód. Kód precese – 4320."

Mick se dotkne symbolu složeného ze čtyř teček.

Mayská číslovka čtyři změní barvu z jasně rudé na temně modrou.

Postupně se dotkne mayských číslovek tři a dva, pak symbolu oka, který znázorňuje nulu. Každý znak změní barvu na modrou.

A potom z vnitřku sarkofágu začne vycházet jasná azurově modrá zář a uvnitř se objeví jakýsi objekt.

Světlo potemní a oni mohou nahlédnout dovnitř otevřené schrány.

Dominique stěží potlačí výkřik.

Ze sarkofágu na ně upírá pohled mohutný humanoid oděný v roztrhané bílé tunice, stařec, kterému podle rysů muselo být hodně přes sto let. Pleť má přízračně bílou, dlouhé bílé vlasy a vousy jemné jako hedvábí. Dokonale zachovaná hlava je protáhlá, tělo skoro dvoumetrové. Otevřené oči, strnulé ve smrti, mají nadpozemskou oceánsky modrou barvu.

Před jejich očima se začne humanoid rozpadat. Světlá pleť zhnědne, zešedne a potom se rozsype v jemný prach. Vysušené orgány se zbortí pod mohutnou kostrou. Obnažené kosti zčernají, pak se rozpadnou a celá kostra se změní v oblak popela.

Mick hledí na popelem pokrytou bílou látku, všechno, co zůstalo uvnitř žulové schrány.

„Bože – sakra, to byla síla," zašeptá Dominique. „Byl to Jeden Hunahpu?"

„Ne, já… podle mě to byl Kukulkan, tedy Strážce." Mick se nakloní a zkoumá vnitřek sarkofágu.

„Jeho lebka – byla velká."

„Protáhlá." Mick vleze do vany.

„Micku, blázníš? Co chceš dělat?"

„To je v pořádku…"

„Není to v pořádku. Co když se ta zář objeví znovu?"

„To právě očekávám."

„Zatraceně, Micku, nedělej to, děsíš mě…" Popadne ho za paži a snaží se ho vytáhnout ven ze sarkofágu.

„Dom, nech toho." Vykroutí zápěstí z jejího sevření, pak ji políbí. „Nic se mi nestane…"

„To nemůžeš vědět…"

„Dom, Jeden Hunahpu je mrtvý. Pokud nám Strážce zanechal nějaký prostředek k naší záchraně, musím ho najít."

„Tak jo, rozhlédneme se tady po té lodi. Když se necháš ozářit v té rakvi, nic tím nevyřešíš."

„Není to záření. Vím, že to zní nesmyslně, ale podle mě je to portál."

„Portál? Jaký portál?"

„To nevím, ale musím to zjistit. Miluju tě…"

„Micku, okamžitě odtamtud vypadni!"

Lehne si. Když se hlavou dotkne dna, začne zevnitř vycházet neonově modré světlo a obklopí ho energie. Než může Dominique něco namítnout, neviditelné magnetické pole ji odhodí od schrány.

Dopadne tvrdě na záda. Vstane, pohlédne do žulového sarkofágu a stíní si oči před tou jasnou teplou září.

Mickovo tělo zmizelo ve světle.

Podzemní velicí středisko Raven Rock
Maryland

2:19

Prezident Maller a jeho nejvyšší vojenští poradci hledí se zaťatými pěstmi na obraz Viktora Grozného. Bledý ruský prezident má na sobě černý svetr a na šíji zavěšený velký viktoriánský kříž.

Na obrazovce vlevo od něj je generál Xiliang, starší muž, který je také znatelně pobledlý. Vpravo je generální tajemník OSN.

„Pane generále, pane prezidente, vyslechněte mě prosím," naléhá Maller. „Spojené státy nejsou zodpovědné za ty fúzní výbuchy. Nemůže za ně žádný národ! Dovolte, abych vám to dokázal, než zničíme polovinu světa!"

„Ukažte nám to," vybídne ho generální tajemník.

Viktor Grozny zůstane netečný.

Maller se obrátí k Pryzstasovi. „No tak. Pusťte ty záběry."

Ministr obrany odvysílá video z *Boone*.

Na druhé straně velícího střediska se generál Joseph Fecondo snaží zachovat klid, zatímco se modlí se svým synem, Adamem, a dvěma veliteli leteckých základen v Elmendorfu a Eielsonu na Aljašce.

Hodiny zobrazené na každém videokomunikátoru s textem ČAS DO DOPADU: ALJAŠKA odpočítávají posledních pět sekund.

Adam Fecondo a dva plukovníci letectva salutují svému veliteli.

Generál Fecondo jim pozdrav oplatí a po tvářích mu tečou slzy, když se obrazy jeho syna a dvou velících důstojníků ztratí v jasně bílém záblesku.

Maller se dívá, jak na hlavních obrazovkách záběry mimozemského víru vystřídají obličeje vůdců Ruska a Číny.

„Co je tohle za nesmysl?" zařve generál Xiliang s obličejem zkřiveným vztekem.

Prezident Maller si otře pot, který mu stéká do očí. „Naši vědci objevili před dvěma měsíci v Mexickém zálivu mimozemskou kosmickou loď. Právě jsme vám zaslali přesné souřadnice, abyste si to mohli ověřit. Pochopte prosím, teprve před několika minutami jsme se dozvěděli, že fúzní výbuchy vyvolaly ty objekty vystupující ze zbytků toho mimozemského plavidla."

Záplava slov v čínštině. „A to si myslíte, že vám na tyhle hollywoodské zvláštní efekty skočíme?"

„Pane generále, použijte svoje satelity! Ověřte si existenci toho plavidla…“

Grozny otráveně zavrtí hlavou. „Samozřejmě vám věříme, pane prezidente. A právě proto teď, zatímco spolu hovoříme, letí dvacet pět stovek vašich jaderných střel na naše města.“

„Viktore, nevěděli jsme to, přísahám! Poslouchejte… máme pořád ještě osm minut, abychom tohle šílenství zastavili…“

Představitel OSN se silně potí. „Pánové, máte už necelých deset minut. Zničte svoje střely – okamžitě!“

„Tak prosím, pane prezidente,“ pronese Grozny chraplavým hlasem. „Předveďte lidu Ruska a Číny svoji upřímnost tím, že zničíte svoje rakety jako první.“

„Ne!“ vrhne se k nim z opačné strany místnosti Fecondo. „Nevěřte tomu zasranýmu vrahounovi…“

Maller se k němu obrátí s planoucím pohledem. „Odejděte, pane generále…“

„Nedělejte to! Nedovolte…“

„Odveďte ho odsud!“

Zmatený člen vojenské policie vleče generála z místnosti.

Maller se obrátí k monitoru, na jehož obrazovce teď svítí 9 minut 33 sekund do dopadu. „Před necelou hodinou došlo v jednom z našich podzemních velících středisek k odpálení termonukleárního zařízení. Zemřelo tři sta lidí, včetně mé manželky a…,“ Mallerovi se zlomí hlas, „a mých synů. Abychom ukončili toto šílenství, Grozny, první tah bude můj. Vydávám rozkazy ke stažení našich bombardérů, ale mezikontinentální rakety musíme deaktivovat společně.“

Grozny zavrtí hlavou a ušklíbne se. „Máte nás za blázny? Vaše čistě fúzní zbraně zabily dva miliony našich lidí, a vy teď čekáte, že uvěříme, že jste to neudělali vy, ale nějací… mimozemšťané?“

Generální tajemník OSN se dívá na Mallera. „Spojené státy musejí udělat první krok k míru.“

Maller se obrátí ke svému ministru obrany. „Pane ministře, vydejte rozkaz, aby se všechny naše bombardéry vrátily na základny. Nařiďte všem velicím střediskům ponorek a raket, aby zahájily autodestrukční sekvenci ALFA-OMEGA-TŘI. Zničte všechny balistické rakety ve vzduchu v čase pět minut do dopadu.“

Prezident se obrátí zpět ke Groznému a generálu Xiliangovi. „Spojené státy učinily první krok, aby tohle šílenství skončilo. Další krok musíte udělat vy. Ukončete to. Zničte svoje rakety. Dejte našemu národu šanci žít.“

V místnosti to jiskří napětím. Dva tucty lidí stojí za prezidentem Malle-

rem, bezmocně hledí na záběry představitelů Ruska a Číny a čekají, co odpoví.

Grozny vzhlédne, jeho pronikavé modré oči ostře kontrastují s jeho andělskými rysy. „Dejte našemu národu šanci žít? Každý den ve svých domovech umírají další tisíce Rusů…“

Na obrazovce svítí: SEDM MINUT DO DOPADU.

„Přerušte útok a pak si sedneme a budeme jednat o řešení…“

„O řešení?“ Grozny se přisune blíž ke kameře. „K čemu jsou ekonomická řešení, když se vaše země nemíní vzdát prosazování svých cílů válečnými prostředky…“

„Spojené státy podporují Ruskou federaci už celá dvě desetiletí,“ zařve Borgia. „Důvod, proč vaši lidé hladoví, mnohem víc souvisí s korupcí ve vaší vlastní vládě než s čímkoli jiným…“

Prezident polkne hořkou pachuť v krku. *Tohle k ničemu nevede.* Pokyne jednomu z vojenských policistů ve službě. „Vaši zbraň, seržante. Dejte mi ji.“

Maller odstrčí Borgiu stranou a stojí s křídově bílým obličejem před videokomunikátorem.

„Pane prezidente, pane generále, teď mě poslouchejte. Za necelou minutu se zničí naše balistické rakety. To vám dává necelé dvě minuty, abyste udělali totéž. Jestliže tak neučiníte, můj ministr zahraničí vydá rozkaz k frontálnímu útoku na vaše dvě země s veškerým zbylým arzenálem balistických raket. Vymažeme vaše dva národy z mapy stejně, jako vy vymažete náš. Pánové, pro záchranu světa vás prosím, zachovejme v tomto šíleném okamžiku zdravý rozum. Stejně jako truchlím nad smrtí své rodiny, truchlím i nad vašimi ztrátami, ale jak jsem uvedl už dříve, Spojené státy nemají s těmi fúzními výbuchy nic společného. Ukažte světu, že máte odvahu tohle šílenství zastavit. Dejte nám možnost odhalit pravého nepřítele.“

Prezident se zhluboka nadechne.

„Vím, že tomu, co jsem vám řekl, se dá jen těžko uvěřit. Proto, abyste věděli, že nemám žádné postranní úmysly, vám nabízím tohle.“

Prezident Mark Richard Maller si přiloží ke spánku pistoli ráže 45 a vypálí.

Pod Kukulkanovou pyramidou
Chichén Itzá

Vědomí Michaela Gabriela stoupá…

Stoupá vysoko nad hranatou střechu Kukulkanovy pyramidy, skočí ještě výš, až vidí, jak bujná zelená yucatánská džungle líbá modré vody Mexického zálivu…

Hladký skok do stratosféry a náhle spatří celý poloostrov. Další skok – a má pod sebou západní polokouli, vnitřním zrakem teď vidí celou zeměkouli.

Bezedné ticho vesmíru…

Pohybuje se teď rychleji, Země se změní v modrý oblázek a kolem prolétne Měsíc. Kvantový skok a Země zmizí, vystřídá ji jasná žlutá hvězda a on spatří celou sluneční soustavu.

Čas a prostor uhánějí nepředstavitelnou rychlostí. Mick zahlédne devět planet, které obíhají kolem Slunce…

Další kvantový skok a ze Slunce zbude jen krůpěj světla, jedna hvězda v oceánu jiných.

Světelná rychlost – kolem se ženou hvězdy, prolétají stále rychleji a před jeho zrakem se objeví zářivá mračna mezihvězdného plynu a prachu.

Poslední skok a pak zpomaluje, jeho vědomí hledí na spirální vír otáčejících se hvězd tak skvostný, že pohled na tu úchvatnou zář, rozměr a velikost sotva dokáže snést.

Bože… taková krása…

Miliardy hvězd, biliony světů, všechny tvoří součást živoucího kosmického organismu – vířící ostrov v rozlehlém oceánu vesmíru.

Mick se vznáší nad tou galaktickou vybouleninou, stoupá výš, dokud nemá před sebou černé srdce Mléčné dráhy, otáčející se vír s neuvěřitelnou přitažlivostí, jehož monstrózní tlama pohání galaxii, jak do sebe nasává mezihvězdný plyn a prach.

A potom – v mžiku vnitřního oka – se galaxie transformuje, znovu se objeví v perspektivě zcela cizí jeho druhu, jako *čtvrtý rozměr* prostoru a času.

Černá díra teď připomíná jasnou smaragdovou nálevku, její ústí padá pod galaxii, zužuje se, až se nakonec rozpadne na obří pavučinu gravitačních vláken – krajku čtyřrozměrných dálnic, které se táhnou po celé Mléčné dráze jako pomalu se otáčející síť, nikdy se nedotknou jiných nebeských těles, ale přitom jsou s nimi nějak v kontaktu.

Tuhle informaci už jeho mozek nedokáže zpracovat.

Mick ztratí vědomí.

Když znovu otevře oči, hledí na jedno z ramen té spirální galaxie, a jak se přibližuje, vidí stále jasněji nějaký obrazec – souhvězdí. Další skok vpřed a spatří tři hvězdy – tři hvězdy uspořádané ve známém tvaru.

Al Nitak, Al Nilam, Mintaka… tři hvězdy z Orionova pásu.

Řítí se vpřed a pak si uvědomí, že se dívá na planetu obřích rozměrů. Její povrch připomíná tmavě zelenou a azurově modrou tapiserii.

Xibalba. Je to, jako by mu něco tu myšlenku pošeptalo do jeho vědomí.

Kolem tohoto cizího světa krouží jediný měsíc. Když míjí měsíční povrch, všimne si, že z malé základny vylétne dopravní loď a zamíří k povrchu planety.

Jeho mysl na ni nasedne.

Plavidlo se spustí pod husté vrstvy mračen v atmosféře a Mick spatří roztavený oceán čisté energie. Ve stříbrné hladině se zrcadlí úchvatná obloha barvy kardinálské červeni. Před ním nad jižním obzorem je trojice sluncí. Modrobílá dvojhvězda Al Nitak zapadá jako první, a když zmizí, barva hladiny přejde do zářivých odstínů levandulové a fuchsinové.

Zaplaví ho pocit radosti, zatímco dopravní loď se řítí nad purpurovým mořem. A pak to spatří – obrovský kontinent nepředstavitelné krásy – pokojné pláže obklopené bujnou tropickou džunglí, kterou zdobí nádherné vodopády, pohoří, řeky…

Jak se přibližuje, vidí jakési krásné starobylé sídlo připomínající oslepivě třpytivý krystal. Krajina je poseta zářícími alabastrovými stavbami ve tvaru pyramidy, propojenými spletí visutých cest, které se vinou tím futuristickým mimozemským panoramatem. Dole mezi klikatícími se řekami a valícími se vodopády roztavené stříbrné energie rostou bujné tropické zahrady, před nimiž ztrácí rajská zahrada veškerý lesk.

Nikde nejsou vidět žádná vozidla, žádný provoz, ale celé město přitom kypí životem. V tom lidském úle z jiné planety se pohybují naplněny účelem a radostí desítky tisíc lidí – patří k druhu *Homo sapiens*, jen lebky mají protáhlé.

Mickovo vědomí zaplaví úžasný pocit lásky.

A pak se přihodí cosi ohavného.

Právě když zapadá ohnivá koule Mintaky, začne to v klidném oceánu vřít. Po tmavnoucí obloze se ženou zlověstné olivové a krvavě rudé mraky a otáčející se vír pod ní se rozrůstá do nepředstavitelných rozměrů.

Mick sleduje, jak ze středu víru vytéká jakýsi kal šedé barvy a tenhle znečištěný elixír zaplavuje neposkvrněné pobřeží, proud stoupá stále výš a výš, až pronikne do města Nefilim.

Svým vědomím zaznamená jakousi démonickou bytost.

Na město padne temnota, šíří se po celém tom rajském světě jako stín velkého hada. Vyděšení humanoidi padají k zemi, svírají si hrdla, jejich oči se mění v prázdná černá jezera bez zorniček.

Ty obrazy jsou víc, než dokáže snést. Ještě jednou ho opouští vědomí.

Mick znovu otevírá oči.

Nepředstavitelně krásná civilizace se teď změnila v obří mimozemskou loděnici. Nefilimští zombie s popelavými netečnými obličeji, s očima, které připomínají prázdné černé díry, se vznášejí nehybně ve vzduchu a svojí zotročenou myslí přenášejí obří iridiové pláty na kostru jakéhosi monstrózního kulovitého trupu o průměru 11 kilometrů. V srdci plavidla je centrální kapsle – nervové centrum o průměru kilometr a půl vybavené třiadvaceti trubicovými údy.

V této kouli, napojena na tisíce mimozemských potrubí, se nachází stometrová nádrž k udržení životních funkcí. Mick se soustředí na ten ohavný objekt a okamžitě ho pozná.

Tezcatlipokova komnata…

A pak Mickovo vědomí zaplaví mrazivý pocit, když se jeho vnitřní zrak snaží vyrovnat s pohledem na mimozemskou bytost, která se vynořuje ze stále se otáčejícího víru.

Ten tvor připomíná hada, ale je nepodobný všem, které Mick do té doby spatřil. Plazí obličej má spíš ďábelské než zvířecí rysy, jeho zorničky – svislé zlaté štěrbiny obklopené zářivě karmínovými rohovkami jsou spíš kybernetické než organické. Hlavu má velkou jako automíchačka na beton a jeho tělo měří tolik co čtyři městské autobusy stojící těsně za sebou.

Mickův výhled se změní, když se had blíží ke komplexu Nefilim. Ten velký tvor otevírá čelisti a objevují se řady ebenově černých zubů ostrých jako skalpely.

A z hadí tlamy vychází – humanoid.

Mickovu duši jako by zahalil stín smrti. Nevidí tomu muži do tváře, hlavu a tělo mu halí černý plášť, ale ví, že hledí na čiré zlo. Humanoid přejde k nádrži na udržení života a natáhne k ní paži. V jeho ruce září jakýsi jadeitový předmět velikosti fotbalového míče.

Rumělkové oči hada se zatřpytí, zlaté zorničky zmizí. Oslepený tvor, jako očarovaný tím malým předmětem, následuje zahalenou bytost.

Zvíře *vstoupí* do té obří nádrže.

Mickova mysl přeletí nad mimozemskou koulí a blíží se k povrchu planety. Po tropických džunglích není ani stopy, nejsou už žádné vodopády ani žádný ráj. Místo toho vidí těla – těla dětí zalitá pevnou vrstvou dehtu barvy šedého olova. Z duše se mu vydere zasténání. Děti Nefilim jsou stále naživu, ale přitom jsou jako neživé.

Mickovo vědomí se přiblíží. Pohlédne do obličeje jednoho malého chlapce.

Hoch najednou otevře chorobně žluté oči a sužován nepředstavitelnými mukami jeho pohled opětuje.

Mickova mysl se uzavře.

A znovu se ocitá na oběžné dráze kolem *Xibalby* a s chvějící se duší se dívá, jak z povrchu planety stoupá jakýsi objekt.

Je to ta koule…

Z měsíční základny vylétá jiné plavidlo, štíhlý zlatý hvězdný křižník.

Ti z Nefilim, kteří přežili, se vydávají za nepřítelem a mizí v ohonu energie za koulí.

Podzemní velicí středisko Raven Rock Maryland

2:27

Pierre Borgia stojí v kaluži krve, rukáv má potřísněný kousky mozkové tkáně a lebky prezidenta Mallera.

Generál Xiliang je na smrt bledý. Čínský vůdce se obrátí na svého zástupce. „Zahajte autodestrukci."

Borgia se obrátí k Viktoru Groznému. „Americké rakety se zničily. Generál Xiliang právě udělal totéž. Zbývají vám už jen čtyři minuty…"

Grozny má ve tváři pokojný výraz. „Je lepší zahynout v boji než strádat v bídě. Co bychom získali, kdybych ten útok zrušil? Hrozba jaderného zničení sílí s tím, jak naše země slábne. Definitivnost války má očistný účinek a oba naše národy očistu potřebují."

Obrazovka zčerná.

Do válečného štábu vchází viditelně otřesený Dick Pryzstas. „Čínské rakety se zničily."

„A co rakety Groznéh?"

„Ani jedna, a nemůžeme se spojit s viceprezidentem," hlásí Pryzstas Borgiovi. „Což znamená, že je to na vás. Máte tři a půl minuty, než několik stovek jaderných raket dorazí k našim břehům."

„Zatracenej ruskej hajzl." Borgia přechází sem a tam a v uších mu zní slova Petea Mabuse. *Tahle země teď potřebuje silné vedení, a ne další hrdličku jako Chaney.*

„Spojte se se strategickým velením. Nařiďte, ať naše síly vypustí všechny mezikontinentální a ponorkové balistické rakety do poslední, a všechny rakety s plochou dráhou letu v našem arzenálu. Chci, aby ten zatracenej hajzl táhnul ke všem čertům."

Uvnitř sarkofágu Strážce

Mick otevře oči a s překvapením zjistí, že stojí na kopci s výhledem na překrásnou zelenou tropickou krajinu se stříbřitým vodopádem v dálce, nad jehož kaskádami se tvoří duha.

Vedle něj se objeví nějaká bytost. Nemá strach.

Mick pohlédne do tváře velkého bělocha. Muž má hedvábně bílé dlouhé vlasy a vousy, oči mu svítí, jsou nadpozemsky modré a pronikavé, ale přitom z nich vyzařuje laskavost.

Strážce… jsem mrtvý?

Není žádná smrt, jsou jen různé stavy vědomí. Tvoje mysl nahlíží oknem do vyššího rozměru.

Ti humanoidi…

Nefilim. Stejně jako tvůj vlastní druh jsme byli zpočátku děti třetího rozměru, vesmírní poutníci, které putování zavedlo na* Xibalbu. *Ale opojná krása té planety byla lest, ten svět byl čtyřrozměrný očistec plný zlých duší a jeho obyvatelé měli jediný záměr – využít Nefilim jako prostředek k úniku.

Nechápu. Nefilim, ty děti. Jsou…

Mysli Nefilim jsou udržovány ve stáze, jejich těla si zotročily duše vyhnanců, kteří potřebovali, aby Nefilim dokončili jejich úkol – vyslat Tezcatlipoku čtyřrozměrným koridorem do vaší sluneční soustavy, aby tam otevřel průchod vedoucí do dalšího trojrozměrného světa.

Průchod přímo na Zemi?

Původně ne. Podmínky ve vašem světě nebyly vhodné. Ti zlí po svém vyhnanství na* Xibalbě *už nedokážou žít v kyslíkové atmosféře. Jejich původním cílem byla Venuše. Bratrstvo strážců následovalo Tezcatlipoku čtyřrozměrným koridorem a způsobilo, že jeho dopravní loď musela nouzově přistát na Zemi. Nádrž, která ho udržuje při životě, přečkala dopad a uchovala Tezcatlipoku v ochranné stáze. Strážcové zůstali také, pomáhali vašemu druhu ve vzestupu a zařídili příchod Hunahpuů.

Kdo jsou Hunahpuové?

Hunahpuové jsou spasitelé, které Strážci geneticky implantovali do vašeho druhu. Jen Hunahpu dokáže vstoupit do kosmického portálu a zabránit zlým, aby zamořili váš svět. Pouze Jeden Hunahpu má sílu podniknout cestu časem a prostorem a osvobodit duše našich předků.

Ten průchod, cítím, jak se otevírá.

Průchod se objeví vždy jednou za precesní cyklus. Pouze Hunahpuové dokážou vycítit jeho blízkost.

Počkej – chceš říct, že jsem Hunahpu?

Pouze Hunahpu mohl vstoupit do kosmického plavidla Strážců.

Můj bože… Mick hledí na bujnou tropickou vegetaci, která se před ním rozprostírá, jeho vyčerpaná mysl se zdráhá přijmout informace, které jsou mu našeptávány do vědomí.

Strážce, Tezcatlipokův příchod – k tomu dopadu přece došlo před pětašedesáti miliony let. Jak je možné…

Čas není ve všech rozměrech spojitý ani důležitý. Bratrstvo Strážců byli vůdcové Nefilim, kteří přežili – Usir a Merlin, Viracocha a Višnu, Kukulkan a Quetzalcoatl – všichni byli udržováni ve stáze. Tato kosmická loď zůstala na oběžné dráze nad vaším světem, s anténami naprogramovanými tak, aby blokovaly nepřátelský signál. Až v tomto posledním cyklu byl vývoj vašeho druhu dostatečný, abyste mohli přijmout naše sémě. Proto jsme vypnuli antény a umožnili rádiovému signálu z* Xibalby*, aby probudil Tezcatlipoku.

Vy jste připustili, aby se Tezcatlipoca probudil? Proč? Proč jste dovolili té… té věci…?

To v Tezcatlipokovi se skrývá portál ke čtyřrozměrnému koridoru. Jakmile se otevře, dá se tento koridor použít jako prostředek k putování zpět do minulosti Nefilim. Pouze Jeden Hunahpu má sílu tuto pouť podniknout a zachránit duše našich předků.

Už se o to někdy nějaký Hunahpu pokusil?

Pouze jeden. Bylo to v době posledního precesního cyklu, před velkou potopou. Bratrstvo Strážců se probudilo ze stázy a připravilo jednoho z tvých předků na vstup do Tezcatlipokova kosmického průchodu. Když se portál otevřel, vstoupili do koridoru dva nižší bohové vyslaní bohem smrti z* Xibalby*. Pomocí lsti a zrady porazili prvního Hunahpua, ale jeho zásluhou se Strážcové dokázali zmocnit přepravního plavidla, které zlí používali k putování po Černé cestě, čtyřrozměrném koridoru v čase a prostoru. V tom plavidle se teď nacházíš.

Tenhle sarkofág je plavidlo?

Ano.

Říkal jsi, že první Hunahpu byl poražen. Co se stalo s těmi dvěma nižšími bohy, kteří unikli ze Xibalby?

Strážcové dokázali uzavřít portál dřív, než se bůh smrti se svými legiemi mohl vydat na cestu po* Xibalbě Be*, ale škoda v tvém světě už vznikla. Ve vaší zahradě se zabydlelo zlo.

Co to znamená?

Oba nižší bohové zůstali na Zemi, ukryli se v Tezcatlipokově lodi. Přestože zůstávají ve čtvrtém rozměru, soustavně působí na mysl slabých

***a jejich síla vzrůstá s tím, jak se blíží čtyři* Ahau, *tři* Kankin.**

Můj bože… vy jste vydali lidstvo do rukou ďábla…

Bylo to nutné. V sázce je víc, než dokážeš pochopit. Jeden Hunahpu se musí vydat po Černé cestě a napravit škody, k nimž došlo. Nás všechny čeká větší osud.

Proč bych ti měl věřit?

Spatřils Tezcatlipoku a on spatřil tebe. Není úniku. Musí být zničen.

Jak? Kdy přijde ten Jeden Hunahpu?

Snad brzy. Možná nikdy. O jeho osudu se ještě nerozhodlo.

Co to má, k čertu, znamenat? Kde je ten tvůj Mesiáš? Co se stane, když se neobjeví? A co hrdinská dvojčata, Hunahpu a Xbalanque? Pokud je mýtus stvoření pravdivý, potom možná oni dva jsou ti vyvolení. Podle **Popol Vuh…**

***Ne! Legenda o Dvojčatech je proroctví Nefilim, které se možná nikdy nenaplní. Zrození a osud Dvojčat závisí jen na tom, jestli Jeden Hunahpu podnikne cestu na* Xibalbu.**

A když se nikdy neobjeví?

Potom tvoji lidé zahynou stejně jako moji.

Pořád nerozumím…

Není na tobě, abys rozuměl. Osud tvého druhu se ještě stále píše. Portál se otvírá, bůh smrti a jeho legie se připravují na cestu časem a prostorem. Tezcatlipoca dál uzpůsobuje váš svět, zatímco ti dva zlí ukrytí v jeho plavidle působí na tvůj druh. Je třeba je zastavit. Už teď byly ve tvém světě vypuštěny zbraně hromadného ničení, bratr hrozí bratru.

Co mám udělat?

Jsi Hunahpu. Máš schopnost proniknout k anténě Strážců. Tím se oddálí konec, ale pouze zničením Tezcatlipoky a Černé cesty –* Xibalby Be *– se dá zabránit tomu, aby zlí prošli do vašeho světa.

Černá cesta – kdy se zhmotní její portál?

Xibalba Be *se objeví v den čtyři* Ahau, *tři* Kankin. *Vstoupit může jen Hunahpu. Pouze Hunahpu může vyhnat zlo z naší zahrady a zachránit náš druh před zánikem.*

Mluvíš v hádankách. Kde je ten portál? Je na palubě toho plavidla v *Mexickém zálivu? Mám se do něj vrátit? A jak ho mám zničit?*

Portál přijde za tebou. Použij anténu ke zničení Tezcatlipoky, pak vstup do portálu. V ústrety ti vyjdou dva zlí. Budou se snažit zabránit, abys zavřel portál před Jeho příchodem.

A co když ten portál zavřu?

Potom oba nižší bohové zmizí z tvého světa a tvůj druh se bude moci vyvíjet. Když uspěješ, bude tě čekat dvojí osud. Selžeš – a oba naše druhy

zaniknou.

Co to znamená, že mě čeká dvojí osud?

Až přijde čas, dozvíš se.

A co Dominique? Je také Hunahpu?

Je součástí většího osudu, ale není Hunahpu. Nedovol jí vstoupit na* Xibalbu Be*, zničila by vás oba.

Dominique sedí na podlaze v místnosti, zády se opírá o ten mimozemský žulový sarkofág, hlavu má v dlaních. Je vyděšená a sama, její vyčerpaná mysl neustále svádí boj mezi realitou a popíráním.

Tohle není skutečné. Nic z toho se doopravdy nestalo. Je to všechno jen součást nějakého schizofrenního klamu…

„Zmlkni! Buď už zticha, zticha, zticha!“

Vyskočí na nohy. „Smiř se s faktem, že jsi tady, a něco s tím dělej. Najdi způsob, jak se dostat ven…“ Vyjde z místnosti, pak se celá zoufalá vrátí. „Ne, Mick mě potřebuje. Musím tady počkat.“

Znovu zabuší do boku otevřeného sarkofágu. Není si jistá, jestli Mick žije nebo se vypařil v tom neonově modrém světle.

„Micku, slyšíš mě? Zatraceně, Micku, tak přece odpověz!“

Tečou jí slzy, srdce ji bolí. *Ty sobecká mrcho, nikdy jsi mu neřekla, že ho miluješ. Mohlas to pro něj udělat. Jen proto, že sis to odpírala sama, nemuselas…*

„Proboha…“ Opře se zády o sarkofág, jak ji zasáhne náhlé poznání. *Já ho miluju. Já ho opravdu miluju.*

Znovu kopne do žulového sarkofágu. „Micku! Slyšíš mě…“

Náhle spuštěné neviditelné silové pole ji odhodí stranou a celou místnost ve tvaru cibule zalije jasné modré světlo.

Ze schrány se zvedne temná silueta. Stojí, vystupuje z otevřeného sarkofágu a vznáší se do výšky. Její rysy halí přízračný svit.

Je to Mick.

Mick stoupá v moři energie ke zdroji světla. Cítí, jak mu prochází každým svalem, každou buňkou v těle, zatímco ho nějaká síla vleče vzhůru a jeho duši zaplavují silné vlny horka a lásky.

Z výšky po něm sahá ruka Strážce.

Mick natáhne ruku a jeho dlaň se spojí s podávanou.

• • •

Dominique si zastíní oči, s přemáháním hledí do světla. Vidí obrys Micko-

vy paže natažené do výšky, jako by po něčem sahal.

Cvak! Jako příboj do ní narazí neviditelná vlna energie, zvedne ji ze země a vysílá jí do mozku elektrické vlny. Padne na podlahu a s vytřeštěnýma očima se snaží soustředit na tu andělskou postavu.

Mick nyní visí s pravou paží napřaženou nad podlahou.

Burácení hydrauliky, jak se všude kolem ní objevují tisíce vyspělých přístrojů. Stěny a strop hučí, jasně září, zatímco se generátory lodi nabíjejí. Pod nohama má labyrint počítačových obvodů, které se třpytí pod temnou podlahou připomínající sklo.

Hluboký hukot sílí, vibrace ji šimrají v uších – a pak ze stěn ke klenutému stropu vyrazí nebesky modrá vlna energie a zamíří přímo tím komínovitým ústím uprostřed ven.

Mohutná vlna elektromagnetické energie pulzuje nahoru skrz prostřední stěnu Kukulkanovy pyramidy, pokračuje přes střechu chrámu a mimozemskou anténu, než se rychlostí světla rozptýlí všemi směry.

Proud ženoucí se na západ se převalí přes dávné město Teotihuacán a nabije mimozemskou vysílací stanici umístěnou kilometr pod obří Sluneční pyramidou. Nabité vlny pokračují v pouti přes Tichý oceán, dosáhnou Kambodže a spustí stejné přenosové zařízení skryté hluboko pod chrámem Angkor Vat.

Na východě dorazí energetický proud k Andám. Projde horninou, odrazí se od dávno nečinné antény uložené v hloubce pod starou nebeskou observatoří Kalasasaya a přesměrovaný na jih spěchá k ledem pokryté Antarktidě. Pod tunami ledu je tam pohřbena další mimozemská vysílací anténa, kterou postavili ještě v dobách, kdy byl polární terén bez ledu.

Mezitím vlna elektromagnetického tsunami mířící na severovýchod překročí Atlantik a dospěje do Anglie, kde síla signálu rozechvěje mohutné sarseny ve Stonehenge. Hluboko pod zvlněným svahem u Salisbury je ukryta další mimozemská anténa.

Poté, co toto vysoce nabité energetické pole během několika sekund oblétlo planetu, stočí se ze všech směrů k nejstarší z vysílacích stanic Strážců – k Velké pyramidě v Gíze.

Vlny energie proniknou vápencovým blokem, projdou přes Královu komoru a vyhloubený žulový blok stejný jako sarkofág uvnitř Kukulkanovy pyramidy. Energetický paprsek proniká hloub a aktivuje mimozemskou aparaturu skrytou pod touto egyptskou stavbou, na místě, kam nikdy žádný člověk nevkročil.

Během nanosekundy poté dojde k propojení celé globální anténní soustavy. Signál nasytí atmosféru planety a uzavře ji v mohutném mimozem-

ském energetickém poli.

Mick klesne v bezvědomí na zem.

Severoamerické velitelství protivzdušné obrany
NORAD
Colorado

Sto sedm vyděšených techniků zírá na velkou počítačovou mapu Severní Ameriky, která v reálném čase zachycuje trajektorie více než patnácti set ruských jaderných a biologických střel. Většina personálu neskrývá pláč, když se choulí v modlících se skupinkách, drží v rukou fotografie svých milovaných, které, aniž to tuší, dělí jen několik minut od smrti. Jiní, příliš paralyzovaní, aby dokázali stát, leží na podlaze pod svými pracovními stanicemi a čekají, až dojde k nepředstavitelnému.

Vrchní velitel Andre Moreau si utírá slzy a ze všech sil přemáhá nutkání zavolat svému synovi a dceři do Los Angeles. *Co bych jim řekl? Co bych vůbec dokázal říct? Že je miluju? Že je mi to líto…?*

DEVADESÁT SEKUND DD DDPADU:

Z velícího střediska se ozve zakvílení, při zvuku počítačového ženského hlasu se pod generálem Moreauem podlomí nohy a on se sveze na židli. A pak jako zázrakem rakety najednou z obří obrazovky zmizí.

BLÍŽÍCÍ SE STŘELY ZNIČENY – BLÍŽÍCÍ SE STŘELY ZNIČENY –

Výkřiky a jásot. Moreau vzhlédne. Radující se technici hulákají, objímají se, pláčou, jak se celým zařízením šíří vlna euforie.

Moreau se namáhavě zvedne. Z očí mu kanou slzy a jen přiškrceně chraptí, když žádá, aby mu zaslali analýzu systémů.

Dva rozjásaní operátoři a jeden vyšší důstojník se domáhají jeho pozornosti.

„Systémy jsou všechny online.“

„Co se stalo s těmi raketami?“

„Podle našich dat se prostě samy zničily.“

„Chci potvrzení.“

„Snažíme se to ověřit u našich základen na Floridě a v San Diegu, ale veškerou komunikaci zablokovala nějaká hustá vlna elektromagnetického

rušení.“

„Nějaký elektromagnetický impulz?“ Veliteli Moreauovi se stáhnou vnitřnosti strachem. „K žádnému elektromagnetickému rušení by nemělo docházet, pane majore. Co když je to jaderný spad?“

„Ne, pane, žádný spad. Naše pozemní raketová výstražná stanoviště neoznámila vůbec žádné výbuchy. Ať už to rušení způsobuje cokoli, pochází to z jiného zdroje.“

„Odkud? Chci vědět…“

„Pane generále, snažíme se zaměřit zdroj toho rušení, ale nějakou dobu to potrvá. Jak se zdá, naše satelity nefungují, jak by měly.“

„Pane generále!“ Jeden technik vzhlédne a ve tváři má zmatený výraz. „Pane generále, naše střely byly také zničeny.“

„Chcete říct, že došlo k autodestrukci.“

„Ne, pane generále. Byly zničeny.“

Podzemní velicí středisko Raven Rock
Maryland

2:31

Personál v podzemním velicím středisku se mlčky objímá a pláče. Jejich nadšení však kalí pocit žalu, jak se zařízením šíří zpráva o prezidentově smrti a o ztrátách na Aljašce a Havaji.

Pierre Borgia, generál Fecondo a Dick Pryzstas sedí v hloučku v prezidentově soukromé kanceláři a napjatě poslouchají generála Doroshova ve velitelství STRATCOM.

„Opakuji, pánové, že Grozného rakety se nezničily samy. Byl to nějaký druh elektromagnetického silového pole, které deaktivovalo ruské i naše balistické střely.“

„Kde je zdroj toho rušení?“ zeptá se Borgia.

„Ještě nevíme, ale ať to bylo cokoli, vypnulo to všechny satelity na oběžné dráze. Je to, jako kdyby se bůh definitivně naštval a přehodil přes celou planetu deku.“

„Micku, slyšíš mě?“ Dominique něžně drží jeho hlavu v klíně a hladí ho po vlasech. Cítí, jak se pohne. „Micku?“

Otevře oči. „Dom?“

Přitáhne si jeho obličej ke svému, líbá ho a objímá. „Zatraceně, Micku, vyděsils mě k smrti.“

„Co se stalo?“

„Ty si nevzpomínáš? Zvedl ses z toho sarkofágu jako nějaký mayský duch a aktivovals tohle plavidlo.“

Mick se posadí a rozhlédne se. Mimozemské obvodové desky ve stěnách a podlaze ze zabarveného skla pulzují energií. Každých pár sekund se nahoru podél stěn a majestátního stropu vydají vlny elektricky modré energie a mizí nahoře v tom komínovitém ústí.

„Tohle jsem udělal já?“

Dominique mu polibkem zapečetí ústa. „Miluju tě.“

Usměje se. „Já tebe taky.“

24

15. PROSINCE 2012
NA PALUBĚ USS BOONE
MEXICKÝ ZÁLIV

Soudce nejvyššího soudu Seamus McCaffery má ještě pořád z ranního letu helikoptérou žaludek jako na vodě. Přejde po palubě bitevní lodi a následuje podporučíka do palubní nástavby, pak těsnými chodbami do kapitánovy konferenční místnosti.

Tam za malým jednacím stolkem sedí viceprezident Ennis Chaney, generál Joseph Fecondo a kapitán Loos.

Muži vstanou, když soudce vytáhne bibli. Kývne na Chaneyho. „Tak se mi zdá, že jste toho poslední dobou moc nenaspal. Jste připraven?“

„Ať už to máme za sebou.“ Položí levou ruku na bibli a zvedne pravou. „Já, Ennis William Chaney, slavnostně přísahám, že budu čestně vykonávat funkci prezidenta Spojených států a podle svých sil budu zachovávat, střežit a bránit Ústavu Spojených států. K tomu mi pomáhej Bůh.“

„Ať Bůh pomáhá nám všem.“

Vstoupí poručík. „Pane generále, oddíl Rangers je na palubě. Helikoptéry jsou připraveny ke startu, jakmile budete připraveni vy.“

Kukulkanova pyramida
Chichén Itzá

Mick vede Dominique krátkou chodbou, která končí u jakéhosi zavřeného průchodu. Když se přiblíží, dveře zasyčí a otevřou se. Vejdou do hermeticky uzavřené místnosti.

„Tudy se jde ven.“

„Jak to víš?“ zeptá se Dominique.

„Nemám tušení. Prostě to vím.“

„Ale tady nic není.“

„Dívej se.“ Mick položí dlaň na tmavou klávesnici na protější zdi. V tu chvíli se v kovovém trupu objeví rám velkých kruhových dveří.

„Ježíš… a ty nejspíš vůbec netušíš, jak jsi to udělal, že?“

„Strážce mi musel tyhle znalosti vložit do podvědomí. Ale nemám absolutně tušení, kdy to udělal – ani jak.“

Dveře ve vnějším trupu se otevřou a objeví se úzká chodba vytesaná do vápencového podloží. Mick rozsvítí baterku. Vyjdou ven a dveře kosmické lodi se za nimi zavřou.

V těsné chodbě panuje naprostá tma, vzduch je plný vody. V paprsku Mickovy baterky se objeví úzké stupně kruhového schodiště, které vede téměř kolmo nahoru vápencem.

Sáhne za sebe a vezme Dominique za ruku. „Buď opatrná, je tady kluzko.“

Trvá skoro patnáct minut, než dojdou na vrcholek schodů, kde se ocitnou na slepém konci u stropu z naleštěného bílého kovu.

„Tak jo, a co teď?“

Než může Mick odpovědět, zvednou čtyři hydraulické písty panel o velikosti půl metru čtverečního a oni musejí zavřít oči před jasným denním světlem.

Mick vyleze ven, potom pomůže také Dominique. Když se obrátí ke světlu, s překvapením zjistí, že stojí v severní chodbě Kukulkanova chrámu. Horní část kovového panelu, ukrytá pod metr a půl silnou vápencovou deskou, zajede zpátky na místo a vstup do kosmické lodi se uzavře.

„Není divu, že jsme tu chodbu nenašli,“ zašeptá Mick.

Dominique vyjde na plošinu. „Už musí být kolem poledne, ale v parku není ani živáčka.“

„Něco se muselo stát.“

Slyší dunivou ozvěnu lopatek vrtulníku, jak se od západu blíží dvě helikoptéry námořnictva.

„Micku, asi bychom měli jít.“

Zrzek leží na břiše, ukrytý v hustém pralesním porostu. V dalekohledu své lovecké pušky vidí, jak na severní plošinu pyramidy vycházejí Mick Gabriel a ta holka. Raymond prstem odsune pojistku a usměje se, když vlasovým křížem najede na srdce své oběti.

• • •

Pilot vrtulníku zpomalí stroj a zůstane viset přímo nad velkým hřištěm na *tlachtli*. „Pánové, rovnou pod vámi.“

Chaney a generál Fecondo hledí na okřídlený černý objekt stojící téměř v přesném středu mayské arény ve tvaru písmene „I“. „Bože – to je další z těch čistě fúzních věcí.“

„Proč to ale nevybuchlo?“

Po pláni se rozlehne zvuk výstřelu.

Chaney ukáže k pyramidě. „Rychle nás dopravte tamhle.“

Mick leží na zádech a snaží se popadnout dech. Z pálící horké hrudi mu crčí krev. Hledí do polední oblohy a obličej Dominique mu zakrývá slunce. Cítí, jak mu na tváře kanou její slzy, ústa se jí pohybují jako ve zpomaleném filmu, když mu tiskne dlaň na ránu, ale on neslyší nic, jen bušení vlastního srdce.

Strážce?

Zavři oči…

25

16.-20. PROSINCE 2012

A zavládl chaos… Odhalení, že lidstvo stálo jen krůček od termonukleárního sebezničení, se setkalo s nedůvěrou a úlevou, následně se strachem a všeobecným pobouřením. Jak mohli vůdcové světa dovolit, abych jejich ega takto dostala lidstvo až na pokraj zkázy? Jak mohli být tak arogantní? Jak mohli být tak slepí?

Pobouření rychle vedlo k násilnostem. Celé dva dny a noci vládla po celé zeměkouli anarchie. Došlo k ničení vládních budov, rabování vojenských zařízení a útokům na ambasády Spojených států, Ruska a Číny, jak miliardy lidí po celé planetě táhly na svá hlavní města a požadovaly změnu.

Místo aby se snažil potlačit násilnosti dalším násilím, rozhodl se prezident Chaney dát jim směr a namířil zášť americké veřejnosti na více než stovku podzemních bunkrů postavených za peníze daňových poplatníků, které měly během jaderného holocaustu sloužit jako úkryty pro politickou elitu. Zničení těchto přísně tajných zařízení, jak se zdálo, utišilo hněv veřejnosti a současně dalo najevo, že všichni – majetní i nemajetní – si jsou teď rovni, přestože terén, na němž stojí, je poněkud vratký.

Chaney poté vyzval generálního tajemníka Spojených národů, aby předložil rezoluci založenou na doporučeních Národní akademie věd, Carnegie Commission a admirála Stansfielda Turnera s požadavkem likvidace všech jaderných a biologických zbraní hromadného ničení. Každou zemi, která by odmítla, by čekala invaze sil OSN a jejím vůdcům by hrozila poprava.

Pod vlivem veřejného mínění na ni rychle přistoupily všechny členské státy s výjimkou Iráku a Severní Koreje.

17. prosince vyvlekli Saddáma Husajna na ulice Bagdádu a ubili k smrti. Kim Čong-il spáchal o dvě hodiny později sebevraždu.

Ruský prezident Viktor Grozny smlouvu podepsal, poté veřejně obvinil

z rozvratného vyzbrojování Ruska v posledních dvou desetiletích komunistickou stranu. Po více než dvou stovkách veřejných poprav ujistil svůj národ, že vládní reforma bude rychlá.

Protože se mu neměl kdo postavit, zůstal ve svém úřadě, silnější než dřív.

Ráno 17. prosince se média konečně dozvěděla o záhadném elektromagnetickém poli a o tom, jak zabránilo jaderné zkáze. Davů se zmocnil zbožný zápal. Hnáni strachem se lidé shromažďovali a modlili, proudili do kostelů a modliteben v očekávání Mesiáše a druhého příchodu Krista. Místo toho ale nacházeli jen další známky apokalypsy.

Osmnáctého odpoledne se veterán z korejské války Jim McWade vrátil z kostela domů se čtyřmi syny a třemi dvanáctiplechovkovými baleními piva. Ve vápencovém závrtu za svým přívěsem objevil obrovské okřídlené monstrum. Během několika hodin se polovina obyvatel White Sulphur Springs v Západní Virginii přišla k rybníčku podívat na toho neživého tvora, z jehož lesklého černého povrchu vycházelo neviditelné silové pole, které bránilo každému, aby se ho dotkl.

V průběhu čtyřiadvaceti hodin objevili na různých místech zeměkoule dalších devětadvacet stejných nestvůr. Potom večer 19. prosince svět v hrůze a úžasu sledoval, jak televizní kamery přenášejí tvořící se obří vír v Mexickém zálivu. Ze středu víru se vzneslo osm okřídlených tvorů a všichni se rychle rozlétli po severní polokouli. Dva z těchto objektů přistály později v noci v jihozápadním regionu Spojených států, další dva na Floridě a po jednom v Georgii, Kentucky a Indianě. Poslední objekt zamířil na východ a usedl na horský hřbet nad teleskopem v portorickém Arecibu.

Ráno 20. prosince exobiolog Marvin Teperman potvrdil světu, že těch sedm čistě fúzních výbuchů skutečně vyvolaly objekty, které vypustilo mimozemské plavidlo nacházející se hluboko pod Mexickým zálivem. Exobiolog objekty označil slovem „droni“ a vyslovil teorii, že sedmatřicet těchto tvorů rozmístěných nyní po zeměkouli obsahuje dostatek fúzní síly, aby vypařily více než dva a půl milionu čtverečních kilometrů souše. Teperman dále uvedl, že mimozemská zařízení jsou vybavena solární pojistkou, což vysvětlovalo jejich vypouštění v noci a výbuchy za úsvitu. Záhadné pole vycházející z Kukulkanovy pyramidy nějakým způsobem dokázalo zablokovat odpalovací mechanismus, takže droni nevybuchli.

Kdyby však pole přestalo fungovat, varoval Teperman, droni explodují.

A davů se znovu zmocnila panika.

26

20. PROSINCE 2012
NEMOCNICE V MÉRIDĚ
POLOOSTROV YUCATÁN

Přes žaluzie povívá lehký vánek a chladí mu tvář. Horečka ho opustila a z dálky slyší hlas anděla, jeho známá slova mu ozvěnou znějí v myslí.

Můj pane, lásko má, už odcházíš? Každý den, každou hodinu mi piš! Minuta bez tebe je mnoho dní.

Plave proti proudu bezvědomí, nutí se otevřít oči na štěrbinu, jen natolik, aby ji viděl, jak sedí u něj a čte mu z paperbackového vydání.

„Zlá předtucha mi leží na duši! Vidím tě dole, jak bys ležel mrtvý v zející tlamě otevřené hrobky. Klamou mě oči, nebo jsi tak bledý?“

„Krev z tváří, lásko,“ pronese chraplavě, „žal vždy upije. I ty jsi zbledla.“

„Micku!“

Otevře oči, když se k němu přitiskne, a uvědomuje si její horké slzy a bolestnou tíhu na svých prsou, když ho objímá a šeptá: „Miluju tě.“

„Já tebe taky.“ Těžko se mu mluví, v krku má vyprahlo.

Přiloží mu k ústům pohárek s vodou a on z něj několikrát usrkne.

„Kde…“

„Jsi v nemocnici v Méridě. Raymond tě postřelil. Podle doktora se kulka zastavila asi tři milimetry od srdce. Všichni říkají, že bys měl být mrtvý.“

Nutí se do úsměvu a zasípe: „Kdo nezná rány, posmívá se jizvám.“ Snaží se posadit, bolest ho srazí zpátky. „Možná malá rána.“

„Micku, tolik se toho přihodilo…“

„Kolikátého je?“

„Dvacátého. Zítra je zimní slunovrat a všichni jsou na smrt vyděšení…“

Dveře se rozlétnou a dovnitř vejde americký doktor následován Ennisem

Chaneym, mexickou sestrou a Marvinem Tepermanem. Mick si všimne, že venku na chodbě stojí po zuby ozbrojený voják.

Doktor se k němu skloní a posvítí mu do očí baterkou v tužce. „Vítejte zpátky, pane Gabrieli. Jakpak se dnes cítíme?“

„Jsem celý rozlámaný. Mám hlad. A taky jsem trochu dezorientovaný.“

„Není divu, ležel jste v bezvědomí pět dnů. Podíváme se na to vaše zranění.“ Doktor odhrne obvaz. „Úžasné. To jsem ještě nezažil. Nikdy jsem neviděl, že by se zranění tak rychle hojilo.“

Přistoupí k nim Chaney. „Zvládne rozhovor?“

„Myslím, že ano. Sestro, vyměňte mu prádlo, pak mu dejte další infuzi…“

„Teď ne, pane doktore,“ vskočí mu do řeči Chaney. „Potřebujeme si s panem Gabrielem chvíli promluvit. O samotě.“

„Samozřejmě, pane prezidente.“

Mick se dívá za odcházejícím lékařem a sestrou. Vojenský policista na chodbě za nimi zavře dveře. „Pan prezident? Vypadá to, že vás po každém našem setkání povýší.“

V mývalích očích není stopy po pobavení. „Prezident Maller je mrtvý. Před pěti dny si prohnal hlavu kulkou ve snaze přimět Rusy a Číňany, aby přerušili frontální jaderný útok.“

„Ježíši…“

„Svět vám dluží poděkování. Ať už jste v té mayské pyramidě spustil cokoli, zničilo to ty rakety.“

Mick zavře oči. *Můj bože, tak ono k tomu skutečně došlo. Já myslel, ze to všechno byl jen sen…*

Dominique mu stiskne ruku.

„Jde o nějaké vysoce nabité elektromagnetické pole,“ vysvětluje Marvin, „nic takového jsme nikdy nezažili. Signál je pořád aktivní, díkybohu, protože brání těm dronům ve výbuchu…“

„Dronům?“ Mick otevře oči. „Co je to?“

Marvin vytáhne z aktovky fotografii a podá mu ji. „Od té doby, co vás sem přivezli, přistálo na celé zeměkouli osmatřicet těchhle věcí.“

Hledí na snímek černého tvora připomínajícího netopýra, který sedí s roztaženými křídly na šedém horském vrcholku. „Je to ten objekt, který jsem viděl stoupat z kosmické lodi, z té v Mexickém zálivu.“ Pohlédne na Dominique. „Vím, odkud je znám. Z Nazky. Obrazy těchto tvorů v životní velikosti jsou nakreslené po celé planině.“

Marvin pohlédne poněkud nejistě na Chaneyho. „Tenhle snímek pořídili před několika dny na hoře v Arecibu.“

Chaney si přitáhne židli. „Ten tvor, kterého jste podle svých slov viděl v

tom mimozemském plavidle – ten dron přistál v Austrálii a zlikvidoval celou plošinu Nullarbor. Teď už víme, že každý z těchto objektů je vybaven nějakým druhem čistě fúzního zařízení, výbušninami schopnými vypařit celé rozlehlé plochy souše. Šest těchhle dronů vybuchlo před více než dvěma týdny v Asii, poslední tři zabily přes dva miliony lidí v Číně a Rusku."

Mick cítí, jak se mu třesou ruce. „Ty výbuchy předcházely jadernému útoku?"

Chaney přikývne. „Jak říkal Marvin, ta mimozemská loď vypustila během posledních pěti nocí dalších třicet osm těchhle věcí. Zatím žádná z nich nevybuchla."

Mick si vybavuje Strážcova slova. *Aktivace antény Nefilim oddálí konec, ale pouze zničením Tezcatlipoky a Černé cesty se dá zabránit tomu, aby náš nepřítel prošel do vašeho světa.*

„Sestavili jsme seznam dronů, kteří zatím nevybuchli. Gabrieli, posloucháte mě?"

„Cože? Promiňte. Říkáte, že tyhle věci jsou droni?"

„Takhle je pojmenovali naši vědci. Letectvo je přirovnává k mimozemské verzi našich bezpilotních letounů, UAV."

„Každý z těchto dronů je v podstatě okřídlená čistě fúzní zbraň," vysvětluje Marvin. „Podobně jako naše UAV jsou droni dálkově ovládaní, propojeni nějakým rádiovým signálem s řídicím centrem…"

„S tím plavidlem v zálivu?"

„Ano. Jakmile dron přistane v předem stanovené oblasti, rádiový signál se rozptýlí a aktivuje výbušninu. Na ocase toho tvora je řada podivných snímačů, které podle nás slouží jako vysoce výkonné fotovoltaické články. Aktivační mechanismus využívá solární energii a za svítání odpálí výbušninu."

„Což vysvětluje, proč k vypouštění těchhle věcí dochází vždycky v noci," dodá Chaney. „Před aktivací toho pole vybuchlo sedm dronů. Všech sedm zamířilo po opuštění plavidla v zálivu na západ. Jejich rychlost odpovídá rotaci Země, takže se drží ve tmě, dokud nedospějí až do cílové oblasti."

„Říkáte, že těch dronů bylo vypuštěno třicet osm?"

„Ukaž mu ten seznam, Marvine." Exobiolog chvíli hledá v aktovce, pak vytáhne výstup z počítače.

CÍLE DRONŮ

AUSTRÁLIE

NULLARBDR PLAIN (EX.)

ASIE

MALAJSIE (EX.) IRIAN JAYA (EX.) PAPUA NDVÁ GUINEA (EX.) PROVINCIE JÜN-NAN, ČÍNA (EX.) ÚDOLÍ VILUJ, RUSKO (EX.) POHOŘÍ KUGITANGTAU, TURKMENISTÁN (EX.)

AFRIKA

ALŽÍR BOTSWANA EGYPT POBŘEŽÍ SLONOVINY IZRAEL LIBYE MADAGASKAR MAROKO (POHOŘÍ ATLAS) NIGER NIGÉRIE SAÚDSKÁ ARÁBIE SÚDÁN TUNISKO

EVROPA

RAKOUSKO BOSNA A HERCEGOVINA BULHARSKO CHORVATSKO ŘECKO MAĎARSKO IRSKO ITÁLIE ŠPANĚLSKO

SEVERNÍ AMERIKA

KANADA: MONTREAL
KUBA
USA: ARECIBO (PORTORIKO) APALAČSKÉ ÚDOLÍ COLORADO FLORIDA (STŘEDNÍ A JIHOVÝCHODNÍ) GEORGIA KENTUCKY INDIANA (JIŽNÍ) POHOŘÍ DZARK NOVÉ MEXIKO TEXAS (SEVEROZÁPADNÍ)

JIŽNÍ AMERIKA

SALVADOR (BRAZÍLIE)

STŘEDNÍ AMERIKA

HONDURAS CHICHÉN ITZÁ (YUCATÁN)

Mick si prohlíží seznam a zarazí se u posledního jména v seznamu. „V Chichén Itzá přistál dron?“

„Dost těch nesmyslů,“ vyštěkne Chaney. „Gabrieli, potřebuju pár odpovědí, a potřebuju je hned. Zatímco vy jste tady spal, přišel svět o rozum. Náboženští fanatici tvrdí, že tihle droni jsou součástí apokalyptických proroctví předpovídaných pro nové milénium. Světová ekonomika se zastavila. Vyděšené masy se chystají na armagedon. Davy hromadí zásoby a munici a opevňují se ve svých domech. Museli jsme zavést zákaz vycházení od soumraku do úsvitu. A to, co rozněcuje tyto ohně víc než cokoli jiného, je naše neschopnost zklidnit obavy veřejnosti.“

„Prozatím vyšly naše pokusy o zneškodnění dronů naprázdno,“ vysvětluje Marvin. „Ty tvory obklopuje nějaké ochranné silové pole, které je činí

nezranitelnými v případě útoku. Mayské pole z pyramidy brání tomu, aby vybuchly, ale současně blokuje naše satelity. A ještě víc k nevíře je způsob, jakým se signál toho pole šíří kolem Země.“ Vytáhne poznámkový blok. „Izolovali jsme tři globální vysílací stanice a také menší signály z několika dalších antén. Neuvěříte…“

„Velká pyramida v Gíze, Angkor Vat a Sluneční pyramida v Teotihuacánu.“

Exobiolog otevře údivem ústa.

Chaneyho oči pálí jako temné lasery. „Jak to k čertu víte?“ Pohlédne na Dominique. „Od vás?“

„Dominique mi nic neřekla,“ ohradí se Mick a namáhavě se posadí. „Moji rodiče ty stavby studovali celá desetiletí. U každého z těch monolitů se dají nalézt společné prvky, a jedním z nich je to, že byly všechny postaveny na integrálních bodech přirozené zemské energetické sítě.“

„Promiňte, ale tomu nerozumím,“ namítne Marvin a dělá si poznámky. „Říkal jste energetická síť?“

„Země není jen pouhá hromada kamení plující si vesmírem, Marvine, je to živá, harmonická koule, v jejímž srdci je magnetické jádro, které usměrňuje energii. Některá místa na povrchu planety, zvlášť kolem rovníku, jsou považována za energetické oblasti, dynamické lokality, které vyzařují geotermální, geofyzikální nebo magnetickou energii o velké intenzitě.“

„A tyto tři dávné stavby – ty jsou vybudovány v těchto energetických oblastech?“

„Ano. Navíc se v konstrukci každé stavby projevují vyspělé znalosti precese, matematiky a astronomie.“

Marvin přestane psát. „Také jsme lokalizovali mimozemská zařízení, která podle všeho fungují jako antény, v hloubce pod Stonehenge a Tíwanakem. A další je podle nás uloženo hluboko pod antarktickým ledovým příkrovem.“

Mick přikývne. *Mapa Piriho Rei’se. Strážcové museli tu anténu vybudovat dřív, než se vytvořil ledový příkrov.* Pohlédne na Dominique. „Povědělas jim o Nefilim?“

„Všechno, co vím, ale moc toho není.“

„Vyspělá rasa humanoidů?“ Marvin zavrtí hlavou. „Mám tady být za exobiologa, a přitom jsem naprosto zmatený.“

„Marvine, bytosti, které vytvořily tohle pole, se musely postarat, aby jejich vysílací stanice a antény zůstaly neporušené tisíce let. Dokonce ani kdyby je zakopali, nezajistilo by to jejich bezpečnost. Vybudovat nad nimi rozlehlý architektonický div, jakým je Stonehenge nebo Velká pyramida, byla geniální myšlenka. I moderní člověk věděl, že tyhle ruiny musí nechat

na pokoji.“

„A co to pole?“ přeruší ho Chaney. „Jak dlouho zabrání dronům ve výbuchu?“

Vybaví si slova Strážce. Xibalba Be *se objeví v den 4* Ahau, *3* Kankin. *Dá se zničit pouze zevnitř. Vstoupit může jen Hunahpu. Pouze Hunahpu může vyhnat zlo z vaší zahrady a zachránit váš druh před zánikem.*

Mick cítí, jak se mu dělá špatně. „Máme problém. To mimozemské plavidlo – zítra se vynoří…“

Chaney vytřeští oči. „Jak to víte?“

„Je to součást tři tisíce let starého mayského proroctví. Ta bytost v plavidle. Musíme ji zničit. Musíme se dostat dovnitř.“

„Jak se dostaneme dovnitř?“ zeptá se Marvin.

„Nevím, totiž, myslím, že stejným způsobem, jakým jsme dovnitř vstoupili předtím s Dom, ventilačním systémem.“ Přemůže ho vlna vyčerpání. Zavře oči.

Dominique ho pohladí po čele a všimne si, že celý hoří. „Už stačilo, pane prezidente. On svůj díl práce při záchraně světa odvedl. Teď běžte a snažte se zase vy.“

Chaneyho pohled trochu zjihne. „Naši vědci s vámi náhodou souhlasí, Gabrieli. Domnívají se, že je třeba zničit tu mimozemskou loď, aby skončila hrozba výbuchu dronů. Nařídil jsem, aby se kvůli tomu do Mexického zálivu vypravil *John C. Stennis* a jeho flotila. Pokud se ta loď zítra skutečně vynoří, tak ji vystřelíme z vody.“

Nový prezident se zvedne k odchodu. „Na sedm hodin dnes večer je na palubě *Stennise* naplánována mimořádná schůze Rady bezpečnosti OSN. Očekáváme zástupce z každé země i některé špičkové vědce z celého světa. Vy a Dominique pojedete s námi. Jeden z mých pobočníků vám přinese nějaké oblečení.“

„Počkejte,“ zarazí ho Dominique. „Povězte mu o Borgiovi.“

„Muž, který se pokusil vás zabít, nás zavedl rovnou k doktoru Folettovi. Jeho doznání obsahovalo mimo jiné informace, jak vás před jedenácti lety dostal do toho ústavu. Dokonce nám poskytl i nahrávku, na které si ho ministr zahraničí najímá, aby vás zabil.“ Chaney se chmurně usměje. „Dostane, co si zasluhuje, jen co tohle skončí. Ale prozatím jsou Dominique i její matka v bezpečí, a vás uznali způsobilým, takže jste svobodný, Gabrieli, a stejný cvok jako my všichni.“

Dominique pošeptá Mickovi do ucha. „Tvoje noční můra skončila. Už žádné ústavy, žádná izolace. Jsi volný.“ Stiskne mu ruku. „Můžeme být po zbytek života spolu.“

Na palubě letadlové lodi John C. Stennis

18:43

Mick hledí z okna helikoptéry, zatímco stroj klesá na obří, téměř dvouhektarovou letovou palubu *Johna C. Stennise*, která se změnila v parkoviště pro vrtulníky.

Dominique mu stiskne ruku. „Jsi v pořádku? Celou dobu, co jsme letěli, jsi nepromluvil.“

„Promiň.“

„Něco tě trápí. Co mi tajíš?“

„Nevybavuju si dost dobře vzpomínky na rozhovor se Strážcem. Ještě toho pořád spoustu nechápu, věci, na kterých by mohl záviset lidský život.“

„Ale pořád jsi přesvědčený, že to pole, které vytvořili Strážcové, bylo určeno k tomu, aby dronům zabránilo ve výbuchu?“

„Ano.“

„V tom případě má prezident pravdu. Pokud zničíme tu mimozemskou loď, skoncujeme s hrozbou.“

„Kéž by to bylo tak jednoduché.“

„A proč ne?“ Vystoupí z vrtulníku na pórovitou šedou palubu. Dominique ukáže na baterii zbraní na plavidle. „Jen se rozhlédni, Micku. Na palubě téhle lodi je dostatek arzenálu, aby s tím zlikvidovali menší stát.“ Obejme ho kolem pasu a zašeptá mu do ucha. „Už se s tím smiř, jsi hrdina. Navzdory všemu ses dokázal dostat do pyramidy a aktivovat to pole. Tys nejen potvrdil správnost práce svých rodičů, tvoje úsilí zachránilo dvě miliardy životů. Je čas, aby sis odpočinul. Jdi stranou a přenech tu práci velkým hochům.“ Políbí ho vášnivě na rty, až pár námořníků kolem zahvízdá.

Poručík je doprovodí do nástavby, pak po těsném schodišti na palubu hangáru.

Projdou přísně střeženým kontrolním stanovištěm a vstoupí do hangáru, jehož jednu čtvrtinu rychle přeměnili v jednací sál. Tři řady skládacích stolků a židlí jsou rozestavěny ve tvaru podkovy před pódiem a obří, šest metrů vysokou a dvanáct metrů dlouhou počítačovou mapou světa, připevněnou vysoko na jedné části ocelové přepážky hangáru. Třicet osm červených bodů a dalších šest modrých označují místa přistání dronů.

Poručík je vede k vyhrazenému stolu na levé straně podkovy. Několik delegátů podle všeho Micka poznává, ukazují na něj, když prochází kolem,

kynou mu. Sporadický aplaus rychle přejde v ovace vestoje.

Marvin Teperman k nim vzhlédne ze svého místa a usměje se na Micka. „Tak konečně uznání, co?“

Mick rychle zamává, potom usedne vedle exobiologa a cítí rozpaky. Prezidentka Rady bezpečnosti Organizace spojených národů Megan Jacksonová přejde k nim, srdečně se na něj usměje a podá mu ruku. „Je čest se s vámi setkat, pane Gabrieli. Všichni jsme vašimi dlužníky. Mohu pro vás něco udělat?“

„Můžete mi povědět, proč jsem tady. Nejsem politik.“

„Prezident a já jsme doufali, že vaše přítomnost by mohla zmírnit nepřátelskou atmosféru v této místnosti.“ Ukáže na ruskou delegaci. „Muž uprostřed je Viktor Grozny. Dovolím si tvrdit, že většina přítomných by ho nejraději viděla po smrti. Když uvážíme paranoiu, která v současnosti vládne mezi Ruskem a Spojenými státy, vypadá studená válka jako rodinný dýchánek.“

Mateřsky se na něj usměje, pak zaujme své místo na pódiu. „Když dovolíte, zahájila bych toto zasedání.“

Delegáti se posadí. Marvin podá Dominique a Mickovi malá sluchátka. Vyjmou je z celofánového obalu, nastaví kolečko překladače na ANGLIČTINU a pak si je nasadí na uši.

„Nejprve chci pozvat na pódium profesora Nathana Fowlera, mimořádného ředitele Amesova výzkumného střediska NASA a vedoucího mezinárodního týmu zkoumajícího mimozemské drony. Pane profesore?“

Na pódiu stane šedovlasý brýlatý muž kolem sedmdesátky.

„Paní prezidentko, vážení delegáti, kolegové vědci, jsem dnes zde, abych vás informoval o mimozemských objektech, jejichž výbuchy měly za následek smrt více než dvou milionů lidí. Navzdory této tragédii důkazy, o něž se s vámi chci podělit, jasně naznačují, že primárním cílem mimozemšťanů nebylo zničit náš druh. Ve skutečnosti je naše přítomnost na této planetě pro tuto mimozemskou inteligenci asi tak důležitá jako blecha pro psa.“

Mezi přítomnými to zašumí.

„Náš tým provedl důkladnou srovnávací analýzu každého z těch čtyřiačtyřiceti identifikovaných cílů dronů. Tato místa mají jedno společné – z hlediska geologie je každé z těchto míst tvořeno výlučně vápencem.

Pokud to ještě více rozvedu – většina cílů se označuje jako krasové krajiny – husté vápencové formace obsahující vysoké koncentrace uhličitanu vápenatého.

Krasy tvoří až jednu šestinu pevniny na naší planetě. Vznikly asi před čtyřmi sty miliony let, když se vysoké koncentrace uhličitanu vápenatého

ukládaly na dně tehdejšího tropického moře…“

„Pane profesore, tlačí nás čas…“

„Cože? Aha, samozřejmě, paní prezidentko. Když dovolíte ještě kratičký okamžik, abych vysvětlil význam vápence pro naši planetu, potom myslím všichni lépe pochopí důvody, proč byli tito droni vypuštěni.“

„Pokračujte, ale stručně prosím.“

„Krasové formace, a vápenec obecně, hrají na Zemi velmi závažnou roli, protože slouží jako rozsáhlé planetární skladiště oxidu uhličitého. Uhličitan vápenatý v krasu absorbuje, podobně jako houba, rozpuštěný oxid uhličitý a pomáhá tak regulovat a stabilizovat naše kyslíkové prostředí. Ve skutečnosti je množství oxidu uhličitého uloženého v sedimentárních horninách více než šestisetnásobně vyšší než celkový obsah uhlíku ve vzduchu, vodě a živých buňkách dohromady na celé Zemi.“

Dominique pohlédne na Micka, který je na smrt bledý.

Ředitel NASA vytáhne dálkovou klávesnici napojenou na zavěšenou počítačovou mapu.

„Paní prezidentko, použiji náš počítač k simulaci toho, co by se stalo, kdyby všech těch osmatřicet zbývajících dronů současně vybuchlo. Prosím všimněte si především teploty atmosféry a hodnot oxidu uhličitého.“

Mezi přítomnými to zahučí, zatímco profesor vyťukává řadu příkazů.

Na dolním okraji mapy se objeví dvě modré ikony.

Střední globální teplota povrchu: 70 stupňů F (21 stupňů C)	**12/20/12 Obsah CO_2: 0,03 %**

Fowles stiskne další klávesu. Zářící červené tečky začnou všechny současně blikat, potom se změní v jasné alabastrové kroužky energie. Během několika sekund vytvoří exploze na celém světě hustá žlutooranžová mračna trosek, která se rychle šíří do okolních oblastí a pokryjí téměř třetinu zemského povrchu.

Střední globální teplota povrchu: 132 stupňů F (55,5 stupňů C)	**12/20/12 (10 hodin po výbuchu) Obsah CO_2: 39,23 %**

Fowler si upraví brýle. „Horko vyvolané výbuchy by okamžitě odpařilo krasový vápenec a uvolnilo do atmosféry naší planety toxická množství

oxidu uhličitého. Oblačný příkrov, jehož šíření po mapě nyní vidíte, je hustá atmosférická vrstva CO_2, dostatečná na to, aby zabila každý organismus na této planetě, který dýchá kyslík."

V tu chvíli začnou o překot hovořit stovky hlasů.

Fowler znovu stiskne klávesu, zatímco představitelka OSN zjednává klid. Mapa se změní. Vířící žlutooranžová mračna nyní halí celou planetu.

Střední globální	**12/20/22**
teplota povrchu:	**(10 let po výbuchu)**
230 stupňů F	**Obsah CO_2: 47,85 %**
(100 stupňů C)	**Obsah SO_2: 23,21 %**

V místnosti zavládne ticho.

„Zde vidíte, jak se změní životní prostředí po deseti letech. To, nač se nyní díváme, je katastrofická přeměna atmosféry naší planety, začátek překotného skleníkového efektu, podobného tomu, k jakému došlo na Venuši před více než šesti sty miliony let. Na Venuši, sesterské planetě Země, byly kdysi horké oceány a vlhká stratosféra. Narůstající množství oxidu uhličitého v atmosféře vytvořilo hustou izolační pokrývku. To vedlo k nastartování globální vulkanické činnosti, kdy výbuchy vyvolaly skleníkový efekt, protože během nich docházelo k uvolňování velkého množství oxidu siřičitého do atmosféry, a současně se zvyšovaly teploty na povrchu. Na Venuši nakonec došlo k úplnému vypaření oceánů a vzniku hustých srážkových mračen. Část těchto srážek dál krouží kolem planety, zatímco zbytek unikl do vesmíru."

„Pane profesore, vzrostly výrazně hladiny CO_2 po výbuchu prvních sedmi dronů?"

„Ano, paní prezidentko. Po pravdě řečeno, hladiny oxidu uhličitého vzrostly o šest až sedm procent za…"

„To stačí!" Viktor Grozny stojí, vyzáblý obličej má rudý. „Přiletěl jsem, abych jednal o podmínkách příměří, ne abych poslouchal nesmysly o mimozemšťanech."

Představitelka OSN zvýší hlas, aby přehlušila protesty, které vzápětí následují. „Pane prezidente, zpochybňujete, že tato mimozemská hrozba existuje?"

„Podle našich informací byla hrozba dronů zažehnána. To – to pole jim údajně brání ve výbuchu. Je to tak, pane Fowlere?"

Fowler má ve tváři úzkost. „Vypadá to, že droni nevybuchnou, dokud pole z pyramidy zůstane nedotčené. Ale hrozba stále…"

„Tak proč marníme čas tím, že to zrovna teď probíráme? Říkám, pře-

nechme to vědcům. Chápal jsem toto shromáždění jako politické. Navzdory množství hrozeb smrtí, které na mou adresu zazněly, jsem na toto shromáždění dorazil v dobré víře. Byli to civilní obyvatelé Ruska a Číny, kdo zahynuli při těch čistě fúzních tragédiích. Smrt je smrt, paní prezidentko, ať už je následkem jaderné zkázy, udušení nebo strádání hladem. Ať to mimozemské plavidlo zničí západ svými špičkovými zbraněmi. Zatímco hovoříme, tisíce mých lidí umírají hlady. Potřebuji projednat, jak změníme svět…“

„A kdo jste, že žádáte změnu?“ vybuchne generál Fecondo a vstane se zaťatými pěstmi. „Vaše koncepce změny spočívala v tom, že zavlečete Spojené státy do jaderné války. Západ poskytl vaší zemi miliardy dolarů, aby vám pomohl nakrmit váš lid a stimuloval hospodářství. A vy jste je místo toho utratili za zbraně…“

Mick při té slovní přestřelce zavře oči a soustředí se na to, co říkal profesor Fowler. Vybaví se mu chvíle v té mimozemské místnosti pod Mexickým zálivem. Vzpomíná si na svoji pořezanou nohu.

Moje krev byla tehdy modrá. V atmosféře v té místnosti muselo být velké množství oxidu uhličitého.

Vybaví si slova Strážce… *Podmínky ve vašem světě nebyly vhodné. Původním cílem byla Venuše… Tezcatlipoca dál uzpůsobuje váš svět.*

„Přišel jste za námi pro pomoc,“ zařve Dick Pryzstas, „ale jen se podívejte, jak rychle jste byl ochoten zničit ruku, kterou nyní žádáte o nakrmení svých dětí!“

„A jakou možnost jsme měli?“ odsekne Grozny. „Nutíte nás, abychom podepsali dohody o zákazu strategických zbraní, zatímco vaši vědci dál vymýšlejí způsoby, jak nás zničit. K čemu jsou dohody, když nové americké technologie jsou ďábelštější než zastaralé střely, které jste tak milostivě zlikvidovali?“ Grozny se obrátí ke zbytku shromáždění. „Ano, bylo to Rusko, kdo vypustil rakety jako první, ale byli jsme k tomu vyprovokováni. Spojené státy rozšiřují svoji vojenskou moc už celá desetiletí. Podle našich informátorů scházely Spojeným státům necelé dva roky, aby dokončily svoje vlastní čistě fúzní výbušniny. Dva roky! Kdyby na nás nezaútočili tihle mimozemšťané, udělaly by to Spojené státy.“

V místnosti znovu zavládne halas.

Grozny ukáže vyčítavě na Chaneyho. „Ptám se nového amerického prezidenta – je skutečně vaším cílem mír – anebo válka?“

Chaney vstane a čeká, až se přítomní utiší. „Na rukou každého v této místnosti ulpěla krev, pane prezidente. Každé vědomí je potřísněno vinou, každá mysl je svírána strachem. Ale proboha, všichni jsme mohli být mrtví. Chovali jsme se vždy jako sobecké děti, my všichni, a pokud máme nějakou

naději, že přežijeme jako druh, potom musíme odložit naše malicherné spory, jednou provždy, a vyrůst.“

Prezident vykročí kupředu. „Souhlasím, že je zapotřebí změna, a to drastická. Lidstvo už nemůže tolerovat hrozbu sebezničení. Nemůže být už žádné další mít a nemít. Musíme reorganizovat naše ekonomiky v jeden světový řád – a to řád míru. Pane prezidente, Spojené státy vám nabízejí olivovou ratolest. Jste ochotni ji přijmout?“

Hangárem se rozlehnou hlasité ovace, když Viktor Grozny kráčí k prezidentovi a obejme ho.

Dominique stojí na nohou, tleská se slzami v očích, když si všimne, že se k pódiu blíží Mick.

V místnosti panuje ticho.

Mick stojí před shromážděním a v hlavě mu hoří ta apokalyptická zpráva.

„Pan prezident Chaney je moudrý muž. Vzkaz, který přináším, je také od moudrého muže, muže, jehož pole nám pomohlo v záchraně. Zatímco naše národy jednají o politice, náš svět je připravován, aklimatizován, aby pojal další druh, mnohem starší, takový, jemuž nejde o válku nebo mír. Pro tohoto nepřítele není Země ničím jiným než inkubátorem, lidstvo jeho dva miliony let starým nájemníkem, kterého je třeba vystěhovat.

Ať už budeme sjednoceni nebo rozděleni, neudělejme chybu – zítra je Soudný den. Za úsvitu se otevře kosmický portál – brána, kterou musíme uzavřít, aby náš druh přežil. Pokud neuspějeme, nebude už záležet na ničem, co se v této místnosti řekne nebo udělá. Zítra večer při západu slunce bude každá živá bytost na této planetě mrtvá.“

27

21. PROSINCE 2012
(4 AHAU 3 KANKIN)
NA PALUBĚ LETADLOVÉ LODI JOHN C. STENNIS
0:47

Michael Gabriel hledí otevřeným okýnkem malé VIP kajuty na černé moře. Je příliš daleko, aby viděl tu smaragdovou zář; letadlová loď kotví tři kilometry na východ od mimozemského plavidla, ale nějak cítí jeho blízkost.

„To budeš z toho okna koukat celou noc?“ Dominique vyjde z koupelny zahalená jen do ručníku. Mazlivě mu přitiskne tvář na hruď a obejme ho pažemi kolem pasu.

Cítí, jak z jejího nahého těla stoupá vlhké teplo.

Konečky prstů mu jede po svalech břicha, až dospěje k podbřišku. Pohlédne mu do tmavých očí a zašeptá: „Miluj se se mnou.“

Vytáhne se na špičky, políbí ho, vsune mu jazyk do úst, zatímco on se překotně zbavuje šatů. Během několika chvil jsou nazí, objímají se jako dávno ztracení milenci, jejich skrývané emoce a obavy se rozplynou v okamžiku, kdy se jejich údy propletou, jako by najednou byli jediní dva lidé na světě.

Mick ji položí na postel a líbá ji na krk, když ho ona vede dovnitř. Dominique zasténá slastí, olízne mu pot na rameni, přitáhne si jeho tvář k ňadrům a tahá ho za kudrny na šíji.

3:22

Mick leží nahý v pokrývkách, pravou rukou hladí Dominique po zadku a děvče má hlavu položenou na jeho ovázané hrudi. Hledí do stropu, ve vy-

čerpané mysli si stále dokola opakuje jako mantru Strážcova slova.

Xibalba Be *se objeví v den 4* Ahau, *3* Kankin. *Dá se zničit pouze zevnitř. Vstoupit může jen Hunahpu. Pouze Hunahpu může vyhnat zlo z vaší zahrady…*

Dominique se zavrtí a překulí se na bok. Mick ji zakryje pokrývkou, pak zavře oči.

Pojď ke mně, Michaeli…

„Cože?“ Vyskočí z postele, srdce mu buší. Dezorientovaný se rozhlédne po kajutě, na zádech mu vyrazí studený pot. *Je to v pořádku, je to v pořádku – byl to jen sen…*

Mick si znovu lehne, oči má dokořán a čeká, až se znovu ozve ten démonický hlas.

Přestaň! Už z toho blázníš. Unaveně se usměje. *Jedenáct let v izolaci a konečně začínám bláznit.*

Zavře oči.

Proč se mě bojíš, Michaeli?

„Sakra…“ Vyskočí na nohy jako nervózní kočka. *Tak jo, hlavně klid. Běž se projít. Pročisti si hlavu.* Rychle se oblékne a vyklouzne z kajuty.

Po dvaceti minutách najde Mick cestu na otevřenou galerii nad letovou palubou. Noční vzduch je chladivý, mořská bríza uklidňuje. Zakryje si uši, když k jasné noční obloze vzlétne stíhačka.

Ještě jednou si v duchu přehrává rozhovor se Strážcem. *Vstoupit může jen Hunahpu. Pouze Hunahpu může vyhnat zlo z vaší zahrady a zachránit váš druh před zánikem.*

Cítím tě, Michaeli. Jsi velmi blízko…

„Cože?“

Pojď za mnou, Michaeli. Neboj se mě. Pojď za svým stvořitelem.

„Dost! Dost!“ Mick zavře oči a sevře si hlavu rukama.

„Micku, jsi v pořádku?“

Pojď ke mně… k otci.

„Vypadni sakra z mojí hlavy!“ Mick se obrátí a oči má hrůzou vytřeštěné.

Marvin Teperman ho popadne za ramena a zatřese s ním. „Hej, jsi v pořádku?“

„Co? A sakra. Já… já nevím. Myslím, že začínám bláznit.“

„Ty i zbytek světa. Nemohl jsi spát, že?“

„Ne. Marvine, ten dron v Chichén Itzá… víš, kde přesně přistál?“

Exobiolog vytáhne z kapsy saka malý tablet. „Vydrž, je to někde tady. Tak se na to podíváme. Chichén Itzá. Ano, dron přistál na místě označovaném jako velké hřiště. Abych byl úplně přesný, přímo v jeho středu.“

Mick cítí, jak ho zamrazí v zádech. „Ve středu? Víš to jistě?“

„Ano. Co se děje?“

„Potřebujeme vrtulník! Marvine, můžeš pro nás sehnat vrtulník?“

„Vrtulník? K čemu?“

„Nemůžu ti to teď vysvětlovat, ale potřebuju se dostat do Chichén Itzá – okamžitě!“

SANIBEL ISLAND
ZÁPADNÍ POBŘEŽÍ FLORIDY
5:12

Edith Axlerová stojí na prázdném pobřeží a hledí na šedý obzor a motorový člun, který se rychle blíží. Její synovec, Harvey, na ni zamává, potom najede s člunem přímo na pláž.

„Byly nějaké problémy s hledáním SOSUS?“

„Ne,“ odpoví a opatrně jí podá zbytky velké cívky s optickým kabelem. „Mikrofon byl ukotvený přesně tam, kde měl podle tebe být. Ale po všech těch problémech s černým proudem bylo to dnešní noční potápění trochu strašidelné.“

Vyleze ze člunu a jde za tetou k zadním dveřím laboratoře. Jakmile vstoupí, Edie zapne systém SOSUS, zatímco Harvey připojí optický kabel k serveru.

„Umožní nám to přístup ke všem mikrofonům v zálivu?“ zeptá se.

„Je to integrovaný systém. Dokud vydrží tenhle kabel, tak nevidím žádný důvod, proč by to nemělo vyjít. Nebudeme online s počítačem v Dam Neck, ale měli bychom být schopni slyšet ten mimozemský objekt u pobřeží Yucatánu.“

Harvey se usměje a dokončí zapojování. „Připadám si, jako bychom se právě napíchli někomu na telefon.“

MEXICKÝ ZÁLIV
6:41

Letka bojových stíhaček krouží ve formaci a jejich piloti s napětím čekají na první ranní paprsky. Na hladině dole zaujaly *John C. Stennis* a jeho flotila pozice v kruhu o průměru pět kilometrů kolem zářící skvrny v moři.

V hloubce čtyři sta šedesát metrů krouží ve tmě pod flotilou útočná ponorka *Scranton* (SSN-756) třídy *Los Angeles.* V tichém bdění jsou kapitán

Bo Dennis a jeho posádka připraveni splnit rozkaz – rozprášit cokoli, co vystoupí z toho jasného smaragdového otvoru.

Na palubě bitevní lodi to zatím jen kypí.

Baterie střel země-vzduch Tomahawk na přídi a zádi jsou zaměřeny na zářivou skvrnu v moři, jejich smrtící náklad míří k obloze připraven k okamžitému vypuštění. Vzlétají další tři bezpilotní letouny Predátor, aby se přidaly k tuctu jiných, které již krouží nad cílovou oblastí.

Šest tisíc mužů a žen na palubě tohoto plovoucího města se změnilo v hromádku nervů. Četli zprávy a viděli bouře v televizi. Pokud se skutečně blíží apokalypsa, jsou to oni, kdo jí bude čelit jako první. Sebedůvěra, kterou jim vštěpovali během tisíců hodin intenzivního výcviku, je opustila v důsledku vědomí, že jen tak tak došlo k odvrácení jaderné zkázy. Na bojových pozicích je drží disciplína, ale v tuto chvíli je nežene vzrušení, ale hlavně strach. –

Dominique Vazquezovou naplňuje jiný druh strachu. Poprvé v životě se cele odevzdala muži a cítí se zranitelná. A teď, když prohledává tu obrovskou bitevní loď, jí srdce svírá bolest a zažívá paniku, protože si uvědomuje, že ji Mick opustil a možná ho už nikdy neuvidí.

Vejde do zakázané oblasti, protáhne se kolem vojenského policisty. Strážný ji zezadu sevře a ona ho divokým kopnutím odrazí k protější zdi. Když se snaží vstoupit do bojového informačního střediska, zastoupí jí cestu další strážný. „Pusťte mě – musím mluvit s Chaneym!“

„Nemůžete vstoupit – na to musíte mít povolení.“

„Potřebuju najít Micka – au, zlomíte mi ruku!“

Vodotěsné dveře se otevřou, ven vyjdou dva důstojníci. Zahlédne prezidenta.

„Pane prezidente!“

Chaney vzhlédne od řady počítačů ovládajících bezpilotní letouny. „To je v pořádku. Pusťte ji.“

Dominique se obrátí ke strážnému, pak ho vší silou praští oběma dlaněmi do hrudi. „Opovažte se mě ještě jednou dotknout.“ Vejde do ztemnělého nervového centra, ve kterém se nyní shromáždily hlavy států.

„Dominique…“

„Kde je? Víte, kde je, tak mi to povězte! Kam jste ho odvezli?“

Chaney ji odtáhne stranou. „Gabriel odletěl dnes časně ráno vrtulníkem. Přišel za mnou sám. Bylo to na jeho žádost.“

„Kam letěl?“

„Nechal mi pro vás dopis.“ Chaney vyloví z náprsní kapsy složenou obálku. Dominique ji roztrhne.

Má nejdražší Dom,

je toho tolik, co bych Ti chtěl říct, tolik věcí bych Ti chtěl vysvětlit, ale nemůžu. V hlavě slyším hlasy, které mě táhnou různými směry. Nevím, jestli jsou ty hlasy skutečné nebo jestli už jsem se přece jen nakonec nezbláznil.

Hlas Strážce mi říká, že jsem Hunahpu. Podle něj to způsobil můj genetický kód, že jsme se dokázali dostat do té kosmické lodi. Možná stejná genetika mi teď umožňuje komunikovat s onou bytostí v zálivu.

Jeden z dronů, které vyslala, přistál přímo ve středu velkého hřiště v Chichén Itzá. Můj otec byl přesvědčen, že mezi tímto velkým hřištěm a temnou trhlinou v Mléčné dráze existuje nějaké silné spojení. Podobně jako Kukulkanova pyramida je také toto prostranství orientováno podle noční oblohy. O dnešní půlnoci se temná trhlina dostane do postavení přímo nad středovým bodem hřiště. Portál se otevře. Otevírá se už teď, cítím to.

Mayové měli ve zvyku zakopávat ve středu každého hřiště zdobený kámen. Můj otec byl při tom, když archeologové ten kámen ze středu hřiště v Chichén Itzá vykopali. Než Julius zemřel, prozradil mi, že pravý středový kámen před lety ukradl a znovu ho zakopal. Prozradil mi tohle tajemství těsně předtím, než zemřel. Nějak věděl, že budu ten kámen potřebovat.

Nemůže to být jen shoda náhod, že ten dron přistál přímo tam. Ta bytost v zálivu možná cítí, že je středový kámen ještě pořád na svém místě, a nechce, abychom ho našli. Já vím pouze to, že loď nepřítele vzlétne, abych se s ní mohl o zimním slunovratu setkat. Až bytost uvnitř zjistí, že droni nevybuchli, půjde po poli Strážců a pokusí se je zničit.

To nemůžu připustit.

Omlouvám se, že takto utíkám. Včera jsem zažil nejkrásnější noc ve svém životě. Nechci, aby zůstala naší poslední. Miluji Tě, vždycky budu… Mick

Hledí na dopis. „To… to není fér. To si myslí, že tady budu jen tak čekat?“ Dominique se vrhne k prezidentovi. „Musím se dostat do Chichén Itzá…“

„Pane prezidente, něco se tam děje.“ Kolem monitorů sledujících UAV se shlukne skupinka lidí.

Dominique popadne Chaneyho za paži. „Odvezte mě tam. Dlužíte mi to.“

„Dominique, on to výslovně zakázal. Musel jsem mu přísahat…“

„Potřebuje mě. Potřebuje moji pomoc…“

„Pane prezidente, zaznamenáváme seizmickou činnost,“ hlásí technik. „Sedm a půl na Richterově stupnici a stále sílí…“

Chaney položí Dominique ruku na rameno. „Poslouchejte mě. Tak jako tak tu věc v lodi zničíme, rozumíte? Mickovi se nic nestane.“

„Pane prezidente, volají ze *Scrantonu.*“

Na palubě USS Scranton

Komandér Bo Dennis zvýší hlas, aby přehlušil dunění podmořského zemětřesení. „Pane admirále, celé mořské dno se rozpadá. Vzrůstá elektromagnetická interference…“

Technik u sonaru si přitiskne na uši sluchátka. „Pane veliteli, z té díry něco leze, něco velkého.“

Zpod zbytků iridiového objektu vystřelí silný antigravitační výbuch, neviditelná vlna vyžene tu obrovskou masu z místa, kde pětašedesát milionů let odpočívala, a tlačí ji vzhůru přes kilometr a půl rozbitého vápence. Iridiový objekt o průměru více než kilometr a půl projde jako obří dělová koule miliardou tun sutě a zničené mořské dno se zhroutí do prázdna po stoupajícím kolosu. Mamutí pohyb půdy zdecimuje okolní mořské dno a vyšle seizmické vlny po celé polozavřené pánvi Mexického zálivu. Kampečský šelf a okolní mořské dno zasáhne zemětřesení o síle 9,2.

Vypuzení mimozemského plavidla vyvolá řadu smrtonosných tsunami a zabijácké vlny se rozběhnou jako kruh smrti od epicentra k neposkvrněným plážím Mexického zálivu.

• • •

„Veliteli, mimozemské plavidlo opustilo mořské dno…“

„Palebná síla zaměřena, pane, nedá se minout.“

Komandér Dennis vyčkává, když se ponorka obrátí na levobok. „Kormidelníku, držte se mimo to pole trosek. Důstojníku, zahajte přípravy k palbě, připravte střely jedna a dvě.“

„Ano, pane. Střely jedna a dvě připraveny.“

„Proveďte zaměření sonarem. Střely jedna a dvě vypálit.“

„Ano, pane. Pálím střely jedna a dvě. Torpéda vypuštěna.“

„Deset sekund do zásahu. Sedm… šest… pět…“

Dva projektily proletí rozbouřeným mořem ke stoupající mase. Patnáct metrů před zásahem narazí bojové hlavice na neviditelné silové pole a vybuchnou.

Na palubě letadlové lodi John C. Stennis

„Pane admirále, *Scranton* hlásí přímé zásahy, ale bez poškození. Objekt je podle všeho chráněn silovým polem a stále stoupá.“

Zraky všech se upírají na monitory UAV. Z výšky šedesát metrů nad mořem je v záběrech kamer Predátorů patrný kruh bublin na hladině.

„Vynořuje se.“

Vejcovitý objekt se zvedne nad hladinu jako zakulacený ledovec a chvíli trvá, než se na rozbouřeném moři ustálí. Na detailních záběrech ožehlého iridiového povrchu je patrná řada rozeklaných kovových zlomů a zářezů o velikosti kráterů.

Snímače přenášejí počítačově upravené záběry konstrukce mimozemského plavidla. Dominique hledí na trojrozměrný hologram. Pod zbytky lodi visí třiadvacet válcovitých přívěsků, které jí dodávají vzhled obří medúzy.

„Kontaktujte naše letky,“ nařídí admirál. „Zahajte palbu.“

Bojové stíhačky opustí formaci a vypálí salvu střel SLAMMER. Zbraně vybuchnou těsně nad masou připomínající ostrov a v té spoustě výbuchů se na okamžik objeví neonově modré silové pole.

Náčelník námořních operací nahlas zakleje. „Tuhle zatracenou věc chrání stejně jako drony silové pole. Kapitáne Ramirezi…“

„Ano, pane.“

„Nařiďte stíhačkám, aby opustily cílovou oblast. Vypalte dva tomahawky. Uvidíme, kolik toho to pole vydrží.“

Dominique si zakryje uši, když bitevní lodí otřese dunivá rána.

Ze střel Tomahawk odstranili naváděcí systémy, aby jejich dráhu letu nenarušilo pole Strážců. Bojové hlavice vypuštěné v bezprostřední vzdálenosti zasáhnou cíl. Po dvojím výbuchu vylétne vysoko k obloze ohnivá koule a na okamžik oslepí kamery kroužících UAV.

Obraz se vrací. Plavidlo je stále nepoškozené.

A pak se něco stane.

Ve středové oblasti plovoucí masy dojde k mechanickému pohybu, po němž následuje pronikavý zelený záblesk.

Světlo vychází z otvoru v plášti mimozemského plavidla, ale není to žádný poklop jako v horní části ponorky, ani nejde o trhlinu. Úlomky iridia jako by se před tím energetickým vírem ve vrstvách odlupovaly a vzápětí se znovu skládají na místo.

Z té smaragdově zelené záře se vynořuje – nějaký tvor.

Mohutné tělo se tlačí ven hlavou napřed.

Kamery námořnictva se zaostřují, v záběrech se objevuje hlava toho stvoření – maska připomínající obří mimozemskou zmiji. Je velká jako billboard a zdobí ji šupiny podobné peří. Dvě karmínové oči září jako lucerny, plazí zorničky – svislé jantarové štěrbiny – se v ranním světle stahují. Bizarní čelisti se otvírají, z každé z nich trčí dva nepředstavitelně velké černé tesáky dlouhé skoro metr a půl. Zbytek rozšklebené tlamy je plný řad zubů ostrých jako skalpel.

Obří plaz se zhluboka nadechne, až se mu na širokém hřbetu naježí husté vrstvy lesklých, šupinovitých smaragdově zelených per.

Vetřelec se přidržuje iridiového povrchu. Vztyčí se jako obrovská kobra…

…a na kratičký okamžik se zahledí k obloze, jako by analyzoval atmosféru.

Pak se jako blesk vrhne po hlavě do moře a jeho obludný hřbet zmizí ve vlnách.

Prezident a jeho spojené velení hledí na monitory neschopni pohybu.

„Dobrotivý bože… opravdu se mi to nezdálo?“ zašeptá Chaney.

Otřesený spojovací specialista poslouchá volání ve sluchátkách. „Pane admirále, *Scranton* hlásí, že se E. T. pohybuje v termoklině, poslední zaznamenaná rychlost… ježíši, sto sedmdesát kilometrů za hodinu. Kurz je jihojihovýchod. Pane admirále, ta forma života nejspíš míří přímo k poloostrovu Yucatán.“

Chichén Itzá

Na parkovišti v Chichén Itzá se shromáždil vzrušený dav více než dvou set tisíc náboženských fanatiků, kteří zpívají a hází kameny na ozbrojenou mexickou milici, když se snaží prorazit si cestu uzavřeným hlavním vstupem do starodávného mayského města.

Uvnitř parku na každé straně Kukulkanovy pyramidy zaujaly obranné pozice čtyři americké tanky M1-A2 Abrams. V okolní džungli leží ukryté dvě roty po zuby ozbrojených výsadkových oddílů zelených baretů.

Přímo na západ od Kukulkanovy pyramidy se nachází velké hřiště na *tlachtli*, rozsáhlý komplex vybudovaný ve tvaru písmene „I“ a obklopený ze všech stran stěnami z vápencových bloků.

Východní stěnu hřiště tvoří dvoupatrová stavba známá jako Chrám jaguárů, jehož sloupový vstup je vytesán do tvaru opeřených hadů. Stavba

zvedající se na severní hranici hřiště se nazývá Chrám vousatého muže. Fasádu na obou těchto kolmých stěnách zdobí rytiny velkého Kukulkana vystupujícího z čelistí opeřeného hada. Jiné scény zachycují Kukulkana oděného v tunice, jak leží mrtvý a je ovinut dvouhlavým hadem.

Vysoko na východní a západní zdi jsou kamenné kruhy umístěné kolmo jako na výšku postavené basketbalové koše. Slavnostní rituál, který vynalezli Olmékové a který nese jméno *tlachtli,* měl symbolizovat impozantní boj mezi světlem a tmou, dobrem a zlem. Dvě skupiny sedmi válečníků soutěžily proti sobě a jejich cílem bylo prohodit kaučukovou kouli svým svislým košem, a to jen za pomoci loktů, boků nebo kolen. Odměna za vítězství byla prostá, motivace jasná: vítězové byli odměněni, neúspěšné čekala smrt.

Michael Gabriel stojí ve stínu drona uprostřed travnaté plochy a vydává pokyny trojčlenné skupině US Army Rangers. Pomocí krumpáčů a rýčů muži kopou dva a půl metru hlubokou jámu a probíjejí se křehkou půdou k místu přímo pod pařáty mimozemského stroje.

Dronovo ochranné pole je tak silné, že Michaelovi vstávají konečky vlasů na hlavě.

Vzhlédne, když na jihu vjede na hřiště džíp a zamíří k nim. Než stačí vůz zastavit, vyskočí z něj plukovník E. J. Catchpole. „Zrovna přišla zpráva, Gabrieli. Ten mimozemský objekt se vynořil, jak jste předpověděl.“

„Podařilo se ho námořnictvu zničit?“

„Ne. Plavidlo chrání stejné silové pole jako tyhle zatracené drony. A je toho ještě víc. Vylezl z něho nějaký vetřelec…“

„Vetřelec? Jak vypadal?“ Mickovi buší srdce jako basový buben.

„Nevím. Kvůli tomu poli z pyramidy máme komunikační problémy. Pochytil jsem jedině to, že je to něco velkého a že si námořnictvo myslí, že míří naším směrem.“ Plukovník si klekne u výkopu. „Poručíku, chci, abyste vy a vaši muži okamžitě opustili tuhle jámu.“

„Ano, pane.“

„Pane plukovníku, přece mě v tom nenecháte…“

„Je mi líto, Gabrieli, ale potřebuju všechny svoje muže, aby bránili to pole. Co to vlastně hledáte?“

„Už jsem vám říkal, jde o kámen, kulatý středový kámen asi velikosti fotbalového míče. Nejspíš je zakopaný přímo pod pařáty toho drona.“

Poručík vyleze z jámy a za ním další dva vojáci. Všechny tři pokrývá jemný prach.

Poručík se napije z polní láhve, pak vyplivne poslední hlt. „Takže končíme, Gabrieli. Našli jsme hranu nějaké kovové schránky, ale pokud se ji moji muži pokusí vytáhnout, tíhou toho drona se tunel propadne. Nechali

jsme vám tam dole baterku a krumpáč, jestli to chcete zkusit, ale na vašem místě bych to nedělal.“

Vojáci naskáčou do džípu.

„Doporučuju, ať odsud radši zmizíte, než začne ohňostroj,“ zařve ještě plukovník, když se vůz rozjede plnou rychlostí k západu.

Mick se dívá za odjíždějícím džípem, pak vleze po provazovém žebříku do jámy.

Vojáci prokopali úzkou vodorovnou šachtu vedoucí pod dronem. Mick, s krumpáčem v jedné ruce a baterkou ve druhé, se začne po kolenou plazit tou norou, ve které se brzy ztratí zvuky z okolí.

Tunel po čtyřech metrech končí. Z horniny nad jeho hlavou trčí konce pařátů ostré jako žiletky.

Ve vápencovém stropě mezi dvěma černými pařáty je dolní polovina schránky z lesklého kovu. Je to stejný iridiový tubus, jaký objevili před lety s otcem na planině Nazca.

Mick opatrně jednou rukou klepe na odkrytou stranu schránky a druhou rukou ji uvolňuje. Na záda mu padá štěrk, ve stropě se rozevírají pukliny. Dál klepe do schránky, cítí, jak ten předmět povoluje, a uvědomuje si, že pod tíhou půdy a mimozemského drona se strop každou chvíli propadne a pohřbí ho.

Bílý prach ho oslepuje, když s posledním škubnutím vytáhne schránku a rychle couvne, zatímco…

…část stropu se propadá v oslepující bílé zácloně prachu a suti a do tunelu se zřítí téměř tunový kolos.

Mick se vyplazí zbytky tunelu, vysouká se ze suti celý pokrytý bílým prachem a v levé ruce potřísněné krví svírá kovový tubus.

Vyleze po žebříku, kašle a plive prach, pak se svalí na záda na okraji jámy a dýchá čerstvý vzduch. Sáhne po láhvi s vodou, nalije si tu teplou tekutinu na obličej, vypláchne si ústa, pak se posadí a obrátí pozornost ke schránce.

Dlouhou chvíli na ten předmět jen hledí a sbírá sílu. Na schránce svítí šarlatové znamení paracaského trojzubce – značka Strážců.

„Tak, Julie, podíváme se, cos přede mnou celé ty roky skrýval.“

Otevře víko a vytáhne podivnou věc, která je ve schránce uložena.

Co to je?

Před sebou má jadeitový předmět, kulatý a těžký, asi velikosti lidské lebky. Na jedné straně z něj trčí rukojeť velké obsidiánové dýky. Mick se pokusí zbraň vytáhnout, ale ta je pevně zaklíněná.

Na druhé straně předmětu jsou vyryty dva obrazy. První zachycuje velkou bitvu mezi vousatým bělochem a obřím opeřeným hadem. Muž drží v

ruce malý předmět, který hada zadržuje. Na druhém obraze je mayský bojovník.

Mick hledí na bojovníkovu tvář a na těle pokrytém prachem mu naskakuje husí kůže.

Proboha… vždyť to jsem já.

Sanibel Island
Západní pobřeží Floridy

Když se rozezní poplach SOSUS, Edith Axlerovou to vytrhne ze spánku. Zvedne hlavu ze stolu, sáhne k počítačovému terminálu pro sluchátka, nasadí si je na uši a poslouchá.

Její synovec Harvey, který vstoupí do laboratoře, spatří, jak jí tuhnou rysy. Hodí mu sluchátka a spěchá k seismografu.

Harvey poslouchá, zatímco ručička seismografu se rozběhne po papíře. **„Co je to…?“**

„Rozsáhlé zemětřesení pod Kampečským šelfem,“ vyhrkne Edith a srdce jí buší. „Muselo k němu dojít před necelou hodinou. Ten rachot, co slyšíš, je řada velmi silných tsunami, která se rojí podél západofloridského šelfu…“

„Rojí se?“

„Spojují se a zpomalují a energie je žene do výšky. Než tyhle vlny narazí na břeh, budou obrovské. Přelijí se přes každý ostrov, který jim bude stát v cestě.“

„Za jak dlouho?“

„Tak za patnáct dvacet minut nanejvýš. Zavolám pobřežní stráži a starostovi, ty zalarmuj policii, pak sežeň auto. Musíme odsud vypadnout.“

Mexický záliv

Sikorsky SH-60B Seahawk letí patnáct metrů nad bílými hřebeny vln, ostatní čtyři helikoptéry námořnictva následují těsně za ním. Vysoko nad nimi zaměřují dvě letky stíhaček snímače na rychle se pohybující vlnu asi kilometr vpředu.

Dominique hledí z okna na obří vlny na moři. V dálce vykukuje z ranní mlhy pobřeží Yucatánu.

Dole u mořského dna se rychlostí vyšší, než jakou vyvine tryskové dopravní letadlo, řítí první z řady tsunami. Zabijácká vodní stěna zpomalí, když dosáhne mělčin, v důsledku lámání a rojení se vypne zlostně vzhůru a kulminuje těsně pod vrtulníkem. Generál Fecondo poplácá druhého pilota po rameni. „Proč nepokračovaly stíhačky v palbě?“

Druhý pilot se ohlédne. „Hlásily, že cíl je příliš hluboko a že se pohybuje příliš rychle. Žádné stopy, nic, čeho by se mohly chytit. Žádný strach, pane generále, nakonec musí ten E. T. vylézt z moře. Naše stroje ho pokropí, jen co se dostane k pobřeží.“

Prezident Chaney se obrátí k Dominique a snědou pleť má teď ochablou a šedou. „Jste tam vzadu v pořádku?“

„Bude mi líp, až…“ Zarazí se, zahledí se na vodu a cítí, jak ji opouští smysl pro rovnováhu, když se moře pod nimi začne zvedat. „Hej – bacha! Musíme výš!“

„Sakra…“ Pilot prudce trhne řídicí pákou, zatímco obří vlna se přitiskne k podvozku helikoptéry a nadnáší ji, jako by to bylo surfovací prkno.

Dominique křečovitě sevře sedadlo před sebou, když se sikorsky nakloní. Po dlouhý okamžik se vrtulník drží na vrcholu té obří vodní stěny. Pak je ta třicetimetrová vodní masa pustí, zřítí se s dunivým zaduněním dolů a pustoší pláž.

Vrtulník se srovná, vznáší se vysoko nad zatopenou krajinou, jeho cestující a posádka se snaží popadnout dech, zatímco zabijácká vlna se řítí do vnitrozemí a ničí všechno, co jí stojí v cestě.

Nad nimi se ozve ohlušující řev stíhaček.

„Pane generále, naše letky hlásí, že jsme ztratili vizuální kontakt s E. T.“

„Je v té vlně?“

„Ne, pane.“

„Tak kde sakra je?“ zařve Chaney. „Něco tak velkého nemůže jen tak zmizet.“

„Musí být pořád v moři,“ poznamená generál. „Ať se vrtulníky rychle vrátí k místu, kde byl hlášený naposledy. Pošlete stíhačky podél pobřeží. Potřebujeme té bestii odříznout cestu, než zamíří do vnitrozemí.“

Uplyne deset minut.

Ze svého místa Dominique pozoruje, jak vlna tsunami ustupuje zpět do moře, bouřící řeka s sebou nese vyvrácené palmy, zbytky budov a dobytek. „Pane prezidente, ztrácíme čas…“

Chaney se k ní obrátí. „Ten E. T. tam musí někde být.“

„A co když není? Co když už je na cestě do Chichén Itzá, jak říkal Mick?“

Také generál Fecondo se k ní obrátí. „Kolem pobřeží Yucatánu krouží

třicet vrtulníků. V okamžiku, kdy vystrčí hlavu z vody…“

„Počkejte! Mick říkal, že geologie poloostrova připomíná obrovskou houbu. Je tam celá spleť podzemních jeskyní, které jsou napojené na moře. Ta obluda se neskrývá, putuje dál pod zemí.“

Sanibel Island

Edie zabuší na dveře kamarádčina domu. „Suz, otevři!“

Rozespalá Sue Reubenová otevře hlavní vchod. „Ead, co…“

Edith ji popadne za zápěstí a vleče ji k autu.

„Edie, proboha, vždyť jsem v pyžamu…“

„Nasedej. Blíží se tsunami!“ Harvey nastartuje, a když obě staré dámy nastoupí, vůz vyrazí prudce přes rezidenční zóny zpátky k hlavní silnici.

„Tsunami? Jak velké? A co zbytek ostrova?“

„Vrtulníky pobřežní stráže vyklízejí oblasti u pobřeží a ulice. Deset minut už to vysílají v rádiu a televizi. Neslyšelas sirény?“

„Nespím s naslouchátkem.“

Harvey dupne na brzdy, když se blíží ke křižovatce, která vede na hráz. Jediný most ze Sanibel Island je ucpaný auty.

„Vypadá to, že se to rozneslo,“ zakřičí Harvey přes ječení klaksonů.

Edie pohlédne na hodinky. „To není dobré. Musíme pryč.“

„Pěšky?“ Sue zavrtí hlavou. „Ead, mýtná budka je skoro dva kilometry odsud. A já jsem jen v bačkorách…“

Edith otevře dveře a vyvleče přítelkyni ze zadního sedadla. Harvey popadne tetu za volnou ruku a společně kličkují mezi auty ke druhé straně mostu.

Několik dalších minut trojice spěchá mlčky v provozu přes most ke vzdálené mýtné budce.

Edie vzhlédne, když je mine několik teenagerů na motorových kolečkových bruslích a zastíní si oči před září vycházející z vod, které se stáčejí kolem Sanibel Island k Mexickému zálivu.

Kolem pobřeží pomalu manévruje červenobílý ropný tanker.

Za tankerem, asi pět kilometrů od břehu, se přímo z moře zvedá nepředstavitelně vysoká vodní stěna.

Sue Reubenová se otočí a nevěřícně hledí na vlnu. „Proboha, to je zlý sen!“

Klaksony troubí, zoufalí cestující prchají z vozidel, když vidí, jak se ta obří vlna vysoká čtyřicet metrů žene rovnou na ně.

Tsunami sevře ropný tanker, pak se přes něj převalí a udeří s ním o mořské dno. Celý most se zatřese, když ta zabijácká vlna narazí na břehy Sanibelu, a burácející příliv ničí všechno před sebou.

Edie táhne synovce a kamarádku k opuštěné mýtné budce. Harvey škubnutím otevře dveře a vtáhne je dovnitř, zatímco tsunami rovná Sanibel a Captiva Island se zemí a obrovská přílivová vlna se žene přes záliv.

Harvey zavře dveře a Edie strhne Sue na podlahu.

Tsunami se přežene přes hráz a zaplaví budku.

Stavba z betonu a oceli sténá. Dovnitř se ze všech stran valí mořská voda. Edie, Harvey a Sue stojí v proudu, obklopeni studenou vodou a tmou. Hladina neustále stoupá a rychle vyplňuje metrové plexisklové okno. Tsunami duní jako nákladní vlak a mýtná budka se jeho silou uvolňuje v základech.

Vzduchová kapsa se rychle plní. Edie v očekávání smrti zavře oči. Její poslední myšlenka patří Izovi, přemýšlí, jestli se s ním setká.

Plíce jí hoří, v uších slyší svůj pulz.

A pak to burácení přejde, vrátí se sluneční světlo.

Harvey vykopne dveře. Tři zachránění se vypotácejí ven, kašlou a plivou vodu, přidržují se navzájem, aby neupadli ve vodním proudu, který jim sahá po kolena a žene se dál do vnitrozemí.

Edie popadne Sue a podpírá ji v proudu. „Jsi v pořádku?“

Sue přikývne. „Neměli bychom se vrátit?“

„Ne, tsunami přichází ve více vlnách. Musíme utíkat.“

Zaklesnou se do sebe pažemi a namáhavě se brodí po zatopené dálnici, zatímco přílivová vlna se zpomaluje a pak najednou změní směr a hrozí, že je spláchne do zálivu. Zachytí se za dopravní značku, drží se ze všech sil a modlí se, aby v rozbouřené řece plné trosek zůstali naživu.

Chichén Itzá

Mick drží v rukou ten jadeitový předmět a hledí na obraz válečníka, jako by se díval do zrcadla.

Zafouká vítr a z iridiové schránky se ozve třepotavý zvuk.

Mick sáhne dovnitř a překvapeně vytáhne kus zašlé lepenky. Ruka se mu třese, když čte text psaný známým rukopisem.

Michaeli,

pokud Tě osud zavedl až takto daleko, potom jsi právě teď stejně ohro-

mený, jako jsme byli my dva s Tvojí matkou, když jsme v roce 1981 poprvé spatřili předmět, který právě držíš v ruce. Tys byl tehdy ještě nevinné tříleté dítě, a já, já hlupák, jsem si chvíli myslel, že na tom obraze válečníka jsem já. Pak tvoje matka ukázala na tmavé oči a oba jsme instinktivně poznali, že ta podoba je ve skutečnosti Tvoje.

Teď už znáš pravý důvod, proč jsme se s Tvojí matkou odmítli vzdát našeho poslání – důvod, proč jsme ti upřeli normální dětství ve Státech. Čeká Tě významnější osud, Michaeli, a my jsme věděli, že je naší rodičovskou povinností Tě na něj co nejlépe připravit.

Po dvou desetiletích pátrání stále nechápu, jaká je funkce toho předmětu z jadeitu. Podle mě se může jednat o jakousi zbraň, kterou nám zanechal samotný Kukulkan, ačkoli nenacházím žádný zdroj, podle něhož bych mohl určit její účel. Usoudil jsem, že obsidiánová čepel v něm je dávný obřadní nůž, více než tisíc let starý, který se snad používal k vyříznutí srdcí obětí.

Mohu jen doufat, že se Ti podaří zjistit zbytek, než nastane zimní slunovrat roku 2012.

Modlím se k bohu, aby Ti pomohl při Tvém poslání, ať už je jakékoli, a modlím se, abys jednoho dne dokázal v srdci odpustit mně, nešťastníkovi, vše, co jsem Ti udělal.

Tvůj milující otec J. G.

Mick hledí na dopis, pročítá ho znovu a znovu, mysl se brání přijmout to, co, jak srdcem ví, je pravda.

Jsem to já. Já jsem Jeden.

Vstane, upustí dopis a schránku zpátky do jámy, pak se s jadeitovým předmětem v ruce rozběhne přes opuštěné hřiště k západnímu schodišti Kukulkanovy pyramidy.

Než dorazí na vrchol, lije z něj pot. Otře si z obočí kapky a zbytky prachu, vpotácí se do severní chodby, kde se skrývají Strážcovy padací dveře.

„Strážce, vpusť mě dovnitř! Strážce…“

Dupe na kamennou podlahu a volá stále znovu.

Nic se nepohne.

Posvátný cenot

Při výšce dva metry a hmotnosti sto třicet pět kilogramů je podplukovník Mike „Ming-Ding“ Slayer nejvyšším příslušníkem zelených baretů, jaký kdy nosil uniformu výsadkářů. Tento bývalý profesionální fotbalista s čín-

sko-irsko-americkými kořeny je zázrak medicíny, protože má téměř každou část na těle opravovanou, vyměňovanou nebo recyklovanou. Ming-Ding má pověst člověka, který klidně udeří s úmyslem ublížit, když nemůže přijít na výstižné slovo nebo když mu jen tak vystřelí rameno nebo koleno.

Výsadkář si otírá pot z horního rtu, než se k němu dostanou moskyti. *Tři zasraný hodiny, co si popotahujeme propocený spodky z půlek v týhle zatracený mexický džungli.*

Ming-Ding Slayer by už dávno někoho praštil.

Praskání v levém uchu. Podplukovník si upraví komunikátor. „Poslouchám, pane plukovníku."

„Satelity zaznamenaly, že se k vaší pozici od severu blíží magnetický tok. Podle nás se vetřelec pohybuje vodonosnou vrstvou a může vylézt z té vodní nádrže."

Už bylo načase sakra. „Rozumím. Jsme už dávno připraveni."

Ming-Ding signalizuje své rotě, aby zaujala pozice kolem nádrže. Každý muž drží v ruce inteligentní útočnou pušku OICW, nejsmrtonosnější kulomet na světě. Šest a půl kilogramu vážící zbraň má dvě hlavně, jednu na střely 5,56 mm, druhou na programovatelné 20mm granáty, které je možno nastavit, aby vybuchly ihned při dopadu nebo po krátké prodlevě, a to před, za nebo nad nepřátelským cílem.

K podplukovníkovi se připojí nadporučík John „Dirty Red" McCormack a oba muži se zahledí na pěnu na hladině ve studni. „Tak kde je ten zasranej vetřelec?"

„Murphyho bojovej zákon číslo šestnáct. Když sis pojistil plán, nezapomeň o tom dát vědět nepříteli."

Země se začne třást, po hladině dole se rozběhnou vlnky.

„Nejspíš jsem promluvil příliš brzo." Ming-Ding signalizuje svým mužům, pak se vzdálí od okraje, zatímco chvění sílí.

Dirty Red se zahledí dolů přes laserová mířidla. *No tak, pojď, ty hajzle. Pojď si pro nakládačku.*

Země už nadskakuje tak silně, že výsadkáři skoro nedokážou mířit.

Vzdálená stěna *cenotu* se zbortí. Ze studny vystřelí kusy vápence smíšené s vodou…

V *cenotu* se vztyčí vetřelec.

Ming-Ding cítí, jak se mu strachem stáhnou svaly. „Do prdele – Palte! Palte!"

Ze zbraní výsadkářů s burácením vyletí koberec olova.

Kulky ale mimozemského tvora nezasáhnou. Plaza obklopuje jako druhá kůže průzračný štít silového pole, který je viditelný jen jako zkreslení. Když kulky vstoupí do silového pole, vypadá to, jako by se ve vzduchu

rozplynuly.

„Co to sakra je?“ Ming-Ding zůstane zírat v hrůze a zmatku, zatímco jeho muži dál pálí.

Mimozemský tvor se proplazí kolem výsadkářů, jako by tam ani nebyli, a sune se po mayské *sacbe*, jeho trup vysoký jako lokomotiva se prodírá porostem v džungli směrem k pyramidě.

Ming-Ding aktivuje vysílačku v přilbě. „Pane plukovníku, došlo ke kontaktu s vetřelcem – nebo aspoň jsme se o to snažili. Kulky byly k ničemu, pane – prostě se rozplynuly ve vzduchu.“

Mick stojí na vrcholku Kukulkanovy pyramidy, když slyší ozvěnu rotorů blížící se helikoptéry. Vrtulník námořnictva dosedne na trávník vedle západního schodiště pyramidy.

Mickovi buší srdce, když spatří, jak ze stroje vystupuje za prezidentem a dvěma příslušníky americké armády Dominique.

Michaeli…

Mick zalapá po dechu a obrátí se k severu. Cítí, že z džungle něco přichází.

Něco obrovského!

Vrcholky stromů lemujících *sacbe* se lámou, když se ten tvor blíží.

Na zemi dole spěchají po prašné silnici ve formaci čtyři tanky M1-A2 Abrams, jejich laserové dálkoměry se zaměřují na střed staré mayské cesty.

Mick vytřeští oči a srdce se mu div nezastaví.

Nad vrcholky stromů se objeví lebka mimozemského vetřelce, jeho karmínové oči se v odpoledním slunci zalesknou jako rubíny.

Tezcatlipoca…

Tanky zahájí palbu, ze 120 mm hlavní s hladkým vývrtem vystřelí čtyři projektily najednou.

Nedojde k žádnému kontaktu, nenastane výbuch. Když střely doletí ke kůži toho tvora, prostě se rozplynou za rychlých oslepujících záblesků v hustém vzduchovém polštáři.

Plaz se dál blíží, sune se kolem tanků. Ty na okamžik zmizí v energetickém poli, ale o několik sekund se znovu objeví a jejich titanové pláty a dělové věže jsou zdeformovány k nepoznání.

V uších mu znějí Strážcova slova: ***V Tezcatlipokovi se skrývá portál ke čtyřrozměrnému koridoru.***

Portál ke čtyřrozměrnému koridoru… to je Tezcatlipoca! Tezcatlipoca JE ten portál!

Opeřený had stoupá po severní balustrádě, démonické oči září, sálá z nich energie. V krvavě rudých rohovkách se rozevírají zlaté štěrbiny pla-

zích duhovek, jako by se ven valily plameny z pekelné pece.

Mick hledí na tvora a mysl mu svírá absolutní děs. *Do tohohle mám vstoupit?*

Na vrcholku se had zarazí. Micka si vůbec nevšímá, otevře tlamu a mezi obnaženými tesáky vypustí oblak smaragdové energie.

Chrám s mohutným zasyčením vzplane podivnými rumělkovými plameny, které stráví vápencové bloky během několika sekund.

Mick ucouvne před pronikavým žárem a skryje se za horními třemi stupni severního schodiště.

Plameny zmizí. Ze zbytků středové zdi trčí jako nějaký vlajkový stožár pětimetrová iridiová anténa.

To pole!

Jsi Hunahpu. Máš schopnost dostat se k poli Nefilim.

Náhlý pud sebezáchovy spustí zasutý myšlenkový proces. Nervovými zakončeními v Mickových prstech procházejí vysoce nabité pulzy do jadeitového předmětu a ten začíná zářit jasnou, téměř oslepivou energií.

Vetřelec se rázem zastaví, jeho jantarové panenky zmizí ve štěrbinách karmínových očí.

Mickovi bije srdce jako buchar, paží mu lomcuje energie, která mu proudí z těla.

Oslepený plaz hledí na kámen jako v transu.

Mick zavře oči a snaží se zachovat rozvahu. *Tak, hlavně klid. Odveď ho od antény.*

S paží nataženou sestupuje po západním schodišti, každý krok je mučivě dlouhý.

Bytost ho následuje, jako by ji vedl na vodítku.

Dominique k němu spěchá – pak se zarazí – a třeští v šoku oči. „Ach, proboha. To není možné…“

Chaney, generál Fecondo a dva armádní velitelé stojí nehnutě za jednou z kratších stěn hřiště a nedokážou uvěřit tomu, co vidí.

„Dominique!“ Mick s ní volnou rukou zatřese, aby ji vytrhl ze strnulosti. „Dom, tady nemůžeš být!“

„Proboha…“ Popadne ho za ruku a vleče ho zpátky. „Pojď…“

„Ne, počkej – Dom, pamatuješ se, co jsem ti povídal? Vzpomínáš si, co v *Popol Vuh* symbolizuje vstup do podsvětí?“

Obrátí se k němu, pak obrátí zrak vzhůru k tomu obrovskému mimozemskému tvorovi. „Ale ne. Bože, to ne…“

„Dom, tenhle opeřený *had je* ten portál k Černé cestě…“

„Ne…“

„A já jsem nejspíš Jeden Hunahpu!“

Michaeli…

Mickovi naskočí husí kůže.

Dominique na něj hledí v hrůze, po tvářích se jí v silném větru rozpíjejí slzy. „Co chceš dělat? Nechceš se přece obětovat, že ne?“

„Dom…“

„Ne!“ Popadne ho za paži.

Přicházím, Michaeli. Vnímám tvůj strach…

„Nedovolím ti to! Micku, prosím… já tě miluju…“

Mick cítí, jak jeho rozhodnost polevuje. „Dom, já tě taky miluju, a mám opravdu strach. Ale prosím, pokud mě chceš ještě někdy uvidět, musíš jít, prosím odejdi, hned teď!“ Mick se obrátí k Chaneymu. „Odveďte ji odsud! Okamžitě!“

Generál Fecondo a dva příslušníci zelených baretů vlečou kopající a ječící Dominique k helikoptéře.

Chaney přejde k Mickovi a oči nespouští z vetřelce. „Co chcete teď dělat?“

„Nevím jistě, ale ať už dojde k čemukoli, ať se sem nedostane Dominique.“

„Máte moje slovo. A teď buďte tak laskav a zabijte tu věc.“ Chaney couvá zpátky, pak nastoupí do vrtulníku.

Helikoptéra se vznese.

Vlna malátnosti srazí Micka na koleno a on ztratí koncentraci.

Záře vycházející z jadeitového kamene pohasne.

Mimozemský had zatřese svou obří hlavou. Znovu se objeví jeho jantarové zorničky, jejich svislé štěrbiny se rozšiřují. Další dvě oči v lícních důlcích vetřelce se soustředí na Mickovu tepelnou stopu a slábnoucí jas jeho zbraně.

To není dobré… Musíš se plně soustředit…

Tezcatlipoca se vztyčí na dolní polovině trupu a zaburácí ohavnou mimozemskou slabiku, jako by dával všem najevo, že už není ovládán Mickovým kouzlem.

Všechny čtyři oči plaza se vpalují do Micka, soustřeďují se na něj, jako by ho tvor viděl poprvé. Čelisti se otevřou. Z vysunutých horních tesáků kape prskající černá tekutina a rozstřikuje se jako nějaká jedovatá kyselina na vápencových schodech.

Mickovým tělem projede vlna vzrušení. Zavře oči v očekávání smrti – a pak v náhle nabytém prvotním vědomí *ucítí* v mysli to pole.

Tezcatlipoca vysune čelisti, obnaží své ohavné tesáky – a s děsivou rychlostí se vymrští proti Hunahpuovi.

Jako blesk vyšlehne z antény na pyramidě elektricky modrý výboj ener-

gie a zachytí hada v půli pohybu. Tvor zadržený v poli se svíjí bolestí, jeho hřbet se střídavě objevuje a ztrácí ve vlnách žhnoucí smaragdové energie, šupinovitá péra a bodliny má při těch rytmických záškubech naježené.

Mick stojí před tou mimozemskou zrůdou bez hnutí. Se zavřenýma očima usměrňuje své nově nalezené instinkty Hunahpua a vede tu obrovskou energii pole Strážců do řvoucího nepřítele.

Tezcatlipoca se otřásá zuřivostí. Vydá ohlušující rezonanci. Tenhle verbální útok se šíří po celé pláni a vyvrací sloupy v Chrámu válečníků.

Mick otevře oči. Drží středový kámen nad hlavou a druhou rukou vytrhne z té zářící pochvy obsidiánovou dýku.

Jadeitový předmět divoce pulzuje, bělostně září a pálí Micka do ruky.

Namíří a pak mrští kamenem do otevřené tlamy vetřelce.

Výbuch čisté energie, jako když zazáří nova.

Tezcatlipoky se zmocní křeče – jako by ho zasáhly miliardy wattů elektřiny.

Mick si stíní oči, klesá na kolena a uvolní pole.

Neživý mimozemský tvor klesne na severní schodiště, jeho dříve zářivé oči vyblednou do odstínů šedi, otevřená tlama spočívá mezi dvěma vápencovými hlavami hadů umístěnými jako zarážky po každé straně severní balustrády.

Mick se okamžitě svalí na záda, údy se mu chvějí – a usilovně se snaží popadnout dech.

Dominique s obličejem přitisknutým k bočnímu oknu helikoptéry zaječí radostí, pak se vrhne k sedadlu před sebou a sevře Chaneyho v mohutném objetí.

„Dobrá, dobrá. Vezměte nás dolů, poručíku. Tahle mladá dáma chce za svým rytířem."

Generál Fecondo má k uchu přitisknutý radiopřijímač a snaží se přes radostné volání v helikoptéře zaslechnout hlášení. „Opakujte to, pane admirále…"

Ve sluchátkách zaprská hlas vrchního velitele námořnictva. „Opakuji – mimozemské plavidlo stále chrání štít. Tu bestii jste sice zabili, ale silové pole je dál aktivní."

Mick s očima zavřenýma leží na tvrdé travnaté ploše a v duchu se snaží znovu navázat nervové spojení, které mu umožnilo aktivovat pole Strážců.

Zklamaný se posadí a hledí na obsidiánovou čepel ve své ruce. *Jsem Hunahpu, ale nejsem Vyvolený. Nemůžu vstoupit na Černou cestu. Nedokážu zavřít průchod.* Obrátí se a spatří, jak z džungle vybíhá četa po zuby

ozbrojených výsadkářů.

Ming-Ding Slayer mu pomůže na nohy. „Zatraceně, Gabrieli, jak tohle děláte?“

„To kdybych věděl.“

Několik vojáků vypálí střely na nehybnou hlavu vetřelce a kulky se rozplynou dřív, než zasáhnou cíl.

Michaeli…

Překvapený Mick vzhlédne. Hlas je jiný – známý. Uklidňující.

Strážce…

Zavře oči a nechá ten hlas, aby vedl myšlenky hloub do nitra jeho mysli.

Potlač svůj strach, Hunahpu. Otevři portál a vejdi. Nižší bohové, kteří zůstali na Zemi, ti vyjdou v ústrety. Pokusí se ti zabránit, abys zavřel kosmickou cestu, než dorazí bůh smrti.

Mick otevře oči a zahledí se na ohyzdnou tlamu Tezcatlipoky.

Z antény Strážců vyšlehne elektricky modrý paprsek energie a dopadne přímo na hlavu nehybného plaza.

Horní čelist se začne otevírat – překvapení výsadkáři se dají na ústup a několik jich zahájí neúspěšnou palbu na mrtvého tvora.

Mick zavře oči a udržuje soustředění. Čelisti vetřelce se roztahují a odhalují ohavné ebenové tesáky obklopené stovkami zubů ostrých jako jehly.

A pak se objeví druhá plazí hlava. Je stejná, jen o něco menší a vysune se z tlamy té první.

Mick zavře oči a jeho soustředění se prohlubuje. Z tlamy druhé hlavy se vysune třetí a poslední hlava a všechny tři rozevřené hadí čelisti se do sebe zaklesnou.

Pole se vypne. Mick klesne na koleno a cítí se vyčerpaný.

A potom se vysoko nad pyramidou objeví rotující smaragdový válec energie, čtyřrozměrný kosmický koridor protínající prostor a čas. Sestupuje z tmavnoucí oblohy, až se spojí s ocasem nehybného mimozemského hada.

Výsadkáři odhodí zbraně. Ming-Ding padne v ohromení na kolena, jako by hleděl do tváře boha.

Kdesi napravo od Micka přistává prezidentova helikoptéra.

Mick hledí do otevřeného portálu, zvažuje rozhodnutí a snaží se překonat strach.

„Micku!“

Dominique leze dolů z helikoptéry.

Slova strážce: ***Nedovol jí vstoupit****.* „Chaney, zadržte ji!“

Prezident popadne dívku za zápěstí. „Pusťte mě! Micku, co to děláš…?“

Pohlédne na ni a cítí, jak mu v hrudi sílí tíha. *Běž – udělej to teď hned, než půjde za tebou!*

S obsidiánovou dýkou v pravé ruce se odvrátí, překročí dolní řady zubů a vstoupí do první z rozevřených hadích tlam.

28

Plazí čelisti se za ním zavřou, třetí hlava se zasune zpět do hlavy druhé. Mick stojí v úplné tmě a srdce mu buší jako tympán. Najednou jako by ho portál táhl bez toho, aby se pohnul. Něco mu sevře orgány v těle a on má pocit, jako by mu párali břicho. Zmocní se ho závrať a přitiskne si k hrudi obsidiánovou dýku.

Světlo.

Ten nepříjemný pocit je pryč a on otevře oči. Už není v hadí tlamě. Stojí na velkém hřišti na *tlachtli*, které teď ale obklopuje obří vířící válec smaragdové energie.

Vešel jsem do portálu… jsem na prahu další dimenze…

Je to, jako by se díval na svět přes nějaká jasně zabarvená skla. Přes rotující válec vidí levandulovou oblohu, nebe s miliony zářících hvězd, z nichž každá vydává kaleidoskop energetických vln, když se pohybuje po vesmírném gobelínu. Přímo nad hlavou má temnou trhlinu, která vede jako rozeklaná kosmická řeka fialového plynu napříč samotným středem červenofialového vesmíru.

Udělá krok vpřed a okolní objekty se v jeho periferním vidění rozmažou, jako by se pohyboval rychleji, než dokáže zaostřit oči.

O sto metrů dál, na druhém konci uzavřeného hřiště, vidí druhou hadí tlamu, ústí přímo pod Chrámem vousatého muže.

Z otevřených čelistí vychází postava – zahalená od hlavy až k patě v černém plášti.

Mickovi se chvějí údy vzrušením a strachem. Sevře pevněji dýku.

Bytost se blíží. Zvedne paže s těžkými rukávy ke kápi, neviditelné ruce ji stáhnou a objeví se obličej…

Mick nevěřícně vytřeští oči. Najednou jako by měl místo svalů v nohou rosol. Klesne na kolena a síla citů, které v tu chvíli prožívá, mu brání se na cokoli soustředit.

Maria Gabrielová pohlédne na svého syna a usměje se.

Je znovu mladá – překrásná žena těsně po třicítce. Rakovina je pryč,

smrtelnou bledost vystřídala zdravá barva. Po šíji jí splývají bohaté černé kadeře a ebenové oči má naplněné mateřskou láskou. „Michaeli.“

„Ne… nemůžeš… nemůžeš přece být skutečná,“ vyráží ze sebe.

Pohladí ho po tváři. „Ale já jsem skutečná, Michaeli. A tys mi tolik scházel.“

„Bože, tys mi taky scházela.“ Sevře jí dlaň a vzhlédne do jejího obličeje. „Mami… jak?“

„Je toho spousta, čemu nerozumíš. Smysl našeho života, proměna v umírání – vždy jde o proces, který nám umožňuje zbavit se fyzických pout, abychom se mohli vyvíjet a dosáhnout vyšší úrovně.“

„Ale proč jsi tady? Co je tohle místo zač?“

„Nexus, živý průchod spojující jeden svět s druhým. Poslali mě jako tvého průvodce, Michaeli. Podlehl jsi klamu, miláčku. Strážcové tě podvedli. To, co ti řekli, byly samé lži. Otevření tohoto portálu je Druhým příchodem. To Strážcové jsou zlo. Kosmem už se pohybuje duch *Xibalby*. Projde na Zemi a přinese lidstvu mír a lásku. To je osud lidstva, můj synu… a také tvůj osud.“

„Já… nechápu.“

Usměje se na něj a shrne mu vlasy z čela. „Jsi Jeden Hunahpu – První otec. Ty se máš stát průvodcem, pojítkem mezi tělem a oním světem.“

Maria zvedne ladně paži a ukáže na konec hřiště. Z tlamy hada vyjde další postava, tentokrát celá v bílém. „Vidíš? První matka už čeká.“

Mick nevěřícně otevře ústa. Je to Dominique!

Matka ho zarazí. „Počkej. Buď něžný, Michaeli. Je zmatená, proměna není ještě u konce.“

„Jak to myslíš?“

Maria se obrátí a vezme Dominique za ruku. Oči dívky jsou vytřeštěné, naplněné nevinností, její krása ho pohlcuje. „Nedokázala snést, že by měla žít bez tebe.“

„Je mrtvá?“

„Sebevražda.“ Maria opatrně shrne Dominique prameny černých vlasů z pravého spánku a objeví se rozšklebená díra po kulce.

„Proboha…“

Vzápětí se rána zacelí.

„Její osud je provázán s tvým. Má se stát Evou, jako ty jsi Adam. Vaše duše se stanou rodiči nového věku na Zemi, nového smyslu duchovního světa.“

Zatímco nehybně přihlíží, Dominique přestane vypadat jako v transu a zaostří pohled. „Micku?“ Na tváři se jí objeví nádherný úsměv. Nejistě k němu vykročí a obejme ho.

Mickovo srdce zaplaví vroucný cit a sevře Dominique v náručí.

A pak se od ní odtrhne, když se ozve tichý hlas v jeho mysli a nabádá ho, aby se vzpamatoval. „Počkej – jak jsi to myslela s těmi dušemi? Jsem mrtvý?“

„Ne, miláčku, ještě ne.“ Maria ukáže na obsidiánovou dýku. „Musíš si teď prokázat sám službu – podstoupit nejvyšší oběť, abys zachránil lidstvo.“

Mick hledí na nůž a ruce se mu chvějí. „Ale proč? Proč musím zemřít?“

„Smrt je trojrozměrná představa. Existuje spousta věcí, kterým nejspíš neporozumíš, ale musíš mi věřit… a věřit Stvořiteli.“ Maria se dotkne jeho tváře. „Vím, že se bojíš. To je v pořádku. Je to jen momentální záblesk bolesti, který tě zbaví tělesných pout života – nic víc. A potom – věčný mír.“

Dominique ho políbí na druhou tvář. „Miluju tě, Micku. Teď už to chápu. Vstoupila jsem do jiného světa. Cítím tvoji přítomnost ve svém srdci. Je nám předurčeno být spolu.“

Dotkne se prstem hrotu dýky ostrého jako břitva a řízne se.

Jeho krev má modrou barvu!

Hlavou mu bleskne podprahová vzpomínka na Tezcatlipokův sál a vzápětí se mu vybaví slova Strážce, zašeptaná v nejhlubších zákoutích jeho mozku. ***V ústrety ti vyjdou zlí nižší bohové. Budou se ti snažit zabránit, abys zavřel portál před Jeho příchodem…***

„Micku, není ti nic?“ Dominique přistoupí blíž a v očích má starost. Stiskne mu ruku, ve které drží dýku. „Miluju tě.“

„A já tebe.“

Obejme ho, mazlivě ho líbá na krk a stiskne mu ruku s nožem. „Obětovala jsem život na Zemi, protože jsem nedokázala snést, že budu bez tebe. V srdci jsem věděla, že jsme jedno tělo a duše.“

„*Jedno tělo a duše?*“ Obrátí se k Marii. „Kde je můj otec?“

„Julius je v tom *druhém* království. Musíš zemřít, než ho spatříš.“

„Ale Dominique vidím. I tebe vidím.“

„Dominique je první matka. Já jsem tvůj průvodce. Ostatní spatříš, až přejdeš na druhou stranu.“

Vnitřním zrakem vidí svého otce, jak dusí matku polštářem. Mick zvedne nůž a zahledí se na něj. „Mami, Julius tě z celého srdce miloval, že?“

„Ano.“

„Vždycky říkal, že jste jedno tělo a duše, a je vám předurčeno být spolu – navždy.“

„A nám také,“ doplní Dominique a stále mu tiskne ruku.

Mick si jí nevšímá a mysl se mu projasňuje. „Naprosto ho zničilo, když

viděl, co ti udělal. Po zbytek života už jen trpěl.“

„Ano, já vím.“

„A já jsem byl tak sobecký. Nikdy jsem se nenamáhal pochopit, co udělal a proč.“ Mick pohlédne na svou matku. „Táta tě tolik miloval – byl ochotný strávit zbytek života v žalu, než aby tě viděl ještě další minutu trpět. Ale přesto se nezabil. Držel se svého poslání, obrnil se. Udělal to – pro mě.“

Mick se obrátí k Dominique, přivine se k ní, jednou rukou ji laská po tváři, druhou sevře dýku. „Teď už to chápu. To, co otec udělal – zabil svoji věrnou družku, aby ji zbavil utrpení. Zvolil si obtížnější cestu – podstoupil tu nejvyšší oběť.“

Maria se usměje. „Je čas, aby ses i ty takto obětoval, Michaeli.“

Dominique mu pustí ruku a Mick si přiloží hrot dýky k hrudi. Zahledí se k nebi, ze srdce se mu najednou valí emoce, tak dlouho potlačované. „Táto – miluju tě! Slyšíš mě, táto! Miluju tě – a odpouštím ti!“

Jeho temné oči se zaboří do očí Dominique, jako dva ebenové paprsky propátrávají její duši. Hruď se mu přestane otřásat pláčem, hrdlo se mu napne, jako se mu cévy v krku stáhnou vztekem. „Jsem Hunahpu…,“ zařve a vytřeští oči, „a vím, kdo jste vy.“

Jediným rychlým pohybem se Mick obrátí. Zaboří nůž Dominique do krku a srazí ji tím úderem na záda. Mick zatlačí hloub, a když zatočí ostřím do strany ve snaze uříznout jí hlavu, začne se z jejího hrdla valit černá látka připomínající silikon.

Tvor se svíjí v bolesti, sténá, vrčí, pleť se mu svrašťuje, tmavne do spálené rumělkové barvy a Mickovi před očima se zbavuje své masky.

S válečnickým řevem odřízne Michael Gabriel démonovi hlavu od těla.

Bytost maskovaná jako jeho matka na něj zasyčí, ze zlatých štěrbin v karmínových očích jí čiší nenávist, z tlamy s tesáky kape černý jed.

Mick se jediným pohybem obrátí a vrazí obsidiánovou čepel nižšímu bohu do srdce.

Z Mariiny tváře opadne kůže, na zlomek sekundy se objeví sežehnuté ďábelské rysy a pak se celá ta bytost rozpadne v popel.

• • •

Dominique vykřikne, když se jí tělo toho mimozemského hada rozplyne před očima. Popadne se za srdce a omdlí, než k ní stačí Chaney doběhnout.

Na palubě letadlové lodi John C. Stennis

Náčelník námořního generálního štábu Jeffrey Gordon se zahledí přes dalekohled na plovoucí zbytky mimozemské lodi, když u jejího kovového trupu vybuchne tomahawk. „Ta poslední střela vybuchla! Štít je deaktivován – pokračujte v palbě!“

Z lodi vzápětí vylétne salva raket Tomahawk s plochou dráhou letu. Admirál sleduje, jak střely narazí do iridiového plavidla a zcela je zničí.

29

Velké hřiště na *tlachtli* je pryč. Michael Gabriel stojí sám ve smaragdovém víru energie; válec připomínající tunel rotuje rychlostí miliardy otáček za minutu.

Nalevo od něj je vstup do portálu, v jeho zmenšujícím se otvoru vidí severní základnu pyramidy. Na dolních dvou schodech leží Dominique. Pláče.

Napravo od něj je další portál, vstup na *Xibalbu Be* – Černou cestu. V jeho středu svítí v dálce, v temnotě vesmíru, nepatrné bílé světlo.

Zaplaví ho chladivý pocit, konejší jeho napjaté nervy.

Strážce, podařilo se mi to?

Ano, Hunahpu. Dva nižší bohové jsou mrtví. Portál se zavírá, bohu smrti se znovu nepodařilo vstoupit do vašeho světa.

Mick sleduje, jak se otvor nalevo od něj dál uzavírá.

Takže hrozba pro lidstvo je zažehnána?

Pro tentokrát ano. Je čas si zvolit.

Před Michaelem se zhmotní – hnědý žulový sarkofág. Nad jeho vnitřkem ve tvaru vany se vznáší hladká gondola velikosti rakve.

Máš před sebou dva osudy. Můžeš dožít své dny jako Michael Gabriel, nebo pokračovat na* Xibalbu *a naplnit svůj osud jako Jeden Hunahpu – a pokusit se tak zachránit duše našich lidí.

Nefilim…

Před pětašedesáti miliony let se Strážcové – Nefilim, kteří přežili, *rozhodli* zůstat na Zemi, aby zachránili budoucnost neznámého druhu v naději, že jednoho dne povstane z jejich genů spasitel, který jim tuto službu oplatí. Mick si vybaví vyděšené tváře dětí na *Xibalbě*, jejich duše zamčené v očistci.

Tak vyděšené. Tak osamělé…

Mick hledí na Dominique, touží vzít ji do náruče, utěšit ji. Představuje si život, který mu okolnosti už od dětství upíraly. Láska… svatba… děti. Šťastná existence.

To není fér. Proč si musím zvolit? Zasluhuju dožít své dny v klidu.

Představuje si sám sebe obklopeného teplem Dominique, kdy už se nebude muset nikdy budit uprostřed noci na podlaze betonové cely a připadat si tolik osamělý…

Tak prázdný.

Nejvyšší oběť…

Vybaví si její sladký hlas. *Micku, nikdo z nás nedokáže ovlivnit karty, které má v ruce, ani ty v balíčku.…*

Máš svobodnou vůli, Michaeli. Zvol rychle, než se portál zavře.

Oderve svoje srdce od Dominique a nastoupí do gondoly.

Mick otevře oči. Leží v zářícím modrém trupu gondoly a řítí se hlavou vpřed kosmickým prostorem v kroutícím se komínu silné gravitace. Přestože je obklopen energií, vidí přes stěny svého plavidla. Za zářícím světlem rozpoznává hvězdy, které kolem prolétávají jako jasné čáry.

Když se ohlédne přes rameno, spatří Zemi, modrý svět, který mu mizí z dohledu, i to, jak se za ním ten vířící čtyřrozměrný kanál rozplývá a zůstává po něm jen temnota vesmíru.

Zmučenou duši mu zaplavuje vzrůstající pocit prázdnoty.

Vítej, Jeden Hunahpu. Dorazil jsi do cíle.

Stýská se mi po ní.

Je požehnaná, sémě naší úmluvy roste v jejím lůně, její osud je navždy svázán s tvým.

Vpředu se objeví bílé světlo, jeho třpyt sílí.

Do mysli se mu vplíží studené neživé prsty hrůzy.

Xibalba… Zaplaví ho úzkost a strach. „Co jsem to udělal? Strážce, prosím – chci zpátky!“

Už je příliš pozdě. Neměj strach, Michaeli, protože my tě nikdy neopustíme. Podstoupil jsi tu nejvyšší oběť. Tím jsi obnovil lidskost ve svém vlastním druhu a duším našich předků jsi poskytl možnost spasení. Cesta, pro kterou ses rozhodl, je vznešená – taková, která odhalí samotnou podstatu vesmíru, umožní, aby proti sobě stanuly dobro a zlo, světlo a tma, a v sázce je mnohem víc, než si dokážeš představit.

Teď zavři oči a odpočívej, než tě připravíme, protože to, co tě očekává, je zlo – ve své nejčistší formě.

EPILOG

3. LEDNA 2013
BÍLÝ DŮM
WASHINGTON, D. C.

Prezident Ennis Chaney vzhlédne od svého stolu, když dovnitř vchází celá rozesmátá personální ředitelka Katherine Gleasonová. „Dobré ráno."

„Dobré ráno. Další krásný den, kdy jsme naživu. Už je připravená tisková konference?"

„Ano, pane prezidente. Na pódiu najdete jako dík od Číňanů dvě květinová aranžmá."

„To je od nich milé. Dorazili i další moji hosté?"

„Ano, pane prezidente, čekají na chodbě."

Ministr zahraničí Pierre Borgia si právě upravuje kravatu, když dostane informaci o konferenčním videohovoru. Pohlédne na hodinky, pak aktivuje videokomunikátor na svém stole.

Z jedné poloviny rozdělené obrazovky se na něj usmívá tvář Josepha Randolpha Sr. a z druhé poloviny obličej dodavatele pro ministerstvo obrany Petera Mabuse.

„A už ho tady máme, Pete. Šťastného Pierra."

„Jsme na vás hrdí, synu."

Borgia ztlumí reproduktor. „Pánové, prosím, ještě to není zcela rozhodnuté. Chaney mi stále oficiálně funkci viceprezidenta nenabídl, třebaže se máme před tiskovou konferencí sejít."

„Věř mi, synu, můj zdroj mi říkal, že jde o hotovou věc." Randolph si prohrábne rukou s jaterními skvrnami svoje stříbrné vlasy. „Co myslíš, Pete? Měli bychom dát Pierrovi pár měsíců, aby se zabydlel v nové funkci,

nebo začneme mačkat tlačítka, abychom co nejdříve vyhnali Chaneyho z města?“

„Volby v polovině období budou stačit. Do té doby bude Mabus Tech Industry větší než Microsoft.“

Při zaklepání na dveře se Borgii zmocní vzrušení. „To bude Chaney. Ozvu se, až to půjde.“

Borgia vypne videokomunikátor ve chvíli, kdy vejde prezident.

„Dobré ráno, Pierre. Je všechno pro tiskovou konferenci připraveno?“

„Ano, pane prezidente.“

„Dobře. Á… než vyrazíme do Růžové zahrady, čeká tady na vás několik pánů. Budou vám na dnešní dopolední akci dělat doprovod.“ Chaney otevře dveře a vpustí do Borgiovy kanceláře jednoho muže v tmavém obleku a dva po zuby ozbrojené policisty.

„Toto je zvláštní agent David Tierney z FBI.“

„Pane Borgio, zatýkám vás…“

Borgiovi poklesne čelist, když mu stráže zkroutí ruce za zády a nasadí mu pouta. „O čem to, k čertu, mluvíte?“

„Spiknutí za účelem vraždy. Další obvinění budou následovat. Máte právo nevypovídat…“

„To je šílenství!“

Prezidentovi zasvítí ve vpadlých očích. „Agente Tierney, Micka Gabriela drželi v cele skoro dvanáct let. Jak dlouho myslíte, že můžeme ve vězení držet bývalého ministra zahraničí?“

Tierney se ušklíbne. „Za všechny zločiny, kterých se dopustil? Podle mě to snadno překonáme.“

Dva strážní vyvlečou kopajícího a ječícího Borgiu z jeho kanceláře.

Chaney se usměje a pak za nimi zavolá: „A nezapomeňte ho vést kolem pódia, aby mohli novináři pořídit pár snímků. A ať při tom zabírají jeho zdravé oko.“

21. BŘEZNA 2013
BOCA RATON, FLORIDA

Černá limuzína zabočí na jih na dálnici 441 a míří k West Boca Medical Center. Dominique Vazquezová na zadním sedadle stiskne Ediinu ruku, zatímco sleduje na malé televizní obrazovce zprávy.

„…a tak vědci ani archeologové nedokážou přijít na to, proč se během dnešní jarní rovnodennosti poprvé za více než tisíc let neobjevil na severní balustrádě Kukulkanovy pyramidy stín opeřeného hada. Ještě jednou, tady

je Alison Kierasová pro zprávy na Kanálu 7 živě z Chichén Itzá.“

Edie vypne televizor, když limuzína zastaví u nemocničního komplexu. Jeden z ozbrojených strážných otevře dveře a pomůže Dominique a její matce z vozu.

„Dnes vypadáš spokojeně.“

Dominique se usměje. „Cítím ho.“

„Koho cítíš?“

„Micka. Je naživu. Neptej se, jak to vím, ale cítím v srdci jeho blízkost.“

Edith ji vede do nemocnice a usoudí, že nejlepší bude nic neříkat.

Dominique leží na vyšetřovacím stole a sleduje monitor, zatímco lékař přejíždí ultrazvukem po jejím zvětšujícím se břiše. Edie jí tiskne ruku, když se z přístrojů ozve zvuk rychle bušícího srdíčka.

„Tady je první hlavička… a tady druhá. Všechno vypadá velmi dobře.“ Lékař jí setře z břicha vlhkým ručníkem krém. „Tak co, paní Gabrielová, chcete znát pohlaví svých dvojčat?“

Dominique pohlédne se slzami v očích na Edie. „Už je znám, pane doktore, už je znám.“